

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. RAETA

Peaches

& Honey

THESE IMMORTAL
TRUTHS

Book One

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

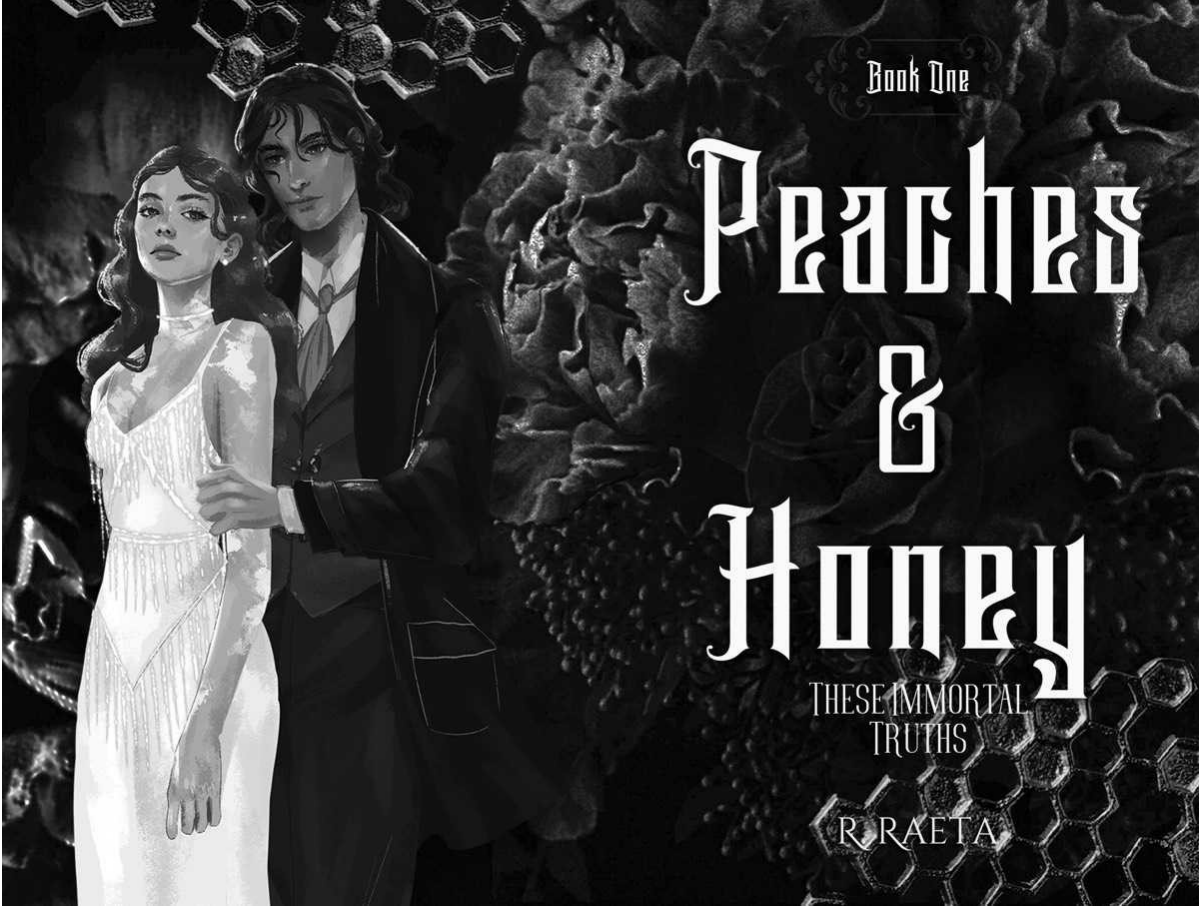
Çevirigiller Ekibi

ŞEFTALİ & BAL
BU ÖLÜMSÜZ GERÇEKLER

R. RAETA

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Şeftali ve Bal: R. Raeta'dan Ölümsüz Gerçekler

Telif Hakkı © 2023 R. Raeta Atera

Kitapları tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ciltsiz ilk baskı Eylül 2023

Gianny Filizzola'nın Başlık Sayfası Karakter Çizimleri

Ciltsiz ISBN: 979-8-9855547-3-1

www.rraeta.com

*Verenler için,
kurtaracağın bir sonraki kişi kendin olabilirsin.*

İÇİNDEKİLER

Yazardan Bir Not Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Teşekkür Ayrıca yazan

R. Raeta Ayrıca yazan

R. Raeta Yazar

Hakkında

YAZARDAN BİR NOT

Sevgili okuyucu,

Bu kitabın kurgusu tüm dünyayı ve tarihi dolaşıyor. Tarihi figürlere, yerlere ve olaylara göndermeler olsa da, hikayenin iyiliği için bazı yaratıcı özgürlükler alınmıştır. Örneğin, Ching Shih'in çayını nasıl tercih ettiği hakkında hiçbir bilgim olmasa da, onu bir fincandan kesinlikle mahrum bırakmayacaktım. Bu nedenle, tarihi gerçekler serpiştirilmiş olsa da, bunun her şeyden önce bir kurgu eseri olduğunu lütfen unutmayın.

Kurgumuz 12. yüzyıl ve sonrasında başladığı için, üzücü olabilecek bazı potansiyel sahneler/tarihi gerçekler var. Tüm okuyucularımın güvende kalmasını diliyorum, bu nedenle bu hikayeye gözleri açık bir şekilde girmek isteyenler için neler bekleyebileceklerinin tam bir listesini www.rraeta.com adresinde bulabilirsiniz.

Devam edenler için, kelimelerimi okumak ve karakterlerimle tanışmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım siz de benim kadar keyif alırsınız.

Sonsuza dek
minnettarım,
Rachelle

BİRİNCİ BÖLÜM

Mücadelede güzellik vardır, dünya çek dediğinde hayatın itişinde. Onun nefes alışında, beceriksizliğinde, boğuluşunda görür. Küllere ve yeniden doğuşa bürünmüş, gözlerindeki dehşeti yavaşça izliyor merak uyandırıyor.

İNGİLTERE 1185

ANNA'NIN ÇOCUKLUĞUNUN GEÇTİĞİ EVDEN HATIRLADIĞI TEK ŞEY
sürüklenmekten korkuyorum.

Gözlerini yakan, ciğerlerini karartan tiksindirici dumanı ve savaşçı onu eşikten çekerken kolundaki morartıcı acıyı. Sıcaklığın o kadar yakın hissettirdiğini hatırlıyor ki, gevşek kestane rengi saçlarının tutuşup geri kalanıyla birlikte yanabileceğini düşünmüş. O zamanlar bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. Fanny ona bunun bir lütuf olduğunu hatırlatırdı; biraz daha büyüseydi ölmüş olacaktı.

Anna bunun bir yalan olduğunu biliyor.

Fanny sert mizaçlı ve keskin sözlüydü ama önemli olduğu yerde merhametliydi. Anna yalanların gerçeklerden daha nazik olabileceğini ve

Bazı kaderler ölümden daha acımasızdır. Hizmetçiler onun yanında hiçbir zaman Fanny kadar dedikodu yapmamışlardı ve Anna, genç kadınların kaçırılıp Kuzey Denizi'nin ötesinde kendilerini esir alanların yataklarını ısıtmaya zorlandıklarına dair dehşet verici hikâyelere kulak misafiri olarak büyümüştü.

Anna bu konuda belki de çoğundan biraz daha şanslı olduğuna inanırdı. Efendisinin emrindeki köleliği yorucu ama katlanılabılırdi ve Fanny her zaman kendi tarzında nazikti. Hiç şüphe yok ki hizmet edilecek daha kötü evler de vardı.

Sonra on beş yaşına girdi.

Göğsünde başlamıştı -kenarlarda daha belirginleşen soluk gölgeler- sonra omuzlarına ve sırtına yayılmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu, sadece renk değişiminin pürüzlü çizgileri onu korkutuyordu, aynı şekilde başkalarını da korkutacağını biliyordu. Bir oda hizmetçisi fark edene kadar bir yıl boyunca saklamayı başardı.

Bir başkası, haber evin efendisine ulaşmadan önce.

Herhangi bir bulaşma kanıtı olmaması önemli değildi; iki yılın hiçbir zarar vermeden geçmesi önemli değildi. Önemli olan, o sezon hasadın zayıf olması ve köye yayılan hastalığın korkunç olmasıydı.

Önemli olan, gerçekten önemli olan, onun var olmasıydı. Suçlaması kolay. Sürgün etmek kolay.

Belki de Anna bazı açılardan hâlâ şanslı olduğunu düşünüyor. Hayatı, parmaklıkları yoksulluk ve sürgünle birleşmiş bir kafesten ibaret. Köklerinden koparılıp yabancı topraklara nakledilmiş ve bunun için minnettar olması bekleniyor. Evini basıp onu bir sonraki limanda satılacak bir yük gibi bir gemiye doldurmadan önce kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmemenin verdiği sessiz bir keder var.

Ama o yaşıyor. Sağlıklı.

Onun durumunda olup da aynı şeyi söyleyemeyecek pek çok kişi olduğunu biliyor. Sürgün edilmek yerine öldürülecek, terk edilmiş bir kulübede barınmak yerine ormanın sınırında acı ve açlıktan başka bir şey bulamayacak ve eskiden yanında çalıştıkları yaşlı aşçının artıklarını bağışlayacak pek çok kişi. Fanny'nin ona verdiği bu yetersiz ikramlar, ilk birkaç kışı atlatmasının tek sebebiydi. Bu ona ormanı öğrenmesi, dilini öğrenmesi ve hediyelerini kullanması için zaman kazandırdı. Kışlar hâlâ sert geçiyor, kulübesi hâlâ çok soğuk ve yiyecek stokları neredeyse her zaman

Tehlikeli bir düşüşün sınırında sallanıyor ama bahara kadar dayanıyor. Ve hiçbir zaman tok hissetmese de, aç bir karnın boş bir karından daha iyi olduğunu kendine hatırlatmaya çalışıyor.

Parmakları çalılardan alıç meyveleri koparıyor, onları çevik bir şekilde tuniğinin katlanmış boşluğuna bırakıyor. Henüz dikenlere batmadı ama bu koru son on yılda onun kanını bolca gördü. Sürgündeki ilk yazında buraya rastlamıştı; midesini kemiren açlık o kadar büyüktü ki parlak meyveleri avuç avuç kapmış ve bedelini kanla ödemişti. Görünüşe göre en azından birkaç damla vermeden bir mevsim geçiremiyor. Belki de korunun bu kadar iyi ürün vermesinin nedeni budur.

Karnı inliyor, tanıdık bir ses. Anna onu birkaç çilekle yatıştırıyor ama daha fazlasını değil. Yaz affedicidir ama kış öyle değildir. Soğuk aylarda hayatta kalmanın, sıcak aylarda saklayabildiği hediyeleri saklamaktan geçtiğini öğrenmiş.

Sesler ağaçların arasından süzülüyor. Anna durur.

Ormanın bu kısmı köylülerin uğrak yeri değil, hiç olmadı. Yoldan çok uzakta, kasabadan çok uzun bir yürüyüş mesafesinde. Anna'nın masasına yiyecek getirebilmesinin tek nedeni, topladığı yerlerin kasaba halkının *gitmediği* yerler olması.

Sesler, bağırان erkekler olduğunu anlayabileceği kadar yükseliyor. Öfkeli bir tarafı var. Bir tehdit.

Birini arıyorlar.

Eğer başarılı olurlarsa, Anna buldukları kişinin başına iyi bir şey gelmeyeceğini biliyor.

Arkasında bir yaprak hışırtısı, sessiz bir ayak sesi. Anna elindeki meyveleri göğsüne bastırarak irkilir ve kalbi boğazında, kaçmaya hazır bir şekilde döner. Koyu renk kirpiklerle çerçevelenmiş kara gözler ona bakmaktadır.

Yabancı, Anna'nın kirli, ipliksiz tuniğinde toplanan böğürtlenler kadar derin, zengin renkli ipeklere bürünmüş bir geyik gibi hareketsiz durmaktadır. Gözleri o kadar derin ve karanlık ki, gece gökyüzü kadar sonsuz hissettiriyor, örgülü abanoz saçları uzun ve güneşte kızarmış omzunun üzerinde kalın. Anna'nın kalbini sızlatacak kadar güzel.

Çünkü onu neden aradıklarını biliyor. Neden kaçtığını biliyor.

Bir bağırış daha, bir öncekinden daha yakın ve Anna zamanın az olduğunu biliyor.

Sabahtan beri topladığı alıç meyveleri yere düşerken Anna öne uzanıyor ve kadının pürüzsüz avucunu lekeli, nasırlı elleriyle kavıyor; gözleri geniş ve yalvarıyor. Kadının İngilizce bilip bilmediğini, onu takip edip etmeyeceğini bilmiyor ama sorular ya da şüpheler için yeterli zaman yok. "Acele et!"

Çekiyor, yabancı direnmeyince rahatlıyor. Anna'nın ayaklarının altında meyveler patlıyor ama önemli değil. Kadın onu takip ediyor. Koşarlar.

Anna'nın bu orman parçasından daha iyi bildiği bir yer yoktur. Her noktasını öğrenmiş, yıllar boyunca fidanların ağaçlara dönüşmesini izlemiş. Her gün ateşi için kütükler, çatısını örtmek için yapraklar ve dallar ve sofrası için yiyecek topluyor. Mantar toplamak için en sevdiği yerden geçiyorlar, eteklerini ıslatarak yıkadığı ve giysilerindeki pisliği yıkadığı dereden geçiyorlar.

Anna'nın ciğerleri her adımda yanıyor ama kulaklarında çınlayan nabız onu ilerlemeye teşvik ediyor. **G ö ğ s ü n d e k i** acı, karnındaki açlıktan farklı değil; rahatlık var ve hayatta kalmak var. Adamlar -askerler, diye fark ediyor bir acıyla- onları bulursa ikisini de nasıl bir kaderin beklediğine hiç şüphe yok.

Ağaçların arasından kulübesinin çatısını görmek onu hiç bu kadar rahatlatmamıştı ama adımlarının duraklamasına ya da kadının elini t u t u ş u n u n zayıflamasına izin vermiyor. Ta ki çatısının altına girip kapıyı kapatana kadar. Anna sadece *nefes almasına* izin veriyor mu?

Bacakları güçsüz, görüşündeki siyah noktalara karşı ihtiyacı olan havayı bulmak için mücadele ederken kapıdan aşağı kayıyor. Toprak zeminin ortasında, yabancı ona bakıyor; saçının bir teli bile yerinde değil. Anna şakağındaki teri siliyor ama kürek kemikleri arasında yuvarlanan boncuklar için pek bir şey yapamıyor. Dudaklarını ıslatıyor.

"İngilizce biliyor musunuz?" diye soruyor soluk soluğa nefesler arasında.

Kadının başı eğik, koyu renk gözleri meraklı. Anna nefes almakta zorlanırken nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini merak ediyor. "Evet."

Anna başını sallıyor, gözlerini kapatıyor ve nefes alış verişinin yavaşlamasını isterken başını tahtaya yaslıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor. "Bu çok iyi."

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Sesi bir şarkı gibidir; lirik ve tatlı. Anna gözlerini açtığında, yabancıyı önünde çömelmiş bulur -Bronz tenli, ince kollarını ipek sargılı dizlerine dayamış ve çenesini parmak eklemlerine dayamış. Neredeyse her parmağını süsleyen altın yüzükler var; desenleri tenine işlenmiş. "Adın ne senin?"

"Anna," diye nefes alıyor, bakışları tanıdık olmayan desenlerin üzerinde geziniyor. Gözlerini yüzüne kaldırıyor. "Senin mi?"

Ayağa kalkıp elini uzatırken dudaklarında hınzırca bir kıvrılma var. "Birçok ismim var." Başını eğiyor, gözlerinde eğlence titreşiyor. "Benim için hangisini seçerdin?"

Anna onun tuhaf cevabı (ve daha da tuhaf isteği) karşısında şaşırılmış bir halde bocalıyor ama uzatılan eli tutuyor. "Sana bir isim vermemi mi istiyorsun?"

"Bu çok uygun," diyor Anna ve onu zahmetsizce yukarı çekiyor. İncecik bedeninde alışılmadık bir güç var. "Söyle bana, senin için kim olmalıyım?"

Bu o kadar tuhaf bir istek ki, Anna başını sallıyor. "Ben-" Yabancınnın bakışlarının yönünü yakalıyor ve sesi kesiliyor.

Göğsü.

İşaretli teni.

Anna kızarır, yakasını boynuna doğru çeker. Çılgınca eve koşarken kaymış, bağları gevşemiş olmalıydı. "Yakalamıyor," diye onu temin ediyor ama kendi kulaklarına bile zayıf geliyor. "Öyle olduğunu düşünüyorlar ama küçüklüğümden beri orada ve hiçbir ağrım ya da lezyonum yok."

Güneşin öptüğü elleri kendi ellerini kapatarak onları uzaklaştırıyor. Anna onun yakınlığından, uzun boylu kadının dokunuşundaki nezaketten karşı koyamayacak kadar sersemlemişti. Dudakları kaşlarını çatarak bükülüyor. "Cüzzam olduğuna inanıyorlar."

Anna başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. Elleri titriyor, tiksinti dolu bakışları bekliyor. Uzaklaşmak için. Terk edilmeyi.

Yumuşak ama küçümseme yüklü bir iç çekiş. "Aptallar."

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, Anna'nın reddedilmeyeceğini anlaması bir an alıyor. Bu rahatlama neredeyse onu hasta etmeye yetiyor. "Korkmuyor musun?"

"Korkmaya degecek pek çok şey var," diyor Anna, gözlerinin içine bakarak. "Bu onlardan biri değil."

Anna yutkunuyor, göğsünün ağrmasına ve gözlerinin yanmasına neden olan duygu boğazı içinde saklanan sesini bulmaya çalışıyor. "Yiyecek bir şeyler ister misin?" Fazla bir şeyi yok, paylaşacak kadar bile yok ama içinde ani bir çaresizlik oluşuyor. Birlikte oturabileceği biri olmayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu. Konuşmak için. Bu isimsiz kadının biraz daha oyalanması anlamına gelecekse bir yemeği feda edebilir.

Bakışlarında Anna'nın bildiğinden şüphelenmesine neden olan bir acıma var. "Bunu çok isterim."

Yakasındaki bağları sıkan Anna, yabancı küçük masasına otururken erzaklarını sakladığı köşeye gidiyor. Dereden özenle tutulmuş kurutulmuş balıklar ikram edilemeyecek kadar kıymetli ama Anna yoğun meşe palamudu bisküvilerinden ve dün topladığı böğürtlenlerden biraz alıyor.

Masanın üzerine koyup tatlı, koyu renkli böğürtlenlere bakarken geride bıraktığı cömertliği hatırlıyor.

Toprağa çarpan kırmızı alıç meyvelerini düşünür -ayağının altında ezildiklerini hissederek- ve beti benzi atar. Askerlerin bunu fark etmesine imkân yok. Ormanı onun gibi bilmiyorlar ama bir ayak izi ve terk edilmiş yiyecek görüp ikisini bir araya getirmemeleri için kör olmaları gerekir.

Onun nerede yaşadığını bilecek kadar tanıyorlar.

"Gitmelisin," diye fısıldıyor, sesindeki titremeyi bastırmak için mücadele ediyor. "Onlar gelmeden önce. Gitmen gerek."

Kadın ağzına bir böğürtlen atıyor, gözleri son derece yoğun. "Korkuyorsun."

Anna yutkunuyor, boğazı sıkışıyor ve göğsü ağrıyor.

"Evet." Onu düşünüyor. "Beni kurtardığın için seni öldürecekler mi?"

"Evet," diyor Anna, sesi titreyerek. Daha kötüsünü yapabileceklerinden şüpheleniyor.

Dolgun dudaklarının arasından bir başka dolgun meyve daha kayboluyor, ama bakışları henüz titremiyor. "Ama yine de beni yanına almayı seçtin."

Bir soru değil, bir ifade. Anna yine de cevap veriyor, başını sallıyor ve kendini duvara yaslıyor. "Sana yaşattıkları cehennemi hak edecek hiçbir şey yapmadın."

"Sanırım sen de öyle." Parmağı masanın üzerine ritmik bir kalp atışıyla vuruyor. Anna onun bakışlarına yakalanıyor; bakışlarının derinliklerini gölgeleyen söylenmemiş kararlara takılıyor. "Ölüm senin için gelmeyecek."

Anna bu sözlerin onu teselli etmek için mi söylendiğinden, yoksa bir tür dua mı olduğundan emin değil ama onlara inanmaması gerektiğini biliyor. Ölüm herkes için ve çoğu zaman merhametsizce gelir; şimdi de Tanrı'nın adamlarının yüzlerini giyerek onun için geleceğinden hiç şüphesi yok.

Dudakları aralanıyor ama ne söyleyeceğinden emin değil. Sonra kadın elbisesinin kıvrımlarına uzanarak derinliklerinden bir şey çıkarır ve adak olarak uzatır.

"Senin için."

Anna tereddütle kadının elinden alır. Gördüğü tüm meyvelerden farklıdır. Etrafında çeviriyor, etinin tüylerine hayranlıkla bakıyor ve burnuna götürüyor. Yaz ve bal gibi tatlı kokuyor. "Bunun adı ne?"

Gözleri parlıyor. "Táo."

"Tao mu?" Anna onun tonlamasına uymaya çalışıyor ama kelime dilinde tuhaf duruyor.

Omuz silkiyor. "Ya da İran elması. Kime sorduğuna bağlı."

"Ben sana soruyorum." Anna onun neden bu tuhaf bilmecelerle konuştuğunu hâlâ anlamıyor ama en kolayının ona ayak uydurmak olduğunu öğreniyor. "Buna ne diyorsun?"

Gülümsemesi esrarengiz. "Bir hediye."

Daha fazla bilmece. Zaman giderek kısalıyor; Ölüm'ün bir saat içinde kapısını çalacağı kesin. Kalan değerli anlarını boşa harcamayacaktır.

Anna eti ısıyor, suyu ağzını fantastik bir tatlılıkla dolduruyor. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı. Tadını çıkarması gerektiğini biliyor ama kendini bir ısırık daha alırken buluyor, bir ısırık daha, bir ısırık daha. Ortasına ulaştığında, eti pembe ama içi boştu ve bir şeylerin eksik olduğunu fark etti. "Tohum yok."

"Hayır."

"Ama... nasıl?"

Bakışları kalan lokmada takılı kalıyor, yüzünde uzaklara dalan bir ifade beliriyor. "Kopyalanamayan hazinelere paha biçilemez."

Bilmeceler, hepsi bilmece, ama Anna onları çözemeyecek kadar aç. Gözlerini kapatıyor, son lokmanın dilinin üzerinde oturmasına izin veriyor - son yemeği olacağını bildiği şeyin tadını çıkarıyor ve tatlılığının yanaklarından süzülen gözyaşlarının tuzluluğuyla lekelenmesine izin vermemeye çalışıyor.

Ölmek istemiyor ama kaçınılmaz olandan kaçamayacak kadar da yorgun. Çok zayıf.

Kapısına beklediğinden çok daha erken, ağır bir yumruk iner. Anna'nın dudakları aralanır, dilinin ucuna bir uyarı gelir ama daha konuşmadan ölür. Kulübeden bozma evinde bir tek o vardır. Kurtardığı kadın, barındırdığı yabancı gitmiştir.

Kapıyı kırıp açıyorlar, onu omuzlarından kabaca tutup sürükleyerek götürüyorlar. Anna onlara izin verir, gözleri birkaç saniye önce güzel ve ipek bir kadının durduğu boş alana dikilmiştir.

Mümkün değil, ama ondan ne bir iz ne de bir görüntü var, sadece Anna'nın dudaklarında yabancı bir meyvenin kalıcı tadı var. Yabancı'nın konuştuğu bilmeceleeri, yıkıcı güzelliğini düşündükçe ve sonuçlarını fark ettikçe uyuşturan bir korku kemiklerine sızar.

O insan değildi.

Rahip her zaman Şeytan'ın hilelerinden ve Tanrı'nın öfkesinden korkmasını öğütlerdi. Ayaklarının altındaki toprak yerini kaba kuma bıraktığında, uzak sahildeki derme çatma ateşi ve toplanan kalabalığı gördüğünde, Anna her ikisini de yapmayı başardığından korkar.

İçini korku kaplar. Kendini ölüme teslim etmişti ama bunun için değil, *işkence* için değil. Göğsünden bir çılgılık kopuyor, demir tutuşlarına karşı çırpınıyor, ama tutuşları daha da sıkılaşıyor. Parmaklarının ısırtığının derisini morarttığını hissedebiliyor. Ellerini direğe bağladıklarında dudaklarından çıkan boğuk sesler kelimelere dönüşüyor. "*Lütfen, lütfen yapmayın!*"

Başını kaldırıp insanların gözlerinde merhamet bulmaya çalışıyor ama hiçbirini bulamıyor. Ona bakıyorlar, komşularıyla konuşurken fısıltılar dillerinden yılan gibi kıvrılıp bükülüyor. Ve Anna hiçbirinden şefkat görmeyeceğini biliyor. Hepsi onun gittiğini görmekten çok mutlu. Bunu yapmak için bir bahaneleri olduğu için çok rahatlar. Ormanda saklanan ve bir türlü ölmeyen cüzzamlı kız. Kanı lanetli olabilir diye köy meydanında öldürmeyi göze alamadıkları kız.

Anna bileklerindeki bağlar sıkılaştıkça hıçkırıklara boğuluyor. Onu bağlamayı bitirdiğinde, adam küçümseyerek ayaklarına tükürüyor. "Cadı, şeytanın fahişesi."

"Değilim," diye ağlıyor. Dilindeki tatlılık kaybolmuş, yerini deniz havasından gelen acı tuz, gözyaşları ve sümük almıştır. "Ben *değilim*."

Kalabalığın önünden kasabanın rahibinin sesi yükseliyor. "Daha fazla yalan söyleme, iğrenç yaratık." Anna onu, ekinin başarısız olmasından kendisinin sorumlu olduğunu haykıran kişi olarak tanır; şeytanın dokunduğu yabancı bir kafiri barındırdığı için Tanrı'nın cezasıdır bu. Kalabalığa döner. "Yalnız bir kadın şeytanın yardımı olmadan ormanda başka nasıl hayatta kalabilir? Lordumuza ölüm getiren alçak fahişeyi başka nasıl saklayabilirdi ki? Başka nasıl-"

Kulaklarında uğuldayan kan, yüzüne vuran ve saçlarına dolanan soğuk okyanus rüzgârı geri kalan her şeyi bastırıyor. Kalabalığın arkasındaki kumsala gözlerini kırpmadan bakıyor ve altında elenen kumun verdiği hissi hatırlıyor

İlk geldiğinde çıplak ayaklıydı. Özgürlüğünü kaybettiği aynı kıyıda hayatını kaybetmesi neredeyse uygun.

Karşısındaki kurumuş ağaçtaki bir kıpırtı dikkatini çeker. Solgun, rüzgârdan yıpranmış ağacın üzerine tünemiş bir kuzgun, zeki gözlerini onunkilere dikmiş. *Kötü bir alamet*, derdi Fanny, *ölümün çok uzakta olmadığının kesin bir işareti*. Anna'nın kalabalıkta tanıdığı birkaç yüz vardır ama yaşlı aşçının ki onlardan biri değildir. Kuzgunun çoktan uçup gittiğini ya da sadece onun yanışını izlemek istemeyen tek kişi olup olmadığını merak ediyor. İkincisi olmasını umuyor.

Bir meşale yanıyor, alevleri gri bir denizde bir damla renk. Güzel ve ölümcül, kaderini mühürleyen yabancından farklı değil. Tabanındaki çıra tutuşuyor, alevler yükseliyor, ayaklarının dibindeki samanı yalıyor. Çığlık atıyor, sesi sadece boğazındaki şişlik ve ciğerlerindeki tiksindirici duman tarafından boğuluyor.

İzleyemiyor. Gördüğü son şeyin ayaklarının dibindeki ateşin şaklaması ve derisinin kabarması olmasına izin veremez. Son anlarında güzellik istiyor. Alaycı yüzlerin arkasından bakıyor, gözleri dumanın arasından kuzgunu görmeye çalışıyor. Onun yerine, aynı alt dalda, kurtardığı yabancı oturmaktadır. Bir parmağını dudaklarına götürür, gözleri umut ve uyarılarla doludur. *Güven bana*, diyorlar.

Anna aşağı bakar, alevlerin tenini yaladığını görür; elbisesinin eteklerini yiyerek yukarı, yukarı doğru ilerlemektedir. Acı korkunç ama derisi su toplamıyor. Kararmamış. Sirtında, ellerini bağlayan ip yanıyor ve dizleri bükülüp lifler kopana kadar yıpranıyor. Çığlığı kulaklarındaki uğultu tarafından yutuluyor, ta ki birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğinden emin olamayana kadar.

Ayağa kalktığı anda kasaba gitmiştir. Küller çıplak tenini çiziyor, saçlarında pıhtılaşıyor. Ellerine, kirli ama bütün vücuduna bakar ve nefesinin hızlandığını hisseder.

Çıplak omuzlarına bir pelerin yerleşiyor, kulağına bir fısıltı. "Sana söylemedim mi Anna? Ölüm senin için gelmeyecek."

İKİNCİ BÖLÜM

Şüphe hantal bir şeydir; bir hastalık. Soğuk parmaklarının omurgasında gezindiğini hissediyor, kulağına fısıldadıklarını duyuyor. Bir hata, diye mırıldanır,

o senin sonun olacak.

ÇAYIR 1185

ORADA NE KADAR OTURDUĞUNU BILMIYOR, DIZLERİ AYNI YERE GÖMÜLÜ
Kül olması gerekirdi ama güneşin ufkun altına inmesi için yeterince uzun bir süre. Anna titriyor, okyanus rüzgârı pelerinini çekiştiriyor. Pelerini vücuduna daha sıkı sarıyor ama soğuğu ancak bu kadar geçirebiliyor.

Önünde bir dizi katlanmış giysi duruyor. "Gelgit geliyor."

Anna onu duyuyor, imayı anlıyor ama giysilerden çok zarif ellere odaklanmış durumda. "Tasarımlar gitti."

Bir an duraksıyor, sonra isteksiz bir saygı duyuyor. "Gözlemci." Parmaklarına bakıyor, omuz silkiyor ve eliyle bir fiske vuruyor. Sanat sanki hiç gitmemiş gibi yeniden ortaya çıkıyor. "Bazen ayrıntıları unutuyorum."

Anna yutkunuyor, dudaklarını yalıyor ve tuzun tadına bakıyor. Çatlamış ve kuru olmalıydılar -kanlı küller- ve bu da ne kadar korkunç olduklarının bir başka kanıtı,

Varoluşunun ne kadar imkansız hale geldiğini. "Sen insan değilsin."

Kumdan çıkıntı yapan kayalardan birine oturuyor, rüzgâr ipeklerini kamçılıyor. Her nasılsa, saçları aynı güçle hareket etmiyor. "Hayır." Gözleri aralarındaki katlanmış giysilere kayıyor. "Ama sorular için daha sonra zamanımız olacak. Burada daha fazla oyalanmamalıyız."

Anna kestane rengi saçlarını gözlerinden itiyor, kalbinde küçük bir gerçek kök salıyor. Bunun yavaş yavaş paniğe dönüştüğünü hissedebiliyor. "Gidecek hiçbir yerim yok."

Ormandaki küçük kulübesine geri dönme riskini göze alamaz. Yanışını izleyen aynı gözler tarafından canlı görülme riskini göze alamaz.

Bir el hareketi, başka bir kovulma. "İmkansız. Dünya hiçbir yere sığmayacak kadar büyük." Çenesini avucuna dayıyor, koyu renk gözleri solan ışığa rağmen parlak. "Elbise."

Bu ya bir öneri ya da ince bir emir. Belki ikisi de. Anna buna kulak verip giysiye uzanıyor. Basit, uzun bir tunik ve deri bir kemer, ama temiz ve giydiği diğer her şeyden daha ince yapılmış. Altında, ona yanan yıpranmış çiftinden çok daha iyi uyacak gibi görünen bir çift ayakkabı var.

Vücudunu okyanusa doğru çeviriyor, omuzlarındaki ağır pelerinin altından giyiniyor. Gelgit kavrulmuş kumun kenarlarına henüz dokunmuş. Birkaç saat sonra rüzgârın taşıyamayacağı kadar ağır olan külleri de alıp götürecektir.

İşini bitirdiğinde, yabancının yerini bir başkasının doldurduğunu görmek için döner. Güneşin öptüğü tenin, parlak ipeklerin, zarif kıvrımların ve uzun siyah saçların yerinde bir adam vardır. Saçları ve gözleri biraz daha açık renk, ama teni açık renk. Kasabadan herhangi biri olabilirdi.

Başını eğiyor ve bu hareket, bakışlarının yoğunluğuyla birleşince, sadece birkaç dakika önce orada oturan kadına o kadar benziyor ki, bu şaşırtıcı. "Görünmez olmanın birden fazla yolu var." Ayağa kalkıyor ve kumsaldan çıkan patikayı işaret ediyor. "Gidelim mi?"

Bugün karşılaştığı diğer tüm imkânsızlıklar olmasaydı, Anna buna inanabileceğinden emin değil. Küller ve kumlar ayaklarının altından kayıyor, gelgit yeni ayakkabılarının tabanlarını öpüyor. Şu anda imkânsız, hiçbir yer kadar uzak geliyor.

ANNA ONUN KENDISINI NEREYE GÖTÜRDÜĞÜNÜ BILMIYOR AMA TAKIP EDİYOR.

Körü körüne ve şikayet etmeden. Yol engebeli bir araziye dönüştüğünde bile, evim dediği orman arkasındaki gölge gibidir. Yosunlar ve kayalar, hiç bilmediği yumuşak, açık alanlara doğru kayar.

Adam önden gidiyor.

O takip ediyor.

Başka ne seçeneği vardır ki? Eski hayatı küller içinde ve geleceği hayal etmek dumanın içinden görmeye çalışmak gibi. Belki de şekil değiştiren biliyordur, çünkü güneş ufukta kaybolana ve kamp kurana kadar onu konuşmaya çekmeye çalışmaz.

Anna aralarındaki ateşe bakıyor, ağaç kabuğunun kıvrılıp kararmasını izliyor ve teninin de aynı şeyi yapması gerektiğini düşünmemeye çalışıyor.

"Yemek yememişsin."

Anna elindeki kurutulmuş geyik eti parçasına bakıyor ve midesi bulanıyor. "Aç değilim."

"Yalan," diyor ateşi dürterek. "Ne zamandan beri yemek yemedin?"

Dünden beri mi?"

Askerlerin kapısını kırdığı gün daha dün müydü? Çok daha uzunmuş gibi geliyor. Son yemeği-

Düşünceleri kekeliyor, dilinin üzerinde yuvarlanan şurup gibi tatlı etin tadını ve herhangi bir şeyin ilahi olana benzemesinin nasıl imkânsız görüldüğünü hatırlıyor. Meyvenin sunulmasından önceki anlarda nasıl söz verildiğini.

Ölüm senin için gelmeyecek.

Anna'nın ağzı kurur. "Meyveydi, değil mi? Tao? Bunu yapan buydu."

"Táo," diye düzeltiyor, gözleri parlayarak. "Sana bunun bir hediye olduğunu söylemiştim."

Ancak Anna hayatı boyunca hiçbir hediyein karşılıksız olmadığını öğrenmişti. Onun için değil. "Neden?"

"Neden olmasın?" Arkasına yaslanmış, ellerini dizlerine dayamış, Anna'yı dikkatle süzüyor. "Kabul ettiğin için pişman mısın?"

Anna gözlerini kapatıyor, görüşünün kenarlarını yalayan alevler olmadan duygularını yorumlamaya çalışıyor. "Bilmiyorum."

Bunu itiraf etmek tanrılardan gelen bir hediyeye tükürmek gibi geliyor, ama öfkeyle karşılanmak yerine onaylayarak mırıldanıyor. "Dürüst bir cevap. Açlığın hakkında yalan söyleyeceksin ama bu konuda doğruyu söyleyeceksin. Kesinlikle canlandırıcı bir değişimsin." Parmakları dizinin üzerinden geçiyor. "Endişelenme. Sana alışması için bolca zamanın olacak."

Onun sözüne inanmaktan başka çaresi yoktur. Korkunç bir ölüm olabilecek bir şeyi yaşamamanın pişmanlığı yok, ama sonsuzluk fikri o kadar anlaşılmaz ki, nasıl hissettiğini söyleyecek kadar iyi kavrayamıyor. Bu, hiç görmediği bir yer ya da hiç duymadığı bir şarkı hakkında fikrini sormak gibi bir şey. Zaman gösterecek.

Konuşmayı başka bir yere yönlendirmeye hevesli bir şekilde yer değiştiriyor. Bir şey onu rahatsız ediyor - askerlerden birinin çırayı yakmadan ve onun yanışını izlemeden önce söylediği bir şey. "Neden senin peşindeydiler?"

Kaşları kısa süreli bir kafa karışıklığıyla geriliyor, sonra anlayışlı bir tavırla kaşlarını düzeltiyor. Anna ateşin sıcaklığından mı yoksa titreyen gölgelerden mi emin değil ama adamın ağzının kenarlarında memnun bir gülümseme yakaladığına yemin edebilir. "Lordlarını zehirlediğime inanıyorlardı."

Lord'u hiç tanımamıştı, şahsen değil. Yaptığı her şey gözlerden ve ayaklardan uzaktı. Yine de öldürüldüğü haberi midisini rahatsız edici bir şekilde karıştırıyor. "Sen yaptın mı?"

"Elbette hayır," diye alay ediyor. "Ben sadece en büyük oğluna içkisine ne katacağını ve nerede bulacağını söyledim. O, trol babasından çok daha iyi bir iş çıkaracaktır."

Gözleri onunkilere kayıyor. "Bunu bilemezsin ama onun halkı da neredeyse senin kadar açmış."

Bu imkânsız görünüyordu. Karnındaki ağrı çok uzun zamandır çok güçlüydü. Anna yüzünü buruşturdu. "Ekinler mi?"

Dudakları inceldi. "Lord Hazretleri'nin pahalı zevkleri."

Onu ormanda ilk bulduğunda giydiği parlak ipekleri ve ışıltılı mücevherleri, trajik derecede güzel yüzünü düşünüyor ve daha fazlasını sormaya cesaret edemiyor. Bazı gerçekleri duymak çok zordur.

Bakışları sinir bozucudur. Ölçüyor. Anna onun seçiminden pişman olup olmadığını merak eder.

Geyik etini daha küçük parçalara ayırıyor, sırf ellerini meşgul etmek ve gözlerini ondan kaçırmak için bir bahane olsun diye. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Sevgili bir arkadaşımın," diye cevap veriyor, sesi sıcak. "Birbirinize çok yakışacaksınız."

Anna onun ne demek istediğini bilmiyor ama sormaya da korkuyor. Sürgün edildiğinden beri kimseyle birlikte yaşamamıştı, *biriyle* uyuşması düşüncesi neredeyse gülünçtü. "Yani beni tutmayacaksın."

"Seni tutmak mı?" diye yineliyor adam, dudaklarının kenarlarında flört eden bir eğlenceyle. "Sen tutulacak bir şey misin, Anna?"

Omuz silkiyor, kurutulmuş etin bir köşesini kemiriyor. "Bir zamanlar öyleydin. Ta ki artık beni istemeyene kadar."

Gülümsemesi azalıyor, düşünceli bir hal alıyor. "Seni tutmuyorum çünkü sen benim değilsin. Sen sadece kendine aitsin."

Anna aradaki farkı anlamıyor. Son on yıldır sürgün ve özgürlük aynı anlama geliyordu. Karnındaki açlık, sessiz yalnızlık onu gerçek bir şeyin dokunuşu için kaşındırıyordu.

Adam onun yüzündeki belirsizliği görmüş olmalı, çünkü sonraki sözleri yumuşak. "Zaman iyileştirebilir de, kırabilir de. Her ikisini de tanımayı öğrenmek sana iyi gelecektir."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden seni sana öğretebilecek biriyle bırakıyorum."

Bir yabancıya teslim edilme fikrinden hoşlanmıyor - her şeyden yeniden koparılacak gibi geliyor - ama başka bir şey yapmak için çaresiz hissediyor.

Dünya onun tek başına giremeyeceği kadar büyük ve bilinmezdir. Nereden başlayacağını bile bilmiyor.

Daha önce hiç bu kadar umutsuz hissettiği bir zaman olup olmadığını hatırlamaya çalışıyor.

kayboldu.

"Eğer yemek yemeyeceksen, belki de en azından biraz uyumalısın. Yolculuk için buna ihtiyacın olacak."

Anna başıyla onaylıyor ve yiyecek parçasını yarın için çantasına koyuyor. Adamın verdiği battaniyeyi çenesine kadar çekerek yere kıvrılıyor ve ateşten uzaklaşıyor. Ağaçların solgun kabuklarında gölgeler dans ediyor. Bir zamanlar bunu hipnotize edici bulurdu. Şimdi ise imkânsızın bir başka hatırlatıcısı. "Adın ne senin?"

"Sana söyledim, birçok ismim var."

Cevap ilk seferinde olduğu kadar sinir bozucu. "Hangisini kullanmamı istersin?"

Adam o kadar uzun süre sessiz kalır ki, kadın neredeyse cevap verme umudunu yitirir. Sonra, gözleri ağırlaşırken, çıtırdayan ateşin üzerinden onun sesini duyuyor. "Khiran. Bana Khiran diyebilirsin."

Tuhaf bir isim. Sessizce test ediyor; dudakları hecelerin etrafında ayrılıyor ve dili 'r' harfinin etrafında kıvrılıyor. Anlama umudu olmadığı şeylerin tadını taşıyor -eski büyü ve belirsiz gelecekler.

BEŞ GÜN DAHA YOLCULUK EDERLER.

Anna'nın ayakları ağrıyor ama su toplamıyor. Acı, ona önderlik eden adam kadar sürekli bir yoldaş. Bacaklarını titretiyor ve sırtını zonklatıyor. Vücudunun ondan nasıl tamamen vazgeçmediğinden emin değil ama vazgeçmiyor. Acı dolu adımlarla onu takip ediyor, ta ki adam kendisinininkine pek benzemeyen bir ormanın kenarında durana kadar.

Görünürde başka kimse yok.

"Korkarım seni burada bırakıyorum. Eira şu anda varlığımdan pek hoşlanmıyor." Ağaçların arasından geçen küçük bir patikayı işaret ediyor. "Bu patika sizi onun evine götürecektir. Seni kabul edecektir."

Elleri göğsünün üzerindeki kumaşı yumrukluyor, kalbi kulaklarında gümbüldüyor. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Khiran onun eline bakıyor. Anna, onun da kumaşın altında saklanan teni düşündüğünü hissederek rahatsız oluyor. "Yaptığı şey bu. Seni geri çevirmeyecektir."

Patika, eve dönerken kullandığı patikalardan çok da farklı değil. Yine de tereddüt ediyor. "Neden senden hoşlanmıyor?"

"Görünüşe göre hikâyelere olan düşkünlüğü benimkiyle uyuşmuyor. Şimdi git, güneş batmadan önce. Kendini kaybolmuş bulursan mutlu olmayacaktır."

Anna onun mutlu olacağından bile şüpheliydi ama endişesini dile getirmek için döndüğünde Khiran'ın gitmiş olduğunu gördü. Göz açıp kapayınca kadar kaybolmuş. İlk seferki kadar imkânsız hissediyor.

Orman bir gölge gibi önünde belirliyor, arkasındaki güneş zamanın cesaret bulması için onu beklemeyeceğini yakıcı bir şekilde hatırlatıyor. Ağaç sınırını geçiyor, ayak izleri malçlanmış yaprakların yatağında yumuşak. Gölgeler uzuyor, orman daha karanlık. Anna önünde uzanan bilinmezlikten korkuyor ama karanlıktan daha çok korkmayı öğrenmiş.

Adımları hızlanır. Ne kadar uzağa gitmesi gerektiğini bilmiyor ama oraya varmak için zamanının tükenmekte olduğunu biliyor. Ağaçlar bir koruluğa doğru inceldiğinde güneş ışığının son yankılarının merhametine kalmıştır. Patika uzun otların arasından kıvrıla kıvrıla, derenin araziye kesen kıvrımlı hatlarını takip ederek ortadaki mütevazı kulübeye ulaşıyor. Panjurlardaki çatlaklardan sızan mum ışığı, duvarlarının içinde bir yaşam olduğunun kanıtı.

Anna bocalıyor, emin değil. Onu ileriye doğru yönlendiren sadece esintideki soğukluk ve aysız gökyüzüdür. Elini kaldırıp kapıyı çalmaya hazırlanırken kapı açılır. Onu karşılayan yüz yaşlılıktan yıpranmış, seyrelmiş gri saçları arkaya toplanmış ve güneş lekeli tenini gösteriyordu. Kalın, telli kaşlarının altından kaşlarını çatıyor. "Bu da ne böyle? Gece vakti ormanda riske girecek kadar hasta görünmüyorsun."

Anna titriyor, elleri önünde sıkılıyor. "Beni o gönderdi."

Peygamber Çiçeği gözleri kısılır. "Kim gönderdi?"

"Khiran," diye mırıldanıyor, yüzünü buruşturarak. "En azından bana verdiği isim bu."

Değişim anında gerçekleşiyor -şüphe yerini merak bırakıyor. "Şimdi mi verdi?" Yaşlı parmakları Anna'nın çenesini kavrayıp yüzünü inceliyor. "Yine de seni kendisi getirmeye zahmet etmedi mi?"

"Hoş karşılanmadığını söyledi."

Anna'nın alayı aralarındaki sessizlikte yüksek sesle duyuluyor. "Hoş karşılanmıyor. Bu onu daha önce de durdurmamıştı, o hain dedikoducu," diyor ama kelimeler ısırdıktan yoksun. Çenesi eğiliyor, gözleri kısılıyor. "Bunun yerine, gidecek başka bir yerin yoksa seni geri çevirmeyeceğimi bildiği için seni kapıma yalnız ve çaresiz gönderiyor."

Kıkırdıyor, güneşten ağarmış otların geçen bir elin altında fısıldaması gibi kuru bir ses. "Çok zekice. Pekâlâ, içeri gir ve soğuktan kurtul o zaman. Bakalım sende bu kadar özel olan ne?"

Anna eşikten adımını attığı anda, kuruyan otların ve ateşte pişen yahninin kokusu onu sarıyor. Gözleri çömlek raflarının üzerinde asılı duran yeşilliklerin izini sürerken ayakta durup sıcaklığı içine çekiyor. Soru, durdurmayı düşünmeden dudaklarından dökülüveriyor. "Bu ne için?"

Yaşlı kadın -Eira- onun bakışlarını takip ediyor. "Çoğunlukla ilaç." Tahta bir kâseye büyük bir porsiyon güveç dolduruyor ve odanın köşesindeki küçük ahşap masayı işaret ediyor. "Otur. İyi bir yemek için gecikmiş görünüyorsun."

Güveç harika kokuyor ama yine de Anna'yı dilindeki lezzet patlamasına hazırlayamıyor. Zengin, katmanlı bir tadı ve dokusu var. Hayatta kalmak için yediği yemeklerde olmayan her şey var. Bir ısırık daha alıyor, bir ısırık daha. Kadının bakışları tenine batıyor ama o bunu umursamayacak kadar aç ve büyülenmiş.

"Cılız bir şeysin, değil mi?" Eira mırıldanıyor, kaseyi yeniden doldurmak için alıyor. Anna onun ne zaman bitirdiğinden bile emin olamıyor. "Sanki bu mütevazı güveç tattığın en iyi şeymiş gibi davranıyorsun."

"Öyle," diye mırıldanıyor, kaşlarını çatarak ellerine bakıyor. "Onun dışında..."

Yazın tadını, karıncalanan tatlılığını ve dilindeki sihirli dokunuşu düşünüyor.

"Hm? Konuş o zaman. Neyin dışında?"

"Ona tao dedi."

Kâse Eira'nın elinden kayarak sıkıcı bir takırtıyla taş döşeli zemine çarpıyor ve güveç yere sıçırıyor. Anna sıçırıyor, kadının açılmış gözlerinin yerdeki dağınıklık yerine kendisine dikilmiş olduğunu görünce telaşlanıyor. "O yapmadı," diye mırıldanarak öne doğru bir adım attı. Anna'nın yüzünü ellerinin arasına alıp başını eğerek onu ışıktaki inceliyor.

Anna ona bakıyor, derisinin altında sessiz bir dehşet uğulduyor. Sahip olduğu tüm içgüdüler kaçmak ve hareketsiz kalmak arasında gidip geliyor; yayını geriye çekmiş, kendisini bekleyen şeyin ölüm mü yoksa kader mi olduğunu merak eden bir geyik gibi.

"O yaptı," diye fısıldıyor, sert avuç içleri Anna'nın yanaklarından uzaklaşıyor. Karşısındaki sandalyeye oturuyor, zamanın yıprattığı eli şakağını ovmak için uzanıyor. "Tüm o *aptalca* şeyler arasında..." İç çekerek elini masaya bırakıyor. "Onun ne yaptığını anlıyor musun?"

Anna omuz silkiyor, kolunun kenarını karıştırıyor. Anlamadığı daha o kadar çok şey var ki. Anladığını söylemek yalan gibi geliyor. Bunun yerine, sahip olduğu tek reddedilemez gerçeği sunuyor. "Beni yakmaya çalıştılar ama ben yakmadım." Yutkunuyor, boğazı kuruyor. "Ben yanmadım."

Eira'nın iç çekişi yumuşak. Sempatik. "Hayır, yanmazdın." Gözleri vücudunu tarıyor. Anna pelerini göğsüne daha yakın tutuyor. "Zor bir hayat yaşadın, değil mi? Bunun ağırlığını omuzlarında görebiliyorum."

Anna'nın boğazı sıkışıyor, sesi boğuk ve kısık çıkana kadar boğuluyor. Başını eğiyor, elbisesinin eteklerinin altından görünen ayakkabılarının uçlarına bakıyor. Bir hafta boyunca kirlenmiş ve seyahat etmiş olmasına rağmen hâlâ sahip olduğu her şeyden daha güzeller. "Evet."

Eira başını sallıyor. "Seni getirmekte haklıydı. Eğer nasıl yaşayacağını bilmezsen, onun hediyesi bir lanete dönüşecek."

Anna kaşlarını çatarak başını kaldırıyor. "Yıllardır tek başıma yaşıyorum."

"Hayır, çocuk. Sen *hayatta kaldın*." İfadesi yumuşuyor, gülümsemesinde merhamet var. "Aradaki farkı öğrenmeni sağlayacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Güven, zaman karşısında kaypaktır. İhanete açılan bir kapı; kendi sonuna giden bir yol. Güven sadece büyüü onları merhametli olana bağlayan azınlık içindir. Acıya rağmen dudaklarından büyüü sözler dökülür,
Kana rağmen. Eski büyüünün bedelleri vardır.*

ÇAYIR 1185

YAŞAM ALTINDA EİRA'NIN KANAT O AKSİNE HERHANGİ BİR ŞEY
ANNA'NIN HIÇ
deneyimli.

Bazı şeyler eski hayatını, sürgüne gönderilmeden önceki hayatını anımsatıyor. Yoğun, çalışkan sabahlar ve duvarlara yumuşak gölgeler düşüren titrek mumlarla sessiz akşamlar arasında paylaşılan ekmek ve peynir yemekleri. Ama hisler farklı. Eira ona mürverin nasıl reçel haline getirileceğini gösterir, tarladaki ve ormandaki her bitkinin adını öğretir ve kullanım alanlarını açıklar. Anna'nın okuma yazma bilmediğini fark ettiğinde, bunu da öğrenmesi için kolları sıvar. Anna'nın daha önce hiç görmediği bir bilgi hazinesine sahip olan Eira, yardım için yalvaran ilk kişi patıkada tökezleyerek gelene kadar onu anlamaya başlamaz.

Eira, tecrübelerini gösteren bir kolaylık ve zarafetle onu ön kapıdan geçiriyor. Botunu çıkarmasına yardım ettiğinde ve odaya çürük kokusu yayıldığında, şişman kurtçuklar grotesk yaraların altında endişeyle kıvrıldığında, ürkmüyor. Öğürmüyor. Tek söylediği Anna'ya ocağa bir tencere su koymasını söylemek.

İyileşmeyi hızlandırmak için ona nasıl lapa yapılacağını gösteriyor; açık bir yaraya güvenmeden önce suyu kaynatmanın önemini vurguluyor. Anna'yı daha yakından bakması için cesaretlendirdiğinde, kurtçukların muhtemelen bu adamın bacağına nasıl kurtardığını açıklar-ölü eti yayılmadan önce yiyerek. Adam onun dokunuşu altında titreyerek soluyor. Anna yetersiz kahvaltısını bastırmak için mücadele ediyor ama Eira'nın yaraların üzerine merhem sürmesini izliyor ve öğreniyor. Çok geçmeden, kurtçukların hava almak için savaşıyor yarıldığını görüyor ve Eira'nın yaşlı parmakları sabırla yağlı vücutlarını deriden ayırıp tavuk artıkları için ayrılmış bir tabağa yerleştiriyor.

Eira bir kez bile ödemedi bahsetmiyor. Yara temizlenip sarıldığında ve hasta gitmeye uygun olduğunda bile. Sadece adam sorduğunda bu konuda tek kelime ediyor. "Para benim gibi yaşlı bir kadın için iyi bir şey değil, bu kadar uzak bir yerde yaşıyorum. Ama koyun yetiştirdiğinizi söylemişsiniz, değil mi? Ellerimi meşgul etmek ve gelecek kış beni sıcak tutmak için bana ayırabildiğin ipliği getir."

Çoban ona merhameti için teşekkür eder, sanki bir azizmiş gibi parmak eklemlerinin arkasını öper ve oradan ayrılır. Anna kaşlarını çatarak onun ağaçların arasında kayboluşunu izler. Verdiği sözü tutmasını sağlayacak hiçbir şey yoktur. "Sence geri dönecek mi?"

Eira omuz silkiyor. "Bazıları döner, bazıları dönmez." "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Onun bakımı bana zamandan, bir avuç ottan ve biraz kumaştan başka bir şeye mal olmadı. Belki karşılığında güzel bir iplik alırım, ama gerçek değer onun ödemediği değerdir."

Anna, Eira'nın buruşuk dudaklarının kenarlarında beliren sinsi yarım gülümsemeyi anlamaya çalışırken kaşları birbirine çarpıyor. "Anlamıyorum."

"İzlenimler ve itibar ağırlığınca değerlidir. O adam köyüne gidip beni övecek ve daha çok hasta tedavi için gelecek. Çoğu ödeyebildikleri kadar ödeyecek, çünkü hastalık yağmur kadar kesin ve geri gelmek isteyecekler."

Anna tam olarak ikna olmamıştı ama bu sözleri aklının bir köşesinde tutuyordu. Hayatında çok azını gördüğü onur üzerine kurulu bir sisteme güvenmek zor. Hele de kendisine hiç yöneltilmemişse.

Dizanteri tedavisi için yalvaran bir sonraki kişi geldiğinde, Eira Anna'yı çırağı olarak tanıtır ve Anna bu tek kelimeyle, o zamana kıyasla şu anda yaşadığı hayattaki farkı fark eder. Lordun malikanesinde hayat hiyerarşi ve emirlerle ilgiliydi; işi yapmak çünkü yapmamak ceza anlamına geliyordu. Eira ona özgürce ve beklenti olmadan öğretiyor. Dudaklarından dökülenler emirler değil, bilginin iyiliği içindir.

Anna tohumların nasıl toplanacağını, toprağa ekilmeye hazır olana kadar nasıl saklanacağını öğreniyor. Hangi ekinlerin birlikte ekildiğinde geliştiğini ve hangilerinin ayrı bırakılmasının daha iyi olduğunu öğrenir. Eira ona tavşan tuzaklarının nasıl kurulacağını, etin en iyi nasıl yüzüleceğini ve temizleneceğini, kemiklerin nasıl kaynatılacağını ve hayvanın sağladığı her son parçanın nasıl kullanılacağını gösteriyor. Anna'nın yanakları ilk kez daha az çukurlaşıyor ve uyandığında vücudu acımıyor. Yansımasını ilk kez yakaladığında kendini tanıyamaz. Bünyesi hala küçüktür, yıllarca yeterince sahip olamadığı için bodur kalmıştır ama kendini *güçlü* hissederek.

Yaz, sabahları toprağın üzerinde dantel gibi örülen bir don ısırtığı taşıyana kadar azalıyor. Eira, kışlık tahıllar için toprağı hazırlamak üzere ona toprağı sürdürüyor. Güneş toprağı çözdükten sonra bile zor bir iş, ama Anna gelecekte daha fazla sıcak ekmek vaadi için ağrıyan ellerinin bedelini kabul ediyor. Ter, tuniğinin tenine rahatsız edici bir şekilde yapışmasına neden oluyor ve sonlara doğru kendini yüksek yakayı çekiştirirken buluyor.

Eira'nın elleri tohumları saçarken hiç duraksamıyor, gözleri sadece el işinde. "Onları saklamana gerek yok, biliyorsun."

Anna hareketsiz, parmakları kumaşa dolanıyor. Cevap verirken Eira'nın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyor. "Biliyorum."

Eira'nın tenini gördüğünden emindir ama yaşlı kadın ne ürküp kaçmış ne de cevap için onu dürtüklemiştir. Anna çapayı eline alıp toprağı çevirme işine geri dönüyor. Her yerde solucanlar varmış gibi görünüyor. Eira bunun iyi bir şey olduğu konusunda onu temin ediyor.

"Hiç sormadın," diyor Eira, tohumlar avucunun içinde kum gibi elenirken. "Tutunduğumuz kelimeleri söküp atmak daha da zorlaşır. İşler içinden çıkılamayacak kadar karışmadan önce şimdi sor."

Anna, Eira'nın tam olarak hangi sorudan bahsettiğini biliyor, ama bu, ondan ayrılmayı kolaylaştırmıyor. Geçen ay bir kadın, pis kokusu küçük kulübeyi dolduracak kadar kötü bir isilikle gelmişti. Eira kadının titreyen ellerine bir kavanoz merhem koymuş ve kar yağmadan önce en kötüsünün geçeceğine söz vermişti.

Anna bu alışverişi izlemiş, kalbinin üzerinde en ufak bir umudun kök salmasını sağlamıştı. Kalın kalın yutkundu, sesinin sonbahar esintisini aşmasını diledi. "Tedavisi var mı?"

"Hayır," dedi ve Anna o küçük umudun ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Eira'nın eli çenesini kavıyor, gözleri yumuşak. "Sen hasta değilsin."

Anna nefesini içine çekiyor, tahta sapı öyle sıkı kavıyor ki parmak eklemleri beyazlaşıyor ve parmakları uyuşuyor. Uzun zamandır, derisindeki işaretler yüzünden bir kenara atılmış ve kol mesafesinde tutulmuştu. Bulaşıcı bir hastalık gibi muamele gördü. "Ama bu normal değil."

"Normal mi?" Eira'nın eli düşüyor. "Ateşin içinden geçip zarar görmeden çıkabilen biri için ne kadar tuhaf bir kavram." Kıkırdıyor. "Normal senin için öldü, Çocuk. Onu kucaklamak senin için en iyisi."

KIŞ HER ZAMANKI GIBI SOĞUK, KAR YERYÜZÜNÜ ÇARŞAF GIBİ ÖRTÜYOR

O kadar yoğun ki güzel olduğu kadar boğucu da. Anna her kış olduğu gibi şimdiden dışarıyı özleyiyor ama kısa günlerin de bir rahatlığı var. Kulübe her zaman sıcaktır ve Eira ellerini meşgul edecek yollar bulur. Anna örgü örmeyi öğreniyor. İlk başlarda dikişleri özensizdir -ilk birkaç proje bir düzine sırayı geçmeden çözülür- ama pratik en büyük öğretmendir ve yavaş yavaş gelişir. Tekrarı seviyor; tahta iğnelerin ritmik tıkırtısı ve her ilmekli dikişin daha büyük bir bütüne doğru bir başka adım olduğu hissi. Bunda bir şiirsellik var, diye düşünüyor.

Kapı çalınır ve onu düşüncelerinden uyandırır. Soğuğa göğüs germek isteyen hastalar azalmıştı ama çaresizler yine de bir yolunu buluyordu. Örgüsünü kenara iterek, Eira kapıyı açtığında ayağa kalkıyor.

Diğer tarafta bekleyen kadın giydiği paçavralara rağmen çok güzel. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor, cildi temiz ve kusursuz. Eğer şık giyinmiş olsaydı, soylu biri gibi görüneceğine şüphe yok. Anna, bu kadar ince ayakkabılarla soğukta nasıl hayatta kalabildiğini merak ediyor.

"Lütfen," diyor, bir eli göğsündeki kumaş parçalarını kavrarken diğeri kapıyı tutuyor - sanki Eira'nın üzerine kapatmasını engellemek istercesine. "Evde çok hasta bir çocuğum var."

Eira'nın ilk kez tereddüt ettiğini görüyor. Anna bir adım öne çıkıyor ve akıl hocasının yapamadığı sessizliği dolduruyor. "Soğuktan ölmeden önce içeri gel."

Eira'nın ağzının etrafındaki çizgileri derinleştiren bir kaş çatma var, ama davet için kapıyı daha geniş açıyor. "Çırağım haklı; hava çok soğuk. O size gerekenleri sağlayacaktır."

Anna dudaklarında bir protestoyla söze başlıyor ama Eira daha başlayamadan onu susturuyor. "Sana öğrettiklerime güven. Yardıma ihtiyacın olursa, ben odamda olacağım. Görünüşe göre başım aniden ağrımaya başladı."

Kadın ellerini önünde kavuşturuyor, çenesini eğiyor. "Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Minnettarlığı içten geliyor, ama Eira'nın gözlerinin etrafında Anna'nın takdir edildiğinden şüphe etmesine neden olan bir gerginlik var. Yine de yaşlı kadın uzaklaşmadan önce jeste karşılık veriyor.

Anna bu yabancının söz verdiği ödemeyi yapmayan birkaç kişiden biri olup olmadığını merak ediyor ama bu düşünceyi dile getirmiyor. "Çocuğun belirtileri neler?" diye soruyor, çoktan kavanozları karıştırmaya başlamış.

"Ateşler içinde yanıyor ve korkunç bir öksürüğü var. Sanki göğsünde su varmış gibi ses çıkarıyor."

Anna öksürüğe iyi gelecek bir şey aramadan önce Eira'nın özel ateş düşürücü karışımına uzanıyor. "Ne kadar sürecek?"

"İki haftadır."

Anna kaşlarını çatı. Bu kadar uzun sürmesi akciğerlerinde bir enfeksiyon olduğunu gösteriyor. Kurutulmuş sığırkuyruğu ve anasona uzanır, küçük bir bez parçasının içine bolca koyar ve ağzını bağlar. "Suyu kaynatın ve yaprakların üzerine dökün -sadece sağlıklı bir tutam yeterli olacaktır- renginde bir değişiklik görene kadar birkaç dakika bekletin. Her birinden günde üç fincandan fazla içmeyin ve karıştırmak yerine dönüşümlü içmeye çalışın. Ne kadar çok sıvı, o kadar iyi."

Kadın zarif bir el hareketiyle ilacı alıyor. "Teşekkür ederim. Nezaketinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim?"

"Elinden geleni yap." Eira'nın az parası varmış gibi görünenlere sık sık söylediği cümle bu. Kemik ve odundan yapılmış uyumsuz düğmelerle, odun kırmak için yarım günlük emekle ödeme yapıyorlar. Hiçbir miktar çok az ve hiçbir hizmet çok küçük değildir.

Kadın ilacı göğsüne bastırıyor ve elini cebine atıyor. Elini uzattığında, avucunun çizgileri arasına bir yüzük yerleştirilmiş olduğunu görür.

Anna'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyor.

Soluk ve cılalı, teninde parıldıyor; yüzeyine öyle ince oymalar kazınmış ki neredeyse ışığın bir oyunu gibi görünüyor. Eline aldığı anda bunun bir tür kemik ya da fildişi olduğunu fark ediyor.

"Bunu kabul edemem." Anna mücevherlerden neredeyse hiç anlamaz ama değerini anlamamak için aptal olmak gerekir. "Size verilen şey için bu çok fazla."

Kadının eli Anna'nın elinin üzerine kapanır. "Lütfen. Sahip olduğum şey bu. Israr ediyorum."

Hâlâ dengesiz bir değiş tokuş gibi geliyor ama kadının bakışlarındaki dinginlik Anna'ya bir nebze huzur veriyor. Bu yüzük her nereden geldiyse, onun için değerli değildir; ayrılırken acı çekmez.

Anna kabul eder.

ERTESİ SABAH ANNA YÜZÜĞÜ EIRA'YA VERİR. AKIL HOCASI ONA BAKAR.

geri vermeden önce ilk ışıpta çevirerek baktı. "Bu senin." Anna karşı çıkar. "Ama-"

"Senin hastan, senin ödemen," diyor ve Anna'nın yapabileceği herhangi bir tartışmayı küstahça bir el hareketiyle savuşturuyor. "Ayrıca, bu kadar küçük bir şey bu yaşlı eller için yapılmadı. İstesem de giyemem."

Anna gizliden gizliye memnun ama yine de kararsız bir şekilde parmaklarını paranın etrafında dolaştırıyor. Daha önce hiç bir ödeme belirlememişlerdi - kazandıkları her şeyi,

paylaştılar. "Emin misin?"

"Dene bakalım," der ve boş bir sepet kapar. Anna bugün yaban havuçlarını sökmeyi planladıklarını hatırlıyor.

Yarım nefes tereddüt ediyor, yüzüğü parmaklarının arasında endişeyle döndürüyor ve sonunda takıyor. Eira haklıydı, sanki onun için yapılmış gibiydi.

"Hadi o zaman. Yumrular kendi kendilerini kazmazlar."

Anna uyuşukça başını sallıyor ama ayaklarını takip etmeye zorluyor. Ağır malçlanmış yatağı kazmaya başladıklarında, cilalı kemik ona parıldıyor. Anna daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştı.

BAHAR GELİR VE KARLAR ERİR.

Anna, Eira'nın ayak mantarından enfeksiyona, gripten dizanteriye kadar her şeyi tedavi etmesine yardım eder. Bazı hastalıkların tedavisi yoktur ama yaşlı kadın ona semptomları tedavi etmek için ne vermesi gerektiğini gösterir. Anna birini kurtarmanın her zaman onu iyileştirmek anlamına gelmediğini öğreniyor.

Düzenli olarak gelen ve sadece Eira'nın ellerine bir torba karışık bitki koymasına yetecek kadar kalan ve kapıdan çıkmadan önce ona ödeme yapan kadınlar var. Eira buna 'regl dönemini geçirmek' için bir tedavi diyor.

Anna tek işe yaradığının bu olmadığını biliyor.

Kilise üremeye müdahale edilmesini şiddetle kınıyor; Tanrı'nın planının bir parçasının da "verimli olmak ve çoğalmak" olduğunu vaaz ediyor. Anna, kendi aç, çukur yanaklı çocuklarından sorumlu olmadıklarında bunun vaaz vermenin kolay bir şey olduğunu düşünüyor. Bedenleri test edilmediğinde, hayatları riske atılmadığında kolay.

Bazıları Eira'ya başka kadınsal kaygılar için geliyor: ağrılı kramplar, göğüste yumrular, hamileliğin teyidi. Her şeyde olduğu gibi, Eira'nın bazıları için tedavisi var ama hepsi için yok. Anna'nın şaşırdığı tek şey bir doğumun gerçekleşmemiş olması, ancak Eira bu tür hastaların kapılarını çalması için çok uzakta olduklarını açıklıyor ve Anna muhtemelen hiçbir zaman bir doğum görmeyeceğini varsaymaya devam ediyor.

Derken Kasım ayının ortasında Anna'nın akşamı kapıya vurulması ve endişeli bir bağıışıyla bölünüyor. Anna kapıyı açtığında, kocası olduğunu tahmin ettiği genç bir adam tarafından desteklenen ağır hamile bir kadınla karşılaşır. Kadının elleri karnını kavramış, yüzü terden ıslanmıştır. Genç adamın ifadesi korkuyla sıkışmış. "Lütfen," diye nefes nefese kalır. "Lütfen, ben-"

Eira nefesinin altından küfrederek onları içeri buyur ediyor. "Ne yapıyorsun, onu buraya kadar getirdin mi?"

Kocası gözlerindeki teri siliyor, manik bir korku gözbebeklerini büyütüyor. "Ebe o kadar hasta ki ayakta zor duruyor. Lütfen, onu başka nereye götüreceğimi bilemedim!"

Eira boş bir kovayı onun eline tutuşturuyor. "Git, biraz su getir. Anna? Onu yatağa yatırmama yardım et."

Anna kolunu hamile kadının sırtına doluyor ve elini uzatıyor. "Hadi, bu taraftan. Adın ne senin?"

Kadın inliyor, tutuşu bir mengeneye dönüşüyor ve sıkılmış dişlerinin arasından adı dökülüyor. "Emma."

Anna yatağın kenarına oturmasına yardım ediyor, omzunun üzerinden bakınca Eira'nın battaniyelerle onun arkasında olduğunu görüyor. Odanın içinde telaşla koşturmasına rağmen sesi sakindi. "Pekâlâ çocuğum. Arkana yaslan ve bir bakmama izin ver."

Eira eteklerinin altını kontrol ederken Anna Emma'nın elini tutar. Eira'nın değerlendirmesini endişeyle bekler.

Başını kaldırdığında, dudaklarını yaşlı bir gülümseme süslüyor. "Buraya kadar gelebilmek için çok güçlüsün. Bebek neredeyse geldi."

Emma ağlıyor, karnı gözle görülür şekilde ağrıyor. "Ne yapacağım?" diye soluk soluğa soruyor, kelimeler dilinden dökülüyor. "Ne yapacağım, ben hiç-"

"Sh," diye susturur Eira. "Nefes al. Hazır hissettiğinde otur ve sevgili Anna'ya yaslan. Gerisini bedenin halledecektir."

ÇİFT ATEŞİN YANINDA UYUYOR, IŞIK ONLARI SICAKLIĞA BOĞUYOR VE

Gölge. Aralarında Eira'nın örgü battaniyelerinden birine sarılmış bir kız bebek yatıyor.

Doğum hızlı ve olaysız geçti. Eira, ne kadar uzun bir yoldan geldiklerini ve doğumun ne kadar uzun sürdüğünü, zavallı kızın sırf kapılarına kadar gelebilmek için vücudunun ıkınma içgüdüsüyle ne kadar uzun süre savaştığını düşününce bunun bir lütuf olduğunu söyledi. Çoğu kişi bu kadar şanslı olamazdı.

Anna daha önce bu kadar mucizevi ve dehşet verici bir şeye aynı anda tanık olduğundan emin değil.

Ancak yeni annenin gözlerindeki bakış, bebeğinin tenine üflediği merhaba, Anna'nın kalbinde bir şeylerin sızlamasına neden oluyor. Sessiz bir acı, gizlendiğini hiç fark etmediği bir gölge, ama şimdi onu görüşünün kenarlarında görüyor - asla sahip olamayacağı bir şeyin hayaleti.

Sonra, bir nefes ve bir sonraki nefes arasında, fırsattan daha fazlasını kaçırdığını fark eder.

Anna'nın midesindeki çukur büyür. Orada çalkalanan sorudan kurtulamıyor; belirsizliğin keskin kenarlarından kaçamıyor. Ortak yatak odalarına gittiğinde mum çoktan sönmüştür ve yaşlı kadının uyuyup uyumadığını anlayamaz. Karanlığa doğru onun adını fısıldar. "Eira?"

Yumuşak bir homurtu, devam etmesi için bir işaret. Anna'nın aradığı kelimeleri bulması yine de biraz zaman alıyor. Yatağına oturup dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Hiç aybaşı yapmadım."

Daha önce düzensiz ve kısaydılar -vücudunun beslenmeye ne kadar aç olduğunun bir kanıtı- ama yine de *oradaydılar*. Tutuklanıp yanmaya terk edilmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve Anna bu süre boyunca hiç kanamadı.

Eira'nın iç çekişi boşluğu doldurmadan önce bir an sessizlik oldu. Loş ışıktaki Anna onun bakışlarındaki sempatiyi ancak seçebiliyor. "Hiçbir şey bedelsiz değildir çocuğum. Tanrıların armağanları bile." Elini tutuyor, nasırlı başparmağını Anna'nın parmak eklemlerine sürüyor. "Ama inan bana, bu bir merhamet. Bir çocuğu kaybetmek kadar acı bir şey yoktur."

Anna'nın bir zamanlar kurduğu aile hayalleri, cildindeki solgun lekeler yayıldıkça azalmıştı ama her nasılsa Eira'nın onayı ona hâlâ bir darbe gibi çarpıyordu. O gece, battaniyenin altına kıvrılıp gözyaşlarının damlamasına izin verdiğinde

Yanaklarından sessizce süzülürken, sahip olmayı hiç beklemediği bir şeyi kaybetmenin yasını tutmanın nasıl mümkün olduğunu merak ediyor.

MEVSİMLER GEÇER. BİR YIL ÜÇ OLUR, SONRA BEŞ, SONRA SEKİZ.

İçinde, kırıldığını hiç fark etmediği bir şey onarılıyor. Yazları, gelecek soğuk kışlardan korkmadan hasat yaparak geçirir,

Karnı tok ve günleri mutlu geçiyor. Eira'dan öğrenmeye devam ediyor, küçük bilgi parçaları topluyor ve bunları hafızasına kaydediyor, böylece bir sonraki kişi yardım istemeye geldiğinde pasif bir tanık olmaktan daha fazlasını yapabiliyor. Ne zaman Eira'nın ona öğretecek daha fazla bir şeyi olamayacağını düşünse, yaşlı kadın yeni bir şey sunuyor.

Kışın soğuğa karşı panjurları sıkıca kapatıyor ve ellerinin başka işlerde anlam bulmasına izin veriyorlar. Eira okuma ve yazmaya daha fazla zaman ayırıyor, küllerin üzerine kelimeleri heceliyor, sonra elinin bir hareketiyle harfleri yok ediyor, böylece her şeye yeniden başlayabiliyor. Sesler dudaklarından kırık dökük, kekeleyerek dökülüyor ve harfleri titrek ve kaba ama okuyor. Yazıyor.

Anna'nın yapabileceğini tahmin ettiğinden çok daha fazlası. Kendisi için bildiğinden ya da hayal ettiğinden daha rahat bir hayat.

Bunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

Masanın üzerinde bir çanta var.

Şişelenmiş yağlar ve şifalı bitkilerle dolu ve Anna'nın kanını donduran bir imayla dolu. Topladığı mürver sepeti elinden kayıyor, donuk bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve koyu renkli meyveler taş zemine saçılıyor.

Açık rafları karıştıran Eira gözünü bile kırpmıyor. "Şunu benim için temizler misin? Bir kavanoz daha işime yarayabilir."

Anna gözlerini çantadan ayıramıyor, ayakları yere sabitlenmiş. "Gidiyorsun."
"Gidiyorum."

Anna kelimeleri bir bıçak gibi hissediyor. Eşiği geçtiği anda cevabının ne olacağını bilmesine rağmen. "Ama neden?"

"Benim gitme vaktim geldi." Eira dönüyor, elinde Anna'nın kurutulmuş papatya kaynağı olduğunu anladığı kırmızı kilden bir kavanoz var. Bakışları keskin ve anlamlı. "Senin de zamanın geldi."

Başını sallıyor. "İstemiyorum!" Burada huzur içinde. Hatırladığından çok daha fazla. "Kalmak istiyorum."

"İstedığımız şey her zaman ihtiyacımız olan şey değildir," diyor Eira, uzanıp kadim ellerini Anna'nın omuzlarına koymadan önce kavanozu masaya koyuyor. "Ölümsüzlük vefasız bir yaratıktır, sevgili kızım. Bir yerde çok uzun süre kalırsanız orada çürürsünüz."

"Ama ben mutluyum-"

"Hayır," diye araya giriyor, "Mutsuz değilsin. Aynı şey değil."

Anna'nın dudakları titriyor, yanaklarından dökülmek üzere olan gözyaşlarının başlangıcı. "Ama nereye gideceğim?"

"Her yere. Anlamıyor musun?" Ellerini indiriyor, kendi ellerini kavuşturuyor. "Dünya senin, tadını çıkarman için, tadını çıkarman için. Sana verilen hediye bu boş köşesinde çarçur etme."

Bakışlarının sonu yok ve o anda Anna, Khiran'da gördüğü aynı yaşlanmayan bilgeliği tanıyor. Bu şekilde, onlar aynıdır. Eira göründüğünden daha yaşlı ve göründüğünden daha fazlası.

"Sen insan değilsin."

Eira gülüyor, sesi zengin ve sıcak. "Bunu yeni mi anlıyorsun? Khiran'ın seni yaşlı bir kocakarının yanına bıraktığını mı düşündün?"

"Benden kurtulduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor. İtirafın gerçekliği kalbini sızlatıyor -zamanla ve kaçınmayla gömdüğü bir yara. "Senden bir şeyler öğrenebilmem için olduğunu söyledi ama ben bunun sadece bir bahane olduğunu düşündüm."

"Khiran'ın sayılamayacak kadar çok kusuru var," diye mırıldanıyor Eira. "En büyüğü, yapmaması gereken şeyleri çok fazla önemsemesi."

"Bu bir kusur gibi görünmüyor."

Bir el sallıyor. "Bu Zaman'ın sana öğreteceği bir ders. Ya da öğretmeyecek. Tüm çabalarıma rağmen Khiran bunu henüz öğrenemedi, o yüzden nefesimi boşa harcamayacağım."

Anna sinirli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Yıllar oldu ve ziyaret etme zahmetine bile girmedi. Umursadığını da pek sanmıyorum."

Kalın tuzlu ve biberli kaşlar kalkıyor. "Öyle değil mi?"

Anna'nın tartışması acı bir gerçekliğe dönüşür.

Eira'nın yıllar boyunca tek başına tedavi etmesi için ısrar ettiği tüm hastaları düşünüyor

-Bakımlarını devretmeden önce onlara nasıl zar zor baktığını.

Parmağındaki yüzüğü düşünüyor.

Tökezleyerek geri adım atan Anna destek için masaya tutunur ve ayaklarının dibinde parçalanmış bir tabağın sesini uzaktan fark eder. İrkilmiyor. Eira da öyle. Anna'nın hiç fark etmediği, yıllar boyunca örülmüş iplikçiklerden oluşan, yarı gerçeklerden oluşan karmakarışık bir ağa yakalanmışlardır. "Biliyordun."

"Evet."

"Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Beni ilgilendirmez."

Sözleri acı veriyor; bir ihanet tokadı. Bunca zaman Eira'nın bir arkadaş olduğuna inanmıştı -belki de kendi çapında öyleydi- ama şimdi Anna en başından beri şüphelenmesi gereken şeyi fark ediyor. Anna'nın sadakati ilk önce *ona* bağlıdır.

Eira iç çeker, şüphesiz onun incinmiş halini fark etmiştir. "Bana öğrenmek için geldin. Bunu ve daha fazlasını yaptın. Sana öğretebileceğim hiçbir şey kalmadı."

Ellerini eteklerine sıkıştıran Anna, sesinin çatlamaması için mücadele ediyor. "Hepsi bu mu? Sadece öğrencin olduğum için mi zaman ayırmaya değerim?"

Eira onun ellerini tutuyor, fırtınada bir çapa gibi. Kristal ve derin sakin gözleri Anna'ya tüm hastalıkları iyileştirdiği söylenen efsanevi suları hatırlatıyor. "Sevgili çocuğum, sen *daha* değerlisin." Bakışları Anna'nın yüzünde gezinirken dudaklarının kenarları kalkıyor. "İyi bir seçim yaptın."

"Ama ne için?" diye fısıldıyor Anna, nabızı kulaklarında çınlıyor. "Ben ne için seçildim?"

Elinin arkasını sıvazlıyor. "Dünyaya biraz iyilik katmak için."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Hâlâ serçe gibi bir kadın. İçi boş kemikli ve kırılğan. Kolayca kırılabilir.
Onu zayıf kılan şeyin uçmasını sağlayacak şeyle aynı olduğunu fark
etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyor.*

ÇAYIR 1192

KULÜBEDEN AYRILMIYOR.

İlk başlarda.

Yaz günleri uzun ve yalnızdır. Anna bu günleri bahçedeki yabani otları kopararak ve asmalardan yiyecek toplayarak doldurur. Yemek pişirir. Temizlik yapar. Uyur. Bazen rüya görür.

Köylüler gelmiyor - bir zamanlar çayıra giden yol bir gecede yosun ve eğrelti otlarıyla kaplanıyor. Anna daha fazla sihir olduğunu fark eder. Dünyanın bir yerinde, başka bir kulübenin kapısına giden başka bir patika olacaktır. Bu düşünce rahatlatıcı olduğu kadar yıkıcıdır da.

Anna sessizliğe alışır; yalnızlığa karşı hissizleşir. Eski, yırtık pırtık bir ayakkabıya yeniden adım atmak gibi; tabanı acı verecek kadar ince ama tanıdık. Anna'nın

Çayır ve çevresindeki orman bereketli, bahçe sürdürülebilir. Tek başına bile olsa, bu hayat daha önce yaşadığından çok daha fazla hoşgörü sunuyor.

Sonbahar ilk kırağı ile toprağa dokunur, manzarayı kırmızı ve altın rengine dönüştürür ve Anna yaklaşan kıştan korkmaz. Depoları bol ve vücudu güçlüdür. Kar yağdığında, elleri ne bulabilirse onunla meşgul olur. Battaniyeler ve kazaklar, çoraplar ve tozluklar örer, ipliği çözüp tekrar yapmadan önce. Mutfakta deneyler yapıyor, farklı yöntemler ve yemek kombinasyonları deniyor. Bazılarının tadı iyi, bazılarınıninki berbat. Hepsini yiyor.

Sonra karlar eriyor ve ağaçlar tomurcuklanıyor ve Anna bir nefes alıp her şeyi yeniden yapmak için kendini hazırlıyor.

Geçen yıldan kalan tohumları toprağa ekliyor, neyi nereye ektiğini dikkatle not ediyor, o sırada ensesindeki tüyler diken diken oluyor; izleniyormuş hissi, adam konuşmadan sadece bir an önce omurgasına doğru ilerliyor.

"Bu çayırın dışında koca bir dünya var, biliyorsun."

Anna hareketsiz kalır. Bu sesi duymayalı on yıl olmuştur ama alçak, yumuşak tınısını sanki daha dünmüş gibi kolayca tanır. Bahçe yatağından kalkıyor, elbisesinin kıvrımları tozlanıyor. Yüzü farklı -her zaman farklı- ama ilk karşılaştıklarında dikkatini çeken o yıkıcı güzelliği hâlâ taşıyor.

Kahverengi gözleri kalkık kaşlarının altından ona bakıyor, kestane rengi saçları keskin çenesinin etrafına dökülüyor. "Görmek istemiyor musun?"

Anna gözlerini kaçırıyor, kalçasındaki sepeti yeniden ayarlıyor. "İhtiyacım olan her şey burada var."

İkna olmamış gibi mırıldanıyor. "Öyle mi?"

"Benden ne istiyorsun?" Ağzından kaçırıyor, ona dönüyor. Eli göğsüne gidiyor, deriden daha derin bir acıyla yanıyor. "Sen ve Eira için kolay olabilir ama *benim* gibi biri nereye gidecek? Bunu gördükleri anda beni tekrar tekrar bir kenara atacaklar."

"Böyle bir şey olursa yoluna devam edersin. Tıpkı Eira'nın yaptığı gibi," diyor sabırla. "Sence kolay olduğu için mi gidiyor? Yardım etmek için yeterince uzun kalıyor ve sorular başlamadan gidiyor."

"Başka bir bedel," diye alay ediyor, gözyaşları tehdit ediyor.

"Evet." Dalgın gözlerle bahçeye bakıyor. "Bu yaşamak için kolay bir yol değil ama Eira sana iyi öğretmiş. Onun verdiklerini kullan ve dünya

Gerisini sana öğreteceğim." Onun gözleriyle buluşuyor. "Ama buna izin vermelisin."

Gözlerindeki yanmayı geri püskürtür. Ciğerlerine dolanan bir yılan var, her titrek nefeste daralıyor. Adını koymadan önce ne olduğunu biliyor. "Korkuyorum."

Fısıltıyla söylenen itiraf demir gibi düşüyor, Anna bunun utancının yanaklarında onun bakışları kadar kolay bir yol açtığını hissedebiliyor.

"Korku ölümlüler içindir, Anna. Bizim için değil."

Bize.

Bu kelime ona garip geliyor, sadece isimlendirmeye başlayabileceği nedenlerden dolayı yabancı. Bilgelikleri ve güçleriyle onlardan biri gibi hissetmiyor. Onun olmayı umabileceğinden çok *daha* fazlasını hissediyor. Ve yine de... o da tam olarak insan gibi hissetmiyor. Aradaki o garip, tanıdık yerde. *Ötekinin.*

"Ben senin gibi değilim," diye mırıldanıyor. "Güçlü değilim."

"Güç öğrenilir, verilmez." Elini uzatıyor, avuç içi davette. "Sana göstereceğim."

Anna tereddütle elini onunkine koymadan önce avucunun çizgilerini izleyerek bakıyor. Adam bileğini eğiyor, yüzüğünün ince oymaları ışığa yansıyor ve çenesi onaylarcasına eğiliyor. "Sakın çıkarma." Emri yumuşak ama gözlerinde uyarıları andıran bir keskinlik var.

"Çıkaramam." O biliyor. Kulübede yalnız kaldığı ilk gece, yüzüğün kökenini keşfettikten sonra, bir öfkeyle onu parmağından çıkarmaya çalışmış ama ne kadar uzun süre ya da ne kadar uğraşırsa uğraşsın parmak eklemine geçemediğini fark etmişti. Gözlerini ondan kaçırıyor, dilinde acı bir suçlama. "Bilmen gerekirdi."

Eğer bir parça pişmanlık hissediyorsa bile bunu göstermiyor. Bunun yerine, tatsız bir şaka kadar zararsız bir şey için suçunu kabul ediyormuş gibi omuz silkiyor ve kızın elini bırakıyor. "Büyü tuhaf bir şeydir. Eğer onunla yüzleşirsen aşılmazdır, ama her zaman bir yerlerde bir arka kapı vardır." Bakışları sertleşir, ciddileşir. "Onu bulmaya çalışmayın. Sadece açık bırak ve kendi haline bırak."

Anna'nın dudakları bu emir karşısında incelik. "Bunu takmam için beni kandırdın."

"Ben sadece sana verdim," diye düzeltiyor, parmakları erik ağacının tepesindeki daldan bir tomurcuk koparıyor, çiçeği parmaklarının arasında döndürüyor. "Onu takmayı seçen sendin."

Kadın kıllanıyor. "Sen olduğunu bilmiyordum."

Başını eğiyor, meraklı ama görmemesi için kör olması gereken bir meydan okuma imasıyla. "Sen olsaydın, reddeder miydin?"

Hayır, ama kabul etmeden önce daha fazla soru sorabilirdi. Her nasılsa, onun da bunu en az kendisi kadar iyi bildiği hissine kapılıyor. "Neden? Ne işe yarıyor?"

Kadının şüphelenmesine yetecek kadar uzun süre tereddüt ediyor ama kadın tekrar sormadan cevap veriyor. "Güvenliğinizi sağlamaya yardımcı oluyor."

Bu sadece kısmi bir gerçek gibi geliyor. Anna kıpırdanıyor, yüzüğü düşünceli bir şekilde parmağında çeviriyor. "Tehlikede olduğumun farkında değildim."

"Bunu taktığın sürece olmayacaksın." Kaşları kalkıyor. "Aramızda bir anlaşma var mı?"

Göğsünde daha fazla soru yanıyor, ama adamın sabrı onun kararlılığının gücünden daha ince gibi görünüyor. Kadın başını sallıyor.

"Güzel." Adam çenesini kulübeye doğru eğiyor. "Senin için değerli bir şey varsa hemen almanı öneririm. Burayı bir daha bulman pek olası değil."

Bu hem bir vaat hem de bir tehdit gibi geliyor.

ANNA NEREYE GITTİKLERİNİ SORMAZ. UMURSADIĞINDAN DA EMİN DEĞİL.

Yine de onu takip ediyor.

Adam Anna'nın hatırladığı kadar sessizdir. Kemiklerinde endişeli bir uğultu, derisinin altında bir sürünme var, geride bıraktığı hayat kendini çok güvende hissettirirken yeni bir hayata başlama düşüncesi. Yalnızdı ama onu yıllarca beslemeye ve ısıtmaya devam edeceğini bildiği şekillerde rahattı.

İkinci gün, cevabı istediğinden tam olarak emin olmasa bile sessizliği bozmak için çok hevesli. "Nereye gidiyoruz?"

Adamın hızı hiç kesilmiyor. Anna onun sormasını ne kadar zamandır beklediğini merak ediyor. "Ülkenin diğer ucuna." Bakışları onunkilerle buluşmak için kayıyor. "Bazen manzara değişikliği iyi gelir."

Anna, Eira'nın gitmeden önce yatağın altına sakladığı eski haritaları düşünerek kaşlarını çatı. Başka şeylerle meşgul olduğu için onları yakından inceleme zahmetine hiç katlanmamıştı ama şimdi keşke inceleyseydim diyor. Adamın ne kadar uzun bir yolculuk önerdiğini anlayacak bilgiye sahip değil. "Ne kadar uzun?"

Omuzlarını silkiyor. "En ufak bir fikrim yok. Yürüyerek seyahat etmek benim için nispeten yeni bir deneyim. Beklediğimden çok daha yavaş."

Anna, adamın kollarını saran pahalı görünümlü kumaşa ve parmaklarında parıldayan yüzüklere bakıyor. İtirafı onu pek de şaşırtmamış.

"Geçenlerde ziyaret ettiğim küçük bir kasabada ebe eksikliği var." Duraklıyor, başını düşünür gibi eğiyor. "Bir aşçı uşağı için de bir pozisyon olabilir. Ama aramızda kalsın, sanırım bu senin yeteneklerine uygun olmayabilir. Eira bana bir şey anlatmaktan pek hoşlanmaz ama yeteneklerinizden çok etkilendi."

Göğsündeki ağrı şiddetleniyor. "Beni de yanında götürmesini istedim."

O sabah yola çıktığından beri ilk kez adımları duraklıyor ve tamamen ona dönüyor. Kaşları çatık, gözlerini ona dikmiş, yüz ifadesini tartıyor gibi. "Yapmadığı için incindin."

Bir soru değil, bir ifade. Anna kızarıyor, bu kadar kolay okunduğu için utanıyor. "Yardım edebilirdim."

"Eminim edebilirdin." Bunu yumuşakça, merhametle söylüyor. "Ama Eira'nın yardıma ihtiyacı yok."

Anna bunu biliyor -tabii ki biliyor- ama gerçeği hâlâ canını yakıyor. Kalbinin üzerinde açık ve çığ bir yara var ve onu ne kadar uzun süre taşırısa o kadar çok kabarıyor. "Buna ihtiyacım vardı," diye tersliyor. "O zamandan beri ilk-"

Soluk desenler teninde hayalet gibi belirmeye başlamadan önce. Vahşi doğaya terk edilmeden ve herkesin açlığından sorumlu tutulmadan önce.

Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor, elleriyle örtülü kollarını sıkıyor ve uzaklara bakıyor. "Beni kabul etmeyecekler."

Anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki? O, insanlar arasında bir tanrı, bir düşünceden biraz daha fazlasıyla giydiği yüzü değiştiriyor ve bununla birlikte insanların algısını değiştiriyor. O bir baştan çıkarıcı, bir asker, bir asilzade. Herhangi biri gibi davranabilir, bir bakışıyla yalan söyleyebilir ve sonuçsuz bir şekilde dünyanın içinden geçebilir. Bir sihir dokunuşuyla bambaşka biri olur.

Ve Anna kendisi olarak yaşamak zorunda kalır. Tek başına.

Khiran ona bakıyor, hareketli bir manzaranın arasında bir heykel gibi. Rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyor, tarlaları hışırdatıyor; onun cevap veren sessizliği onları güçlendirene kadar fark etmediği sesler.

Gözlerinde bir şey büyüyor, mavi, irislerinin kahverengisine karışıyor. Sonra başı eğiliyor ve uzun, kaslı vücudu titreyip Anna doğrudan kendisinin aynadaki yansımasına bakana kadar kayboluyor. Nefes nefese, sendeleyerek geri çekiliyor. Nabızı kulaklarında çınlıyor, göğsü o kadar sıkışmış ki her vuruşta zorlanıyormuş gibi hissediyor. Boğulmuş. Khiran onun yüzünü, kıyafetlerini, kaçan inatçı kestane rengi saçlarına kadar giyiyor.

örgü ve parmağını çevreleyen yüzük.

Kopyacısının kaşları kalkıyor. "Ne görüyorsun?"

Hileli bir soru gibi geliyor. Anna ona bakıyor -kendisine- ve vahşi gözlü ifadesinin kendisiyle aynı olan o soğuk ela gözlere yansıdığını görmek çok rahatsız edici. Boğazındaki yumruyu yutuyor, gözlerinin yüzünün yansımasında gezinmesine izin veriyor. "Kendim," diye cevap veriyor, nefesi titreyerek fısıldıyor. Söylerken bile yanlış bir cevapmış gibi hissediyor. "Kendimi görüyorum."

Khiran ona doğru adım atıyor, Anna'nın hayatında hiç hissetmediği sakin bir güvenin resmi. "Başka ne var?"

Ne sorduğunu anlamıyor. Nasıl cevap vermesi gerektiğini de anlamıyor. Kafa karışıklığı ve panik yüzünden okunuyor olmalı, çünkü adam başını sallıyor. "Korkmaya değer birini görüyor *musun*?"

Anna onun çenesinin yumuşak kıvrımını, gözlerinin yumuşaklığını izliyor, bir an cevap veremiyor. Sonra bakışları dalıyor ve omzundaki soluk yamanın yakasının dışına çıktığını görüyor ve irkiliyor, elleri kendi boğazındakini düzeltmek için uzanıyor. "Bu farklı bir şey. Eğer görselerdi _."

Khiran'ın başı öne eğik. "Öyle mi? Sen Eira'yla birlikteyken?"

Kalbi tekliyor, çünkü hayır. Eira'nın yanında çalıştığı on yıl boyunca tek bir hasta bile onu gördüğünden bahsetmemişti.

"Seni korkutan yeni bir hayata başlama fikri değil," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu *tek başına* yapma fikri."

Sözleri onu soyuyor. Tüm bahaneleri -bir araya getirdiği ince zırhı- etrafında paramparça oluyor. Kendini savunmasız hissediyor. Çıplak. Khiran'ın bakışlarındaki bilgi -gözlerinin taklidiyle- onu çiğ çiğ kazıyor.

Aralarındaki mesafeyi o kadar kapatıyor ki Anna onun gözbebeklerindeki renk zerreciklerini görebiliyor ve nefesleri birbirine karışıyor. "Yalnız değilsin," diyor. "Artık değil."

BİR GÜNLÜK MESAFEDEKİ İSİMSİZ KÜÇÜK KASABAYA VARMAK ÜÇ HAFTA SÜRER.

Scarborough'dan geçerken. Khiran yakın zamanda gelmiş olmalı, çünkü yerel halktan bazıları onun yüzünü tanıyor.

Bu... garip. Onun gerçekte kim olduğu ya da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla etkileşimini izlemek. Hareketler, karizma, hepsi ona çok doğal geliyor. Anna bunun başlı başına bir güç olup olmadığını merak ediyor. Yaşamayı için bir yer ayarladığında, Anna aslında ne kadar az pazarlık yapıldığına şaşıyor.

Khiran yerleşmesine yardım ediyor, amcası olma bahanesi bir odada birlikte olduklarına dair şüpheleri ortadan kaldırmaya yetiyor. Gözleriyle Anna'nın tepkisini ölçüyor. Gerçekten de minimal bir yer. Yerde yıpranmış bir şilte, gıcırdayan bir masa ve sandalye. Yine de otları kurutmak için yeterince yer var ve köyün kenarındaki konumu, isterse bir miktar mahremiyet sunmaya yetiyor. Dudağını çiğniyor, endişe bir örtü gibi üzerine çöküyor. "Ebelik eğitimi almadım. Ben onunla kalırken Eira'nın sadece bir hastası oldu."

Bir elini masanın üzerinde gezdiriyor, parmakları yüzeye vuruyor. "Farkındayım. Elizabeth adında dul bir kadın var, seni bildiği konuda eğitecek. Yıllar boyunca pek çok çocuk doğurdu."

Anna kaşlarını çatır. "O zaman bana ne ihtiyaçları var?"

"O ölüyor," diyor adam. Cevabı mevsimlerin geçişini yorumlamak kadar basit geliyor ama Anna bunu bir tokat gibi hissediyor. "Bilgisi var ama gücü yok. O yapamaz hale gelene kadar birbirinize yardım edeceksiniz." Boş odaya hızlıca bir göz attıktan sonra ekliyor: "Size konuyla ilgili bazı materyaller de getireceğim. Eira'nın sana okuma yazma öğrettiğine inanıyorum?"

"Evet," diyor Anna utanarak, "ama korkarım pek iyi değilim."

"Öğrendiğin becerilerin gevşemesine izin vermemen için bir neden daha. Senin için de biraz parşömen ve mürekkep getireceğim." Onun bakışlarını yakalıyor

-Sanki onun tereddütlerini biliyormuş gibi. "Bu seni herkesten daha ileriye götürecek bir yetenek. Bunu boşa harcama."

Anna irkilir. "Eira'nın pratik yapabileceğim pek bir şeyi yoktu."

"Sanırım olmazdı," diye mırıldanıyor adam, düşünüyor. "Kadın İncil'den daha yaşlı ve hâlâ yeni ilgi alanları geliştirmeyi başaramadı."

Ona bakıyor ve yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsüyor. "Onun yaptığı hataları yapmayalım, olur mu? Sana birkaç kitap ödünç vereceğim."

Göğsünde kalbi tekliyor, boynuna bir kızarıklık yayılıyor. Kitaplar nadirdir. *Pahalıdır*. Şimdiye kadar elinde tuttuğu en yakın şey Eira'nın bitkisel ilaçlarla ilgili defteriydi, sadece iple bir arada tutulan. "Yapamadım."

Masadaki tek sandalyenin sağlamlığını test ediyor, gıcırdamasına kaşlarını çatıyor ama oturacak kadar güveniyor. "Oturabilirsin ve oturacaksın da. Merak etme, seni test etmeyi planlamıyorum. Onları okuyup okumamak, *öğrenip öğrenmemek* tamamen senin elinde." Parmaklarını masanın üzerinde gezdiriyor, bakışları keskin. "Ancak, eline bir fırsat geçtiğinde bunu değerlendirecek kadar zeki olduğuna inandığımı söylemezsem yalan söylemiş olurum."

Anna bu iltifatın kendisini rahatlattığından mı yoksa adamın hâlâ onun içini görebiliyor olmasından mı endişe duyduğundan emin değil.

İLK BİRKAÇ YIL EN ZORUDUR.

Khiran ziyarete geliyor ama hiç kalmıyor. İlk yıl neredeyse her ay ona güvenebilirdi. Her zaman farklı bir şekil, farklı bir yüz, ama her zaman aynı hesapçı bakışlar ve kolunun altında farklı bir kitap. Kitapları değiş tokuş ediyor, bir başkasıyla değiştirmeden önce onu bir tanesini okumayı bitirmeye zorluyor, konular ebelikten ihtiyacı olduğundan emin olmadığı diğer konulara kadar değişiyor: Matematik ve Fen, Tarih ve Coğrafya. İhtiyaç duyup duymayacağından tam olarak emin olmadığı bilgiler, ama onları okumaya çabalıyor

Her halükarda, okuduklarının sadece bir kısmını anladığı durumlarda bile.

Yetersiz maaşı ona zaman geçirecek başka bir şey sağlamadığında, bu ona yapacak bir şey, pratik yapacak bir şey veriyor. İlk birkaç ciltten sonra, okuma eyleminin son derece kolaylaştığını fark ediyor - düşünceden çok içgüdü - ve Khiran'ın onu mükemmelleştirmeye zorlamakta haklı olduğunu isteksizce kabul ediyor.

Kendini daha iyi hissettiğinde, bağımsızlığına daha fazla güvendiğinde, ziyaretleri arasında üç ay, altı ay, bir yıl olana kadar daha az gelir. Bir süre, onun iyiliğine olan ilgisinin azalmasından dolayı acı hisseder. Sonra onun yüzünü takınarak kendisine nasıl baktığını hatırlar ve perdenin arkasındaki iplerle oynayarak onu bildiğinden çok daha sık kontrol ediyor olabileceği aklına gelir. Bunu düşündükçe daha da ikna oluyor.

Başka kim tek başına seyahat eden yabancı bir kadına özel bir yer kiralayabilir ki? Hiçbir referansı yokken başka nasıl bir iş bulabilirdi ki? Bir gece, kısa ziyaretlerinden birinde ona sorar. Aldığı tek cevap, gözlerine ulaşan bir sırtıtma ve tek bir kelimedir.

"Belki."

Bu küçük bir teselli, yıpranmış bir şey, ama iki eliyle sarılıyor. Özellikle de kasaba halkıyla iletişim kurmanın ilk başta korktuğundan daha da zor olduğunu fark ettiğinden beri.

Eira'yla yaşamak kolaydı; onun sırlarını biliyor ve kabul ediyordu. Anna'nın gardını alması ya da mesafesini koruması gerekmiyordu, gördüğü tek insanlar onları arayanlardı. Bir topluluk içinde yaşamak farklı. Günde birkaç kez küçük etkileşimleri yönetmek, masum olması gereken soruları (*nerelisin? Zavalılık, buraya yalnız mı geldin?*) geçiştirmek zorunda ama yalanlar dilinden dökülürken garip geliyor.

Her garip etkileşim, uyum sağlama konusunda ne kadar kötü olduğunu hatırlatır. Anna tuhaf biri olarak ün kazandığından emindir. İlk başta yeterince arkadaş canlısı olan insanlar, gülümsemeleri köşelerde bayatlıyor ve konuşmaları onun hissettiği gibi zorlama geliyor. Anna bunun her şeyden çok bir rahatlama olduğunu itiraf etmekten biraz utanıyor - tuhaf biri olmaktan memnun.

Cüzzamlı olarak etiketlenmekten çok daha iyi.

Onu ebelik konusunda eğitmek için sayısız saat harcayan Elizabeth bile onun arkadaşlığıyla hiç ilgilenmemiş gibi görünüyordu. Görevini yapar, ona hem kısa hem de keskin bir sabırla öğretir. Yaşlı kadın sadece altı ay daha yaşar. Anna'nın onun ölümünden üzüntü duyması için yeterli bir süre ama üzüntü değil. Yalnız olmak neredeyse bir rahatlamadır. Endişeleneceği tek kişi kendisidir ve gitme vakti geldiğinde yas tutacağı kimse yoktur.

O küçük kasabada sadece altı yıl kalır. Yerleştiğini hissetmesi için yeterli bir süre, ama kimsenin cildinin hiç yaşlanmadığını ve saçlarının hiç ağarmadığını fark etmesine yetecek kadar değil. Tanıdıklarının asla arkadaşlığa dönüşmemesi için yeterince kısa. Böylesi daha iyi. Daha kolay.

Toparlanıp yoluna devam ettiğinde, asla kimseyi geride bırakıyormuş gibi hissetmez.

BEŞİNCİ BÖLÜM

*Kadın pis, kokusu sokaklardaki insanlar kadar vahşi. Bir an için, onu sonsuza kadar lanetlediğinden emin oldu.
acı- onda gördüğü ışığın çok fazla olduğuna inanıyor
dünyanın gerçeklerinden kurtulmak için kırılgan. Sonra ona yüzen bir şehir hakkında sorular sorar ve adam onun için hâlâ umut olduğuna karar verir.*

NORWICH 1272

EIRA'NIN YAPTIĞI GIBI TEDAVİ ÖNERMEYE CESARET EDEMİYOR.
tüm yanlış insanlardan çok fazla şüphe duyuyor. Şifalı bitkiler satanlara şüpheyle yaklaşılır ve Anna kadın olmasının büyücülük suçlamalarına maruz kalma ihtimalini müşterilerden daha fazla artıracağını bilmektedir. Bunun yerine ebe olarak seyahat eder.

Bu iyi bir uyum.

İşi hiç bitmiyor ve aksi takdirde erkeklerin egemen olduğu bir dünyada ona para ve makul miktarda saygı kazandıran birkaç şeyden biri. İyileşmesini, yardım etmesini sağlıyor. Ve anneleri doğuma girdiğinde.

Odaları loş ve mumları kısık tutuyor ve kollarını sıvadığında kollarının derisini süsleyen yamaları kimse görmüyor.

Kötü günlere rağmen işinden keyif alıyor. Ölü doğumlar zordur; anneleri kaybetmek daha da zordur. Eira ve Elizabeth'in öğretilerini takip ettiğini bilse de, Khiran'ın ona sağladığı her okumadan faydalansa da ve en deneyimli ebelerin bile ötesine geçen bilgileri kullansa da, kaybettiği her hayat için suçluluk duyuyor. Eira'nın bu yüzden onu azarlayacağını biliyor ve Anna bazen dünya karanlık ve sessizken onun sözlerini kendi kendine fısıldıyor.

"Herkes kurtarılamaz."

Bir hatırlatma, bir mantra, onu bir sonraki sağlıklı doğuma kadar götürmek için. Başarının çılgınlığını duyana kadar onu yatıştırmak için. Şu anda bir hatırlatma yeterli gelmiyor. Bu sözleri en yüksek çatılardan bile haykırsa, yine de kalbindeki sızıyı dindiremez.

Kayıplarla dolu bir hafta oldu. Bayan Pritcher çok erken doğuma girmiş, çocuğu rahminin konforu dışında yaşayamamıştı. Köşedeki Bayan Kelly'nin karnı, Anna'nın ikiz olduğundan şüphelendiği bebeklerle doluydu ve çocuklar dünyaya gelemeden dizanteriye yakalandı. Bu, Norwich sokaklarına çöken gerginlikten dikkatini dağıtmak için neredeyse yeterliydi.

Geldiğinden beri oradaydı, duyuları boyunca ince bir diken gibi. Can sıkıcı derecede ısrarcı ve görmezden gelinmesi imkânsız ama zararlı olmaktan çok rahatsız edici. Ayakkabısındaki bir çakıl taşı gibi, yavaş yavaş onu yeterince yıpratmış ve görmezden gelmeyi öğrendi.

Yine de son zamanlarda daha keskin hissediyor. Bir çakıl taşından çok, ucu sivri ve kan akıtmaya hazır bir mızrak gibi. Anna'nın bakışları pazar tezgâhlarının üzerinde geziniyor ama yanlış bir şey bulamıyor. Sokak her günkü gibi kalabalık; tüccarlar her zamanki gibi mallarını satıyor. Bir şeylerin kırılmak üzere olduğuna dair ani, açıklanamaz hissini haklı çıkaracak hiçbir neden bulamıyor.

"İyi misin?"

Başlıyor, aksanlı sese doğru dönüyor ve tüccarın güneşten yıpranmış yüzündeki endişeyi görünce rahatlıyor. Koyu renk saçları ve sakalları kırışmış. "Öyleyim. Özür dilerim, tezgahınızı engellemek istememiştim."

Ayağa kalkıyor ve ona içeri gelmesini işaret ediyor. "Lütfen Sinyora, oturun. Sıkıntılı görünüyorsun. Ayaklarınızı dinlendirin ve zihninizi rahatlatın."

Yapmamalı, ama adamın gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklarda dostane bir şey var; nadir görülen bir nezaket, onu rahatlatıyor. Yine de tereddüt ediyor. "Sana sorun çıkarmak istemem," diyor.

Adam alay ediyor, sanki bu düşünceyi fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmış gibi bir el sallıyor. "Bah, senin gibi güzel bir kadını eğlendirmenin ne sorunu olabilir ki?"

Anna'nın yüzü kızarır, boşta kalan eliyle yakasını tutarak bağlı olduğundan emin olmaya çalışır. Ne sakladığını bilseydi böyle söylemezdi, biliyor ama bir an için onun sözleri doğruymuş gibi davranmasına izin veriyor. Başını eğerek gülümsüyor. "Emin misin?"

"Çok memnun olurum." Kahverengi gözlerindeki gülümseme onu ciddi olduğuna ikna ediyor. "Ben Marco."

"Anna."

"Ah, güzel bir kadın için güzel bir isim. Benim için bir zevk."

Tabureye oturur ve gözlerinin adamın malları üzerinde gezinmesine izin verir. Onun ideal müşterisi olmadığı açık. Görmediği renklere boyanmış çarşaflar ve ipekler var - akşam gökyüzüne rakip olacak kadar derin maviler. İnce kumaşları ne kadar güzel bulursa bulsun, fiyat sorarak onun zamanını boşa harcamaması gerektiğini biliyor. Bunun yerine, "Nerelisin?" diye sorar. Adamın aksanı ona yabancı geliyor.

Karşısında devrilmiş bir kovanın üzerine oturuyor, ağzının kıvrımı hüzünlü bir hal alıyor. "Dünyanın en güzel şehriden." Cesur bir iddia ama utanmış görünmüyor. "Bu gözler pek çok kasaba ve şehir gördü ama hiçbiri Yüzen Şehir'le kıyaslanamaz." Omuz silkiyor, gözlerinde alaycı bir ışık var. "Elbette, bu yaşlı gözlerin evi görmeyeli çok uzun zaman olmuş olması da yardımcı oluyor."

Ev. Bildiği ama uzun zamandır hissetmediği bir kelime. "Yüzen Şehir mi?"

"Venedik," diyor, sanki bu isim kalbinin bir parçasını tutuyormuş gibi. "Sokaklardan çok kanalların olduğu ve evlerin suyun üzerinde yüzyormuş gibi görüldüğü yer." İç geçiriyor, ellerini dizlerinin üzerine koyarak arkasına yaslanıyor. "Gerçekten görülmeye değer bir manzara."

Anna'nın gülümsemesi yumuşak ama dürüst. "Kulağa çok güzel geliyor. Orayı nasıl özlediğini anlayabiliyorum."

"Burası benim en sevdiğim yer," diyor. "Buraya evim diyebildiğim için çok mutluyum." Sesinde bir parça melankoli var. "Ne kadar oldu?"

"Üç yıl oldu." Marco ipek parçalarından birini sevgiyle okşuyor. "İşler yoğun ve oğlum hâlâ öğreniyor." Kadına değerlendirci gözlerle bakıyor. "Söyleyin bana, evli misiniz Bayan Anna?"

Onun gerçekte ne sorduğunu biliyor. "Korkarım evlenecek türden biri değilim."

Yeterince doğru bir ifade. Kusurlu tenine aldırmadan onu sevebilecek birini bulsa, ilk korkunun ötesine geçip ona bir şans verecek kadar uzun süre baksa bile, buldukları mutluluk kısa ömürlü olacaktı.

"Yazık, oğlum senin gibi iyi bir kadın bulsa iyi olur." İşlek caddeyi işaret ediyor. "Seni gördüm, evden eve koşuyordun. Ebesiniz, değil mi?"

Anna onun bunu fark edecek kadar önemsemesine şaşırır. "Evet."

Başını sallıyor ve o anda gözleri yaşını gösteriyor gibi. "Bu dünyaya yeni bir hayat getirmek onurlu bir şey. Gurur duyulacak bir şey."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, içinde garip bir gurur ve pişmanlık karışımı kıpırdanıyor. Kaybettiği hayatları düşünüyor ve onun övgüsünü ağırlığı olmadan hissedebilmeyi diliyor.

Marco onun sıkıntılarını hissetmiş gibi görünüyor, kalın kaşları çatılıyor, ama bakışları omzunun üzerinden geçiyor, ağzı dolgun sakalının ardında geniş bir sırıtışa dönüşüyor. Ayağa kalkıyor, kollarını iki yana açıyor. "Ah, Giovanni! Tekrar hoş geldin, oğlum. Söylesene, yarışmamız nasıl gidiyor?"

Anna döndüğünde arkasında otuz yazdan daha yaşlı olmayan genç bir adamın durduğunu görür. Koyu renk saçlarını endişeyle yüzünden geriye iterek merakla ona bakıyor. Gözleri Marco'nunkilerin tıpatıp aynısı.

"Ah, onlar-şey." Aksanı babalarından bile daha kalın, dudaklarından dökülen sesli harfler sanki konuştuklarının doğru olduğundan emin değilmiş gibi. "Yani-"

Marco başını sallar, elleriyle genç adamın beceriksizce söylediği sözleri savuşturur. "Boş ver onu. Bu güzel bayan Anna. Ne kadar güzel, değil mi?"

Anna'nın yüzü kızarıyor, ateşi boynundan aşağı yayılıyor ve göğsünde çiçek açıyor. Giovanni de aynı şekilde telaşlanmış görünüyor, eli ensesini ovma için kayboluyor. "Ah, merhaba," diye teklif ediyor. Sesi Anna'nın hissettiği kadar garip geliyor.

Marco ana dillerinde konuşurken, zahmeti için hemen kafasının arkasına kelepçe takılıyor. Anna bu dili bilmiyor ama yaşlı adamın ellerinin konuşmasıyla birlikte hareket edişini -ona doğru geniş bir jest yapıyor- yorumlamak kolay.

Giovanni tekrar dener. "Yani, sizinle tanışmak bir zevk." Aralarında hızlı bir kelime alışverişi daha geçiyor, Marco onu omzundan alkışlamadan önce ve Anna'ya dönerek ona tartışmaya pek yer bırakmayan bir gülümsemeyle.

"Giovanni İngilizcesi üzerinde çalışıyor. Bana katıldığından beri uzun bir yol kat etti, ancak sizinle pratik yapmasına izin verme nezaketini gösterirseniz çok minnettar olur. Belki bir sonraki durağınıza kadar sizinle birlikte yürüyebilir?"

Anna bundan daha fazlası olduğunu çok iyi biliyor ama reddetmek için kibar bir yol göremiyor. Çekingен bir gülümseme sunuyor ve arkasındaki rahatsızlığı görmemelerini umuyor. "Bana katılmanızdan mutluluk duyarım."

Giovanni'nin cevap gülümsemesi onunki kadar gergin ama Marco'nun yüzü gülüyor. "Harika! Gün hâlâ güzelken git ve tadını çıkar."

Giovanni yanına gelirken Anna ellerini ovuşturuyor. Beş tezgâhı daha geçiyorlar, Giovanni konuşmadan önce pazar yerinin uğultusu aralarındaki boşluğu dolduruyor. "Özür dilerim. Babam hayır ile arası iyi değildir."

"Sana çok değer veriyor gibi görünüyor."

Ağır bir iç çekiş; kızgınlık ve sevginin eşit parçaları. "Çok fazla. Her kasabada bana bir eş bulmaya çalışıyor."

Bu gerçeğin aralarında sessizce asılı durması yerine açıkta olması rahatlatıcı. Anna bir kahkaha atıyor. "Ona evlenilecek biri olmadığımı söylemeye çalıştım."

"Arkadaş canlısı biri misin?" diye soruyor, utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Babam işler iyi olduğu sürece yazın kalmamızda ısrar ediyor. Sanırım köprüleri seviyor."

Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıyor ve Marco'nun ona tarif ettiği evi hatırlıyor. Yüzen Şehir. Elbette böyle bir yerde en az Norwich kadar çok köprü vardır. Sonra Giovanni'nin ürkek ve umutlu ifadesini yakalıyor ve bir cevap beklediğini anlıyor. Arkadaşlığın ne anlama geldiğinden tam olarak emin değil, ama bunun doğurabileceği tepkileri göze alacak kadar yalnız. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

ONUN ARKADAŞLIK TEKLİFINİN SADECE BİR GİRİŞİMDEN DOĞDUĞUNU DÜŞÜNDÜ.

Ama sonraki haftalar onun dürüst olduğunu kanıtlar. Onu sokakta görürse, bir sonraki ev ziyaretine kadar onunla birlikte yürür. Markette alışveriş yapıyorsa, çantasını taşımayı teklif ediyor. Tüm utangaçlığına rağmen, Anna'nın hayran olduğu bir şövalyelik vardır onda. Doğuştan gelen bir nezaket. Bu geçici bir şey, daha fazlasına dönüşebilecek bir şeyin titreyen başlangıcı, ama o bunu kolay hissettiriyor.

Anna'nın istediğinden daha fazlası.

Şimdiden kaybetmekten korktuğu bir neşe.

Yazın sonu çok yakın hissettiriyor ve Anna bu işe gözlerini dört açarak girmiş olsa da hâlâ acısını hissediyor. Birlikte geçirdikleri zaman, bir alev in üzerindeki yıpranan ip tarafından tutuluyor. Onun arkadaşlığından keyif aldığı her gün, bir başka geceyi bir başka ipin kopup yanmasını izleyerek geçiriyor. Düşmeden önceki irkilmeyi.

Giovanni onun korkusunu paylaşıyor gibi görünmüyor. Belki de yalnız seyahat etmekle yalnız *olmak* arasındaki fark budur. Nereye giderse gitsin, onu bekleyen bir ailesi olacaktır. Babası emekli olduğunda ve seyahatleri onu uzaklara götürdüğünde bile, Giovanni'nin onu özleyecek birileri hep olacaktır. Gittiğinde onu sevgiyle hatırlayacaktır.

Anna ise onu pişmanlıkla hatırlayacaktır.

"Üzgünsün," diye belirtiyor Giovanni, omzuna kendi omzuyla vurarak. Sokağın iki yanındaki binalar üzerlerinde yükseliyor, sazdan çatılarının altında en az bir çift meraklı göz barındırdıklarına şüphe yok. Anna fısıltıların çoktan başladığını biliyor. Geçen hafta Bayan Fairweather evlenme planı olup olmadığını sormuştu.

Anna söylentilerden ve dedikodulardan rahatsız değil; yabancı topraklardan gelen genç, gezgin bir tüccarın yanında yürümenin sahip olabileceği itibarı zedeleyip zedelediğini umursamıyor. Zaten yakında taşınma vakti gelecek.

Ona arkadan çarpıyor.

"Özür dilerim. Bir an için kendimi gelecekte kaybettim. Ne diyordun?"

Kalın kaşları çatılır. "Anlamıyorum."

Anna kolundaki gevşek ipliği çekiştiriyor. Çözölmeye başlamadan önce onu onarması gerekecek. "Sanırım yakında ayrılacağım. Belki baharda."

"Ama... burası senin evin mi?"

Gölüşü onu durduramadan terk eder. Norwich yaşadığı, çalıştığı ve uyuduğı yer olabilir, ama hiçbir zaman evi gibi hissetmemiştii. En azından onun bu kadar sevgiyle bahsettiğı türden bir yer değil. "Hiçbir yerde çok uzun süre kalmam."

Kadının bu itirafı Giovanni'nin kafa karışıklığını daha da derinleştiriyor gibi görünse de Giovanni onu daha fazla sorgulamıyor. Giovanni sessizce çantasını düzeltir ve vedalaşmadan önce onu Arnavut kaldırımli sokaklardan kasap dükkânına kadar takip eder.

O gece Anna yatmaya hazırlanırken, adamın yüzünde beliren düşünceli ifadedden kurtulamaz ve hangi düşüncelerin böyle uzaklara bakmayı gerektirdiğini merak eder.

GERIYE DÖNÜP BAKTIĞINDA, ANNA UYARI İŞARETLERİNİN HER ZAMAN

Orada. Gerginlik, yerel halk ve manastır arasında haklar ve sınırlar üzerine yaylım ateşine tutulan ateşli sözler. Yine de, bağırışlar sokakları doldurmaya başladığında, Anna onların içindeki *şiddeti* duyduğunda, hala sonuçlarını tam olarak anlamıyor.

Hayatı boyunca kiliseye karşı ayaklanmaya cüret eden birini hiç duymamıştır.

Sokaklarda herkes ayaklanmaya doğru ya da ayaklanmadan kaçıyor gibi görünüyor. Ayakta durmuş, kaosun ortaya çıkışını inançsızlıktan kaynaklanan bir hissizlikle izliyor. Vergilere tepki olarak şiddete başvuran topluluk, Anna'nın derisindeki desenler yüzünden onu dışlamaktan çekinmeyeceğini bildiğı toplulukla aynıdır.

Bir el bileğini sarar, tutuşları acildir. Anna içgüdüsel olarak geri çekiliyor, ama tutuşları daha da sıklaşıyor. Giovanni'nin karanlık gözleri geniş ve korkulu bir şekilde ona bakıyor. "Gel."

Korkusu Anna'yı harekete geçiriyor, Giovanni sokaklarda ve ara sokaklarda ilerlerken Anna da onun peşinden gidiyor. Adamın bacakları onunkilerden daha uzun ve Anna ona ayak uydurmakta ve dudaklarından dökülen kelimeleri anlamlandırmakta zorlanıyor. Adamın mırıldandıkları kendi dilinde değil de onun dilinde olduğu için anlayamadığını fark etmesi gerekenden daha uzun sürüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Nehre. Babam mallarını topluyor ve bizimle orada buluşacak. Bizi götürmesi için bir tekne kiraladı."

Bizi.

Kelime çınılıyor.

Onu da yanında götürmek istiyor. Onu yanında götürmek *istiyor*.

Bu, Anna'nın sendelemesine yetiyor, ayak parmağı bir kaldırım taşına takılıyor ve onu yayılmaya itiyor. Kendini dirseklerinin üzerinde yakaladı, hızlı bir acı şoku kollarına yayıldı ve ciğerlerinden bir nefes çekti. Yer sidik kokuyor, elbisesine pislik bulaşıyor. Ayağa kalkar, pislikten uzaklaşmaya o kadar heveslidir ki kolundaki dikişin açıldığını fark etmez; onarmaya fırsat bulamadığı iplik diğerlerinin bütünlüğünü sabote etmektedir. Nehir görünmüştür, köprü bir işaret feneri gibi su yollarının üzerinde kemer yapmaktadır.

Giovanni onun elini tutar, parmakları kendi parmaklarına dolanır ve onu sokağın gölgelerinden çekip açık havaya çıkarır. Işığın içine. Dudaklarında bir gülümseme, bir rahatlama resmi, diğer tarafa yanaşmış küçük bir tekneyi işaret ederken. "İşte! Görüyor musun?"

Ona döner ve Anna gülümsemesinin kayboluşunu izler. Düşüşünü izliyor.

Kolunun dikişleri açılmış, altındaki deri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

Giovanni sanki yanıyormuş gibi elini bırakıyor. Yüz ifadesi değişiyor, sesinde bir suçlama ve gözlerinde ihanet var. "Hasta mısınız?"

Hayır. Hasta değilim. Bu bir hastalık değil, sadece o. Ama kelimeler göğsüne bir zehir gibi saplanır. Ona inanmaz. Ona asla inanmazlar. "Giovanni--"

"Ben, babam," diye tıslıyor, geri adım atıyor. "Bunu saklayacak mısınız? Yakalayalım mı?"

"I--"

"Hayır." Kelime kesiyor. Ellerini kaldırışı ve onun bir adım ileri atmasına karşılık iki adım geri çekilişi lanetleyicidir.

Anna kolunu göğsüne doğru çeker, eliyle derisi yüzülmüş dikişi kavrayarak kapatır. Giovanni başını salladığında, arkasını dönüp onsuz köprüyü geçtiğinde, Anna'nın ayakları sabit kalır.

Böylesi daha iyi. Onun sırrını daha sonra değil de şimdi keşfetmesi. Dostluklarının şimdi, yara sadece derindeyken kopması daha iyi. Gerçekten bir merhamet.

Ama yine de yanağından süzülen gözyaşlarına engel olamıyor.

Aceleyle gözyaşını siler. Suyun karşısında onu aramak yerine arkasını dönmek için kendini zorluyor. Nehri yukarı doğru takip ediyor, bir sonraki köprüden karşıya geçiyor ve üzerine tüneyebileceği sessiz, çimenli bir tepe bulana kadar yürüyor.

Uzakta, katedralden yükselen dumanı görüyor. "Onları kurtarmak için fırtına koparmayacak mısınız?"

Tanımadığı bir erkek sesi. Anna bakmak için başını çevirdiğinde, yanındaki bedenın yıllar önce ona Eira'nın ormanına kadar eşlik eden yüz olduğunu zar zor tanıyor.

Kaosa geri döner. Alevler şimdi çatıyı yalıyor. "Onlar benim yanmamı isteyenlerle aynı kişiler."

Khiran omuz silkiyor. "Sanırım hak ediyorsun o zaman?"

"Hak etmedim." Anna bu ana kadar yaşanan gerilimi ve kavgaları düşünüyor. "Sadece beklenmedik değil."

Khiran mırıldanıyor. Anna onun bakışlarını, onu nasıl ölçtüğünü hissedebiliyor. Karşılık vermeyi reddediyor.

"Ne oldu?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Elbisen kirlenmiş ve kolunu tutmaktan vazgeçmiyorsun." "Önemli bir şey değil," diyor ama sesi onunki kadar ikna olmamış gibi çıkıyor.

Adamın kaşları kalktığında dudaklarını ıslatıyor ve tekrar deniyor. "En azından yeni bir şey değil."

"Ah," diye iç geçirir. "Anlıyorum."

Bir kumaş fısıltısı, kolunun omzuna sürtünmesi ve onun yanına oturduğunu hissediyor -çevresinde yüzleşmeye hazır olmadığı bir gölge. "Bu benim hatam, gerçekten. Kendimi fazla yaklaştırmamalıydım."

"Biraz kötümser bir bakış açısı ama bunun için seni suçlamayacağım." "Eğer doğruysa değil."

"İşin diğer tarafını hiç düşündün mü?"

Anna kaşlarını çatıyor, sonunda kendini onunla yüzleşmeye getiriyor. Şaşkınlığını gizleme zahmetine girmiyor. "Ne?"

Nehrin karşısına bakıyor ve duman ve alevlere doğru geniş bir hareket yapıyor. "Kimin hatası bu? Birinin olmalı, değil mi? Vatandaşları çok ileri ittikleri için manastırın mı? Yoksa meşaleyi ellerine aldıkları için vatandaşlar mı?"

Anna başını sallıyor, omuzlarını hafifçe silkiyor. "Sanırım ikisi de."

Khiran onun elini tutuyor ve altındaki soluk lekeler havaya açılana kadar bezi teninden uzaklaştırıyor. Başparmağı en uzun kenarda gezinirken Anna ürküp kaçma içgüdüsüne karşı koymak için her şeyini ortaya koyuyor. "İki kişi, iki farklı seçim demektir. Kendinden başka kimsenin eylemlerinden sorumlu değilsin."

Yutkunuyor, gözleri sağ elinde duran yüzüğe kayıyor. Elini eteğinin kumaşına sıkıştırmış, yumruğu o kadar sıkı ki parmakları neredeyse oyulmuş kemik kadar solgun. "Daha iyi bilmeliydim."

Öfkeyle kızın elini bırakıyor. "Geleceği tahmin edemediğin için kendini suçlayacaksan, en azından aynı suçu başkalarına atarak kendine bir iyilik yap."

Anna hiçbir şey söylemiyor. Eğer anlamasına yardımcı olabilecek bir kelime varsa da bulamıyor. Bunun yerine tırnaklarını karıştırıyor ve yatakların üzerinde kuruyan çamuru kaşırken gözlerini dikeyyor. Onun hayal kırıklığını hissettiği kadar iç çekişini de net bir şekilde duyuyor.

"Kalmayı düşünüyor musun?"

Bu bariz bir konu değişikliği, bir zeytin dalı. Anna buna iki eliyle sarılıyor. "Zaten neredeyse gitme vaktim gelmişti."

"Peki şimdi nereye gideceksin?"

Marco ve Giovanni'yi düşünüyor, evden bahsettiklerinde seslerindeki sevgiyi hatırlıyor. "Venedik'e gittin mi?"

Khiran'ın ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme saklı. Anna geç de olsa bu sorunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ediyor. Muhtemelen ayakları her yere değmiştir. Yine de cevap verme nezaketini gösteriyor. "Evet."

Anna Norwich'e bakıyor. "Söyledikleri kadar güzel mi?"

"Her yerde güzellik var, çirkinlik de." Khiran'ın gözleri onunkilerle buluşuyor.
"Ama evet. Ben oldukça güzel buluyorum."

Anna başını sallıyor, derisinin altında garip bir heyecan uğulduyor. "O zaman ben de bu yöne gideceğim."

"Bu uzun bir yolculuk."

Bu sözler bir uyarıdan çok, Anna'nın gülmeye pek de hazır olmadığı özel bir şaka gibi geliyor. "Zamanım var."

Khiran'ın ağzını boyayan sırıtiş çarpık. "Öyle."

ALTINCI BÖLÜM

Gelecek onun asla tahmin etmeye cesaret edemediği bir şeydir. Kehanet başkalarının sihridir ve onun elleri şimdiki zamanla çok meşguldür.

Gelecek

şimdi onu gelecekle ilgili düşüncelerle uğraşmamaya ikna edecek kadar ağırdır. Sonra kadın ona bakar, gözlerinde sessiz bir çaresizlik ve kucağında bir çocuk ve adamın tek görebildiği kalp kırıklığıdır.

Geleceğinden eminim.

FRANSA

1316

AÇLIK KIRSAL KESİMDE BİR HAYALET GIBI DOLAŞIYOR.

Hayalet parmakları her kasabada, her şehirde, yoksulların kemiklerini oyuyor. Acımasız kışlar ve şiddetli yağmurlar ekmeklik tahıl ve çiftlik hayvanları için yem üretimini boğmuş durumda. Sadece soylular açlık karınlarını tırmalamadan günlerini geçirir, vatandaşları açlıktan ölmek için köpeklerini ve atlarını feda ederken onları acı çekmekten kurtaran erzaklarıdır.

Norwich'ten ayrıldığında, bunu yavaş yavaş İtalya'ya göç etme niyetiyle yaptı - yol boyunca şehirlerde ve kasabalarda yeterince uzun süre kalarak

Birkaç yıl sonra taşınmadan önce yaşamak ve çalışmak. Şimdi bu kararından pişmanlık duyuyor. Anna hiçbir yerde uzun süre kalmıyor, yüzlerinin kemiğe dönüşmesini izlemekten korkuyor. Ormanlardan ve tarlalardan geçerek bulabildiği her şeyi topluyor. Sadece o değil. Aç yüzler ağaçların arasından ona bakıyor, elleriyle toprağı kazarak eve getirebilecekleri bir şeyler arıyorlar.

Onları gördüğünde, her zaman durur. Onlara yumru kökleri nerede arayacaklarını, hangi yaprakları ve kökleri güvenle yiyebileceklerini gösteriyor. Öğretmesi anlatmasından daha fazla zaman alıyor ama gece olup da eve döndüklerinde midesindeki kara ağırlığın, bir sonraki iyi hasadı görecektene kadar uzun yaşayacaklarına dair bir umut kırıntısıyla hafıflediğini hissediyor.

Bu, vicdanını rahatlatmaya yetiyor - daha fazlasını yapmak için kalmak yerine yoluna devam etmesini sağlayacak kadar.

Hiçbir kasabada ya da büyük şehirde durmuyor ama söylentiler yine de ona ulaşıyor. Ana yollarda seyahat eden tüccarlar, her biri bir öncekinden daha korkunç hale gelen dehşet hikâyelerini aktarıyor. Tahıllar sağanak yağmurlar yüzünden boğulmuş, sığır sürüleri murrain tarafından yok edilmiş. Ona çocuklarını terk eden ebeveynlerin, ortaya çıkarılan sığ mezarların, boş tabaklar yüzünden birbirine düşen ailelerin hikayelerini anlatıyorlar. Şehrin sokaklarının nasıl yetersiz beslenmiş cesetler ve toplu mezarlarla dolu olduğunu duyuyor.

Ve Anna tüm bunların içinde işe yaramaz.

Açlık onun tedavi edebileceği bir hastalık değil, bulunacak yiyecek yokken olmaz. Kendisi de mücadele ederken değil. Ölümün gelmeyeceğini biliyor ama açlığın kendisi için ne anlama gelebileceğine dair olasılıklardan korkuyor. Zayıflar ve çelimsizleşir mi? Sonunda çökecek ve bir daha ayağı kalkacak gücü bulamayacak mı? Bu dehşet verici bir düşünce ve onu bulabildiği her şeyi yeme açlığı kadar motive eden bir düşünce.

Uzuvlarındaki yorgunluk ve affetmeyen yağmurlar arasında seyahat etmek acı verici derecede yavaş. Daha az sayıda tüccar yollarda seyahat ediyor, giderek daha fazlası arkalarını döndüklerinde kendilerinden çalacağı korkusuyla arabalarının arkasına binmesine izin vermiyor. Sonunda, onlardan tamamen vazgeçiyor ve ormanlara ve çayırlara yapışıyor.

Daha yavaş ama yalnız kalmak, iskelet yüzler ve aç uzanmış eller tarafından bakılmaktan daha huzurlu. Hâlâ ara sıra toplayıcılara rastlıyor, elinden geldiğince yardım ediyor ama odak noktası değişti. Seyahat artık bir kasabadan diğerine değil, ülkeyi hızla geçmek

Ayaklarının onu götüreceği yere kadar -bunu geride bırakmaya hevesli. Anna, belki de onu kalmaya ikna edebilecek tek şeye rastlamadan önce Fransa'nın güneyine ulaşır.

Yalınayak ve kirlidir; o kadar sessiz oturmaktadır ki Anna neredeyse onu tamamen gözden kaçıracaktır. Ama gözleri buluştuğunda ve adımları duraksadığında, Anna eski bir kızılağacın köklerinden kendisine bakan çocuksu yüz karşısında donakalır.

Altı yaşından büyük olamaz ve yine de etrafına baktığında Anna onun tartışmasız bir şekilde *yalnız* olduğunu görür. Ülkeyi dolaşması o kadar uzun sürmüştür ki, anlayacak kadar Fransızca öğrenmiştir, ama yüzünü şaşkınlıkla buruşturduğunda aksanının pek de arzulanan bir şey olmadığını anlar. "Tout va bien?"

Cevap vermeyince Anna soruyu daha dikkatli bir şekilde tekrarlıyor; sadece ses tonunun bile endişesini ifade etmesine yardımcı olacağını umuyor.

Yer değiştiriyor, elinin tersiyle burnunu siliyor. Yüzü kirlî, yanaklarını kaplayan gözyaşı izleri pisliğe karşı solgun. "Annem geri geleceğini söyledi," diyor zayıf bir fısıltıyla. Mavi gözleri geniş ve unutulmaz. Anna bu gözlerde, o daha konuşmadan gerçeği görüyor. "Sanırım yalan söyledi."

ADI PERS VE BEŞ YAZ GÖRMÜŞ.

Kendisi hakkında gerçekten bildiği tek şey bu - evinin nerede olduğundan ya da ne dendiğinden emin değil ve soyadı hakkında bildiği tek şey, bir soyadı olduğundan oldukça emin olduğu. Anna onunla kalıyor, yolda topladığı dutları paylaşıyor ve öğleden sonra akşama dönerken onu izliyor.

Pers sessiz, ama o da öyle. Bu rahatsız edici ama Anna sessizliği doldurmaya çalışmıyor. Kendisinin orada olduğu ve annesinin olmadığı gerçeğinden dikkatini dağıtmaya çalışmıyor. Bu en iyi ihtimalle samimiyetsiz, en kötü ihtimalle zalimce geliyor. Bazı travmalarla sessizce ve dikkatle yüzleşmek en iyisidir ve Anna, onu yüzleşmeye hazır olmayabileceği şeylerle yanlışlıkla yüzleşmeye zorlama riskini almak istemez.

İlk bir saat boyunca, aralarında ayaklar olacak şekilde otururlar. Üçüncü saatte, omuzları birbirine değecek kadar yaklaşır.

Yaz güneşi ufku öptüğünde, başını Anna'nın koluna yaslar. Anna ona izin veriyor, odun toplamak ve gölgeleri kovup yüreğindeki soğuğu ısıtmak için ateş yakmak üzere kalkmadan önce güneşin son ışıklarına kadar bekliyor. Tekrar oturduğunda onu kollarının arasına alıyor ve kirli yüzünün boynuna ve omzuna baskı yaptığını hissediyor.

Piers'in annesi hiç gelmez.

Ne babası ne de sevgiyle bahsettiği üç ağabeyi... Hava karardıkça Anna'nın umutları da azalıyor. Yine de ertesi sabah geç saatlere kadar ona elini uzatmaz. Kirli ve küçüktür ama tutuşu Anna'nın kalbini kıracak kadar serttir. Onu kendisini takip etmeye ikna edenin korku mu yoksa güven mi olduğundan emin değildir ama ağaçların filtrelenmiş gölgeleri altında Anna sessiz bir söz verir. Açlıktan ölmek üzere olan pek çok yüzün yanından geçmiştir ama onunkinin değil. Piers'in değil.

Çünkü kurtarabileceği tek kişi o olabilir.

Adımlarını geri çeker, daha önce gördüğü küçük kulübeyi çalılarla kaplanmış halde bulur. Piers böğürtlenleri mideye indiriyor, dikenleri kendine batırdığında ve kanı koyu renkli meyvelere karıştığında neredeyse hiç irkilmiyor. Anna en kötüsünü kesip atıyor ve gıcırdayan kapıyı boğucu pençesinden kurtarıyor. İçerisi yosun ve çürüme kokmaktadır ve sarkan çatısının altında değerli hiçbir şey yoktur. Bu, terk edilmiş olduğuna dair umutlarını doğrulamaya yetiyor.

Piers'in İtalya'ya kadar yolculuk edemeyecek kadar küçük olduğunu biliyor. Öyle olmasa bile, çok zayıftır. Kulübe küçüktür ve umutsuzca onarıma ihtiyacı vardır ama işe başlamaları için yeterlidir. Duvarlar sağlam ve köşede yeterince sağlam görünen bir ocak var. Piers kapı aralığından ağzı morarmış bir şekilde baktığında, Anna'nın cevap gülümsemesi yıllardır gördüğü en dürüst gülümseme gibi geliyor.

SADECE YAŞAMLAR ÖNCE EİRA'DAN ALDIĞI DERSLER
onları içinden geçirir.

Anna, tadı acı ya da çiğnenmesi zor olsa bile bulabildiği her şeyi toplar. Piers'e hangi yiyecekleri arayıp hangilerinden uzak durması gerektiğini gösteriyor ve kışın ihtiyaç duyacaklarını bildiği malzemeleri kulübelerine doldurmasına yardım etmesine izin veriyor. Çatının çürümüş sazlarını söküyor ve her seferinde bir kat değiştiriyor. İstedikinden daha uzun sürüyor. Yaz yağmurları acımasızdır ama tamiratının zayıf olduğu yerleri göstermekte de gecikmez. Hava sertleştiğinde, en azından kara dayanacağından emin oluyor.

İç duvarlar boyunca kuru kalacakları yerlere yakacak odun yığıyorlar. Anna, hastalık kapılarına dayanırsa diye bulabildiği tüm bitkisel ilaçları stokluyor. Ülkenin bu kısmına aşına değildir ama Piers'e sorduğunda, bir önceki kış bir kar fırtınası yaşadığında ısrar eder. Anna bir çocuğun fırtınadan ne anladığından emin değildir ama bunu şansa bırakmak istemez. Özellikle de anormal hava koşulları bütün bir kıtayı açlığa mahkum etmişken.

Elinden geldiğince hazırlık yapıyor; güneşle birlikte uyanıyor ve güneş battıktan çok sonrasına kadar uyumayı reddediyor. Piers onun endişelerini hissediyor gibi görünüyor, çünkü elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyor ve Anna karnının doymaktan çok uzak olduğunu bilse bile asla şikayet etmiyor.

"Yaz affedicidir ama kış değildir," diyor ona ama ders hiç bu kadar zor gelmemişti. Onun hayatının kendi ellerinde olduğunun, açlığının kendi seçimlerinin doğrudan bir sonucu olduğunun korkutucu bir şekilde farkındadır. Sırf onunki büyüyebsin diye kendi tayını azaltıyor. Kemikleri ağrıyor ve kendini yorgunluktan asla kurtaramıyor gibi görünüyor, ama yanaklarının dolduğunu ve gözlerinin parlamadığını görmek için buna değer.

Gülümsemesi ve bununla birlikte konuşması daha kolay oluyor. Piers'in sessizliği doldurmakta hiç zorlanmadığını öğrenir. Çalıları derme çatma bebeklere bağlarken aptalca şarkılar uyduruyor ve arka sokaklardaki bir kumarhanede bulunabilecek bir şeye benzeyen bir oyunda kullanmak için orman zemininde taş arıyor.

Cildindeki izleri fark ettiği gün, o gülümseme kaybolur; yerini acıtacak kadar çiğ bir korku alır. "Korkma," diye yatıştırıyor, kalbine saplanan şiddetli acıya rağmen sesi yumuşak. "Onu yakalayamazsın."

Adamın yüzündeki solgun dehşet hiç değişmiyor ve gözleri onunkileri
bulduğunda

-Geniş ve gözyaşlarıyla çevrili fısıltılı sözleri onu bocalatıyor. "Are

"Ölüyor musun?"

Ve Anna kalbinin tamamen farklı bir nedenden dolayı paramparça olduğunu hisseder, çünkü onun korkusu onun *içindir*. Ondan değil. Kollarını açıyor, adam kucağına girip minik kollarını boynuna doladığında rahatlıyor. "Hayır, Piers. Ben ölmüyorum." Kelimeleri onun saçlarına doğru mırıldanıyor ve kendisini boğmakla tehdit eden gözyaşlarıyla savaşıyor. "Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok, tamam mı? Ben ölmeyeceğim."

Bu, her zaman tutabileceğini bildiği tek sözdür.

KAR ERKEN GELİR.

Anna umduğu kadar hazırlıklı değildir. Sadece yaz ortasından itibaren başlamış olmaları da bir işe yaramaz. Bunun aç bir kış anlamına geleceğini biliyor. Bu onun için rahatsız edici birkaç ay demek, ama Piers için ölüm anlamına gelebileceğini biliyor.

Açlıktan ölen bedenler üşümeyi engellemek için çok az şey yapar, enfeksiyonla savaşmak için çok az şey.

Piers başını onun kucağına yaslamış, uyuyor. Ocaktaki ateş çıtırdıyor, çatlaklardan sızan soğuğa rağmen küçük alanlarını sıcak tutuyor. Anna parmaklarını nazıkçe Piers'in saçlarında gezdiriyor ve başını endişeden uzak tutmaya çalışıyor ama bu, zincire vurulmuş halde suda yürümek kadar umutsuz bir his. Bazen, Piers bakmadığında, onun üzerine çöktüğünü hissediyor. Ciğerlerinde, her boğuk nefeste onu boğuyor.

Şimdi yükseldiğini hissedebiliyor; bir gelgit onu denize sürüklemek niyetiyle üzerine doğru koşuyor.

Nefes alış veriş hızlanıyor, her nefes alışında göğsü sıkışıyor. Yukarı bakıyor, gözleri duygu akımıyla savaştık kadar dikkatini dağıtacak bir şey arıyor. Onun yerine kendini nefesini tutarken buluyor.

Yalnız değiller.

Khiran onların üzerinde duruyor, zengin teni canlı kumaşlarla örtülü. Başının etrafında ustalıkla sarılmış bir başörtüsü var, siyah bukleler gevşek ve kulak memelerinden parlayan altının ötesine düşüyor ve işlemeli omuzlarında bitiyor. Koyu renk gözlerinde gölgeler var, düzgün başörtüsünün altında kaşları çatık.

Kulübe dedikleri kulübenin etrafına bakarken onaylamadığını belli eden kesilmiş bir sakalı var. Gözleri yiyecek depolarının üzerinden geçerken dudakları inceliyor.

Anna, Piers'i daha yakından tutma isteğine direnmiyor. "Onu uyandırma," diye mırıldanıyor.

Khiran çocuğa bir bakış atıyor ama daha fazlasını yapmıyor. Tamamen ona odaklanmış gibi görünüyor, gözleri görünmez her rahatsızlığı Anna'nın korkutucu bulduğu bir doğrulukla yakalıyor. "Yeterince yemiyorsun."

"Kıtlık var." Basit, acı verici bir gerçek. Adamın zaten bildiğinden neredeyse emin olduğu bir gerçek. "Ve onun daha çok ihtiyacı var."

Tartışmıyor ama çenesinde, tartışmak istediğini düşündüren bir gerginlik var. Gözleri aşağı kayarken, parmaklarının Piers'in ince sarı saçlarını tarayışını izliyor. "Bu acıtacak, biliyorsun."

Bunu hava durumu hakkında yorum yapan biri gibi basitçe söylüyor. Anna, Zaman'ın yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak ediyor; ölüm vaadi, yağmur vaadinden daha fazla duygu uyandırmayana kadar içinizdeki insanlığı yıpratıyor.

Anna'nın açıklığa kavuşturmasını istemesine gerek yoktur. Piers'in ona verdiği her tatlı gülümsemeyle, küçük elinin güvenle kendi eline her dokunuşuyla bu gerçeği zaten kendisi keşfetmiştir. Onu bekleyen tek şey kalp kırıklığı ve bunu biliyor. "Zaten öyle."

Kulübenin etrafına bakıyor, duvarda kalan yakacak odunları ve depoladıkları iç karartıcı derecede yetersiz yiyecek sepetlerini gözden geçiriyor. "Bu yeterli olacak mı?"

Anna gözlerini kapatır. "Hayır." Sonra başını sallıyor ve Piers'in uyuyan yüzüne bakıyor; vücudunun her küçük nefeste yükselip alçalışını izliyor. "Belki."

Eğer yemek yemezse. Parmakları donana kadar daha fazlasını aramak için kendini soğuğa zorlarsa.

Khiran onun düşüncelerini görüyor olmalı çünkü kendi yüzü de kararıyor. "Çocuğu besleyebilmek için kendini aç bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Yapmam gerekeni yapmayı planlıyorum."

İç çekişi derin ve ağır; aynı anda hem mutsuz hem de teslim olmuş. Kadının karşısına oturuyor, bacaklarını zarifçe altına katlıyor. "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Bu o kadar beklenmedik bir soru ki, cevap vermek için düşüncelerini toparlaması bir anını alıyor. "Bilmiyorum." Adam onu zorlayana kadar tam olarak yüzleşmediği bir gerçek. "Şu anda dünya-"

Dünyanın ne olduğunu anlatacak kelimeleri yok ama Khiran yine de anlamış görünüyor. "Dünya değil," diyor. "Bu kıtlık çok büyük ama ulaşmadığı yerler de var."

Son iki yıldır gördüğü tek şey açlıkken bu kulağa imkânsız geliyor. "Nerede?" Sesi gergin, şüpheli ve aynı anda umutlu.

Omuz silkiyor. "Dünyanın büyük bir kısmı, ama Venedik'i görmek istiyorsan, İtalya'nın büyük ölçüde etkilenmediğini duymaktan memnun olacaksın."

Anna, İtalya'yı görmekten ne kadar uzak olduğunu düşününce, bunu olması gerekenden daha güven verici buluyor. Kucağındaki küçük çocuğa bakıyor, nefes alış veriş düzgün ve yavaş. "Başarabileceğinden emin değilim."

"O zaman kalmayı mı planlıyorsun?"

Anna kulübelere bakıyor ve kalbinin sıkıştığını hissediyor. Keşke kalabilselerdi ama karlar eridiğinde daha uygun bir yer bulmaları gerekeceğini biliyor. Orman bir zamanlar ona yetiyordu ama şimdi ikisini de rahatça doyuracak kadar yiyecek bulmakta zorlanıyor. "Bilmiyorum." Ona bakıyor, umut o kadar kırılğan ki canı yanıyor. "Khiran... ne yapmalıyız?"

Biz, çünkü onlar öyleydi. Piers onun elini tutup ona güvenini verdiğinden beri Anna kendinden daha fazlası oldu. Kucağındaki çocuk, minik ellerinde kalbinin bir parçasını taşıyor. Anna, zaman ona izin verdiği sürece bu parçanın tek parça olarak kalmasını istiyor.

Khiran düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, kaşları çatılıyor. "Kışı atlat. Bahar geldiğinde, gidebildiğin kadar güneye git." Kızın gözlerini yakaladığında bakışlarında bir uyarı var. "Verilen hasar sadece birkaç mevsimde düzeltilemeyecek kadar fazla. Eğer onun iyi yaşamasını istiyorsan, burada kalamazsın."

Anna yutkunarak başını sallıyor. Bunu nasıl yapacaklarını bilmiyor ama düşünmek için ayları var ve onun değerlendirmelerine güvenmek için yeterince katliam gördü. Sessizce otururlar, aralarındaki tek ses ateşin tıslaması ve patlamasıdır. Üzerine koyduğu kütük ideal olamayacak kadar ıslaktı ama en azından hâlâ yanıyordu. Adamın omzuna örttüğü şalı süsleyen işlemelere bakıyor ve ilk tanıştıklarında adamın tenine işlenen desenleri düşünüyor. "Nereden geliyor bu?"

Adam onun bakış açısını takip ederek kendine bakıyor. "Delhi."

Kıyafetleri kadar yabancı geliyor kulağa; anlamadığı bir kültürün zenginliği. "Hiç duymadım."

"Kendi yarattığın dünyanın dışında," diyor usulca, "ama göreceğinden hiç şüphem yok. Zamanla."

Gülüğü gergin ve mizahtan yoksun. Zaman onun sahip olduğı bir şey. Ağzının kenarlarında, düşüncesini anladığını gösteren bir gülümseme gölgesi var. Yüzünün hatlarını, koyu renk gözlerini çerçeveleyen kalın kirpikleri ve burnunun eğimini izliyor ve sorunun, onu yok edebileceğinden daha hızlı oluştuğunu hissediyor.

Onu rahatsız edecek yüzlerce endişesi var ama şu anda tek istediğı, karnını tırmalayan açlıktan uzak bir yere götürecek bir konuya kaçmak.

"Hangisi sensin?" Anna sorar. Hep merak etmiştir. Khiran gülüyor, sanki bir şakaymış gibi. "Hepsi benim." "Diğerlerine tercih ettiğın bir beden yok mu?"

"Neden olsun ki?" Sırıttıyor, hınzır ve alaycı. "Hepsinin içinde güzel değil miyim?"

Kadın kaşlarını çatarak bakıyor, düşünceleri birbirine karışıyor. Piers onun kucağında nefesinin altından mırıldanıyor ve bir kez daha sessizleşmeden önce yer değiştiriyor. Anna onun gözlerindeki bukleleri fırçalıyor. "Taktığınız yüzler... onlar her zaman toplumun güzellik standartlarıdır. Siz... o ana en uygun yüzü seçersiniz, böylece istediğınızı elde edebilirsiniz. *Sana* hangisinin yakıştığını bilmek istiyorum."

Gülümsemesi soluyor, merakla ona bakarken başı eğiliyor. "Bu senin için önemli mi?"

Omuz silkiyor, parmakları eteğini çekiştiriyor. "Sadece ikimiz olduğumuzda, seni kendini gördüğün gibi görmeyi tercih ederim."

"Peki ya kendimi bir canavar olarak görürsem?"

"O zaman onu da görürüm. Dürüstlüğünü güzel yalanlarına tercih ederim."

Bakışları ağırlıklıdır. "Kendimi nasıl gördüğüm o kadar da çekici değil."

Anna omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini eğiyor - onun özgüveninin zayıf bir taklidi. "Benim için öyle."

İç çekişinde bir kahkaha ipliğı var; ağzının köşelerinde flört eden bir gülümsemenin ipucu. "Nasıl isterseniz."

Değişiyor. Hayal ettiğı gibi yavaş ve değişken bir şekilde değil, bir dalgalanmayla -durgun bir göletin nazikçe alçalıp yükselmesi gibi- değişiyor, ta ki farklı ama aynı birine bakana kadar.

Ona gösterdiği yüzde canavarca bir şey yoktur. Gözleri soluk, mavinin kıyısında salınan yeşil. Bronz tenine ve omuzlarına dökülen koyu renk saçlarına rağmen canlı görünüyorlar. Gözleri çenesinin yumuşak çizgisini izliyor, dolgun dudaklarında oyalanıyor.

Diğer formlarındaki yoğun, yıkıcı güzellikten yoksun. Araştıran bakışlarının altındaki yüz gerçek gibi. Erkeksi ve kadınsı bir karışım. Anna onu diğerlerine tercih ettiğini fark ediyor.

UYANDIĞINDA, SEPETLERİ TAŞMIŞ YIYECEKLERLE DOLUDUR ONLAR hasat edilmemiş. Kurlenmiş etler ve peynir çarkları, un çuvalları ve bal kavanozları. Yıllardır görmediği ve sepetleri karıştıran çocuğun hiç görmediğinden emin olduğu bir ziyafet. Piers'in kahkahaları odayı dolduruyor, duvarlardan yansıyor.

Bir kavanoz alıç meyvesinin arasına yerleştirilmiş altın paraların olduğu keseyi bulduğunda Anna'nın dizlerinin bağı çözülür.

"Tanrı dinledi!" diye haykırarak elini çekştiriyor. Gülümsemesi Anna'nın kalbini kıracak kadar geniştir. "Dua ettim, elimden geldiğince çok dua ettim ve o beni duydu!"

Anna onu düzeltmiyor.

Bir tanrı cevap vermiştir, ama bunun Piers'in dua ettiği tanrı olmadığını bilmektedir.

PIERS'IN ANNESİNİ İLK ARADIĞI GÜN, EŞYALARINI TOPLADIKLARI GÜNDÜR.

Eşyalarını. Kar erimiş, geriye sadece gün geçtikçe küçülen ince lekeler kalmıştır. Kulübelerinin kapısını son kez kapatırlarken Piers onun elinden tutuyor ve köşede açmış olan çiğdemleri gösteriyor. "Anne, bak! Çiçekler!"

Boğazında bir sıkışma, göğsünde bir mengene var ama kalp ağrısına rağmen gülümsemeyi başarıyor. Onun elini sıkıyor. "Evet, çok güzeller, değil mi?"

Bu uzun sürmeyecek -ölümsüzlüğü ona tanışma hediyesini vermiş olsa da kalma yeteneğini elinden almış- ama şimdilik onun istediği anne olabilir. Kendi başının çaresine bakacak yaşa ve güce gelene kadar onun büyümesine yardım edebilir, onu güvende tutabilir.

Yolda bir tüccar bulduklarında, Anna onları İtalya sınırına götürmesinin ne kadara mal olacağını sorar. İsteddiği miktar olması gerekenden yüksektir, ancak Anna'nın cebinde altın vardır ve kalırsa daha zor günler geçireceği vaadi vardır.

Hemen yola çıkmaları ve onları güvenli bir şekilde teslim etmesi şartıyla iki katını teklif eder.

CENOVA, KUZHEY'İN YAŞADIĞI KAYIPLARI YAŞAMADI.

Kıtlık komşularını ve çocuklarını yiyip bitiriyor. Anna, şehir meydanına adım attıkları ilk gün, yerlilerin yüzlerindeki yuvarlaklığı ve yanaklarındaki rengi görünce burada kalmaya karar verir.

Piers'in dili öğrenmesi ve öğretmesi zaman alır, ancak yeni kelimeler öğrenip biriktirerek ve bunları birbirleriyle paylaşarak idare etmeyi başarırlar. Belki gençliğinden, belki de yerel çocukların ebeveynlerinden daha kabullenici olmasından, ama Piers ondan daha hızlı öğreniyor. Çoğu zaman eve sıyrıklar ve çürüklerle geliyor ve ona günün maceralarını anlatırken sırtıyor.

Şehrin hemen dışında, pazarlara yürüyerek gidebilecekleri kadar yakın ama kendi başlarına kalabilecekleri kadar uzakta, orta halli bir kulübeye yerleşmişler. Paralarını değerlendirmek ve sofralarına yiyecek koymak için arka tarafta küçük bir bahçe yetiştiriyor. Bu ona, başka bir deneyimli yerliyle birlikte tekrar ebe olarak hizmet vermeye başlamak için yeterli Cenevizce öğrenecek kadar zaman kazandırmaya yetiyor.

Zengin tüccar ailelerin sahip olduğu lükslerin çoğuna sahip değiller ama karınları her zaman tok ve ayakları deliksiz.

Bu rahat bir hayattır. Anna'ya öncekilerin hepsinden daha fazla memnuniyet getiren bir hayat.

Ufkunda her daim asılı duran tek bir bulut vardır. Piers son süt dişini kaybettiğinde oradadır. Sesi çatlayıp derinleştiğinde orada. Boyu onunkinden bir kafa daha uzadığında da oradadır.

Sonra, birlikte geçirdikleri on üçüncü yazda, fırıncının kızına aşık olur ve Anna'nın görebildiğı tek şey vedalaşmalardır.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bunun geleceğini biliyordu - gözyaşları, acı. Bunun onu iz bırakacak şekilde inciteceğini biliyordu. Beklemediği şey ise buna karşılık kalbinin acımasıydı.

Cenova
1329

YEMİNLER EDİLDİ, EVLİLİK KUTSANDI VE ŞARAP İÇİLDİ. cömertçe döküldü. İyi dileklerini iletmek üzere gelen çok sayıda konuk vardır. Gelinin ailesi özellikle iyi bağlantılara sahip ve sevilen bir aile. İşlerinde çok başarılı olmuşlar, pişirdikleri ürünleri halktan soylulara ve aradaki herkese satıyorlar.

Piers'in evleneceği iyi bir aile.

Şimdiden birkaç misafiri onu böyle iyi bir eş için tebrik etmiş. Anna gülümser ve başını sallar, ama gerçek şu ki onun için hiçbir zaman bir eşleşme olmamıştır. Piers'in Maria'ya olan aşkı tamamen kendisine aitti.

Anna bir kenarda durur, yalnız kalabileceği bir an bulmaya çalışır ama kendini kutlamadan tamamen uzaklaştırmak istemez. Piers'in gülümsemesi, terasın öbür ucundan bile kalbini ısıtacak kadar parlaktır.

Onun mutlu olacağına gerçekten inanıyor. Şu anda, yaklaşan bir vedanın ağırlığıyla, bu kadarı yeterli.

"Ne parti ama."

Tanıdık olmayan yüzüne uygun, tanıdık olmayan bir ses. Koyu sarı saçları kulaklarının etrafında yumuşakça kıvrılıyor, kahverengi gözleri keskin. Anna onu hayatında hiç görmemiştir ama kıyafetlerinin şıklığı onu ele verir. Bir ebenin oğlu ve bir fırıncının kızının düğününde, uyum sağlamaktan başka her şeyi yapıyor. Rahatlıyor, gülümsemesi acı tatlı. "Burada olmana sevindim."

Khiran kaşlarını kaldırıyor, maskesi hâlâ mükemmel bir şekilde yerinde. Kıyafeti olmasaydı, onu yanılttığına ikna edebilirdi. "Öyle mi?"

Anna kalabalığa bakar ve Piers'in geliniyle dans ettiğini görür. Çok tatlı bir kız. Anna onlar için daha fazlasını dileyemezdi. "O yaşıyor," diye nefes alıyor ve o anda bunun mucizesini hissediyor. "Sağlıklı ve mutlu ve hayatı daha yeni başlıyor. Bunu ona sen verdin." Ona bakıyor ve sözlerinin gerçekliğinin gözlerine yansıdığını görmesini umuyor. "Teşekkür ederim."

Adam başını sallar. "Sana geçinmen için bazı şeyler verdim, daha fazlasını değil." Eliyle dans edenleri ve şaraptan sarhoş olmuş kahkahaları işaret ediyor. "Onu besleyen, büyüten sensin. Bu hayat ona senin ellerinin lütfuyla verildi, benim değil."

Anna tartışabilir ama bunun boşa gideceğini hisseder. Bunun yerine, "Senin alçakgönüllü olduğunu bilmiyordum" der.

"Değilim." Bakışları kısa süreliğine alçalıyor ve Anna parmağındaki *yüzük*le -onun yüzüğüyle- açıkça oynadığını fark ediyor.

Kızarır, ellerini bırakır ve arkasına saklar. "Seni daha erken göreceğimi sanmıştım."

Başını eğiyor, değerlendiriyor. "Bana ihtiyacın yoktu."

Bir kahkaha atıyor ama kenarları kırılğan. "Peki şimdi var mı?"

Kadının kendisini çırılçıplak hissetmesine neden olan o sinir bozucu bakışlarla bakıyor. Herkes için bu kadar inandırıcı bir maske takarken onun her zaman içini görebilmesi ne tuhaf. "Evet, sanırım olabilirsiniz."

Yüzündeki gülümseme soluyor. "Bu oğlumun düğünü." Tekrarlanan kelimeler, onu başarısızlığa uğrattığını bildiği bir kalkan.

"Yine de şenliklere katılmak yerine onları izliyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kalabalığa bakıyor. Anna onun bakışları altından kurtulduğu için rahatlıyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

Anna gözlerini kapatıyor, titreyen bir iç çekişle kavga onu terk ediyor. "Bu gece."

"O biliyor mu?" Anna'nın sessizliği karşısında başını sallıyor. "Hayır, tabii ki bilmiyor. Bu veda etmek anlamına gelir."

İrkilerek, ikisinin de doğru olduğunu bildiği şeyi tartışma dürtüsüyle savaşıyor. "Burada çok uzun süre kaldım. Bazı kadınlar şimdiden konuşmaya başladı." Yüzünün bu kadar genç ve değişmemiş kalması için ne tür sırlar saklıyor olması gerektiğine dair küçük fısıltılar.

Yıllar önce, Piers rıhtımda bir iş bulduğu anda gitmeliydi.

-Ama onu yalnız bırakma düşüncesine dayanamıyordu. Bu geceden sonra Anna yalnız kalmayacağını biliyordu. Maria'ya ve zamanla evini ve kalbini dolduracak kendi çocuklarına sahip olacak.

"Daha önce ayrılmak hiç canımı acıtmamıştı," diye itiraf ediyor, sesi de kalbi kadar titrek. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Khiran iç geçiriyor ve onu rahatlatmak için omzuna hafifçe dokunuyor. "O zaman bekle. Birkaç gün daha nedir ki? Birkaç hafta daha mı?" Başını onun arkasındaki partiye doğru eğiyor. "Bu anın tadını çıkar ve vedaları ikinizi de buruk bırakmayacak bir zamana sakla."

Ama yapamaz. Daha fazla kalmak sadece sonsuza kadar kalma isteğini güçlendirecektir.

"Ona her zaman gerçeği söyleyebilirsin."

Bu öneri bir öncekinden daha da dehşet vericiydi ama o daha cevap veremeden Piers'in sesi ona ulaştı.

"Anne?"

Piers onun arkasında duruyor, yüzü içki ve mutluluktan kızarmış, merakla ikisinin arasına bakıyor. Anna onun, kendisinin yapmayacağı bir takdim beklediğini biliyor. Piers'in koluna girip onu kalabalığa doğru götürürken Khiran'a son bir kez başıyla veda ediyor. "Maria nerede? Sakın bana gelinini bu kadar çabuk kaybettiğini söyleme."

Piers kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakıyor. "Anne, kimdi o?"

"Eski bir arkadaş."

Burun kemiği şüpheyle kırışıyor. "Senin hiç eski arkadaşın yok ki."

"Kaba olma."

"Kaba değil, gerçek bu," diye mırıldanıyor, ona tuhaf tuhaf bakarak. "Benim yüzümden onunla konuşmayı kesmek zorunda değildin."

"Konusma zaten bitmişti." Yanağını şefkatle okşuyor, tıpkı çocukken yaptığı gibi. "Hadi ama, bu senin düğünün! Hadi dans edelim."

Piers ikna olmuş görünmüyor ama Anna'nın onu dansa götürmesine izin veriyor.

Anna gülümsemeye zorlar ve bu son görüşmeleri değilmiş gibi davranır.

ONUN BU İŞİN PEŞİNİ BIRAKMAYACAĞINI BİLMELİYDİ.

kaybolduğunu gördüğü anda onu bulmaya gelirdi.

Piers'in sesi suçlamayla yumuşak, birlikte kurdukları evin kapısında bir gölge. "Gidiyorsun."

Anna sığılıyor, eli göğsüne doğru uçuyor ve hızla atan kalbini örtüyor. Zahmet etmesine gerek yoktu. Onun yüz ifadesini görmek onu durdurur. "Bu-"

Ancak bahaneyi bitirmeye cesaret edemez, çünkü tam olarak onun düşündüğü gibi olduğundan emindir. Tek fark ayrıntılarda, ama sonuç aynı olduktan sonra bunun ne önemi var?

Yutkunur ve tekrar dener. "Neden Maria'yla birlikte değilsin? Bu senin düğün gecen."

Dikkatle kapıyı arkasından kapatır. Gözlerinde incinmişliğin gölgesi var ama öfke belirtisi yok. Bu sadece Anna'nın göğsündeki acıyı ikiye katlıyor. "Tuhaf davranıyordun. Endişelendim."

Yıllar geçtikçe soluk bukleleri açık kahverengiye dönüşmüş ama Anna onun yüzünde hâlâ ormandaki o küçük çocuğu görüyor, yüzünü kir ve gözyaşları kaplamış.

Khiran'ın sözleri kalbinin üzerinde bir yankı olarak ona geri dönüyor.

Ona her zaman gerçeği söyleyebilirsin.

Aynı anda hem çok zor hem de çok kolay geliyor ama Piers'in gözlerini gölgeleyen acı, onun hakkında verebileceği her türlü yargıdan çok daha kötü. "Gel otur," diyor, sesi de hissettiği kadar kırılğan. "Sana anlatacak bir hikayem var."

En başından başlıyor, evinden çalındığında gözlerini yakan dumanı ve dilindeki kül tadını anlatıyor

Hatırlayamıyor. Güneşin öptüğü güzel bir yabancının ona yaz ve bal tadında sıcak altın bir meyve vermesinden önceki kölelik, sürgün ve yalnızlık yıllarını anlatıyor. Ateşi ve kazıkta hissettiği acıyı; küllerinden zarar görmeden ayağa kalktığı anda yaşadığı korku ve şaşkınlığı.

Yaklaşık iki yüz yıl sonra onu terk edilmiş ve aç bir halde, hiç gelmeyecek bir anneyi beklerken bulduğu günü anlatmış. Geceleyin gelen şekil değiştiren tanrının, baharda gelişebilmeleri için onlara kışı atlatmaları için ihtiyaç duydukları her şeyi hediye edişini.

Elindeki yüzük, uzun zamandır unutamadığı endişeli bir alışkanlıkla parmaklarının arasında dönüp durdukça serinliyor. "İçinde senin olduğun bu hayatı seviyorum," diye fısıldıyor, boğazı düğümlenerek. Anna'nın çocuk sahibi olmanın imkânsız olduğunu anladığı anda Eira'nın yüzünde beliren acıma duygusunu düşünüyor - yaşlı tanrının onu bazı bedellerin merhamet olduğu konusunda nasıl uyardığını.

Bir çocuktan yoksun kalmak kadar acı bir şey yoktur.

Piers'in yüzüne bakan Anna ona inanır. Çünkü o daha gitmemiştir bile, ama hiçbir şey ona "Ama gitmem gerek" demek kadar acı vermemiştir.

"Gitmek zorundayım," diye yineliyor, sonra kaşlarındaki çatık düzeliyor ve endişenin yerini telaş alıyor. "Anne, hayır. Yapamazsın-"

Sözünü bitiremeden onun sözünü keser, çünkü yanılmaktadır. Yapamayacağı için değil, yapmak *zorunda olduğu için*. "Yaşlanmıyorum, Piers. Asla yaşlanmayacağım, asla ölmeyeceğim. İnsanlar fark etmeye başladı."

Adamın kahverengi gözlerinde dehşete düşmüş bir aydınlanma var ve Anna onun yeni keşfettiği anlayışla yüzünü izlediğini görebiliyor, ama bu sadece onun paniğini besliyor. "O zaman seninle seyahat edeceğiz. Yeni bir yere gidelim."

Anna başını sallar. "Hayır, senin hayatın burada." Onun elini kendi elinin içine alıyor ve bir zamanlar ne kadar küçük hissettiğini hatırlıyor. Şimdi, büyük hissettiriyor. Güçlü. "Artık yalnız değilsin Piers."

"Ama olacaksın," diye mırıldanıyor, çenesini sıkarak. "Orada tek başına olacağını bile bile kalmamı nasıl beklersin?"

"Yalnız olmayacağım. Her zaman değil."

Dudakları aralandı, dilinden bir argüman dökülmeye hazırda ama önce anlayış ona ulaştı. "Eski arkadaşın."

Anna başını sallar, elini sıkar. "Benim eski dostum."

"O bir tanrı mı?" Yer değiştirir, rahatsızdır. Anna onun muhtemelen söylemesi gereken onca şeyi düşündüğünü biliyor - tüm vaazları düşünüyor

tek bir tanrının vaazını veriyordu. Farklı bir şeye inanan herhangi bir ruhun başına gelecek lanetten.

"O karmaşık biri," diyor, gülümsemesi zayıf. "İkimiz de öyleyiz."

Piers yutkunuyor, omuzları gergin ve gözlerinin beyazı kırmızıya boyanmış. "Yine de seninle gelebiliriz."

"Hayır." Avucunu Piers'in yanağına bastırıyor ve gözyaşlarının Piers'in gözlerinden aktığını görebilmesi için bakışlarını yakalıyor. "Ölmeni izleyemem. Lütfen benden bunu isteme."

Sözlerinin batışını izliyor, hissettiği aynı türden acılı bir dehşetle onun kalbine yerleşiyor. Haklı olduğunu bilmenin verdiği acıyı görüyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?"

Anna ona sarılıyor, kolları ortasına dolanıyor ve ikisini de topraklayacak kadar sıkıyor. Onun her titrek nefesini, sarılmasına karşılık veren zayıf kolları kadar kolay hissedebiliyor. "Hayır."

Saatler sonra, vedalar daha fazla uzatılamayacak kadar kısa sürdüğünde, Anna günün ilk ışıkları toprağa değerken kurdukları yuvadan ayrılır.

Her adım kalp kırıklığı gibi geliyor, bir çatlak daha çatlıyor ve yayılıyor, ta ki paramparça olmasına ramak kalmış gibi hissedene kadar. Şehrin üzerinde yükseldiğinde, dağ geçidinde kaybolmasına birkaç adım kala dönüyor. On üç yıldır evim dediği şehre bakıyor, gözleri limana girip çıkan gemileri takip ediyor ve geride bıraktığı oğlunu düşünüyor. Kök salmış, varlığı toprağa karışmış ve gitmeyi reddediyor.

Omzuna nazik bir el dayanıyor. Anna zıplayamayacak kadar uyuşmuştur.

"Gel," diye cesaretlendiriyor Khiran. Uzun zaman önce, kışın soğuk ve her şeyin umutsuz olduğu o gece ona gösterdiği aynı formu giyiyor. Sadece onlar varken, kendisi gibi görünebildiği zaman giymesini istediği formu. Mavi-yeşil gözleri acıma duygusuyla yumuşamış.

"Acıyor," diye mırıldanıyor, kelimeler kalbine saplanan acı kadar çiğ.

"Sana acıyacağını söylemiştim."

Başını iki yana sallıyor, çünkü hiçbir uyarının karşılığı bu olamazdı. "Bu şekilde değil," diye fısıldıyor. Gözyaşlarının kurduğunu sanıyordu ama yanaklarından süzülüp çenesinden aşağı damladıklarını hissediyordu. "Bu kadar acıtabileceğini düşünmemiştim."

Adam hiçbir şey söylemiyor, sadece omuzlarından tutup o kadar nazik elleriyle onu uzaklaştırıyor ki, Anna onun ne kadar kırılmak üzere olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyor.

Gölgeler görülemeyecek kadar derinleşene kadar dağ geçidinde yürürler. Anna onun kalmasını beklemiyor ama adam hiçbir açıklama yapmadan kalıyor. Gece gökyüzünde kanatlarını açtığında, görüşünü yıldızlarla ve ufukta bir hilal ile süslediğinde, Khiran parmaklarını şıklatmaktan biraz daha fazlasıyla yoktan bir ateş yakar. Yanına hiç almadığı bir yatak örtüsü açılıyor, getirmediği bir sülün göz açıp kapayıncaya kadar ateşin üzerinde beliriyor. Yağı alevlere değdikçe cızırdıyor, kalbindeki yorgunluğa rağmen kokusu ağzını sulandırıyor.

Ondan hiçbir şey istemiyor, sadece eşit şekilde pişmesi için kuşu çeviriyor ve piştikten sonra ona bir tabak uzatıyor. Belki de kadının verecek bir şeyi olmadığını fark etmiştir.

Aç değildir ama tadını bile zor almasına rağmen yer. Sessizlik onu zorluyor ama zorlamak yerine rahatlatıyor. Topraklayıcı ve tanıdık. Anna bunun ağırlığı için minnettar. Kendini bir hayalet gibi hissediyor, en küçük bir esintide uçup gitme tehlikesi olan kâğıt inceliğinde bir parça.

Khiran'ın ellerine bakıyor, uzun ve zarif parmakları gevşekçe birbirine dolanmış, ateşe bakıyor ve içinde bir şeylerin değiştiğini hissediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, Khiran gözlerini kendi gözlerine dikene kadar bekliyor. "Burada olduğun için."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ama bu düşünceli bir sessizlik. Reddetme değil de düşünmeye sevk eden türden bir sessizlik ve Anna onun sadece hangi kelimeleri söyleyeceğini düşündüğünü biliyor. "Hissettiğin acı... bu en azından kısmen benim sorumlu olduğum bir şey. Tek başına acı çekmene izin vermek zalimlik olur."

Buna inanıp inanmadığından emin değil ama tartışacak ne enerjisi ne de yüreği var. "Neden ben?" diye soruyor, yumuşak bir sesle. Gözleri yükseliyor, yalvarırcasına. "Neden beni seçtin?"

Başını sallıyor ve ateşi dürtüyor, havalanan kıvılcımlar gözlerine yansıyor. "Bu gece için bir hikaye değil."

"Neden?"

"Çünkü bu gece yas tutuyorsun." İç geçiriyor, ona dikkatle bakıyor. Sanki bir sonraki sözlerinin onu kırabileceğini biliyormuş gibi. "Sana verdiğim hediyenin bir lanet gibi üzerine çökmediği bir gün bana tekrar sor." Gözlerindeki şüphe parıltısını yakalamış olmalı, çünkü cevap gülümsemesi yumuşak. Güven verici. "O gün gelecek."

Alay ediyor, kendini daha sıkı tutuyor. Dudaklarından acılık damlıyor, yavaş bir zehir gibi. "Zamanla mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor. Gözlerine dokunan samimiyet acıyı dindiriyor. "Zamanla."

O gece Anna ona inanıp inanmadığından emin olmadan, ama yine de onun sözlerinden teselli bularak uykuya dalar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ölümün onun için gelmeyeceğine söz vermiştir, ama kız kollarının arasında titreyip terlerken, ateşten donmuş gözlerle ona bakarken, ölümün kapıyı çalmasını engelleyecek hiçbir şey olmadığını rahatsız edici bir şekilde hatırlar.

**Venedik
1348**

ANNA, KÜKÜRT VE DUMAN VAAZLARINDA

çoğu. Birkaç yıl önce bir manastıra evini açtığından beri, buna daha fazla maruz kalıyor. Yine de bu onu Venedik limanlarına sızan cehenneme hazırlamıyor. Hastalık görmüş, tedavi etmiş ama böylesini hiç görmemiş. Buna Kara Ölüm diyorlar.

Anna bu ismin bu kadar iyi oturmasından nefret ediyor.

Acının sonu yok gibi görünüyor. Bakımlarına gelen enfekte kişilerin sonu yok. Oradan ayrılan cesetlerin sonu yok. Koku korkunç, hasta evine adımını attığı anda midesini bulandıracak kadar iğrenç. Kız kardeşlerinden birkaçı kapının ilk açılışında rutin olarak kahvaltılarını kaybediyor. Anna bu cazibeyi anlamadığını söyleyemez.

Sadece birkaç hafta oldu ve şimdiden alana tıktırılmış bedenlerin sayısı şaşırtıcı. Yürüyüş yolları o kadar dar, hastalar birbirine o kadar yakın ki, Anna sık sık kendini odanın bir ucundan diğerine geçmek için uzuvların üzerine basarken buluyor.

Piers'i, şimdiye kadar sahip olması gereken ailesini düşünüyor ve Venedik şehrinin lekeleyen gölgenin ona ulaşacak kadar yayılmaması için dua ediyor.

Orta yaşlı bir beyefendinin sargılarını kontrol ederken çömeliyor, eteklerini dizlerinin etrafına sıkıştırıyor. Püstüller daha kötü görünüyor, kararmış et açık yaranın etrafına zehir gibi yayılıyor. Anna adamın Piers'la aşağı yukarı aynı yaşta olduğunu fark etmemeye çalışıyor.

"İtiraf ediyorum, kendini Tanrı'yla evlendireceğini hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse kendimi biraz ihanete uğramış hissediyorum."

Anna'nın dudakları büzülüyor, elleri duraklıyor. Arkasındaki ses kadınsı, o kadar saf bir tempoya sahip ki, Aziz Mark Bazilikası'nın ayin öncesi çanları gibi çınlıyor. Kelimelerle birlikte düşünüldüğünde, kimin konuştuğuna dair bir soru işareti kalmıyor. Yine de, Anna'nın yüzü manastırdan biri olarak tanımamasına rağmen, alışkanlık şüphe uyandıracak kadar şaşırtıcıdır.

Sonra rahibe gülümser, sinsi ve çarpık bir şekilde. Anna oflar. "Cadı olarak adlandırılmadan insanlara davranmanın tek yolu bu gibi görünüyor. Şimdi iyi bir zaman değil." Alışkanlığa dikkatle bakıyor. "Ayrıca, bu senin için bile biraz kutsal şeylere saygısızlık, değil mi?"

"Sadece gücendirmekten büyük zevk aldığım kişiler için."

Anna şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ama adam ona sorması için zaman vermiyor. Gözleri hastasını tarıyor, dudakları ince. "Çok meşgul olmanıza saygı duymakla birlikte sormak zorundayım. Hastalıklara karşı bağışıklığınız olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Acı verici bir şekilde. Geçen yıl, büyük bir grip akını olduğunda, Anna hastalığı bir hastasından kapmıştı. Bir hafta boyunca perişan haldeydi. Ondan önce de yıllar içinde birçok hastalığa yakalanmış. Hiçbiri çok korkunç değildi ama yeterince rahatsız ediciydi. "Evet."

Bakışları istemediği bir yargıyla yüklü. "O halde *buna* karşı bağışıklığın olmadığını biliyorsun." Ayaklarının dibindeki hastayı işaret etti.

Anna şüphelenmişti. Bunun farklı olması için bir neden göremiyor, ama ona bir cevap vermeye tenezzül etmiyor. Bunun yerine kendi sorusuyla karşılık veriyor. "Bu beni öldürecek mi?"

Yeşile çalan ela gözler ona dikkatle bakıyor. Anna bu alışkanlığın altında hangi renk saçların yattığını merak ediyor. "Ölüm ve acı çekmek iki farklı şeydir.

önemli." Bir eliyle cesetleri işaret ediyor, soluk bilekleri loş ışıkta tertemiz ve kusursuz bir şekilde parlıyor. Etrafı pislikle çevriliyken bile tertemiz olmayı Khiran'a bırakın. "Bu insanlara, devam edersen seni nelerin beklediğini anlayacak kadar uzun süre muamele ettin."

Keşke aksini iddia edebilseydi. Son iki hafta ateşli gözler, çıbanlarla dolu bedenler ve giderek artan bir korku hissiyle geçti. Gizemli lezyonları olan bir avuç liman işçisi olarak başlayan hastalık, tam anlamıyla bir salgına dönüşmüştü. Venedik'in dar sokaklarını kaplayan cesetler hızla yaşayanların sayısını açıyor.

"Bunun Tanrı'nın cezası olduğunu söylüyorlar," diye mırıldanıyor, gözleri Khiran'inkilerle buluşmak için kalkıyor. "Öyle mi?"

"Bir tane daha mı? Bu bahanenin şimdiye kadar biraz yorulmuş olacağını düşünmüştüm." Zarif bir el ayaklarının dibindeki hastayı işaret ediyor. "Burada ilahi bir şey yok. Sadece başka bir hastalık. Biraz zaman tanı Anna, mucizelerin ve lanetlerin genellikle insanların daha iyisini bilmedikleri zaman arkasına saklandıkları kelimeler olduğunu anlayacaksın."

Anna başını sallıyor, boğazında yükselen duygu kabarmasıyla savaşıyor. "Böyle değil," diye mırıldanıyor, sesi kısık. "Hiç böyle olmamıştı."

Khiran hastasına bakıyor. "Belki sizin gözünüzde öyle değil ama dünya sandığınızdan çok daha büyük. Doğu, bu vebanın vahşetine çoktan tanık oldu."

Anna bu bilginin ona umut vermesini diliyor ama söylenmemiş sözlerde gizli bir mesaj var. "Tedavisi yok, değil mi?"

"Hayır. Bazıları bununla mücadele edecek gücü bulacak. Çoğu bulamayacak." Ela gözleri onunkilerle buluşuyor. "Eğer bu işe devam etmekte ısrarcıysanız, fazla bağlanmamanız k o n u s u n d a sizi uyarmak isterim."

"Hastalarımın çoğu ateşten aklını kaçırmış durumda. Etkileşimlerimiz sohbet olarak adlandırılabilir kadar berrak değil."

"Herhangi biriyle, Anna. Ne rahibe arkadaşlarına ne de bakıcılarına. Saçma sapan kıyafetleri olan şifacılara değil. Elinde tuttuğundan daha fazlasını kaybedeceksin."

Anna omurgasına yayılan ürpertiyle savaşarak soluyor. "Ah," diyor. Zayıf bir nefesin kenarlarında asılı kalan zayıf bir kelime.

Khiran ona yakından bakıyor. "Git buradan, Anna. Burada senin için her ne varsa, çok uzun sürmeyecek. Şimdi gidersen, belki de yayılmadan kaçabilirsin."

Başını sallıyor, kendi alışkanlığı bu hareketle omuzlarını okşuyor. "Yardıma ihtiyaçları var - eğer biri hayatta kalacaksa - yardıma ihtiyaçları olacak." Bakışları hastasına kayar, nefes alışındaki hırıltıya ve yanaklarındaki çukurlara dikkat eder. Anna onu bekleyen bir ailesi olup olmadığını ya da onların da burada, bir arka koridorda saklanıp saklanmadığını merak ediyor.

"Yani kalacaksın ve... ne yapacaksın? Birkaç kişiyi kurtarmak için kendini feda mı edeceksin?"

Onu terk eden kahkaha esprisiz, çıra kadar kuru ve kırılğan. "Bu gerçekten de bir fedakârlık mı? Bu şehir kaç ceset gömerse gömsün, çekip gideceğimden emin olduğumda?"

Ona bakan gözleri bilgiyle ağırlaşmış. "Fedakârlık ölümden daha fazlasıdır, Anna."

Boğazındaki ağrıyı dindirmeye çalışarak yutkunuyor. Bunun pek faydası olmuyor. Onun hakkında hâlâ anlamadığı çok şey var, ama yüzyıllardır yaşadığı hayatın yanında soluk kalacak bilgilere sahip olduğunu da inkâr edemiyor. Yanıt vermiyor ama iyi de oluyor çünkü doktorlardan biri viziteye çıkmış. Anna onun hayatta kalıp kalmayacağını ya da bu hastalığın dün gömülmesi için cesedini gönderdikleri doktora yaptığı gibi onu da öldürüp öldürmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyor.

Khiran'ın elleri kıvrılıyor, sesine bir uyarı karışıyor. "Kendine iyi bak, Anna."

ÜÇ GÜN DAYANAMAZ.

Ateşi kuşluk vakti başlar. Akşam yemeğine kadar titremeleri saklanamayacak kadar şiddetlenir. Ağrıyan, şişmiş dilinin etrafında dişleri takırıyor. Güneş battığında, daha o sabah tedavisine yardım ettiği hastaların yanına yatırılmıştır.

Tıpkı Khiran'ın onu uyardığı gibi.

Bakıcılar da en az hastaları kadar hızlı bir şekilde ölüyor, hava gözyaşları, acı ve *umutsuzlukla* doluyor. Kendilerini bile kurtaramazken kurtuluş yok, kurtarılacak hayat yok. Anna kimin nasıl hayatta kalacağını merak ediyor - *eğer* biri hayatta kalacaksa. Khiran bunun Tanrı'nın bir cezası olmadığını söylemişti, ama o kendi kokuşmuş terinin içinde otururken tavan dönüyordu

Üzerinde mide bulandırıcı daireler çizen Anna, bunun nasıl başka bir şey olabileceğini merak ediyor.

Bir el, kutsanmış bir şekilde serin ve acı verecek kadar yumuşak, yanan şakağına dayanıyor. Çok iyi hissettiriyor, Anna ürperiyor. Çatlamış dudaklarından zayıf ama minnettar bir ses çıkıyor. Dili ağzının içinde kalın ve işe yaramaz bir şekilde dururken, bu bir 'teşekkür ederim'e en yakın olanıydı.

Gözlerini açmaya çalışıyor, kapaklarının etrafındaki kabuk kirpiklerini birbirine yapıştırıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyor. Tek seçebildiği, bir alışkanlığın bulanık şekli.

"Aptal kız." Kelimeler yumuşak, karanlıkta bir iç çekiş. Anna bu sözlerin onun iyiliği için söylenmediğini hissediyor. Yüzüne yaslanan avuç içi geri çekiliyor ve Anna protesto edercesine inliyor. "Öğrenmen ne kadar sürecek?"

Sonra, aynı eller onu kaldırıyor. Onu kucaklıyor. Anna tanımadığı bir göğse yaslanıyor, yanan yüzü temiz, serin bir boynun kıvrımlarına gömülüyor.

Bilincini kaybetmeden önceki son aklı başında düşüncesi, Ölüm'ün onun için gelip gelmediğidir.

KAÇ KEZ UYANDIĞINDAN EMİN DEĞİL; BİLMEK ZOR

her şey bir rüya gibi hissettiğinde.

Yüzüne ve boynuna dokunan soğuk bezi hayal etti mi? Ya da kelimelerini tam olarak çıkaramadığı yumuşak güvenceleri? Bu bir anlar denizi, ilki de sonuncusu kadar bulanık ve karanlık, ama derinliklerde Khiran'ın yüzünü -gerçek yüzünü- seçebildiğini düşünüyor.

Gözlerini açtığında kendini küçük bir kulübede bulur ve belki de onu da hayal ettiğini düşünür. Açık bir pencereden güneş ışığı süzülüyor ve esinti yonca gibi tatlı kokuyor. Taş duvarlar sanat eserleriyle kaplıdır ve görünüşte tek kişilik olan odanın zemini

Anna'nın daha önce hiç görmediği meyve ve çiçeklerle süslü, süslü dokunmuş bir kilimle kaplı.

"Ah, uyanıyor. Bu sefer biraz daha uzun kalmayı mı planlıyorsun?" Sesi çok yakın, hemen solunda. Onu görmek için boynunu büküyor, Onu daha önce fark etmediğine biraz şaşırdı. Başının hemen yanında oturuyor, sandalyesi köşeye sıkışmış. Kuru dudaklarını yalıyor, derinlerde sesini arıyor. "Ne oldu?"

Ona bir bardak su uzatıyor. Anna suyu beceriksizce yudumlarken onun bakışlarını hissedebiliyor. Bir kısmı dudaklarından kaçıyor, boynundan aşağı akıyor ve geceliğinin önünü ıslatıyor.

Ona ait olmayan bir gecelik.

A d a m onun telaşlı bakışlarını yakalamış olmalı, çünkü elindeki boş bardağa uzanırken yumuşak bir kıkırdama onu terk ediyor. "Sihir, Anna. Üzülme. Ne olduğuna gelince. Şey," diye devam ediyor, bardağı yeniden doldurup ona geri vermeden önce. "Sen öldün. Ya da ölebilirdin?" Başını iki yana sallıyor. "Korkarım detaylar biraz karışık."

Anna elindeki titremeyi durdurmaya çalışarak bardağı ağzına götürür. Suyun midesinde tatsız bir şekilde şırıldadığını hissediyor ve kendini sadece küçük bir yudum almaya zorluyor. Adamın belirsizliğinden, ölmüş olabileceği haberinden daha fazla rahatsız olmanın kendisi hakkında ne söylediğini merak ediyor. "Neredeyiz biz?"

"Fransa'nın küçük, önemsiz bir köşesinde." Omuz silkiyor. "Hiçbir yere yakın olmanın bir yere yakın olmaktan daha uygun olduğunu fark ettim. Daha az yağmacı var."

Anna kaşlarını çatarak küçük kulübeyi süsleyen eşyalara daha dikkatli bakıyor. "Bunlar senin mi?"

Ayağa kalkıyor, geriniyor. "Bu kadar şüpheli olmamaya çalış. Adıma hiçbir şey olmadan zaman içinde hareket ettiğimi mi düşündün?"

Aslında tam tersi. "İğrenç derecede gösterişli bir kalen olduğunu düşünmüştüm."

Pencereden giren esinti kadar hafif ve nefes nefese bir kahkaha bırakıyor onu. "Benim de sakladığım bir tane olabilir." Odanın diğer tarafına doğru yürüyor, sivriltilmiş parmakları tek kapının koluna dolanıyor. "Bir dakika bekle."

Anna başka bir şey yapabilecek durumda değil; uzuvları çok zayıf. Yine de boynunu bükerek bakışlarının açık kapının izin verdiği kadarıyla onu takip etmesini sağlıyor. Adam geri döndüğünde tahta bir kâse görünce hafifçe şaşıyor.

avuçlarının içinde. Buharın yükselmesiyle birlikte bir çeşit güveç olduğunu anladığı şeyin kokusu geliyor.

Nazik bir komutla kucağına bırakıyor. "Ye."

Kadın basit tahta kaşığı eline alıp içindekileri karıştırıyor. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Acıkacak kadar uzun süredir. şimdi ye."

Kseye bakıyor. Bir çeşit güveç -et parçaları, havuç ve patates gibi görünen şeyler görebiliyor- ama kötü kokuyor. "Nedir bu?"

"Yemek."

rpermeden önce geçici bir ısırık alıyor. İçinde inanılmaz miktarda sarımsak var; yutmak için kendini fiziksel olarak zorlaması gerekiyor. "Emin misin?"

Khiran kaşlarını çatıyor, kaseyi geri alıyor ve kendisi de bir kaşık deniyor. Yüzü kızarır. "Ben... bu özel beceri konusunda pratik değilim. şimdi neden vazgetiğimi hatırlıyorum."

Bunu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi söylüyor ama Anna göğsünün sıkıştığını hissediyor. "Bunu benim için mi pişirdin?"

Alaycı bir tavırla, kaşlarını çatarak kâseyi bir kenara bırakıyor. "Kesinlikle kendim için yapmadım."

Anna kıpırdanarak başını sallar. "Ama neden? Yapmak zorunda değildin."

Omuz silkiyor. "Kalmamı sen istedin. lmek üzere olan dileğini ihmal etmek kötü bir davranış olurdu."

Alaycı sırtışı olmasaydı, Anna bu duyguyu neredeyse tatlı bulacaktı. Kaşları kırıyor, hatırlamaya çalışıyor ama her şey köprülerden oluşan bir bulanıklık ve rehberlik eden bir elin silik izlenimi. "Fransa'da olduğumuzu mu söylemiştin?"

"Dedim."

"Ama bu-" Neredeyse 'imkânsız' diyecekken onun bu kelimeyi anlamadığını hatırlıyor. Onun yerine "Nasıl?" diye sorar.

"Kesinlikle yrmedim." Bakışları sabit, değerlendirici. "İstedim her yerde olabilirim ama peşime takılan misafirler için oldukça yorucu oluyor. Zaten mezarla flört etmiyor olsaydın, hiç zahmet etmezdim."

Anna, onun bir göz kırpışıyla diğeri arasında her zaman nasıl kaybolduğunu düşünür - bazen taktığı maskelerin dünyanın bir yerinden olduğunu

görmeye hiç yaklaşmamıştı. Onun sadece başka bir yerde olduğunun neden hiç aklına gelmediğinden emin değil. Yine de bu kavramı kafasında oturtmakta zorlanıyor. "Herhangi bir yerde mi?"

Bir yeri sadece dilemek ve ayaklarını onun toprağına değerken bulmak ne büyük bir hediye. Khiran hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. Onun için muhtemelen öyledir.

Anna, Fransa'nın vahşi doğasında köhne bir kulübeyi ve soğuk, aç geceleri düşünüyor. Sırf Piers yemek yiyebilsin diye katlandığı zorlukları ve çektiği acıları hatırlıyor ve ateşinin yükseldiğini hissediyor. Dilinin ucunda acı ve sert kelimeler vardır. Yumuşayana kadar çiğniyor onları. "Bizi Fransa'dan kendin çıkarabilir miydin?"

Onu bu kadar çok kalp ağrısından kurtarabilirdi.

"Sen mi? Evet," diyor adam, onun karşısına oturarak. "Çocuk, hayır."

Anna bakıyor, ama ne kadar araştırırsa da yalana dair bir ipucu bulamıyor.

"Neden?" "Onun hayatına karışmak bana düşmez."

Anlamıyor ama zaten olanlara kızgın kalamayacak kadar yorgun. Yine de başını sallıyor. Bu hareket başını döndürüyor. "Bize erzak verdin. Bunun ne farkı var?"

"Hayır," diyor adam, yumuşak bir sesle. "Ben *size* malzeme verdim. Onlarla ne yaptığınız benim elimde değil."

"Bu da sanki kredi istemiyormuşsun gibi bir izlenim yaratıyor." "Belki de istemiyorum."

Sesinde bir tonlama yok, yüz ifadesinde düşüncelerini ima edecek bir değişiklik yok. "Seni anlamıyorum," diye itiraf ediyor, açık pencereden giren esinti kadar yumuşak bir sesle.

Khiran gülümsüyor ama Anna'nın görebildiği tek şey gözlerine değen yalnızlık. "Belki de anlamam gerekmiyordur."

Anna onun bunu kastettiğinden emin değildir ama yanıldığını bilmektedir. Anlamaya değer bir kişi varsa, o da odur. Bir fırsatta onu kurtaran ve bir sonraki fırsatta acı çekmesine izin veren Tanrı. O, hayatı boyunca üzerinde düşüneceği, cevabını öğrenip öğrenemeyeceğini asla bilemeyeceği ama yine de çözmek için mücadele edeceği bir bilmedir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

*Sayamayacağı kadar çok dehşete tanık oldu. Duydu
Merhamet çığlıkları ve acı çığlıkları. Hiçbiri onun parçalanma sesi kadar
aklından çıkmıyor.*

Rouen 1431

KALABALIKTA BİR DURGUNLUK VAR; SADECE BİR SESİN BÖLDÜĞÜ BİR SESSİZLİK.
Birkaç kişinin sessiz hıçkırıkları ve Piskopos Cauchon'un dudaklarından dökülen
keskin, delici sözler.

"Katil bir engerek..."

Anna'nın yanında genç bir kız kirli, gözyaşı dolu yüzünü annesinin eteklerine
çeviriyor. Askerler meydandaki üç sahneden birinin tabanına çıra yığıyor.
Ortadan yükselen kazık, amacı hakkında hiçbir şüphe olmamasını sağlıyor.
Piskoposun her kelimesinden zehir damlayan küçümseme şekli,
kullanılmayacağına dair çok az umut veriyor.

"Sapkınlığın zehirli virüsü..."

Rouen'in pazar yerinin Arnavut kaldırımlı sokaklarında bir sürü yüz vardır
ama Anna sadece bir tanesini görebilmektedir. Bir kadın, çok genç ve

Başına gelenleri hak etmeyecek kadar masum, elleri bağlı ve yüzü kül rengi, piskopos onu suçlama üstüne suçlamanın altına gömerken.

"Bu tehlikeli cüzzam..."

Bir omuz onunkine değiyor, meydan o kadar kalabalık ki Anna çarpma ve çarpımlara karşı hissizleşiyor ama nazık bir elin dirseğini kavradığını hissettiğinde gözlerini lanetlilerden ayırıp kurtarıcısının gözleriyle buluşuyor. "Khiran," diye nefes alıyor, çünkü saçları açık kestane rengi, çenesi yontulmuş ve keskin olsa da gözleri aynı kusursuz mavi yeşil.

Yakınına eğiliyor. Anna onun sözlerini yanağında hissedebiliyor. "Burada olmamalısın."

Kaşlarını çatıyor, adamın yüzünü tam olarak görebilecek kadar geri çekiliyor. Adam Anna'nın gözleriyle buluşuyor; Anna onun da kalabalığın geri kalanı gibi kasvetli olduğunu görünce şaşıyor. "Beni nereye götürürdünüz?" diye soruyor, fısıltıya benzer bir sesle titreyerek. Oyalandığı her yerde acı onu takip ediyormuş gibi hissediyor. Khiran'ın meyvesi dudaklarına ulaşmadan önce dünyanın dehşet barındırdığını bilmeseydi, Anna lanetli olduğuna inanabilirdi. Bazen böyle olmasını tercih ederdim diye düşünüyor. En azından dünyanın bazı köşelerinin daha fazla umut barındırdığını bilmenin rahatlığını yaşırdı.

Bakışları ağır ve yumuşak bilgili. Konuştuğunda, kalabalığın çoğunluğu tarafından konuşulan İngilizce ya da Fransızca değil, İtalyanca konuşuyor. "Sen, tüm insanlar arasında, bir yanmaya tanıklık etmemelisin, Anna."

Nefesini içine çekiyor, sanki onu kalbinin üzerinde bir kalkan gibi kullanabilecekmiş gibi ciğerlerinde tutuyor. Ama işe yaramadı.

Piskoposun sözleri kesildi, sesi yükseldi. "Bu nedenlerle..."

Anna başına gelecekleri biliyor -hepsi biliyor- ve bu daha da yürek parçalayıcı.

Khiran onunla sahne arasına girerek görüşünü engelliyor. Elleri Anna'nın omuzlarına yerleşiyor, başını eğip gözlerini yakalıyor. "Kalman onu kurtarmayacak."

Anna'nın kalbi tekliyor, kalbini bir umut ipliği çekiyor. "Kurtarabilirsin." Parmakları adamın koluna dolanıyor, ani bir çaresizlik tenini kaşındırıyor. "Bu senin için kolay olurdu."

Adamdaki değişim anlıktır. Dudaklarının sempatik çekimi sertleşerek kaşlarını çatıyor ve daha önce gözlerini kaplayan endişe yerini keskin ve keskin bir şeye bırakıyor. "Hayır."

Tartışmaya yer yok. Onu ikna etme şansı olduğunu düşünmesine yer yok. Bu onu denemekten alıkoymuyor. "O bunu hak etmiyor."

"Senin yeniden kafir olduğuna karar veriyoruz..."

Khiran'ın eli hâlâ kolunun ince kumaşını sıkı parmaklara uzanıyor. "Hiç kimse yapmaz."

"Seni çürümüş bir üye olarak kınıyoruz..."

"Öyleyse *kurtar onu*," diye tıslıyor, göğsü sıkışıyor ve gözleri yanıyor. Adamın sıkıca kavradığı elinin eklemleri inliyor.

Çenesindeki kaslar esniyor. Anna onun dişlerinin gıcırdadığını duyup duymadığını ya da sadece kulaklarında çınlayan parazit olup olmadığını merak ediyor. "Yapamam."

"Kilise'nin birliğinden atılmış..."

Hayal kırıklığı öfkesi kadar derin; herhangi bir yangın kadar yıkıcı ve yok edici. Cildini yalayan, yakan ama kabartmayan, karartmayan alevleri düşünüyor. Karanlık onu kucaklamadan önce çektiği acıları düşünür. Jeanne d'Arc, ateşin beslenmesi bittikten sonra küllerinden doğmayacaktır ama Anna, yüzyıllar sonra bile peşini bırakmayan bir yakınlıkla çekeceği azabı bilir.

Elini çeker ve kalabalığın izin verdiği kadar geri çekilir. Dikkatlerini çekmeleri gerekirdi ama hızlı bir bakış, üzerlerinde tek bir çift göz bile olmadığını gösteriyor. Daha fazla büyü. Bir kahkaha boğazını tırmalıyor, çarpık, karanlık ve *acı*. "Elbette. Dünyayı uzaklara baktıracak tüm sihre sahipsin -bildirimlerinin sizi rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için-" Sanığa doğru bir parmak sallıyor. "Ama birini hak etmediği bir kaderden kurtarmak için değil mi?"

Khiran tersliyor. "Onu kurtarmak bana düşmez!"

Gırtlaktan ve çiğ bir çığlık yükseliyor. Jeanne dizlerinin üzerine çökmüş, dualar sel gibi dudaklarından dökülüyor. Kalabalık kıpırdanıyor, bir onaylamama dalgası, ama kimse dua eden kızı ölüme götüren muhafızların durması için bağırıyor. Kaba eller onu kazığa zincirliyor. Sesi kalabalığın homurtuları arasında yükselir. Delici. Lanetleyici. "Piskopos, senin aracılığınla öleceğim!"

Anna, meşaleyi gördüğünde son umut kırıntısının da yandığını hissediyor. Onu hissiz bırakıyor. Onu boş bırakıyor.

Eller omuzlarını kavrayıp onu uzaklaştırıyor. "Gel."

Anna geri çekilmiyor; savaşıyor. Göğsünde içi boş bir ağrı var, camın altında sıkışmış bir duman gibi uzuvlarına yayılıyor-

Boğucu. Khiran onu kalabalığın içinden geçiriyor, bedenlerin arasından işlemediği bir zarafetle süzülüyor. Kimseye çarpmaması ya bir sihir ya da bir mucize.

"Sen de tıpkı diğerleri gibisin." Bu suçlama ağzında kötü bir tat bıraksa da kalbindeki acıyı dindirmeye yardımcı oluyor.

Adam bunu inkâr etmiyor.

Arkasında, ateşin çıtırtısı ağlama seslerinden daha yüksek geliyor; dumanın kokusu kalabalığın kirinden ve terinden daha güçlü. Boğazındaki safra yükseliyor, onu boğuyor. Sonra dünya ayaklarının altında hareket ediyor, görüşünün takip edebileceğinden daha hızlı genişliyor ve daralıyor ve bir an için ağırlıksız kalıyor. Düşmeden önce rüzgârda süzülen bir yaprak gibi.

Sendeleyerek ilerliyor; omuzlarını kavrayan eller onu tarlaya düşmekten alıkoyan tek şey. Kirli, parke taşlı sokakların ve binaların olduğu yerde, rüzgârda sallanan mor çiçeklerden oluşan bir deniz var. Dumanın olduğu yerde şimdi taze lavantanın parfümlü kokusu var.

"Ne yaptın sen?" Anna onun elinden kurtuluyor, gözleri tanıdık bir şeyler arıyor ama gökyüzü ve tarlalardan başka bir şey bulamıyor. "Buraya nasıl geldik?"

"Fark eder mi?"

"Evet!" Kelime çiçekli sapların üzerinde yuvarlanıyor, kalbindeki hançer kadar keskin kalmasını isterken kenarlarını yumuşatıyor. "Bunu *onun* için yapabiliirdin. *Onu* kurtarabiliirdin."

"O benim sorumluluğumda değil. *Sen sorumlusun.*" "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu! Ben ölemem!"

Yüz ifadesi buruşuyor, dişlerini gösteriyor ve hayal kırıklığı sesini çakıl taşlarıyla kaplıyor. "Hâlâ bir ölümlü gibi düşünüyorsun. Sanki yaşam ve ölüm varmış da başka bir şey yokmuş gibi. Kalbine hayranım Anna, ama kırılmadan önce ne kadarını vermeyi göze alabileceğinin bir sınırı var."

Göğsünden bir hıçkırık koparken kelimeler onu terk ediyor. "Onlar *onu yakmak!*"

"Onun kaderi benim elimde değil."

"Ama senin yardım etmeyi reddetmen *öyle!*" Ellerini çılgınca hareket ettiriyor, derisinin altında yanan öfkeyi dışa vurmak için her şeyi yapıyor.

"İstersen kızgın ol Anna, ama verdiğin kararın bir anlamı yok."

Öfkeden kuduruyor. "Neden? İnsan olduğum için mi?"

"Çünkü cahilsin," diye tersliyor, sözlerindeki ısırik Anna'nınkiyle eşleşiyor. "Ne sorduğunu bile anlamıyorsun."

"Ve sen de bir korkaksın!"

İnanılmaz derecede hareketsizleşiyor, tehlike saldırmadan bir an önce bir yılan gibi etrafını sarıyor. "Bir korkak mı?"

Anna solgunlaşıyor, omurgasında bir titreme dans ediyor. Aralarındaki hava, Anna'nın bile teninde uğuldadığını hissedebileceği bir güçle doludur. Nefesini çalıyor, öfkesinden geriye kalan her şeyi boğuyor. Ondan hiç korkmamıştı, onun bir insandan fazlası olduğunu ilk keşfettiğinde bile Khiran korkmasına neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Ama şimdi korkuyor. Gözlerindeki öfke ham ve derinden tüketiyor. İçinde boğuluyor.

Khiran ona yaklaşırken göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor ve küçük bedeninin üzerinde yükseliyor. "Binlerce yılımı ölümlülerin kulaklarına fısıldayarak, şarkılar söyleyerek ve onları birbirine bağlamak için sadece gerçeğin pırıltılarıyla hikâyeler örerek geçirdim. Ben Loki'yim, Yalanlar Tanrısı. Eris, çekişme tanrıçası. Lucifer, Wisakedjak, Eshu, Anansi, Hanuman. Ben hepsiyim ve hiçbirini değilim." Adam alınları neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor ve kadın her şiddetli titreyişte adamın sözlerini dudaklarında hissediyor. "Sadece yüzyıllarınla orada duruyorsun ve dünyanın iplerini elinde tutan güçten ve bizim oynamadığımız hayatlarla oynamanın getirdiği sonuçlardan *haberin yokken* suçlamaya cüret ediyorsun."

Sadece birkaç santim uzaklaşıyor. Bakışları alt dudağının titreyişini izlemeye yetecek kadar. Kadının üzerindeki boğucu ağırlık, adamın omuzlarındaki gerginlikle birlikte hafifliyor, ateşe çok yakın tutulan balmumu gibi eriyip gidiyor. Konuştuğunda sesi daha yumuşak. Yüzyıllardır tanıdığı adama daha çok benziyor ve onu aptalca unuttuğu güçlü tanrıya daha az benziyor. "Henüz öğrenmedin Anna, ama öğreneceksin. Bu sadece bir zaman meselesi, olup olmayacağı değil ve ben her şeyimle sabra tutunacağım. Çünkü cehaletin ne kadar *sinir bozucu* olursa olsun, buna ancak o kadar dayanabilirsin."

Anna cevap vermez. Cesaretini toplayabilse bile ne diyeceğini bilemiyor. Adamın göz temasını kesip cömertçe bir adım geri çekilmeden önce iç çektiğini hissediyor.

"Orta Fransa'dayız, savaştan oldukça uzaktayız. İsterseniz kalın ya da güneye, Aragon'a doğru devam edin."

Dudaklarını yalıyor, elleri titremelerini bastırmak için eteğinin kumaşını kavırıyor. "Beni Rouen'a geri götürmeyecek misin?"

Kısa kahkahası hayal kırıklığıyla dolu. Azarlayıcı. "Değiştiremeyeceğin şeyler yüzünden acı çekesin diye mi?" Başını sallıyor. "Hayır, Anna. Seni geri getirmeyeceğim. Hayatına devam etmenin zamanı geldi."

Tartışmak, geri dönmek istemesinin nedenlerini savunmak istiyor. Adam ona bu şansı vermiyor. Tam dudakları adının etrafında birleşirken, adam ortadan kaybolur; onu hayatına sokan aynı zahmetsiz sihirle göz kırparak hayatından çıkar.

ONU TEKRAR GÖRENE KADAR BEŞ YIL GEÇER.

Beş yıl boyunca ikinci kez tahmin eder ve aralarında geçen kelimeleri kendi adı gibi hafızasına kazıyana kadar tekrar eder.

Fransız kırsalından taşınmamıştır. Anna kendine bunun yorgun olduğu için olduğunu söyler, ama bir yanı da kalmanın onun daha çabuk döneceği anlamına geleceği umuduna tutunmuştur. Ordular sık sık buradan geçer, askerler tüm üniformalı ihtişamlarıyla kuzeye gider ve gözlerine musallat olan hayaletlerle kanlar içinde ve dövülmüş olarak geri dönerler. Sanki ömürleri boyunca İngilizlerle savaşmışlar gibi görünüyor. Görünürde bir son göremiyor.

Yardım teklif ettiği ilk asker ateşten sayıklıyor, tökezliyor ve silah arkadaşlarına karşı sallanıyor. Adamların bazıları alay ediyor, bazıları gülüyor. Çoğu, bir kadının iyileşebileceği tek yerin doğum yatağı olduğuna inanmaktadır ama ateşler içindeki askerin gözlerinde umutsuz bir parıltı vardır. Anna tedavi olmadan daha fazla dayanamayacağını biliyor.

O da bunun farkında.

Kilometrelerce uzakta ne bir şehir ne de bir tıp adamı vardır ve sonunda hiçbir şey yapmamanın ölüm demek olduğunu anlarlar. Anna ateşini düşürmek için ona otlar getirir, daha iyi yüzlü askerlerden birine (bir çocuk, o sadece bir çocuk) su getirmesini ve kaynatmak için ateş yakmasını söyler. Hastasının omzundaki yara yüzeyseldir, kolunun üst kısmında bir kesik vardır, ancak tedavi etmek yerine görmezden geldiği enfeksiyonla delik deşik olmuştur.

Lapa yapar, çay demler. Sabah olduğunda ateşi düşmüş, normalden kıl payı uzaklaşmıştır. Anna onu fazladan

malzemeler ve katı talimatlar. Ne kadar olduğunu sorduğunda, kadının söylediği sözler hayatlar öncesinden bir yankıdır.

"Verebileceğin kadarını ver."

O da verir. Avucuna bir madeni para koyar -bir doktorun maaşından daha az ama ebelikten kazandığından daha fazla- ve diğerleriyle birlikte uzaklaşır. Haber yayılmış olmalı, çünkü gelen bir sonraki birlik onu ismiyle sorar ve o da benzer rahatsızlıkları olan iki askeri tedavi eder. Çok geçmeden komutanlar, sırf askerleri tedavi olabilsin diye geçip gitmek yerine bir günlüğüne durmaya başlarlar.

Mantar enfeksiyonundan soğuk algınlığına, isilikten ateşe kadar her şeyi tedavi eder. Ertesi sabah yola çıkıyorlar ve Anna verdiği tedavinin onları gidecekleri yere kadar götürmeye yeteceğini umuyor. Çoğu ödeme yapmayı teklif ediyor ama hepsi değil. Bazıları sahip oldukları her şeyi ailelerine geri gönderirken, diğerleri onu olduğu gibi görüyor - onlar üzerinde hiçbir gücü olmayan yalnız bir kız - ve paralarını saklıyor.

Öyle bile olsa, bu ona ebelikten çok daha fazlasını kazandırıyor. Paraları ocağındaki gevşemiş bir taşın altına saklıyor, ateşi gün boyunca yandığında -su kaynatırken- kendisinden başka kimsenin yanmadan dokunamayacağı kadar sıcak olduğunu biliyor. Bu sadece bir önlemdir, asla ihtiyaç duyulacağını düşünmediği bir önlem. Sonra evinin kapısını davetsiz bir yabancı açar, yüzünde bir alay ve gözlerinde şiddet vardır ve sahip olduğu şeyi saklamakta haklı olduğunu anlar.

"Nerede o?" Kelimeler tükürük gibi, her keskin hecede tırtıklı bir tehdit var. Zamanını boşa harcamamalıydı. Anna korkamayacak kadar uyuşmuş hissediyor.

Ayağa kalkıyor, elleri hazırlamakta olduğu otlardan uzaklaşıyor. "Hasta mısın?"

Adamın eli boğazında, çürütecek kadar sert sıkıyor. "Para? *Nerede o para?*" Anna'nın tırnakları bileğinin derisine batıyor ve tıslıyor. "Bütün gün senin *hizmetin* için buraya girip çıkan askerleri izliyorum. Buralarda bir para zulan olduğunu biliyorum."

Kadın ona doğru bakıyor, farkına vardığı için dudakları inceliyor. Bir yerli o zaman. "Ben bir şifacıyım," diyor, çünkü onun ne ima ettiğini biliyor. Sunduğu rahatlığın bacaklarının arasından geldiğini varsaydığını biliyor. "Kazandığım para daha fazla ilaç almaya gidiyor."

"Tıp," diye alay ediyor, duvarları kaplayan asılı bitkilere bakarak. "Ya da büyüçülük? Yaptığın şey bu mu? Askerleri hızlıca içeri çekip

Sonra da çıkarken onlara tılsımlarını mı satacaksın?"

"Ben bir şifacıyım," diye tekrarlıyor. Bunun faydasız olduğunu bilmesine rağmen. Adamın çoktan kararını verdiğini ve zayıf zihinlerin her zaman en son değişen zihinler olduğunu bilse de.

Adam alay ediyor ve onu kenara iterek duvara çarpmasına neden olacak kadar güçlü bir şekilde itiyor. Kavanozlarından biri raftan düşer, lavanta ayaklarının üzerine dökülür.

Yabancı ona bakar. Anna, düşüncenin bir ateş kadar hızlı ve bir o kadar yıkıcı bir şekilde tutuşmasını izliyor. "İşte orada, değil mi?" Adamın kolu rafın üzerinde sallanır ve düzinelerce kavanoz yere düşer. "Hangisi o?!"

Anna ona hiçbirini olmadığını söylemiyor. Zahmet etmiyor. Kendini duvardan aşağıya bırakıyor ve son birkaç yıldaki çabalarının yere saçılmasını, topladığı her bitkinin kokusunun başını döndüren bir kalınlıkla havayı koklamasını izliyor.

Ancak her birini yok ettiğinde, göğsü öfkeli nefeslerle kabarıırken, onu yakasından tutup kaldırıyor ve tekrar duvara çarpıyor. "Seni aptal kaltak, seni hemen şimdi öldüreceğim. Hangi cehennemde bu?!"

Anna gülüyor. *Gülüyor.*

Çünkü onu öldürmek onun yapacağı son şeydi ve her nasılsa içindeki çarpık bir yerde, onun buna inanması -onun üzerinde böyle bir güce sahip olduğunu düşünmesi- yıllardır duyduğu en komik şeydi. "Yapmayacaksın," diyor, gülümsemesi karanlık. Adamın tutuşu gevşiyor, gözlerinde bir korku beliriyor. Açık kahverengi, içindeki nefret olmasaydı güzel olabilirdi.

Anna bundan hoşlanıyor. Kendisine zorla içirmeye çalıştığı zehri ona da içirebilmeyi seviyor. Tehdit ettiği kadının elinin altında sinmek yerine yüzüne güldüğü bu anın *onunla kalacağını* bilmenin gücünü seviyor. Yumruğu hâlâ gömleğinin ön kısmına dolanmış durumda. Anna gitmesini istiyor. *Onun* gitmesini istiyor.

Kolunu kaldırıyor, kolunu kıvrıyor ve soluk yamalı derisini ortaya çıkarıyor ve adamın gözlerindeki korkunun dehşete dönüşmesini izliyor. Elleri sanki yanıyormuş gibi onu bırakır, o kadar hızlı geri çekilir ki bu sırada bir sandalyeye takılır. Anna ayağa kalkar, ona bakar ve ne kadar küçük görüldüğünden zevk alır. Ne kadar korkmuş. "Gitmelisin," diyor ve içindeki tehdidi duymasını umuyor. "Belki yakalanmazsın."

Kadın bir adım daha yaklaşır ve adam kapıya doğru koşar, nefesinin altında ona küfrederek.

Anna onun geri geleceğini biliyor. Muhtemelen tüm köyü uyandırmaya gidiyordur, böylece meşalelerini yakıp barınağı hazırlayabilirler. Anna beş yıllık emeğinin yıkıntıları arasında durmuş, onun boşa gitmesinin yasını tutuyor.

Çok ama çok yorulmuştur.

Ocak hâlâ sıcak; taşı kaldırıp saklandığı yerden bozuk para torbasını çıkardığında avuç içleri acıyor ama su toplamıyor ve sadece parmaklarına bulaşan is yüzünden derisi kararıyor. Toplanacak kadar uzun süre kalmaya cesaret edemiyor. Zaten geriye değerli hiçbir şey kalmamıştır. Hırsız, değerli olan her şeyi yok etmiştir.

Anna bir saatten biraz fazla bir süre sonra dağ eteklerine ulaşır. Kimse onu takip etmiyor ama havadaki duman kokusunu alabiliyor. Dönüp bakmadan önce ne göreceğini biliyor ama canı daha az yanmıyor. Uzun otların arasına gömülüp dizlerini göğsüne çeker ve yaşadığı evin yanışını izler - karanlıkta parlak bir aç ışıık noktası.

Aynı insanlara yardım etmiş, çoğu işgücü ya da küçük mallar dışında hiçbir şey ödeyemeyecek durumda olmasına rağmen gezgin askerlere yaptığı muamelenin aynısını yapmıştır. Ve yine de, çok kolay bir şekilde ona karşı döndüler.

Gökyüzüne bakarak, onu avlamaya başlamalarından önce ne kadar zamanı olduğunu merak ediyor.

Göğsünde bir sızı başlıyor, içi boş ve kırılğan, acı veren bir güçle uzuvlarını sürükleyen bir yorgunluk. Ağlamak istiyor. Uyumak istiyor. Tarlada kıvrılmak ve günlerce hareket etmemek istiyor.

Arkasında bir çim fısıltısı var. Bu gece olan diğer her şeyi düşünürsek, bu onu korkutmalı ama bakmaya bile zahmet edemeyecek kadar bitkin. Bırak onu öldürsünler. Bırakın denesinler. Belki küllerinden farklı biri olarak doğar. Bütün biri olarak.

Önünde diz çöküyor, kara kaşları tanıdık mavi-yeşil gözlerinin üzerinde çatılmış. Khiran'ın eli çenesi boyunca kayıyor, gözleri boynunun derisinde gezinebilsin diye çenesini yukarı kaldırıyor. "Bir bakayım."

Görecek bir şey yok, olmadığını biliyor ama bir şekilde o da biliyor. "Ben çürümem," diye mırıldanıyor. Zaten bilmesi gereken bir gerçek.

Bir saat önce başka bir çift elin dokunmadığı yerde onun dokunuşu nazik. "Görebildiklerinden değil," diyor adam, sesi pişmanlıkla yumuşak.

"Peki sen görebiliyor musun?"

"Evet, Anna." Bakışlarını kaldırıyor, gözleri gölgelerle kararmış. "Nereni incittiğini görebiliyorum."

Kadın ona bakar. Onun gözlerini aydınlatan öfkeyi ve birbirlerini son gördüklerinde aralarında geçen sert sözleri düşünüyor. Sadece onun şefkatli dokunuşu ve konuşmasındaki yumuşaklık, aralarındaki geçici dostluğun kurtarılabilir olduğuna dair ona umut veriyor. Yine de, onun değişmeyen tek şey olduğu bir dünyada, bunu şansa bırakmak istemiyor.

"Özür dilerim."

Kıpırdamadan durur, kaşları çatılır. "Üzgün müsün?"

Gururu boğazında düğümleniyor ama yutkunuyor. "Haklıydın. Bilmediğim çok şey var ve seni korkaklıkla suçlamakla hata ettim. I-" Anna başka tarafa bakıyor, yüzünü buruşturuyor. "Sadece onu gerçekten kurtarmak istedim."

Başını kaldırıp adamın yüzündeki yargıyı görmekten korkuyor ama adamın sesi onu sarsan bir anlayış -empati- seviyesi taşıyor.

"Anlıyorum," diyor ve Anna bu iki kelimedede söylenmemiş olanı duyuyor.

Ben de anladım.

Her nasılsa, bu sadece her şeyin kalp kırıklığını artırıyor.

Anna çenesini vadinin karşısındaki yangına doğru uzatıyor. "Kaldığım evi yakıyorlar."

Yanına oturuyor, kollarını iç çekerek bükülmüş dizlerine dayıyor. "Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm."

Ona bakıyor, ay ışığında profilini izliyor ve geleceğini nasıl bildiğini merak ediyor. Nasıl oluyor da her zaman onun nerede olduğunu ve ne zaman onu kurtarmaya geleceğini biliyor gibi görünüyor. Sorabilirdi ama bilmece için çok yorgun. "Bugün bir adamı tehdit ettim."

Bakışları kadının boynundaki görünmez morluklara kayıyor. "Daha kötüsünü hak ettiğinden şüpheleniyorum."

"Sadece korkutmak için ona derimi gösterdim," diye mırıldanıyor, bakışlarını kaçırıyor ve kızgın ışığın iğne deliğini işaret ediyor. "İşe yaradı."

"Nasıl hissettirdi?"

Anna, adam ona bakarken yüzündeki korkuyu, kalbindeki boş hissi unutmamasına yardımcı olan kontrol hissini düşünüyor. "Güçlüydü," diyor, fısıltıyla bir itiraf. "Ve acı verici."

Khiran iç geçiriyor, ellerini başının arkasında birleştirip çimlere yaslanıyor. Hangi takımyıldızların izini sürdüğünü, bunlardan herhangi birinin kendisine ait olup olmadığını merak ediyor. "Kulağa doğru geliyor." Gözleri onunkilere kayıyor. "Seni rahatsız eden bu mu? Hoşuna gitmesi mi?"

"Neden beni rahatsız eden bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"İçinde bir sızı var," diye mırıldanıyor, tekrar gökyüzüne dönerek. "Yıllardır var."

Anna alay ediyor, kızamayacak kadar yorgun. "Nereden biliyorsun?"
Kelimeler,

burada oturmadın, ima *ettin*, aralarında.

"Tıpkı birinin ellerini boğazına doladığını bildiğim gibi. Bu olduğunda korkmadığını bildiğim gibi." Gözleri ıslık ıslık ve Anna'nın hiç öğrenmediği bir zarafetle çimenlerin üzerine yayılmış bir şekilde, olduğu tanrı gibi görünüyor. "Neden korkmadın, Anna?"

Adam onun kararsızlığını yakalayamadan hızla başka tarafa bakıyor. "Beni öldüreceğini söyledi. Öldüremeyeceğini biliyordum."

"Sorduğum şey bu değil. Bence bunu biliyorsun," diyor usulca, sorusunu tekrarlamadan önce. "Neden korkmadın?"

Taşıdığı sürekli acıyı, *boşluğu* nasıl açıklayacak? Adını bile bulamadığı bir şey için kelimeleri yok. Bunun yerine, yapabildiği kadarını sunuyor ve ne kadar derine gittiğini anlaması için yeterli olması için dua ediyor. "*Yorulдум*."

Cevaptaki sessizlik neredeyse onun cevap vermesi kadar acı vericidir. Kızarıyor ve adam daha fazla araştıramadan sessizliği dolduruyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor, kelimeler bir fısıltıdan biraz daha fazlası. "O kadar çok insan acı çekiyor, dayanılmaz bir şekilde ölüyor. Onların hayaletleri ile nasıl yaşıyorsun?"

Khiran boş boş bir ot parçasıyla oynuyor, onu parmaklarının arasında evirip çeviriyor. "Bir hayalet iki olur. Sonra bir düzine. Sonra yüzlercesi. Sonunda yüzler birbirine karışıyor ve çok sayıda vahşetin ayrıntıları tek bir döngüsel kâbusa dönüşüyor." Gökyüzüne bakıyor. "Ve sonra güzel yerler keşfedeceğim, beni daha fazlası için arzuyla dolduran yemeklerin ve sanatın tadını çıkaracağım. Kâbusların sonu yoktur. Bir noktada uyanırsın."

Anna dudağını ısırtıyor, göğsü serbest bırakmayı reddettiği bir hıçkırığın etrafında kabarıyor. "Şimdi uyanmak istiyorum."

Bakışları acıyarak bakıyor. "Biliyorum."

Bu çok fazla. Yüzyıllardır yaşadığı kayıplar ve kalp ağrıları, başarısız kurtarmalar ve kaybolan davalar bir sel gibi yükseliyor. Dikişlerini yırtıyor, ciğerlerini dolduruyor ve kulaklarında çınlıyor. Adamın kollarını etrafında hissedene, gözyaşlarının gömleğinin ipeğini ıslattığını hissedene kadar, ağlama sesinin kendisinden geldiğini fark etmiyor.

Adamın nefesi kulağında, eli başının arkasını okşayarak hafif bir yatıştırıcı baskı yapıyor. "Kimse seni duyamaz," diye söz veriyor, yumuşak ve her nefes alışında göğsünü sızlatan bir anlayışla dolu. "Kimse göremez." Yanağı kızın şakağına bastırıyor, bir öpücük gibi. "Bırak."

Ve bırakıyor.

Sesi kırılana kadar çılgılık atıyor, gömleği gözyaşları ve sümükle yapış yapış olana kadar ağlıyor ve adamın tutuşu sabit kalıyor. Dünyaya bağlandığı tek kırılğan bağ. İniltili hıçkırıklara ve şişmiş gözlere düştüğünde, nefesi keskin ve şiddetli olmaktan titrek ve kekelemeye dönüştüğünde, o her yöne uçup gitmesini engelleyen sabit bir baskıdır.

Onu yangından kurtaran tanrının, boğulmasını engelleyen tanrıyla aynı olması garipti.

ONUNCU BÖLÜM

Kalbinde hâlâ bir boşluk, gözlerinin etrafında morluklar gibi duran bir hüznün var. Ona henüz görmediği yerlerden hediyeler getiriyor, ona ilham vermeleri umuduyla hikâyeler anlatıyor ama gülümsemeleri hâlâ gözlerine ulaşmıyor. Kalbindeki çatlak bir çocukla başladı. Bir zamanlar evim dediği eve bakarken kahkaha ve hayat dolu bahçesinde, hayatta kalan ailesinin onu iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyor.

Cenova
1439

GEÇENİN İÇİNDE ÇIĞLIK ATTIGINDAN BERİ YILLAR DAHA NAZİK GEÇTİ. Tüm emeğinin yanık kokusu havada asılı duruyordu ve Khiran'ın kolları, o dağılırken parçalarını sessizce bir arada tutuyordu. Şafak söktü ve köyün kalabalığı hiç inmedi.

Kimse seni duyamaz. Kimse göremez.

Anna bunun için ona teşekkür etmesi gerektiğini biliyor.

Gece boyunca ona sarıldı, bulunma korkusu olmadan kaçabilsin diye onları örttü. Anna o zaman fark etmemişti ama

ona verdiği en merhametli hediyelerden biri olabilirdi, ancak çaresizlik anında ona ve Piers'e bıraktığı yiyecek ve paradan daha iyi olabilirdi. Uzun zamandır içinde tuttuğu acıyı dile getirmenin katartık bir yanı vardı, kalbinin ham pürüzlerini iyileştiren bir şey.

Sonraki haftalar boyunca Khiran seyahatlerine gidip geldi. Her zaman kendisinden çok uzak diyarlardan yiyecek ve hikâyeler getiriyordu. Krallara layık görünen yemekleri ve mütevazı ve sade görünen ama tadı bir o kadar lezzetli olan diğerlerini denedi. Ona isimlerini, kökenlerini anlattı. Hiçbiri onun gittiği yerlerden değildi ve çoğu hiç duymadığı topraklardandı.

Moqueca, Marajó adlı bir adadan gelen bir balık yahnisi. Kaeng lueang, doğudaki Ayutthaya krallığından. Güneydeki Habeşistan'dan Doro wat. Her yemek bir öncekinden farklıydı; tatları da geldikleri topraklar kadar zengin ve çeşitliydi. Yemekleri sırasında Khiran takımyıldızları işaret ediyor ve ona her kültürün aynı gece gökyüzüne baktığını ve yıldızlarda yazılı farklı hikayeler bulunduğunu anlatıyordu. Hatta ona kendi adını taşıyanlardan bazılarını bile göstermişti.

Onun ne yaptığını biliyordu; getirdiği şeylerin, dünyanın ona hâlâ sunabileceği harikaları görmesi için ona ilham vermeyi amaçladığını fark etmişti. Dünyanın uçsuz bucaksızlığında huzur bulmak tuhaf görünüyor. Yine de, bir şekilde, öyle.

Anna ayakta duruyor, güneş omuzlarını ısıtıyor ve beyaz bulutlar mezarların üzerine hareketli gölgeler düşürüyor. Khiran onu kâbusu kovacak, uyanmaya zorlayacak güzel bir şeyler bulmaya teşvik etmişti. Aklına gelen ilk yer Cenova'dır; kendini huzurlu hissettiğini hatırladığı birkaç yerden biridir. Bu yüzden, şehir eski hayaletleri taşıyor olsa da, oraya gider.

Yola yeni çıkmıştır, bir plan düşünmek için bile durmamıştır. Kalacak ve gidecek hiçbir yeri yoktur. Şu anda, oğlum dediği adamın adının yazılı olduğu mezar taşına bakarken, bunların hiçbirinin önemi yoktur.

Ölüm tarihi ona bir suçlama gibi bakıyor: 1348.

Venedik'te bulunduğu yıl, ölülerin yaşayanları sayıca geçmeye niyetli olduğu zaman. Çürümüş eti, siyah, irin dolu ıbanları ve ateşli gözleri düşünüyor. Piers'i bu dünyadan neyin alıp götürdüğünü, kendisine söylenmeden biliyor.

Sadece kırk yaşındaydı.

İyi bir hayat. O kadim ormanın kökleri arasından görünen kirlı, gözyaşı dolu yüzüne rastlamasaydı, kaderin ona vereceğinden daha uzun ve daha dolu bir hayat. Evlenecek, çocuk sahibi olacak kadar uzun. Ailesinin toplu mezarlar denizine gömülmeyi göze alabileceğı kadar rahat.

Nedense bunların hiçbirı olması gereken rahatlığı sağlamıyor. "Şu iyi adam."

Anna kaşlarını çatıyor ve başını kaldırıp bekçinin kendisine baktığını görüyor. Adam daha yaşlı, saçları kasketinin altında bembeyaz ve yüzü yılların çizgileriyle kaplı. "Sen... onu tanıyor muydun?"

Hayır, bu imkânsız. Ölümünün üzerinden neredeyse yüz yıl geçti.

Bekçi gülüyor, şüphesiz aynı şeyi düşünüyor. "Hayır, hayır. Ben doğmadan çok önce bu dünyayı terk etmiş ama annem bana hikâyeler anlatırdı." Gülümsüyor ve onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen -sararmış ve eksik dişlerine rağmen- tanıdık geliyor. "Piers benim büyükbabamdı."

Hava ciğerlerini aceleyle terk ediyor, göğsü boşluğun etrafında ağrıyor. "Büyükbaban mı?" diye yinelıyor, sözcükler boğazındaki düğümle boğuluyor. Piers'in mezar taşına dönüp bakıyor, karışık duygular içinde boğuluyor.

Veba Piers'i yok etmişti ama ailesi bir şekilde hayatta kalmıştı.

Dudaklarını ıslattı, tekrar yukarı baktı ve yer bekçisinin bakışlarıyla karşılaştı. "Adın ne senin?"

"Franco." Şapkasını eğiyor, yıpranmış eliyle büyükbabasının mezar taşını işaret ediyor. "Onun hakkında bir şeyler duymak ister misin?"

Bu teklif onun asla anlayamayacağı bir nezakettir. Anna sesini bulmak için mücadele ederek başını sallar. "Evet. Teşekkür ederim Franco."

Gülümsemesi Piers'in gülümsemesidir, köşeleri çukurlaşıır. "Burada bekle. Bu hikâyeler en iyi şarapla anlatılır."

Bir battaniye, bir şişe şarap, üç kadeh ve büyük bir dilim peynirle geri döner. Battaniyeyi yere sererek kadehleri doldurur ve birini Piers'in mezar taşının dibine koyar. "Henüz Tüm Ruhlar Günü değil," diye açıklıyor usulca, "Ama anlatılanlar doğruysa, büyükbabamın bizimle kadeh tokuşturmak için burada olacağından şüpheleniyorum."

Anna başını sallar, sessiz bir teşekkürle kadehini kabul eder. Franco kadehini kaldırır. "Selamla."

Anna hareketi taklit eder, sözleri yankılar ve bir yudum alır. Şarap göğsündeki boşluğu ısıtıyor.

"O yıllarda birçok aile her şeyini ve herkesi kaybetti. Cenova bir hayaletler şehri gibiydi, sokaklar ve evler çok boştu. Annemin anlattığına göre, babası olmasaydı bizim ailemiz de onlara katılacaktı. Şehrin dışında küçücük bir kulübede yaşıyorlardı -Nonni bırakın altı kişiyi, üç kişilik bir aile için bile yeterince büyük olmadığına dair şaka yapardı ve pazara uzaklığından nefret ederdi ama Nonno oradan ayrılmayı reddediyordu. Orası annesinin eviydi, içinde büyüdüğü ev. Nonni taşınması için onu ne kadar zorlarsa zorlasın, o taşınmadı. Annem veba salgını geldiğinde hayatlarını kurtaran şeyin o küçük kulübe olduğunu söylüyor."

Bir parça peynir koparır ve ona uzatır. Anna titreyen eliyle kabul ediyor ama dudaklarına götürmüyor. Gözlerinin ardında dans eden anılar var. Kırmızı kiremitli çatısı olan küçük bir taş ve harç ev ve Piers'in domatesleri doğrudan asmadan yediği mutfak dışında bir bahçe.

Franco şarabından bir yudum alıyor, mavi gözleri keskin ve değişmez bir şekilde ona bakıyor. Şarabı indirdiğinde mezar taşındaki isme bakıyor. "Görünüşe göre annesi şifa konusunda çok bilgiliymiş. Büyükbaba Piers'a bir felaket geldiğinde bunu fark etmesini sağlayacak kadar çok şey öğretmiş. Şehri kasıp kavuran hastalıktan kaçmak için yeterince uzaktaki kulübede kalmışlar. Bu olay olduğunda annem sadece altı yaşındaydı ama her hafta ziyarete geldiklerinde neden Nonna'nın ailesini görmeye gidemediğini anlamadığını hatırlıyordu... Bahçede onlara verecek bir şey kalmadığında ne kadar aç hissettiğini hatırlıyordu. Babasının yiyecek almak için evden çıktığını, uyandığında yiyecekleri evlerinin önünde bulduğunu ve babasının onlara tekrar katılmadan önce bir hafta boyunca ahırda kaldığını hatırlıyor. Yiyecek bittiğinde, tekrar yola çıkmıştı. Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki veba onu ele geçirene ve ailesini sonuna kadar güvende tutmuş olarak tek başına ölene kadar."

Anna'nın boğazı konuşamayacak kadar gergin. Denese bile dudaklarından geçecek tek şeyin zayıf bir hıçkırık olacağını biliyor. Uzuvarlarında bir titreme var, fincanını kavarken parmak eklemleri bembeyaz ve titremeyi susturmak için çabalıyor. Franco'nun alt kirpiklerini inatla kavrayan gözyaşlarını görmemesini umarak başını eğiyor.

Franco'nun eli onunkini buluyor, avuç içlerini kaplayan nasırlar sert; bu mezarların kaç tanesinin kazılmasından sorumlu olduğunun bir kanıtı. "Üzülme Bisnonna."

Anna başını kaldırıyor, gözleri irileşiyor ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Franco'nun ona verdiği gülümseme sıcak ve bilgili. Elini sıkar. "Oğlun iyi yaşadı ve onurlu bir şekilde öldü."

ANNA, PIERS'İ ONA BAĞLAYAN ŞEYİN SADECE ANILAR OLMADIĞINI ÖĞRENİR.

Küçük kulübeleri, ama bir gün geri döneceği umudu. Büyükbabasının hikâyelerini çocuklarına, onların çocuklarının da büyükbabalarına aktardığını öğrenir. Franco, büyükbabasının mezarına göz kulak olmak için bahçıvanlık işini kabul etmiştir, aynı şekilde dul kız kardeşi de hâlâ kulübede yaşamaktadır. İzlemek için. Beklemek için. Çünkü Piers onun bir gün geri döneceğinden çok emindi.

Franco onu bir asır önce büyüttüğü eve götürür. Eskisinden daha büyüktür, içinde yaşayan ailelerin büyümesi için nesiller boyunca odalar eklenmiştir. Bahçe de daha büyüktür. Uzun domates asmaları ve otların arasında uzun bir masa duruyor. Parmak uçlarının kapı aralıklarını izlemesine, duvarlar boyunca sürüklenmesine izin veriyor. Dokunmak, onu karşılayan gülümsemelerden daha gerçekçi geliyor; daha az gerçeküstü.

Yeterince dikkatli baktığında, hepsinde Piers'in izlerini görebiliyor.

Bahçede yemek yiyorlar, şarap akıyor ve ortadaki masada yıllardır yemediği bir ziyafet var -ocaccia ve tuzlu morina balığı, ceviz soslu pansotti ve kızarmış kalamar. Ve tabii ki bolca pesto. Doyasıya yiyip içiyorlar, güneş battıktan ve yıldızlar gökyüzünü süsledikten çok sonra hikayeler anlatırken kahkahalar bahçeyi dolduruyor.

Anna'nın hiç sahip olmadığı bir aile; istediğini asla bilmediği bir aile.

Çocuklar akşam yemeğinden sonra bahçede koşturup cırcır böceklerini yakalıyor ve kurbağa ararken yetişkinler gece geç saatlere kadar sohbet ediyor. Anna kendi hikâyelerini ve seyahatlerini paylaşırken şarabın büyüyle kanı hoş bir şekilde mırıldanıyor. Tüm bu süre boyunca, kendisini yalancılıkla suçlamalarını bekler.

O konuştuğuça tüm varoluşu daha da imkansız hale geliyor. Dikkatleri hiç dağılmıyor, suçlamalar dudaklarından hiç çıkmıyor.

Piers'in çocuklarının ona olan inancı nesilden nesile aktarılacak kadar güçlüydü. O, Piers'in hikâyesindeki bir karakterden başka bir şey olmamalıydı, denizkızları ve dilekleri yerine getiren yıldızlar kadar gerçek olmalıydı. Bunun yerine, onu kalplerinde gerçek olarak kabul ettiler.

Piers'in büyümesiyle ilgili hikayeler anlatıyor, odasının kapısında büyümesini nasıl işaretlediklerini anlatıyor. Maria-Franco'nun kız kardeşi gülüyor ve ona hala orada olduklarını söylüyor. Ama şimdi onların ölçüleriyle de süslenmiştir. Teker teker izin isteyene kadar gülüyor ve içiyorlar. Franco'nun sert, nasırlı eli çıkarken Anna'nın omzunu kavrar. Karanlığa rağmen Anna, "Geldiğin için çok mutluyum Bisnonna" diyen Franco'nun gözlerinin cam gibi olduğunu seçebiliyor.

Anna'nın "Ben de" demekten başka bir cevabı yok.

HERKES VEDALAŞTIKTAN SONRA UZUN SÜRE BAHÇEDE KALIR.
geceler; uzun ve boş bir masada oturan son kişi.

Anna kadehindeki şarabı döndürüyor ve boş koltuklardan kendisine bakan metaforu düşünmemeye çalışıyor.

"Kalabilirsin, biliyorsun." Arkasından gelen kelimeler, gecenin içinde eski, değerli bir mektubun yumuşak fısıltısı gibi sessizce yayılıyor. "Hiçbir şey seni durduramaz."

Anna içkisini yere bırakır, parmak eklemleri bembeyazdır. Adam yanılıyor. "Beni her şey durduruyor." Omzunun üzerinden ona bakarak küçük bir gülümseme sunuyor. Hüzün ve kabullenmişlikle karışık bir gülümseme. "Burası artık eskisi gibi benim evim değil. Sadece bir gün terk etmem gereken başka bir ev."

"Bu, sahip olduğun zamanın tadını çıkaramayacağın anlamına gelmiyor." Khiran onun yanına oturuyor, sandalyesine yerleşirken omuzları birbirine değiyor. "Bu bir fırsat Anna. Korku yüzünden bunu es geçme."

Anna'nın dudakları ince, savunmacı. "Korktuğumu kim söyledi?"

Adam ona, Anna'nın nefret etmeye başladığı şekilde bakıyor, sanki Anna'nın *içini* görüyormuş gibi. "*Korkuyorsun*. Saatlerdir mutluluk ve dehşet arasında gidip geliyorsun."

Göğsündeki gerginliğin altında, kalbi son bir saattir durmaksızın çarpıyor. "Keşke bunu yapmasan. Bu hiç adil değil."

İç çekerek gökyüzüne bakıyor. "Keşke sana bunun benim kontrolümde olduğunu söyleyebilseydim ama değil. Bazı şeylere yardım edilemez."

"Buna nasıl inanabilirim ki?" diye fısıldıyor, kırıncı olmayan bir sesle. "Sen ki göz açıp kapayıncaya kadar dünyayı dolaşabiliyorsun ve istediğin gibi kolayca şekil değiştirebiliyorsun. Ama *böyle* bir şey üzerinde hiçbir kontrolün yok öyle mi?"

"Sana yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok."

Alay ediyor. "Bir keresinde bana Yalanlar Tanrısı'nın unvanlarından biri olduğunu söylemiştin."

Omuz silkiyor, alınmamış. "Öyle. Ben de ölümlülere gerçeği söyleyecek konumdayım, onlar da duyacak. Bu dünya üzerinde sahip olduğum etkiye ancak hile ve yalanlarla ulaşabiliyorum. Burada fısıldanan bir öneri, orada bir suçlama. Sinir bozucu derecede dolaylı ama işimi görüyor."

Kaşlarını çatarak, "İş mi?" diye soruyor.

Khiran ona eğlenerek ama şaşkın bir bakış atıyor. "Dünyayı iyileştirmeye çalışan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

Öyle mi sanıyordu? O kadar uzun zamandır onu sadece trajedilerin kıyısında görmüştü ama bu trajedilerde hiç parmağı yoktu. Onun kralların ve imparatorların iplerini elinde tutuyor olabileceğinin hiç aklına gelmediğinden emin - güç sahibi olanları, onlar aradaki farkı anlamadan etkiliyor. Böylesine büyük bir ölçekte kurtarıyor olması gereken hayatları hiç düşünmemiştir.

Ağzının kenarlarında kıvrılan gülümsemenin gölgesi soluyor. Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ah, anlıyorum."

"Yapmadım," diye ağzından kaçırıyor, yüzü kızarıyor. Tekrar deniyor. "Her şeyi sadece olduğu gibi gördüm, daha büyük resmi düşünmek için hiç durmadım." Onun gözlerini yakalıyor, anlamasını umuyor. "Ben sadece... etrafımdaki insanların hayatta kalmasına yardım etmeye çalışıyorum."

"Sorun değil, Anna. Açıklamaya zahmet etmediğim bir şey yüzünden seni suçlayamam. Sanırım Eira'nın-" Soluğunun altından gülüyor, sesi Anna'nın beklediğinden daha dürüst. Terk ettiği fincanı alıp, unuttuğu şarabı içiyor. "Ama hayır. Sanırım yapmazdı. Öyle değil mi?"

Anna onun ölçülü bir yudum almasını izliyor. "Sana pek düşkün görünmüyordu."

Fincanın kenarından sinsi ve sırlarla dolu bir sırıtışla bakıyor. "Oh, bana düşkündür. Sadece benden pek hoşlanmadığı dönemler oluyor. Yılların sınırsız olduğunda kin tutmak daha kolay."

Anna kaşlarını çattı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Burada kal - güzel, geniş ailenle zaman geçir - ve seni temin ederim ki neden bahsettiğimi *tam olarak* anlayacağın bir zaman gelecek." Bir zamanlar evim dediği eve bakıyor. "Arada sırada birinden hoşlanmadan ona yakınlaşmak imkânsızdır."

Kızın kaşlarındaki kırıksıklık anlayışla düzeliyor. Piers'i yetiştirirken, birini derinden sevmenin her zaman anlaşmak anlamına gelmediğini öğrenmişti. Piers'in ileri yaşlarında, bağ kurmakta zorlandıkları bir dönem olmuştu -Piers'i koruma içgüdüğü ile onun bağımsızlık arzusu arasındaki uçurumu kapatmak için. *Aşk* -aile- aldatici bir şeydir.

Bu, kendisine çok yaklaşmasına izin vermenin daha fazla kalp ağrısı için bir reçete olmasının bir başka nedenidir.

"Eğer beni kalmaya ikna etmeye çalışıyorsan, çok kötü bir iş yapıyorsun."
"

Derin bir iç çekerek bardağı masaya koymadan önce son bir yudum alıyor. Anna sadece sesinden bile boş olduğunu anlayabilir. "Seni ikna etmeye cesaret edebileceğim tek şey, kendine mutlu olmak için bir şans vermen. Bana bunun olmayacağını söyle, Anna. Bana kalmanın, o çok sevdiğin oğlunun torunlarıyla yaşamanın sana mutluluk getirmeyeceğini söyle. Bana bunu söyle, ben de bu konuda tek bir kelime daha etmeyeyim."

Anna onun haklı olduğunu bilerek başka tarafa bakar. Kalmanın güzelliği vardır; mutluluk en sıradan kahkahalarda bile bulunur. Adamın anlamadığı şey, onu korkutan şeyin kalmak değil, *gitmek* olduğudur. "Acıtacak."

"Vedalar her zaman acıtır," diyor, parmaklarını dizinin üzerinde kavuşturarak. "Bu onların doğasında var."

Anna'nın dudakları incilir. "Beni ikna etmek için yine çok kötü bir iş çıkarıyorsun."

Onun gülmesini, hatta belki de sinirlenmesini bekliyor, ama aldığı tek şey bilmiş bir gülümseme. "Buna değer miydi? Oğlun? Onu tanımak veda etmenin acısına değer miydi?"

Kaburgalarının arkasında kalbi tekliyor ve ciğerleri bir türlü alamadığı nefes için ağrıyor. Onun da cevabı en az kendisi kadar bildiğinden hiç şüphesi yok. Bunu gülümsemesinin kıvrımlarında, bakışlarındaki yumuşak anlayışta görebiliyor. Anna boğazını sıkkan duyguyu yutuyor, gözyaşlarını düşmeden önce göz kırparak uzaklaştırıyor. "Her zaman."

KALİYOR.

Sadece altı yıldan biraz fazla bir süre, ama Piers'e veda etmenin geride bıraktığı boşluğu doldurmaya yetiyor. İyileşecek kadar uzun.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

*Kan bir nehirdir, grotesk bir yılan tapınak merdivenlerinden aşağı kayar
ve ayaklarının dibinde birikir. Küller kar gibi düşüyor, başının tozunu
alıyor
ve omuzları. Başarısızlığının gücüyle yanıyor.*

SEVILLA, İSPANYA
1522

KALABALIKLAR GUADALQUIVIR NEHRI BOYUNCA SIRALANMIŞ, HER INSAN BİR çekilen, gövdesi çürümüş ve yolcuları iskelet haline gelmiş geminin görüntüsü.

Anna alkışlar arasında fısıltılar yakalıyor. "Öldüklerini sanıyordum."

"Sadece on sekizi geri döndü."

"Bunu bir başarı olarak nitelendiriyorlar - dünyanın çevresini gerçekten dolaştıklarını söylüyorlar."

Anna bu konuda ne hissedeceğinden emin değil. Bir yanı kalabalığın içinde dolanan heyecan dalgasıyla ilgilidir. Dünyanın keşfedildiği, bir gün Khiran'ın yıllardır hakkında hikâyeler anlattığı yabancı topraklara seyahat edebileceği düşüncesi cezbedici. Ancak on sekiz yolcunun boş bakışları, orada kazınmış olarak gördüğü acı, böyle bir ilerleme için ne bedel ödeneceğini merak etmesine neden oluyor.

Kalabalıktan uzaklaşan Anna, onların dikkatinin dağılmasından faydalanarak eve doğru sakin bir yürüyüşe çıkar. Pazara bakan küçük bir daire tutmayı başarmıştır. Sokağın gürültüsü, fiyat pazarlıkları ve gece geç saatlere kadar süren sarhoşlar onu eskisi kadar rahatsız etmiyor.

Eira bir keresinde ona Khiran'ın kendisini dünyaya iyilik getirmesi için seçtiğini söylemişti. Onu neden seçtiğini hâlâ anlamıyor -son soruşundan beri bu konuyu tekrar açacak cesareti bulamadı- ama bu sözleri hâlâ kendine yakın tutuyor. Kendini hâlâ elinden ne gelirse yapabileceği kişilere yardım ederken buluyor.

Onu Sevilla'ya çeken şey de bu.

Çünkü zengin mimari ve gelişen ticaretin, yoksulluk ve suçun hikayelerine dalmış, birçok hayır kurumuyla tanınan bir şehir.

Kendisini San Lazaro Hastanesi'nde, yüzyıllar önce suçlandığı hastalığa yakalanmış olanları tedavi ederken bulmasının tesadüf mü yoksa kader mi olduğundan hâlâ emin değildir. Kıyafetlerinin altında saklanan soluk desenleri gören biri olsa, şimdi de aynı hastalıkla etiketlenecekti.

Yaralarını sarıyor; gülümsüyor ve onları konuşmaya teşvik ediyor. Onlara dış dünyanın onları gördüğü bulaşıcı hastalık gibi değil, oldukları gibi davranıyor. Anna diğer bakıcıların çoğunun aynı çabayı göstermediğinden şüpheleniyor. Gözlerinde acıma olduğu kesin ama tiksinti de var. Eğer bazıları Cennet'in gözüne girmeye çalışmasaydı, Anna onların orada olmayacağından şüpheleniyor.

Hastalar da bunu görüyor. Frances, bazı gönüllülerin lazaretto duvarlarının içinde olmaktan o kadar rahatsız olduklarını itiraf etti ki, sırf ne kadar yükseğe zıpladıklarını izlemekten keyif almak için kasıtlı olarak bir şeyler düşürmeye başladı. Geçen hafta senyora Luisa'yı o kadar korkuttu ki, kendi ayağına takıldı ve kendini yerde buldu.

Tek yapması gereken ona doğru yürümekti.

Frances hikayeyi öyle bir coşkuyla anlatmıştı ki, sırtışı geniş ve gözleri parlaktı, Anna neredeyse canının yanmadığına inanacaktı. Belki de, diye düşünüyor, eğer o acıyı kendisi yaşamamış olsaydı, onun maskesini gerçek olarak kabul eder ve daha derine bakmayı hiç düşünmezdi. Yine de Anna onun blöfünü görmezden gelmez. Gülümser ve güler; onun kendi yaptığı zırhın arkasına saklanmasına izin verir. Gerçekler, onları yaşamayı göze alabilenler içindir.

Kendilerini karanlığa gömen bir dünyada parlak bir ışık noktası bulmaya çalışıyorlar.

Nehir boyunca toplanmış çok sayıda insana rağmen pazar hâlâ kalabalık. Anna bir kumaşçı dükkânının üstündeki mütevazı dairesine ulaşmak için hâlâ cesetlerin arasından eğilip bükülmek zorunda. Kalan parasının bir kısmıyla ve aşağıdaki boya fiçilerinde yarı zamanlı çalışarak üstteki odayı tutmayı başarmış. Boyayı ayarlamak için kullanılan idrarın pis kokusu duvarlara nüfuz etme eğilimindedir. Anna ev sahibinin daha iyi bir anlaşma yaptığından şüphelenmektedir.

Merdivenleri tırmanırken, sakın bir gece geçireceği düşüncesiyle kendini rahatlatmaya çalışır. Sabah erkenden lazaretto'ya gittiği için yorgundur ve boya fiçileri sabah onu bekliyor olacaktır. Yapabiliyorken dinlenmek en iyisi. *Victoria* ve iskelet ekibiyle ilgili söylentiler hiç şüphesiz yarın tüm hızıyla devam edecek. Bu gece kaçırdığı her şeyi sabah fiçilerin üzerinde duyacağı kesin.

Anna odasının kapısını açar ve kolu sıkıca kavrayarak duraklar.

Orada, tek sandalyesine sıkışmış, tanıdığı ve tanımadığı uyuyan bir adam var. Koyu tenli ve koyu saçlı, giysileri kollarının ve göğsünün zayıf hatlarını, baldırlarının ve kalçalarının uzun kaslı genişliğini ortaya çıkarıyor. Boynunda renkli boncuklu bir yaka asılı, kulaklarında altın parlıyor. Açıkta kalan kaburgaları boyunca yıldız şeklinde tek bir yara izi var ve Anna'nın bu yara izine baktığı kesin. Yüzü kızarıyor ve arkasını dönüyor.

Erkeklerin vücutlarına hiç de yabancı değildi, yıllarını onları iyileştirmeye adanmışken yabancı olmaması imkânsızdı ama hiç böyle bir vücutla karşılaşmamıştı. Onun Khiran olduğunu kesin olarak bilmek sıcaklığı, yani *çekiciliği* daha da derinleştiriyor.

Yutkunuyor, dudaklarını ıslatıyor ve kapıyı arkasından sessizce kapatıyor. Gözlerini onun yüzüne dikmiş, güçlü kaşlarını ve kare çenesini takip ederken, onu hiç uyurken görmediğini fark ediyor. Onu hiç savunmasız görmemişti. Bu utancın yerini endişeye bırakmasına yetiyor.

Yavaşça onun omzuna dokunuyor ve teninin ne kadar hoş bir şekilde sıcak olduğunu fark etmemeye çalışıyor. Adı dilinde, nazik bir sesleniş, ama gözleri aniden açılıyor ve daha sesini çıkaramadan bileğinin acı verici bir şekilde onun kavrayışına kilitlendiğini görüyor.

Nefesi sıkışmış, ciğerlerinde ağrıyan bir basınçla adamın kömür gözlerinin yavaşça aydınlanışını izliyor. Kavrayışı gevşiyor, bir mendenen okşamaya dönüşüyor, başparmağı Anna'nın özür olarak algıladığı bir şekilde bileğinin iç kısmına sürünüyor. Her nasılsa, bu sadece teninde kıvılcımlar yaratmayı başarıyor. Adam irkilir, Anna'nın adı pişmanlık dolu bir iç çekıştır. "*Anna*."

Anna onun elini tutuyor; ciğerlerinde yanan nefesini bırakıyor. "Ben iyiyim," diye güvence veriyor ona. Adamda buna ihtiyacı olduğunu düşündüren bir gerginlik var. Nazikçe soruyor, "Öyle misin?"

Adam cevap vermiyor. Gözleri ellerinde. Anna onun dudaklarını incelten şaşkınlığı anlamıyor, ta ki adam başını sallayana ve bedeni dalgalanarak Anna'nın en aşına olduğu şekle dönüşene kadar. Vücudunu saran giysiler İspanyol tarzında, zengin renkli ve bir soyluya uygun. Adamın eli onunkinden kayarak koyu renk buklelerinin arasından geçiyor. "Nerede olduğumu unutmuşum," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim. Burada uyuyakalmak niyetinde değildim."

Anna daha fazlası olduğunu biliyor ama zorlamıyor. Henüz zorlamıyor. "Özür dilemene gerek yok," diyor, parmakları parmağındaki yüzüğü buluyor ve onun karşısındaki yatağa otururken tanıdık dokunuşuyla rahatlıyor. "Dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bitkin göründüğümü mü ima ediyorsun?"

Onun sırtışının dikkatini gerçeği söylemekten alıkoymasına izin vermiyor. "Görünüyorsun *yorgun*."

Kahkahası kırık, tırtıklı bir şey. Onu korkutacak kadar karanlık. "Yorgun," diye yankılanıyor, sesinde hayaletler. "Öyle olmalı." Öne doğru eğiliyor, kambur ve hiç görünmediği kadar küçük, dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Kahkahası, Anna'nın her nefeste ağırlığını hissedebileceği kadar yoğun bir sessizliğe dönüşüyor.

Dişleri alt dudağına gömülüyor, elleri kucağında endişeyle dönüyor. "Giydiğin o form... Seni hiç böyle bir şey giyerken görmemiştim."

"Neredeyse benim kadar eski," diye itiraf ediyor. "Benim ilklerimden biri."

Bunun kaç yıllık olduğunu sormak istiyor ama cevabın onu rahatsız edebileceğinden şüpheleniyor. İnsanların sizi bir tanrı olarak adlandırması için bu dünyada ne kadar süre yürümüş olmanız gerekir? Hikâyeler yazmak ve adınızı yıldızların arasına yerleştirmek için?

Ben hepsiyim ve hiçbirini değilim. Ona Fransa'nın lavanta tarlalarında söylemiş. Bazen ne kadar uzağa ulaşması gerektiğini unutuyor. "Neydi

isimlerini biliyor musun?"

"Huehucóyotl," diye cevap veriyor, sesinde bir gülümseme. Omuz silkerek vücudunu ve onu süsleyen giysileri işaret ediyor. "En azından bu seferlik."

Anna onu beslemek, büyötmek istiyor. "Peki Huehucóyotl'un hikâyelerini nerede anlatıyorlar?"

Geçici gülümsemesi kayboluyor, verdiği ara acı dolu. "Orası artık yok."

"Gitti mi?" diye mırıldanıyor, emin olamadan. Bir yer nasıl yok olur? Ama adam başını kaldırıp baktığında, kadın gerçeği görüyor. Kaybolan yer değil, *insanlardır*.

Anna onun neden bu kadar yorgun olduğunu bildiğinden şüpheleniyor; neden bu kadar uzun zamandır ziyaret etmediğini. "Nerede?" diye sorar, heceler aynı olmasına rağmen sorusundaki farkı duyacağını bilmektedir.

"Dünyanın öbür ucunda."

Kaşlarını çatıyor. "Hint Adaları mı?"

"Oraya öyle denmiyor," diye tıslıyor. "*Yeni bir dünya da* değil." Gözlerini açıp tavana bakıyor. "Orada *insanlar* var. Bildiğiniz her yer kadar eşsiz ve zengin bir kültür taşıyan topluluklar ve medeniyetler." Ona baktığında yüz ifadesi değişiyor, gözleri gölgelerle kararıyor. "Söyledikleri gibi değil."

Anna'nın detay vermesine gerek yok; hangi hikâyelerden bahsettiğini biliyor. 'Yeni Dünya'nın ne kadar medeniyetsiz, ne kadar vahşi olduğu hakkında çok konuşuldu. Barbar imparatorun, kilisenin ve İspanyol halkının ilahi haklarını tanıdıktan sonra imparatorluğunu teslim ettiğini söylüyorlar. Savaşı ateşleyen yerlilerin isyan etmesi ve imparatorun kendi adamları tarafından vurularak öldürölmesi olduğunu duymuş.

Anna her zaman gerçeklerden çok yalanların cınladığını düşünmüştür. Şimdi Khiran'ı görünce bundan emin oluyor.

Elini kaldırıyor, bileğinin tek bir hareketiyle boş avucunu bir şişeyle dolduruyor. Mantarı dişleriyle çekiyor. Anna, başını geriye atıp uzun, derin bir yudum alırken boğazının nasıl çalıştığını izliyor.

Khiran şişeyi ona uzatıyor. "Şarap mı?"

İçmemeli ama gözlerinde onu reddetmeyi imkânsız kılan bir kırılğanlık var. Ateşin başında oturdukları, getirdiğı yiyecek ve içecek hediyelerini yiyip içtikleri tüm o geceleri hatırlamak kolay. Moralini ne kadar yükselttiğini hatırlamak kolay. Bu da aynı şeyi hissettiriyor, sadece o

Bu sefer kaldırılmaya ihtiyacı olan o değil. Şişıeyi kabul ederek dayanışma içinde sağlıklı bir yudum alıyor.

İğrenç ve tatlı ve alabileceği her şeyden *çok* daha pahalı. Dilinin üzerinde hoş bir tat bırakıyor. Tadı yerleştikçe kanının ısındığını hissediyor, ona geri verirken göğsüne saplanan soruları gevşetiyor. "Özür dilerim."

Adamın gözleri kararıyor, renkli camın ardında dönen sıvıyı izliyor. "Biliyorum."

Bir onaylama, çünkü herkesten çok o anlıyor. Kelimeler suçluluk duygusuyla değil, üzüntüyle söylenmiş. Empati.

Bir uzun içki daha. Anna şişenin ne kadar dayanacağını, ne kadar zarar vereceğini merak ediyor. Alkol onu hâlâ etkilemektedir, ama yıllar içinde fark etmiştir ki, başkalarının yaşadığı gibi felç edici bir akşamdan kalmalığı asla yaşamamaktadır. Onu da aynı şekilde etkileyip etkilemediğini merak ediyor.

"Onu yok ediyorlar."

Kelimeler, gözlerindeki uzak bakış kadar boş ve unutulmaz. Anna dudaklarını ıslatır. "Onlar mı?"

"İspanya. Portekiz," diye alay ederek ayağa kalkıyor. Ayakları zemin boyunca ilerliyor, elleri içkiler arasında çılgınca hareket ediyor. Anna onu hiç bu kadar açıkça perişan görmemişti. "O kıyılara yanaşan her gemi, ayaklarının altındaki topraklarda hakları olduğuna inanıyor. Düşünme küstahlığı-" diye sözünü kesti, elleri öfkeyle titriyordu. "Hiçbir şey ve hiç kimse kalmayana kadar yakıp yıkacaklar. Denedim-"

Sesi kısa kesilir, vücudundaki gerginlik, mağrur omuzları yenilgiyle kamburlaşana kadar akıp gider. Anna ayağa kalkar, ona doğru gider. Koluna dokunuyor ve gözlerini yakalıyor. "Neyi denedin?"

Adam ona bakıyor, korkunç bir şekilde kaybolmuş görünüyor. Sonra boştaki elini kaldırıp Anna'nın alnında gezdiriyor. "Onları kurtarmak için." Adam solgunlaşıyor, alnı kadının omzuna değene kadar ona yaklaşıyor. "*Başarısız* oluyorum."

Anna bu acıyı biliyor; veba ve kıtlığın cesetlerle kaplı sokaklarında yürürken hissetmişti. Ama bu farklı. Khiran sadece can kaybının değil, bütün bir medeniyetin yasını tutuyor. Bütün bir *kültürün*. Bu tür bir kaybın neye benzediğini hayal bile edemiyor.

Adamın nefesinin sıcaklığını omzunda hissedebiliyor ama kolları iki yanında gevşek duruyor. Anna elleriyle ne yapacağından emin değil. Onunkine uzanmadan önce tereddütle duraklarlar. Avuç içleri adamın sırtına dayanıyor.

Parmakları bileğinin üzerinde kıvrılıyor. Kendisini bağlamaya yardım ettiği gibi onu da bağlamayı umuyor.

Adam yaklaşmıyor, uzaklaşmıyor. İç çekişi kalbinin üzerinde bir nefes gibi, elbisesinin yüksek yakasından bile sıcak. Onun için acı çekiyor, onun acısı için.

Bu hastalık değil - veba değil - acımasızca ülkeyi insanlarından arındırıyor. İnsanların kardeşlerinin yok olmasından sorumlu olduğunu bilmek durumu daha trajik hale getiriyor.

Onların hayaletleri ile nasıl yaşarsınız?

Bir keresinde onu bir tarlada kucaklamış ve kâbusların her zaman bir sonu olduğunu söylemişti. Kız da onun için aynısını yapmak istiyor.

"Bir yere gidelim." Bir davet ve bir yalvarış.

Adam ona bakmak için başını kaldırdığında koyu renkli bir bukle yanağını okşuyor. Çok yakın. Çok yakın. Mavi gözlerindeki yeşilin her zerresini görebiliyor, her kirpiğini seçebiliyor. Biri içeri girse, sevgililerin öpüşmekten bir nefes uzakta olduğunu düşünebilir. Ama damarlarında sıcaklık yok, şehvet yok. O anki yakınlık bundan daha fazlası, ateş ve etten daha fazlası.

Onu görüyor.

Alnı onunkini öpüyor, burunları birbirine değiyor, bilmediği ama *hissedebildiği* bir geleneğin ağırlığını hissettiren bir saygıyla. Sözleri dudaklarına değiyor, gözlerinin derinliklerini aydınlatan bir sıcaklık ve minnettarlık kuru.

"Herhangi bir yere."

ÇATIYA ÇIKARLAR.

Anna'nın en sevdiği yerlerden biri, sessiz ve özel. Burada kimse onu aramaz. İnsanlar önlerindeki dünyaya bakmakla o kadar meşguller ki, başlarını kaldırıp bakmaya bile vakit bulamıyorlar. Şarap şişesini aralarında paylaşıyorlar ve boşaldığında Khiran yerine yeni bir şey koyuyor.

Şehir buradan farklı görünüyor; aynı anda hem daha büyük hem de daha küçük. Bu sokaklara ne kadar çok hayatın dokunduğunu unutmak kolay. Pazar bir insan seli; bir renk ve hareket kolajı. O kadar küçükler ki insandan çok böceğe benziyorlar; başka bir canlının içgüdüsel olarak tanınmasını sağlayacak yüzleri ya da özellikleri yok. Anna buradan, yüzlerini görecektense kadar yaklaşma zahmetine katlanmayan kralların insanların hayatlarıyla oynamayı nasıl kolay bulduklarını görebiliyor.

Khiran ona şarabı uzatıyor, elleri kucağında Anna'nın son iki yıldır evim dediği şehre bakıyor. Parmakları şişenin boynuna dolanıyor. Bardak, ellerinin ortak dokunuşuyla ısınıyor. Yavaşça bir yudum alıyor, vücudundaki hoş ve rahatlatıcı uğultuyu beslemeye yetecek kadar ama onu dibe çekecek kadar değil.

Aralarına yerleşen sessizlik güzel. Gerginlik yok, konuşmak ya da cevaplanmak istemeyen sorular için zorlama yok. Birlikte, o çatıda, aralarında bin yıl olan ve asla bilmeyecekleri bir şehre bakan iki insandırlar.

Güneş ufkun altına dalıyor, gökyüzünü kırmızılara ve turunculara boyuyor ve şehri sıcak tonlarla yıkıyor ve Khiran konuşuyor. "Bu çok güzel."

Anna onun gerçekte ne demek istediğini biliyor, her hecenin ardındaki *teşekkürü* duyuyor. Kararan, yaşlanmayan gökyüzünde yıldızların birer birer ortaya çıkışını izlerler ve kendilerine her kâbusun bir sonu olduğunu hatırlatırlar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Onun için o kadar çok kelime var ki ama yine de asla yeterli değil. Onun erdemlerini sıralayabilir, her parlak zaferini gösterebilir ve yine de anlamayacaktır. Bu yüzden kız sorduğunda, adam ona Cevap ver. Ona gösteriyor.

LONDRA, İNGİLTERE 1601

ANNA'NIN BURAYA GERİ DÖNMEYE HİÇ NİYETİ YOKTU.

İngiltere onun kalbinde özel bir yer tutmuyordu -birinin anavatanının taşınması gerektiği gibi güzel anılar taşımıyordu- ama yine de bir şekilde bir çekim hissediyordu.

Avrupa değişiyor. Dünya değişiyor. Ve Anna aniden gençliğinin ülkesinin de nasıl değiştiğini görme ihtiyacı hissediyor. Bir yanı bıraktığı sefaletin aynısını görmeyi bekliyor ama durum farklı. Hâlâ pek çok kötü koşul var ama başka şeyler de var. Daha parlak şeyler. Müzik ve sanat, tiyatro ve şiir. Anna'nın daha önce de orada olması gerektiğini bildiği ama kendi başına deneyimlediğini hiç hatırlamadığı şeyler. Sanat soyluların duvarları içindi, müzik de onların partileri için. Onun için değil. İçinde

Bazı açılardan hala öyle, ama sıradan insanların hayatlarına giderek daha fazla sızıyor.

Anna boş zamanlarını bunu araştırarak geçiriyor. Pazarın sunduğu güzel mallara bakıyor, kendi kendine onların kökenlerini isimlendirmeye çalıştığı bir oyun oynuyor. Dünyanın daha göreceği çok yeri var ama yüzyıllar boyunca tüccarlar ve gezginlerle sohbet ederek bilgi topladı. Onların hikayelerini dinledi, zihninde haritalar çizdi, bir gün bunların doğru olup olmadığını kendisinin de keşfedeceğini biliyordu.

Yeterince para biriktirdiğinde, bir gemiye binmeyi ve Atlantik'in ötesinde neler olduğunu kendi gözleriyle görmeyi umuyor. Bu onun kıta dışına ilk çıkışı olacak -yaşadıklarından tamamen farklı bir kültüre dalmak. Bunu düşünmek bile ona heyecan veriyor. Yeni bir şeye hazırdır. Dünyayı sadece parçalarıyla değil, bütünüyle görmeye başlamaya hazır.

Şimdilik, dar ahşap bankın üzerine yerleşiyor ve iki yanındaki boş alanları bedenler doldururken bekliyor. Birlikte çalıştığı hizmetçilerden biri ona tiyatroyu önermiş ve ziyaret etmesi için ısrar etmişti. Charlotte iyi bir hikâyeden hoşlanan az sayıdaki kişiden biriydi; cilaladıkları gümüşleri takas ederlerdi. Bu nedenle Anna, parasının iyi harcanacağına güveniyordu.

Güveni yerindeydi.

Globe Tiyatrosu etkileyicidir. Kubbeli çatısı ve devasa boyutuyla, toplumun her kesiminden binlerce insanı ağırlayabilecek kapasitededir. Shakespeare, Anna bir yıl önce geldiğinden beri dilden dile dolaşan bir isim ama nedenini yeni yeni anlıyor. Sunumda şiirsellik var, seyirciyi her kelimeye tutunmaya ve trajedinin ortaya çıkışını izlemeye teşvik eden acı verici bir coşku var. Bu onun daha popüler yapımlarından biri değil -insanlar trajik olandan ziyade tarihi olanla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor- ama Anna her satırdaki sanatsallığı görebiliyor.

Oyun bittiğinde, herkes ayağa kalkarken o oturmaya devam ediyor ve bu deneyimi iliklerine kadar hissediyor. Komşusu da aynısını yaptığında şaşırıyor. Kaşlarını kaldırarak yaşlı kadına beklenti dolu bir bakış atıyor. Khiran kıkırdıyor, kimin baktığını umursamadan kırışıklıklarını atıp her zamanki haline bürünüyor. Anna, istenmeyen gözler için endişelenmek zorunda olmamanın ne kadar güzel olduğunu merak ediyor.

"Ben de beni ele verecek güzelliğim olmadan beni tanıyamayacağınızı düşünmüştüm."

Yumuşak ve anılarla dolu bir gülümseme. "Sanırım hangi yüzü giyersen giy seni tanırdım."

"Öyle mi?" Dolgun dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "İlginç bir meydan okumaya benziyor. Seni bu kadar kendinden emin yapan ne? Bir şey mi sezdim?"

"Söylemedim," diyor başını sallayarak. Tam olarak tarif edemediği bir şey bu; havada bir değişim, kemiklerinde bir uğultu. Bir zamanlar onun formlarını sadece sahip oldukları yıkıcı güzellikten tanırdı, ama şimdi durum farklı. Bu form bunu kanıtladı. Ona dönüyor, çenesinin yumuşak çizgisini ve kara kaşlarının kavisini izliyor. "Bu bir his."

Başını eğiyor, eğlence yumuşayarak farklı bir şeye dönüşüyor. Şefkatli bir şeye. "Peki ben sana nasıl hissettiriyorum Anna?"

Yüklü bir soru, kelimelerin hakkını veremeyeceği kadar karmaşık ve yaklaşabilecek gibi hissettiren bir tanesini adlandırmak için çok tehlikeli. Bunun yerine sahneye geri dönüyor, oyuncular bir sonraki performansları için hazırlıklara başlamışlar bile. "Bunu gördün mü?"

Konunun değişmesine izin veriyor ama hafif kahkahası gözünden kaçmıyor. "İzledim. Oldukça keyif aldım. Ya sen?"

"Ophelia için daha fazlasını diledim. Tüm bunların içinde masumdu. Daha iyisini hak ediyordu."

Khiran mırıldanıyor ama her şeyden çok nötr bir ses. "Sanırım buna trajedi denmesinin nedeni bu olabilir."

"Sanırım bunlardan yeterince görmüş olabilirim."

"Bu durumda, *Romeo ve Juliet*'ten uzak durmanızı tavsiye ederim."

O filmi henüz izlememişti ama onun üstü kapalı şakasını anlayacak kadar duymuştu. "Sence hiç daha hafif bir şey yazar mı?" Hikâyelerden hoşlanıyor, sadece kalp kırıklıklarından değil.

Öğleden sonra ışığı Khiran'ın gözlerinde bir göz kırpması. "Aldığım duyumlara göre bir komedi filmi üzerinde çalışıyormuş."

"Güzel. Dünyanın biraz daha kahkaha ihtiyacı var." "Aynı fikirdeyim."

Bakışları merakla onunkilere kayıyor. "Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Anna, bana hakaret ediyorsun. Tökezlemedim. Bilmek istedim ve öğrendim. Shakespeare adından oldukça söz ettiriyor. İlgimi çekti."

"İnanılmaz derecede ketum olduğunu duydum. Sen ne yaptın?"

"Sanırım formlarımın insanla sınırlı olmadığını unutuyorsun."

"Ah." Unutmuştu. Bunun kanıtını gördüğü tek an, alevler tarafından yutulmadan önceki o kısa anlardı; bir ağacın iskelet halindeki dallarından onu izleyen bir kuzgun. "Demek casusluğunuzu böyle yapıyorsunuz."

Omuz silkiyor. "Etkili bir yöntem. Kimse açık bir pencerenin yanına tünemiş sıradan bir ötücü kuşa ya da sokaktaki başıboş bir kediye iki kez bakmaz."

Ayağa kalkıyor ve ona elini uzatıyor. "Gel, bugün senin izin günün, değil mi? Şehrin bize başka neler sunabileceğini görelim."

Kadın kabul ediyor, adamın eli avucunun altında sıcak ve yumuşak. Bir zamanlar onun nasırlarının olmayışını kolay bir hayatın kanıtı olarak görürdü. Artık daha iyi biliyor. Elleri, tıpkı geri kalanı gibi, yüzyıllar boyunca değişmemiş. Kazandıkları yara izlerini kalplerinde saklı olarak taşıyorlar.

Yürürlerken onun profilini inceliyor. Onu İspanya'da ziyaret ettiği zamankinden çok daha memnun görünüyor, ama gözlerinin köşelerinde hâlâ bir yorgunluk var. "Bunu sık sık yapar mısın? Göz önünde saklanmayı?"

"Bilgi toplarken mi? Elbette. Bir konuşmayı dinleyerek çözülecek yalanlar, o konuşmanın bir parçası olmaktan çok daha azdır."

Sokaklar kalabalık, pazar tüm hızıyla devam ediyor. "İzin günüm olduğunu böyle mi anladın?" Hizmetçi arkadaşlarının arasında yeni bir yüzün ortaya çıktığını hatırlamıyor, hele onun gibi tanıdığı biri hiç yok, ama başıboş bir hayvanı gözden kaçırarak kadar da gözlemci değil.

Kaşları kalkıyor. "Öyle olmasaydı seni tiyatro salonunda bulabilir miydim?"

"Doğru." Eteklerini kirletmek istemediği için kötü kokulu bir su birikintisinin etrafından dikkatlice geçiyor. "Sanırım senin de beni gözetliyor olabileceğinden şüphelenmiştim."

"Bu kulağa çok daha eğlenceli gelse de..." Anna ona kuru bir bakış fırlattı ve sırtındaki alaycı ifade yumuşadı. "Ama hayır. Mahremiyetinize saygılı olmaya çalışıyorum. Çoğunlukla." Adamın bakışları, Anna'nın dikkatini çeken nesneyi tam olarak belirleyemeyeceği kadar hızlı bir şekilde dalıyor. Eteklerini kaldıran elden şalının uçlarına kadar her şey olabilirdi. "En azından tehlikede olmadığın sürece."

Anna bir kahkaha attı. "İlginç bir mantık. Ve sanırım ilk başta bana bakmazsan tehlikede olup olmadığını asla bilemezsin."

yer. Doğru mu bu?"

"Bu bir bilmece değil, Anna." Başını sallıyor, çarpık bir gülümseme ağzının kenarıyla alay ediyor. "Sana böyle bir kötülük yapmadan bilmek için kendi yöntemlerim var."

"Öyle mi? Bunları bana açıklamak ister misin?"

Tezgâhtan bir elma alıyor, manava bir bozuk para uzatmadan önce elinin içinde dikkatle çeviriyor. "Belki bir gün." Meyveyi ona uzatıyor, gözleri parlıyor. "Elma mı?"

Verdiği gülümseme, avucunda tuttuğu meyvenin kırmızı rengi, onu farklı bir yüze, farklı bir zamana geri götürür.

Farklı bir meyveye.

"Bu da mı lanetli?"

Kaşları meydan okurcasına kalkıyor ama ağzındaki yumuşaklık, onun cevabına bilmesini istediğinden daha fazla yatırım yaptığına inanmasına neden oluyor. "Hâlâ lanetli olduğuna inanıyor musun?"

Anna sessizleşir. Düşünceli. Kalabalık, gürültülü bir sokakta, belki de hareketsiz kalan sadece onlarmış gibi hissediyor. Kaos denizinde iki sabit nokta.

Bugün, acı vermek yerine eğlendiren bir trajedi izledi. Oda hizmetçisi olarak bulduğu iş göz kamaştırıcı olmaktan uzak ama duvarlardaki sanat eserlerine hayranlıkla bakmasına ve odalara girip çıkan müziği duymasına izin veriyor. Çoğu kişinin sadece hayal edebileceği lezzetleri tatmış, manzaraları görmüş. "Hayır," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "Sanırım bilmiyorum."

Khiran'ın sırtışı genişliyor, gözlerini aydınlatıyor. Elini daha yukarı kaldırıyor, elindeki elma olgun ve davetkâr.

Anna elmayı onun elinden alıyor ve bir ısırık alıyor. Gevrek ve hafiftir ama sihir yoktur. Pek de sıradan olmayan bir kadın için sıradan bir elma ama yine de tatlılığından hoşlanıyor.

Ne bir hediye ne de bir lanet. Sadece sıradan bir tat. Her nasılsa, bunda da bir güzellik var.

Bir ısırık daha alıyor, dişleri sert ete batıyor. Çiğniyor. Yutuyor. Dilinin üzerinde, tadını bir an için ekşi yapan bir soru var. Elindeki elmaya, yeşil ve kırmızıyla kızarmış derisinin altındaki solgun, kırılğan ete bakıyor.

"Neden ben?" Kelimeler bir nefesten biraz daha fazlasıdır, onu ne kadar derinden etkilemiş olsalar da yumuşaktırlar. Anna buluşmalarını o kadar çok tekrarlamıştı ki

birçok kez ve çok az cevapla. Bazen bunların hafızadan çok hayal olduğunu, etrafındaki dünyayla birlikte gelişip değiştiğini hissediyor.

Sana verdiğim hediyenin bir lanet gibi üzerine çökmediği bir gün bana tekrar sor.

Tekrar soracak gücü kendinde bulması bir asırdan fazla sürmüştü. Dünyaya korku yerine heyecanla bakmak için bir yüzyıl. Bilmek istiyor, *anlamak* istiyor, sırf bunun için.

Bakışları sabit ama okunamıyor. Onun bu maskesine aşına olmaya başlıyor, her halini tanımaya başlıyor. Gizli gerçeklerden bahsediyor. "Hadi biraz dolaşalım."

Anna onun uzattığı kola kaşlarını çatarak bakıyor. "İnsanlar konuşacak." Ve işverenin onu dinleyeceğinden emin. Bayan Merrill'in kuralları katıdır ve kulakları her bir dedikodu parçasını yakalıyor gibi görünür.

"Bırakın konuşsunlar."

Başını iki yana sallıyor. "Yeni bir yerde yeni bir hayata başlamak çok yorucu. Henüz bunu geride bırakmaya hazır değilim."

Adam ona bakıyor, hafifçe ofluyor. "Peki. O zaman kimsenin seni tanımayacağına dair söz veriyorum."

Bu imkânsız bir vaat, ama onun ağzından inandırıcı. Bekleyen kolunu kabul ediyor ve kolundan sızan sıcaklığı düşünmemeye çalışıyor. Onu avluya götürüyor ve Anna dikkatle insanların tepkilerini izliyor ama Khiran'ın sözü doğru çıkıyor. Gözleri yanlarından geçip gidiyor, sanki... "Bizi göremiyorlar."

Yıldızlara doğru çılglık attığı geceyi, kollarının sıcaklığını ve nefesinin kulağına fısıldayışını hatırlıyor.

Kimse seni duyamaz. Kimse göremez.

"Bir bakıma," diyor, onu sokağın aşağısına götürürken. "Gerçi ilgi çekici olmadığımızı söylemek daha doğru olur. Basit bir numara ama kullanışlı."

Basit. Sanki onları dünyaya görünmez kılan sihir, parmaklarını şıklatmak kadar kolaymış gibi. Kendisine ölümsüzlükle birlikte bir parça güç bahşedilse bunun ne kadar kolay olacağını ilk kez merak etmiyor. Bir düşünceyle bir yerden bir yere uçabilse, bir göz kırpışıyla görünüşünü değiştirebilse. Khiran'ın ne kadar şanslı olduğunu farkında olup olmadığını merak ediyor.

Onu ana meydana götürüyor. İnsanlar etraflarında dolanıyor - sanki onlara hiç bakmamalarına rağmen varlıklarının farkındalarmış gibi. Meydanda bir çocuk var.

ayaklarının dibinde bir sandık ve kollarında bir kumaş bohçasıyla -kirli ve hurda giysiler içinde- çeşmenin başında durmaktadır. Piers'a hiç benzemiyor ama yine de Anna onun getirdiği anılarla kalbinin sızladığını hissediyor. Saçları kahverengi ve keçeleşmiş, kir ve pislik yanaklarını çiziyor. Tıpkı Piers gibi terk edilmiş ve çaresiz görünüyor, bilmediği bir ormana bırakılmış ve beklemesi söylenmiş. İlerlemeye başlıyor ama Khiran'ın kolundaki tutuşu sıkılaşıyor. "Hayır," diyor başını sallayarak. *"İzle."*

Çocuğun sesi çatlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Lütfen, kız kardeşimin ilaca ihtiyacı var. *Lütfen."*

Ve Anna bir anda kucağındaki bebeğin bez değil, yeni doğmuş bir bebek olduğunu fark eder ve kalbi kırılır. İki çocuğa bakacak parası yoktur. Olsa bile, tekrar kalp kırıklığı yaşamaya hazır olduğundan emin değildir. Yine de en azından küçük bir şekilde yardım edebilir. İyileştirme bilgisine sahip ve sarayda onları yanına alacak birini bulabilecek kadar *çok* insan tanıyor. "Bırakın beni-"

Khiran iç geçiriyor ama tutuşu gevşemiyor. "*Çocuklar* değil. Çocuklar değil. *kalabalık.*"

"Ama hiçbir şey yapmıyorlar," diye tıslıyor. En az bir düzine insanın olay yerine bakmadan geçip gittiğini gördü. Daha da kötüsü, gözleri kasıtlı olarak ters yönü işaret ediyor gibi görünüyor. Kolunu ondan çekip kurtarıyor, onun onayı olsun ya da olmasın çocukların yanına gitmeye niyetleniyor. Ama döndüğünde çeşmenin altındaki boşluk boştur.

Ona Piers'ı hatırlatan küçük çocuk, kollarındaki kundak gitmiştir. Sanki hiç var olmamışlar gibi sürüklenip gitmişlerdir.

"Aynen öyle. Hiçbir şey yapmadılar." Adam kadının etrafından dolanıyor, omuzları birbirine değiyor ve bakışlarını yakalayana kadar başını eğiyor. "Ama *sen* yapardın."

Anna nefesinin hızlandığını hissediyor, kaldırım taşlarını ayaklarının altında su gibi hissettiren baş dönmesiyle savaşıyor. "Anlamıyorum, onlar, çocuklar. Onlar gerçek değil miydi?"

Gözleri yumuşuyor, elleri omuzlarını kavrayacak şekilde yükseliyor. "Hayır, Anna. Gerçek değillerdi. Sadece bir yanılsama."

Gözleri kalabalığı tarıyor. İnsanlar etkilenmeden etraflarında dolaşmaya devam ediyor. "Ama diğer herkes de onları görebiliyordu?"

"Evet." Sözcük kısa ve sert, yanlış anlamalara yer bırakmıyor, ama o kadar şefkatle söylüyor ki

sert kenarları aşağı. Kadının omuzlarını nazikçe sıkıyor. "Bu büyüü yüzyıllar boyunca yanımda taşıdım Anna. Ama sen başıboş bir kadına masanda yer verene kadar, onun armağanlarını hak eden birini görmemiştim."

Göğsünde bir acı hissetti.

Bu bir iltifat, gurur aşıl原因 bir şey olmalıydı ama tek hissedebildiği hayal kırıklığı. "Yüzyıllar mı?" diye yineliyor. Kelimelerin tadı imkânsız. "Nasıl olur da yüzyıllardır bunu elinde tutarsın ve başka kimseyle tanışmazsın? Ben olamam, ben değilim-"

Kalbinde iyilik olan tek kişi o değil. O olamaz.

Khiran onun gözlerindeki soruyu görüyor. "Değilsin," diye onu temin ediyor. "Merhameti bilen ve dağıtan çok kişi var ama... bu onların içinde büyüyen bir şey. Gördükleri şefkatle beslendi ve büyüdü."

Anna başını sallıyor, dudaklarında daha fazla soru var, ama adam ona uzanıyor

-Avuç içleri yanaklarını kavırıyor ve onu hareketsiz kalmaya zorluyordu. "Dünya sana karşı acımasızdı, Anna. Anavatanından çalındın, derindeki desenler yüzünden suçlandın ve sürgün edildin. Nefret etmen, bencil olman için sana sebep üstüne sebep verdiler. Bunun yerine, ormanda bir yabancı gördün ve onu yetersiz evine geri getirdin, gözlerini kaplayan açlığa rağmen sahip olduğun azıcık yiyeceği sundun." Başparmağı kızın yanağını okşuyor, yüzü o kadar yakın ki kız onun iç çekişini dudaklarında hissedebiliyor. "Bunun ne kadar nadir olduğunu görmüyor musun? Ne kadar harikulade olduğunu görmüyor musun?"

Ona bakıyor, kalbi göğsünde zayıf bir şekilde çırpınıyor. Görmemişti. İçinde bulunduğu koşulları ve maruz kaldığı acıyı hiçbir zaman üstesinden geldiği bir şey olarak görmemişti... Bu sadece *hayatta kaldığı* bir şeydi. Onu neredeyse boğacak olan bir şanssızlık seli; savaşmayı bırakmanın cazibesi kollarını bacaklarını çekiştirirken bile başını suyun üstünde tutmak için mücadele etmesine neden oldu.

Ophelia'yı düşünüyor - durgun gölet sularını ve saçlarına dolanmış zambakları -Ve neden en çok onun karakteriyle bağ kurduğunu biliyor.

Khiran'ın gözleri derin ve karanlık; sonu olmayan okyanus suları. Dipsiz. Onu boğuyorlar ama bu kaçmak istediği bir sel değil. Orada bir sıcaklık, bir şefkat var. Onu sarıyor, ama kapana kısılmış hissetmek yerine, sadece *güvende* hissediyor.

Hiç kimse, Piers bile, Eira bile ona bu hissi vermeyi başaramamıştır. Herkes gittiğinde, bir daha geri dönmediklerinde, Khiran

Öyle. Mevsimler gibi hayatına girip çıkıyor, ama hayatından çıktığında, onu tekrar göreceğine dair sarsılmaz bir inançla. Gelecek bahar, gelecek sonbahar. Onu parçalara ayrıldığında ya da bütün olduğunda bulacaktır. Bunda bir rahatlık var. Başka kimse olamadığında onun yanında olacağını bilmenin rahatlığı.

Elini tutuyor, yanağına daha da bastırıyor. "Teşekkür ederim." Kelimeleri fısıldayarak söylüyor ama arkasında kalbinin tüm gücünü hissedebiliyor. Adamın kaşları çatılınca dudaklarını yalıyor ve tekrar deniyor. "Bana verdiğin hediye için teşekkür ederim."

Ona hiç teşekkür ettiğini hatırlamadığını fark eder. Belki de teşekkür etmişti, onun hediyesinin bir meyveden başka bir şey olmadığına inandığı zaman. Başka bir şey değil. Emin olamıyor. Yüzyıllar bazı anılarını zayıflatmış ve yangından sonraki ilk günler hiçbir anlamı olmayan bir rüyanın içinde yürümek gibiydi.

Adamın eli yanağından kayıyor, avucunun sürtünmesi yavaş ve korkunç bir şekilde içinde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor. Sonra elini tutuyor, uzun parmakları narin bir şekilde elinin etrafında kıvrılıyor ve gülümsemesi o kadar içten ki kadının içini acıtıyor. "Kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başlangıçta, onun Atlantik'i geçtiğini görünce mutlu olur. Kadın Avrupa'da bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, kızının daha fazla keşif yapamayacağından endişelenmeye başlamıştı. Sonra kadının etrafını saran arkadaşlarını görür ve duyguları bozulur.

NEW ENGLAND 1645

EN SEVDİĞİ İŞ ÇAMAŞIR YIKAMAK.

Diğer kadınlar birlikte gitmeyi tercih ediyor; yerliler tarafından kaçırılacaklarından korktukları için yerleşim yerinin duvarlarının güvenliğinden bu kadar uzakta yalnız kalmaya cesaret edemiyorlar. Anna'nın böyle bir korkusu yok. Çünkü bunların hepsinin korku tacirliği olduğundan neredeyse emin. Ayrıca, yerlilerin arasında yaşamının şu anda içinde bulunduğu arkadaşlıktan çok daha keyifli olacağından şüpheleniyor.

Püritenler arasında yaşadığı diğer topluluklara hiç benzemiyor. Kuralları katıdır, tamamen iktidardaki din adamları tarafından yönetilir - ilahi haklar ve Havva'nın günahı hakkında vaaz veren din adamları. Şeytanın aralarına yerleştirdiği kötülüklerin kökünü kazımaya teşvik eden vaazlar. Kısa bir süre içinde

Bunların arasında Anna, birçok kadın ve erkeğin kendilerini boyundurukta bulduğunu, boyunlarının ve bileklerinin iki tahta parçası arasında bağlandığını ve yüzlerine tükürülerek aşağılandıklarını gördü. İlk hafta, sadece karısını herkesin içinde öpmek gibi bir ahlaksızlık yaptığı için iki saat boyunca acı çeken bir adama tanık oldu.

Cemaat son zamanlarda bir koca bulması konusunda daha ısrarcıydı.

Dul kalma hikayesiyle geçit aldığında, bunun en azından birkaç yıl huzur içinde ebelik yapmasına izin vermek için yeterli olacağını düşündü. Gemisi limana yanaşalı henüz üç mevsim bile olmamıştı ama yaşlılar şimdiden bir eş bulması için üstü kapalı telkinlerde bulunmaya başlamışlardı.

Anna kendi isteklerinin onların gözünde hiçbir değeri olmadığını çok iyi biliyor. Kocası ve onu yoldan çıkmaktan alıkoyacak oğulları olmayan yalnız bir kadın, en iyi ihtimalle bir sorumluluk, en kötü ihtimalle de günaha davetiye çıkarmak demektir. Kendini ne kadar işe yarar hale getirirse getirsin, bunun asla değişmeyeceğinden şüphelenmektedir.

Eteklerini yukarı kaldırır, eteklerinin ıslanmasını önlemek için dizlerinin etrafından bağlar ve çıplak ayakla dereye adım atar. Su sakın ama durgun. Birkaç fersah ötede doğduğu gürül gürül akan sulardan çok farklı. Suyu girerken omurgasında bir ürperti dans ediyor, kollarında ve bacaklarında tüyler diken diken oluyor. Çıplak ayaklarının altındaki taşlar pürüzsüz ve cilalı, pürüzlü kenarları su ve zamanla aşınmış.

Anna bastırılmış uzun bir iç çekiş salıveriyor, vücudundaki gerginlik derenin basit sesleri ve tepesindeki yaprakların fısıltılı hışırtısıyla yatıyor. Burada ona vaaz verecek papazlar yok. Takacağı dindarlık maskeleri ya da ön kollarından aşağıya doğru süzülen soluk deri lekelerini fark edip onu şeytan tarafından işaretlenmekle suçlayacak şüpheli gözler yok. Sadece baldırlarının arasından akan su ve ellerinde kirli keten ve yün vardı. Haklı suçlamaların ve cehennem ateşi vaatlerinin yerini kuş sesleri ve şırıl şırıl akan dereler alıyor.

Püriten duvarların dışındaki dünyayı tercih etmesine şaşmamalı.

Onu mahkum etmek için bir neden bulacaklarından bu kadar emin olmasaydı, Anna sırf hapishanelerinden daha sık kaçma şansı için tüm yerleşim yerinin kirli giysilerini yıkamayı teklif ederdi. Camın üzerinde yürüyormuş gibi hissediyor - her adım her şeyin parçalanması ve çatlaması için bir şans. Günün birinde düşeceği kesin.

Özellikle de Meryem son zamanlarda Tanrı'nın savaş yolunda yürümeyi seçmişken. Adını bakire anneden alan biri için ne merhametli ne de nazik. Daha bu sabah, dikiş dikerken nefesinin altında bir melodi mırıldandığı için Mary onu sert bir şekilde azarladı. Anna, şeytan ve şeytanın kulağı Tanrı'nın sözünden uzaklaştırmak için müziği nasıl kullandığına dair bir saat süren bir ders dinlemek zorunda kaldı.

"Anna!" Arkasından, tanımak için yardıma ihtiyaç duymadığı, hırıltılı, kadınsı bir ses ona sesleniyor. Son zamanlarda bu sesi kendisinden daha çok duyuyormuş gibi hissediyor. "Yardıma ihtiyacın var mı? Gerçekten yalnız olmamalısın."

Anna gözlerini kırptırıyor, ellerini ovarken duraklıyor. Mary'nin elleri kalçalarında, onaylamayan kaşları, çocukları yapmamaları gereken şeyleri yaparken yakaladığında takındığı kaşların birebir kopyası.

Mükemmel bir benzerlik ama yeterince inandırıcı değil. Anna yüzündeki nemli bir bukleyi iterek doğruldu. "Kendi başıma gayet iyi olduğumu gayet iyi biliyorsun, Khiran."

Kaşları çatılıyor, tanrıdan korkan kadının görüntüsü duman gibi dağılıyor. İç geçiriyor, huysuzlanıyor ama mavi yeşil gözlerinde dans eden bir eğlence var, bu da onu biraz gururlu gösteriyor. "Ne yapacağımı şaşırdım. O zavallı kadını üç gün boyunca inceledim. Nasıl tahmin ettin?"

Anna nehre ve çamaşırlarına geri döner. "Belki de çalışmalarını genişletmeliydin, burada beni Grace olarak tanıyorlar. Ayrıca Mary'nin her hafta kaçırılmam için dua ettiğinden de eminim."

Kaşlarını kaldırıp sağındaki büyük bir kayanın üzerine yerleşiyor. "Yeni bir isme karar verdin, değil mi?"

Anna omuz silkiyor, bezi ovuşturuyor. "İşimi kolaylaştırıyor. Kendim hakkında o kadar çok yalan söylemek zorundayım ki - nereden geldiğim, kaç yaşında olduğum gibi. Farklı bir isme sahip olmak, bu sefer kim olmam gerektiğini takip etmemi kolaylaştırıyor."

Kaşları çatıldı, başı yana eğildi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım tek bir yerde - tek bir formda - bununla ilgilenmemi gerektirecek kadar uzun süre kalmadım." Burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor. "Ne kadar sinir bozucu."

Özellikle inatçı bir leke üzerinde çalışırken nefesinin altından gülüyor. Sinir bozucu kesinlikle bunun için bir kelime, yine de bunun onun bu açıdan ne kadar şımarık olduğunu yansıtabileceğini düşünüyor. Her şey düşünüldüğünde, kişilikleri için o kadar da çaba sarf etmiyor. Özünde o hâlâ Anna.

Anna'nın dereyi dizlerine kadar yürüyerek geçmesini ve temizlenmiş çarşafı güneşin ıslattığı düz kayaların üzerine sermesini izliyor. "Seni burada bulduğuma şaşırdım," diyor bir dizini büküp dirseğini oraya dayayarak. "Senin... iyi uyum sağladığını hayal edemiyorum."

Alay ediyor, ifadesinin belirsizliğinden rahatsız olmaktan çok eğleniyor. "Benim bile beklediğimden çok daha... katılar." Doğruluyor, ellerini kalçalarının arkasına koyuyor ve omurgasını geriyor. Sırtının alt kısmında birkaç çıt sesi duyulur. Derenin karşısına, el değmemiş orman parçalarına bakıyor. "Ben sadece... Kendim görmek istedim. Değişmeden önce."

Çünkü biliyor ki *değişecek*. Yerleşimler büyüyecek, Tanrı'nın sözünü kabilelere zorla kabul ettirme çabaları din değiştirme ya da katliam yoluyla yayılacak. Khiran'ın gözlerindeki kalp kırıklığı, asla göremeyeceği bir medeniyetin yok oluşu karşısında hissettiği kayıp, ona yapışıp kalmış. Onun da burada benzer bir şey olma ihtimaline karşı kendini hazırladığını biliyor. Tarih ona insanların birbirlerini yok etme yollarını göstermişken nasıl yapmasın? İmparatorlukların kasalarını ve depolarını doldurmak için nasıl uzanıp küçük imparatorlukları yuttuklarını görmüşken? Tekrar, tekrar ve tekrar. Anna, tamamen başka bir şeye dönüşmeden önce neye benzediğini hatırlamak istiyor.

Khiran'ın gözleri yumuşuyor, onun bakışlarını takip ediyor. "Kendini uymadığın bir kalıba zorlamak için değerli bir neden sanırım."

Elbiselerinden birini sıkıyor, ön kollarından aşağı ve soluk teninin büyük lekelerinden birinin üzerine su damlıyor. "Uzun süre kalacağımı sanmıyorum," diye itiraf ediyor, elbiseyi silkeleyip diğer çamaşırların yanına koyuyor. "Peder Daniel'in verdiği vaazları dinlemek çok zor." Bir elini kolundaki görünür yamanın üzerine koyuyor. "Tek bir bakışla beni şeytan tarafından işaretlenmiş olarak damgalayacaklar, kaç tane bebek doğurttuğum önemli değil."

"Aşırı gayretli bir grup, değil mi?" Khiran mırıldanıyor, bakışları onun koluna kayıyor. "Gidebileceğin başka yerler de var, biliyorsun. İçinde yaşayabileceğin başka topluluklar."

Yerliler. Anna onun gözleriyle buluşuyor ama umut ışığı yakalandığı anda sönüyor. Anna başını sallıyor. "Gidersem onları suçlarlar. Bunu bir kaçırılma olayına çevirirler; kendileri dışında bu topraklardaki herkesin şeytanın ellerinde çalıştığının kanıtı olarak gösterirler."

Khiran'ın bakışı uzun ve ağır. Suyun yansımaları teninin üzerinde dans ediyor. "Buna zaten inanıyorlar, Anna."

Kadın solgunlaşıyor, nemli elini yüzünde gezdiriyor. "Biliyorum ama onlara bağınazlıklarını haklı çıkaracak bir bahane vermekten nefret ediyorum. Bırakmak istediğim iz bu değil." İç çekerek boynunu büküp gökyüzüne bakıyor. Bulutlar dolu, beyaz ve tertemiz. "Dört yüz yıl oldu," diye mırıldanıyor, "ve ben hala insanların nasıl bu kadar şiddetli nefret edebildiklerini anlamıyorum."

"Umarım hiç anlamazsın," diyor adam, o kadar içten ki canı yanıyor. Kadın baktığında, adam aynı gökyüzüne bakıyor, sanki bulutların arasına gizlenmiş cevaplar varmış gibi. "Eğer yaparsan sen sen olmazsın."

Kızın ona verdiği gülümseme yumuşak ve minnettarlıkla kaplı ve rahat bir sessizliğe gömülüyorlar. Ancak kadın çamaşırların sonuncusunu sıkarken adam konuşur. "Neden Grace?"

"Yaygın bir şey," diye cevap veriyor, düşünürken elleri duraklıyor. "Ama aynı zamanda... kürsüden duyduğum ve ilahi lütufla ilişkilendirebildiğim birkaç şeyden biri." Başını sallıyor ve görevine devam ediyor. "Keşke şeytandan çok sevgi ve iyilikten bahsetselerdi."

"Şeytan korku salar." Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylüyor bunu. Anna bazı açılardan açıkladığına inanıyor.

Son çarşafı güneşe serdikten sonra Khiran'ın uzandığı kıyıya geri dönüyor ve yanında oturup çamaşırların kurumasını beklemek için bir kaya parçası buluyor. Ağaçların arasındaki bulutların hareketini izlerken aklına başıboş bir düşünce geliyor. "Kendin için hangi ismi seçerdin?"

Çenesini avucuna dayamış, kaşlarının arasındaki pürüzsüz deriyi buruşturan şaşkın bir yüz ifadesiyle ona bakıyor. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim? Sana tercih ettiğim ismi verdim."

Ne kadar yanlış söylediğini fark ederek başını sallıyor. "İsim yanlış kelime, sanırım unvan demek istedim? Dünyada sizin için pek çok isim var. *Sen* ne olarak anılmayı tercih ederdin?"

Anlayışı da neşesi kadar parlak. "Bunları benim seçmediğime inanman büyük cesaret."

Kuşkuyla kaşlarını kaldırıyor. "Sen mi seçtin?"

Gülümsemesi sinsi. Alaycı. "Peki ya sen?" diye soruyor, bacaklarını altına katlayarak. "Ölümlülerin seni çağırması için hangi şanlı unvanı seçerdin?"

"Hiçbiri." Yüzü kızarıyor. "Ben bir tanrı değilim."

Adamın kaşları kalkıyor. "Değil misin? O zaman nesin?"

Anna omuz silkiyor, onun bakışları altında kendini garip hissediyor. Ellerini meşgul etmek için daha fazla çamaşır yıkamak ister ama bunun yerine parmakları parmağındaki yüzükle oynar. Yüzüğü. "Sadece..." Sözcükleri bulmakta zorlanıyor. "Şeftali yiyen bir kız."

Bir anlık sessizliğin ardından kahkahası boşluğu dolduruyor, suyun üzerinde yankılanıyor ve ağaçların arasından süzülüyor. "Anna, *sadece* seninle ilgili bir şey yok."

"Soruya cevap vermedin." "Sen de vermedin."

"Aslında verdim."

"Beni tatmin edecek kadar değil."

Anna onun inatçılığı karşısında gözlerini deviriyor. Ağzının kenarlarında bir gülümseme saklı, tüm bunları ne kadar eğlenceli bulduğunun bir kanıtı. "O zaman bana ne derdin?" diye meydan okuyor. "Eğer bir tanrı olsaydım, bana hangi unvanı verirdiniz?"

Gülümsemesi geri çekiliyor, yerini kızın düşündüğünden daha düşünceli bir ifadeye bırakıyor. Bunun aptalca bir soru olması gerekiyordu, şakayla karşılık verdiği bir şey. Bakışlarındaki samimiyet, cevabını beklediğinden çok daha fazla düşünerek verdiğine dair ona güvence veriyor.

"Anna, İyiliksever," diyor, o kadar yumuşak bir sesle ki derenin nazik hareketi neredeyse onu boğuyor. Anna nasıl cevap vereceğini, ne söyleyeceğini bilemiyor. Adam Anna'nın yüz ifadesindeki mücadeleyi görmüş olmalı, çünkü onu bir sırtışla kurtarıyor. "Mary'yi üç gün boyunca inceledim. Kesin olarak söyleyebilirim ki onu domuz atıklarının içine iterdim."

Anna bir kahkaha atıyor, sesini bastırmak için elini kaldırıyor ama adamın gözlerindeki ışık sadece onu cesaretlendiriyor. İçinden taşıyor, onu nefessiz bırakıyor ve ah, gülmek çok harika bir his. Mevsimlerce bastırdığı neşesini dışa vurmak. Kendini geri çekemiyor gibi görünüyor; rahatlama ve sevinç taşıyor.

Khiran bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, yüzündeki sırtış onu daha da cesaretlendiriyor.

ANNA DIZ ÇÖKÜYOR, ÖFKE VE KIZGINLIK ARASINDA GIDIP GELİYOR.

Mary'nin kendisine karşı genel bir hoşnutsuzluğu olduğunu biliyordu ama onun ölümünü aktif olarak dilediğine inanmamıştı. Her şey bir yana, onu mahkûm eden derisindeki desenler değil, acımasız bir kadının kıskançlığıdır. Anna'nın arkasından, şeytanla işbirliği yaptığı suçlamasıyla bakana gitmişti. Yoksa neden bu kadar korkusuzca vahşi doğaya -Şeytan'ın inine- tek başına ve bu kadar sık gitsin ki?

Anna şimdi sadece bir felaket olacağını bildiği şeyi beklemektedir. Elleri önünde bağlı ve tüm yerleşim yerinin aşağılanmasına tanıklık etmesi için bir direğe bağlanmış olan Anna, kendisini kurtaracak bir duruşma olmadığını biliyor. Onu bir işaret için arayacaklar ve saymak için zaman harcayacaklarından daha fazlasını bulacaklar.

Mary ona yaklaşır, yüz yüze gelene kadar eğilir.

Mary değil, Anna fark eder. Mary ona dokunma riskini asla almaz, şeytanın sahip olabileceği güçlerden çok korkar. Bir bakışıyla ya da bir sözüyle onu yoldan çıkarabileceğinden çok korkuyordu.

Khiran'ın sırtışı çarpıktır. Öne doğru eğiliyor, kızın kulağına fısıldarken yanakları birbirine değiyor. "Onlara korkacakları bir şey verelim mi?"

Anna geri çekiliyor, gözlerindeki muzipliği okuyor. Teninde, göğsünde kıvılcımlar çıkarıyor. "Aklında ne var?"

Parmakları ip boyunca ilerliyor. "Şeytanla zina yapmakla suçlanan çok bağlı, çok kamusal bir kişinin ortadan kaybolması." Başını eğiyor, yüz hatlarında düşünceli bir ifade beliriyor. "Belki de drama için biraz duman ve köz?"

Etraflarına hiçbir engel dikmemiş, Khiran'ın uzaklaşması için haykırışını duyabildiği kadar yerleşkenin gözlerini de kolayca hissedebiliyor. Dudağını ısırtıyor, kurtulmak isteyen gülümsemesini bastırıyor. "Eğer olmasaydı eminim biraz hayal kırıklığı olurdu."

Sırtışı geniş, öne doğru eğilip kulağına fısıldarken bunu hissedebiliyor; elleri beline dolanıyor. "Özür dilerim, korkarım geçen seferkinden biraz daha ileri gidiyoruz."

Anna'nın dudakları hiçbir zaman dile getiremediği bir soruyla aralanıyor. Etrafındaki dünya bir küçölüp bir genişliyor, hareket eden parçalardan oluşan bir kaleydoskop o kadar hızlı bulanıklaşıyor ki etraflarında bir renk tüneli oluşturuyor. Kıyafetlerini, tenini çekiştirdiğini, Khiran'ın kollarının koruyucu tutuşu olmasa onu parçalamakla tehdit ettiğini hissedebiliyor. Omzunun üzerinden, kaosun içinden bir anlık durgunluk görüyor; geride bıraktığı yere kırılğan bir bakış.

Yere düşen bir ip parçası -y a n m ı ş ve tüten- ellerinden boş.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Kıskançlık ona göre değil. Çok kısa hayatları ve sınırlı sabırları olan
ölümlüler için bir duygu. Kendisi için öfke ve acı hissediyor
Sahip olamadığı şeyleri, ona vermeyi reddettikleri özgürlükleri... Ama
asla kıskanmaz. Ve yine de orada, zehirli parmakları kalbini kavırıyor,
başka biri olduğundan bahsettiğinde. O anda anlıyor. Kendini inkar
ettiği tek şey o.*

AMERIKAN KOLONİLERİ

1776

ANNA İŞLERİN DEĞİŞMESİNDEN HOŞLANMIYOR.

Yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden kendini Atlantik'i geçmeye ikna etmişti; güzelliğini bozulmadan önce görebilmek için. Sadece ne kadar yol kat etmesi gerekeceğini -bu "Yeni Dünya"nın gerçekte ne kadar büyük olduğunu- ya da kolonileşmenin ne kadar hızlı yayılacağını kavrayamamıştı.

Son yüzyılda çok fazla kan, çok fazla hayat kaybedildi. Hastalıklar, yerli kabileler ile denizin ötesinden gelen ve kendilerine ait olmayan bir toprağa yerleşmeye çalışan yabancılar arasındaki savaşlar. Anna, bir yüzyıl boyunca aklında hiçbir hedef olmadan seyahat eder. Yardım edebildiği herkese yardım eder.

ve yapabildiğinde öğreniyor. Yerel bitki örtüsü ve tedaviler konusunda asla denizin ötesindeki kadar bilgili olamayacağından şüpheleniyor, ancak bazı gönüllü yerlilerin yardımıyla Anna bazı yerel ilaçları öğrenebildi.

Bunun yeterli olmayacağından endişeleniyor.

Yıllardır tansiyon yükseliyor ama Anna her şeyin barışçıl bir şekilde çözülebileceğine dair umudunu korumaya çalışmış. Bu umutların sonuncusu Boston Limanı'nın dibindeki kırk küsur ton çayla birlikte battı. O zaman bunun böyle olacağını biliyordu: zaten kana bulanmış topraklarda başka bir savaş.

Fransa'dan geçen askerlere tıbbi yardımda bulunmasının üzerinden yüzyıllar geçti. Evi yakılıp yıkıldıktan sonra ebelikten başka bir şey yapmaya cesaret edememiş. Yılların emeğinin bir anda yok olup gitmesini izlemek çok iç burkucuydu. Tek bir sesin onu büyücülükle suçlayıp şüphe çekeceğini ve cildindeki desenlere tek bir bakışın onu mahkûm edeceğini bilmek çok sinir bozucuydu.

Bu savaş farklı.

Eğer zorunluluk icadın anasıysa, Anna çaresizliğin de değişimin babası olabileceğini düşünür. Kıta Kongresi, kraliyetle aynı kaynaklara sahip değildir ve kesinlikle yedekleyecek fazladan adamları yoktur. General Washington, kampların çamaşır, yemek, bakım gibi işlerini yürütmek üzere kadınları işe almak için fon talep eder. Böylece Anna yüzyıllar sonra ilk kez kendini bebek doğurtmak yerine savaş yaralarını tedavi ederken bulur.

Bu, Fransa'da yaşadıklarından çok daha zordur.

Kamplardaki koşullar korkunçtur ve tıbbi bilgi eksikliği acı vericidir. Anna kısa sürede ilaçlar hakkında doktorlardan bile çok daha fazla şey bildiğini keşfeder. Hemşire arkadaşlarının çoğu herhangi bir ev hanımından daha fazla tıbbi bilgiye sahip değildir; sadece ek yardıma ihtiyaç duydukları için işe alınmışlardır. Birçoğu bu pozisyonun getirdiği kan ve vahşete hazır değildir ama yine de kalırlar. Durum o kadar kötü ki, pek çok aile hayatta kalabilmek için her işi yapmak zorunda kalıyor.

Savaşı hiç yakından görmemiş anneler ve eşlerle dolu bir kampta Anna, tavuklar arasındaki bir kaz gibi öne çıkar. İlk üç gün içinde onu başhemşire yaparlar. Anna bu unvanın birlikte çalıştığı doktorlar tarafından saygıyla karşılanmasını diliyor ama görünüşe göre dosttan çok düşman ediniyor. Kamplarında çalışan dört cerrahın sadece biri gerçekten

onun önerilerini dikkate alıyor. Elbette çoğunu geri çevirir ama en azından onun sesinin duyulmasına izin verir.

Frederick Thompson yirmi altı yaşında kamptaki en genç cerrahdır. Parlak gözlü ve cesurdur, savaşın henüz söndüremediği bir tıp tutkusu vardır. Anna, onun bu hevesinin sönmesinin ve kendisini diğerleri gibi umutsuz ve kalbi boş hissetmesinin an meselesi olduğunu bilmektedir. Çığlıklar ve yüzler birbirine karışmadan önce insanın tanık olabileceği çok fazla acı vardır. Kalp kapanmadan önce ancak bu kadarını kaldırabilir.

"Eliza!"

Anna yemeğinden başını kaldırır, yulaf ezmesi kasesi çoktan katılaşmıştır, tam o sırada Dr. Thompson'ın kampın öbür ucundan hışımla geldiğini görür; gözleri doğrudan ona dikilmiştir. Ne hakkında konuşmak istediğini tam olarak bildiğinden şüphelenerek dudaklarını büzdü. Tüm cerrahlar arasında Thompson en çabuk sinirlenenidir, ama Anna onun geçmesine izin vermeyeceği çizgiyi bulmuş olabileceğini düşünür:

Gururu.

"Belki bana Lillian'a neden hastamın eline *kurtçuk* bırakmasını söylediğini açıklayabilirsin?" diye hırlıyor, sesinin yüksekliği kampın dört bir yanından meraklı bakışları üzerine çekiyor.

Anna iç çeker, yetersiz erzakını bırakır ve ayağa kalkar. "Bay Smith zaten iki parmağını kaybetti. En azından geri kalanını kurtarabiliriz diye düşündüm."

"Bu ne cüret-"

Onun tiradını başlamadan keser. "Kesilen parmakları korkunç derecede enfekte olmuş. Bununla mücadele etmek için bitkisel yöntemlerle tedavi etmeme izin vermiyorsunuz," diye tersliyor. "Kurtçuklar ölü eti yer ve sağlıklı olanı geride bırakır. Ondan daha fazla parça koparmak istemiyorsan, onları bırakacaksın."

Koyu kahverengi gözleri kararıyor. "Bu adamın hayatıyla oynuyorsunuz," diye tıslıyor ve suçlayıcı bir parmağı aralarına doğrultuyor. "Bildiğinize inandığınız bu sözde tedaviler, masallardan ve kaprislerden başka bir şey değil. Hiçbir tıbbi kanıt yok-"

Anna'nın omurgası dikleşir, omuzları dikleşir. "Bildiğiniz kadarıyla."

Aylardır yaralılara umutsuzca ihtiyaç duydukları tedaviyi uygulayamıyor. Aylardır küçümseniyor ve

hak ettiği saygıyı görmedi. Emirlerle sessizce itaat etmek ona suçluluk duygusu ve kâbuslardan başka bir şey getirmemiştir ve *artık işi bitmiştir*.

Adam eğilir, ağzı inançsızlıkla ayrılır. "Senin, sadece bir kadının, bir *cerrahtan* daha fazlasını bildiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Sesi sabit kalıyor. Kendinden emin. "Kurtçukları çıkarmayın, kararı size bırakıyorum."

Thompson'ın açık teni kızarıyor, öfkesi hissediliyor. "Sen *kovuldu*."

Anna ona doğru adım atar, onun alanına girer. "Çok güzel. Bu durumda, kibirli bir aptal olduğunu ve inatçı gururunun daha pek çok kişinin ölümü olmaya devam edeceğini sana bildirmemek için hiçbir neden göremiyorum." Başını sallayarak alay ediyor. "Bunu görmek için burada olmayacağıma sevindim."

Topuklarının üzerinde dönüyor, kalp atışları kulaklarında çılgınca çarpıyor ve öfkesi damarlarında sıcak bir şekilde akıyor. Son bir aydır akıl hocalığı yaptığı hemşirelerden birkaçı arkasından sesleniyor. Anna durmuyor.

Kamp başhemşiresi yapılan Eliza'yı çağırıyorlar ve o çoktan o deriden sıyrılmış, yırtık pırtık giysilerini temiz olanlarla değiştiren herkes gibi kolayca bir sonrakine adım atmaya hazır.

Bunun için Khiran'ın etkisine teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyor.

BAŞHEMŞİRELİK GÖREVİNDEN AZLEDİLELİ BİR HAFTA OLMUŞTU.

Bir hafta boyunca çevredeki ormanda yiyecek aramış ve elindekilerle idare etmiş. Kampta yanında çok az şey bulunduruyordu ama en azından oraya gittiği zamandan kalan birkaç temel eşyası vardı. Tek başına olmanın yükünü hafifletmek için yeterli.

Nereye gitmek istediğinden emin değil.

Karşı taraf için hemşire olarak işe alınabileceğine şüphe yok ama kendisine daha iyi davranılacağını düşünmüyor. Maaş çok daha yüksek olabilir ama saygı da bir o kadar eksik olacaktır. Yine de kurtarılan hayatlar demek.

Ve daha fazla önlenabilir hayat kaybı.

Belki de ebeliğe geri döner - en azından o zaman daha iyisini bildiğine inanan bir adamın kontrolü altında olmaz.

Nal sesleri onu birinin geldiği konusunda uyarır. Anna kaşlarını çatıyor, yollardan yeterince uzakta olduğunu bildiği için birinin derme çatma kampına rastlamasını engelliyor. Küçük ateşe, şişin üzerinde taze yakaladığı tavşana bakıyor. Dumanı takip etmiş olmalılar.

İyi niyetli olmadıkları neredeyse kesin.

Anna ayağa kalkıyor, akşam yemeğini hazırlamak için kullandığı bıçağı kapıyor ve büyük ağaçlardan birinin arkasına gidiyor. Sadece bir çift toynak var ve hiçbir yaya askerin ayak uyduramayacağı bir hızda ilerliyor - belki de bir gözcü. Hangi tarafta olurlarsa olsunlar, Anna kendini silahsız ve yalnız bulmak istemez.

Sırtını gövdeye yaslıyor, ağaç kabukları gömleğinin içinden tenine batıyor ve bıçağını hazır tutuyor. Toynak sesleri yavaşlayarak durur ve Anna yolcunun inerken çıkardığı belirgin sesi yakalar. Yavaş bir nefes alarak başını eğip alçak bir dalın yaprakları arasından bakıyor.

Kampını araştıran adam asker kırmızısı giymiyor ama göğsünde bir tüfek ve avcı gömleğinin üzerinde uzun kahverengi bir palto var. O halde Kıta Ordusu'ndan bir asker. Anna, adamın araştırmasını genişletmesine ne kadar zaman kaldığını düşünürken ayağının altında bir dal kırılır.

İrkilir, ardından gelen sessizlik bir silah sesi kadar kahredicidir. Bıçağını kaldırıp, nabızı kulaklarında çınlarken kaçınılmaz olanı bekler.

Hışırtilı bir adım, bir sessizlik ritmi daha ve sonra, "Eliza?"

Kendisi için seçtiği isim onu tereddütte bırakıyor. İçinde umut barındıran bir soru. Anna onun sesini tanıyor ama ağacın etrafından dolanıp yüzünü görene kadar bıçağı indirmiyor. "Dr. Thompson?"

Adam öyle derin bir iç çekiyor ki, omuzları ve göğsü rahatlamanın ağırlığıyla çöküyor. "Seni çekilmez kadın. Gittiğinden beri her boş anımda seni arıyordum. Aklından ne geçiyordu?"

Anna merakla ona bakar. "Beni kovdun."

"Gerçekten *gitmeni* istememiştim. Ne tür bir aptal savaşın ortasında tek başına ormana kaçır?" Bakışları kadının elindeki bıçağa kayıyor, bıçağın sapını hâlâ sıkı sıkı tutuyor. "Onu gerçekten kullanmayı planlamıyordun, değil mi?"

"Eğer mecbur kalırsam."

Frederick onun itirafından daha da tedirgin görünüyor. "Sen bir katil değilsin, Eliza."

Haklı elbette, ama bunu itiraf etmek ona pek iyi gelmiyor. Başını iki yana sallar. "Neden buradasın?"

"Ah, şey." Rahatsız görünme nezaketini gösterdi. "Sanırım endişelendim. Savaşın ortasında tek başına bir kadın mı? Bu vicdan azabıyla uyuyamazdım."

"Teşekkür ederim," diyor Anna, ateşi ve bekleyen yemeğini işaret ederek. "Ama gördüğünüz gibi, tek başıma gayet iyiyim."

Dr. Thompson kıpırdanıyor, elleri endişeyle iki yanında kıpırdanıyor, sonra uzanıp şapkasını çıkarıyor. Koyu sarı saçları terden ve yolculuktan nemlenmiş, hiç görmediği kadar dağınık. "Evet, benim de sana bir özür borcum var. Ve eğer kabul etme nezaketini gösterirseniz işinizi de."

Anna gözlerini kırpıştırıyor, adamın ne demek istediğini yavaş yavaş anlıyor. "Onları sen mi bıraktın? Kurtçukları mı?"

Başını salladı, parmakları şapkasının kenarıyla oynuyordu. "Aynen dediğin gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Gerçekten de iğrençti. Tamamen alışılmışın dışındaydı. Ama *işe yaradı*." Bir kahkaha attı ve başını salladı. "İşe yaradı ve ben... ben çok aşağılandım."

Başını kaldırıp Anna'nın bakışlarını yakalıyor. Anna onun gözlerindeki samimiyeti, omuzlarının gururlu çizgisini rahatlatan alçakgönüllülük kadar kesin bir şekilde görebiliyor. "Başka neler bildiğini duymak isterim." Yüzünde mahcup bir gülümseme, umutla karışık bir mahcubiyet. "Paylaşmak ister misin?"

FREDERICK, ANNA'NIN SANDIĞI G İ B İ BİR ADAM DEĞİLDİR.

Sunduğu her bilgi kısıntısını ikinci kez değerlendirmesini, rahatsız olduğu bir çare önerdiğinde kendi öğretileriyle karşılık vermesini bekliyor. Anna hâlâ ara sıra yüzünü buruşturduğunu fark ediyor ama artık onu eskisi gibi görmezden gelmiyor. Yanıldığının kanıtlanmasının utancı, şüphelerini dile getirmekten dilini alıkoymuş gibi görünüyor. Anna'nın

Bıçaklarını kaynar suda temizlemek gibi basit bir değişiklik yaptıktan sonra hastalarında enfeksiyonu azaltmada elde ettiği başarı da yardımcı oluyor.

Kampta sevgili olduklarına dair söylentiler yayılıyor. Anna bunun birlikte geçirdikleri zaman için daha uygun bir bahane olduğunu düşünüyor. Gerçeğinden çok daha inandırıcı - bir hurda kadının eğitimli bir adama, bırakın tıbbı, *herhangi bir şey* öğretmesi.

Söylentiler onu rahatsız etmiyor ama Frederick'in bunlardan rahatsız olduğunu anlayabiliyor. Dr. Prewitt'in akşam yemeğinde meslektaşlarına bir fahişeden tıbbi tavsiye almadan önce yüzüstü gömüleceğini söylediğini duyana kadar nedenini anlamaz. Anna yaşından mı yoksa kadın düşmanlığından mı sesini alçaltamadığından emin değildir, ancak kendisine doğru yönelen bakışlardan pek çok kişinin de yaşlı adamın açıklamasını duyduğunu anlar. Dudaklarının ince çizgisine ve kulaklarına yayılan derin kızarıklığa bakılırsa, Frederick'in de duyduğundan emin.

Onun bilgisini kabul ederek kendi itibarını da sarsmıştır.

Bir erkeğin zihninden çıkan yeni bir fikrin yenilik sayılması, ama bir kadının gözlemlerinin, fazla boş vakit geçiren bir kızın hayali merakları olarak görülmesi ne tuhaftır. Anna yaşlandıkça, tüm bu aptallıklara daha çok içerler. Acısını dindiren tek şey Frederick'in öğrenmeye olan şaşmaz bağlılığıdır; bir zihin değişebiliyorsa, diğerlerinin de bir gün onu takip edebileceği umudunun var olduğunu hatırlatır.

Yaz sonbahara, sonbahar da kışa doğru akıp gidiyor. Zaten yetersiz olan tayınlar azalır. Adamlardan bazıları ateş keki yapıyor - un ve sudan oluşan tatsız bir karışım, yassı, yoğun bir ekmek alayına dönüşüyor. Bazı günler et yerine aldıkları tuzlu domuz yağı tayınından daha cazip geliyor. Revirde savaş yaralarının yerini grip alıyor. Erzak o kadar az, tayınlar o kadar azdır ki Anna o kış olması gerekenden daha fazla kayıp verdiklerini bilir.

Bahar geldiğinde, karların erimesinin savaşı garantileyeceğini bilmesine rağmen rahatlar. Sıcaklık, çayırlardan toplanacak daha fazla ilaç ve daha az hasta demektir. Hastaları tedavi etmek ile umut ve duadan başka bir şey kalmaması arasındaki farktır bu.

Anna ikincisine güvenme inancını çoktan yitirmiştir. Arkasından

Frederick oflayıp pufluyor. "Yine ne yapıyoruz burada?"

Günün sıcaklığı nemle birlikte daha da çekilmez hale geliyor, ama bu Anna'nın haftalardır kamptan ayrılmak için bulduğu ilk fırsat; kamptaki ilk gerçek mola.

Karlar eridiği için ayrılmalarına izin verecek bir savaş. Döndüklerinde daha fazla dedikodu çıkacaktır ve kesinlikle daha müstehcen olacaktır ama Frederick öğrenmeye istekli olduğu sürece ona öğretmeye kararlıdır.

"Yiyecek
topluyoruz." "Ne
için?"

"Civanperçemi. Malımız azaldı. Kan kökü de bulabileceğimizi umuyorum. Dün Bay Pratchet'i öksürürken duydum. Son nöbeti onu neredeyse ölümün eşiğine getirmişti."

Adımları duraksıyor. "Kanotu mu? Zavallı adamı zehirleme ihtimaliniz daha yüksek. General o mektubu nasıl kaleme alacak?"

Anna durur, yüzünü ona döner. "Etkilidir." "Birini
öldürmediği sürece."

"O zaman kimseyi öldürmekten kaçınmalıyız." Aldığı tek yanıt boş bir bakış olunca iç geçiriyor. "Her şeyde olduğu gibi bu da bir dozaj meselesi."

Ona yetişmek için birkaç adım koşuyor, sırık gibi bir gölge onun yanında geziniyor. Kaşları kalkık, şüphecilik merakla savaşıırken soruyor: "Peki hangi dozda uygulanması gerektiğini biliyor musun?"

"En azından birini zehirlemekten kaçınmaya yetecek kadar."

"Olağanüstü," diye mırıldanıyor, onun yanında yürümeye devam etmek için bir fidanın dalını kenara itiyor. "Tüm bu bilgileri nereden edindin?"

Anna o n u n yüzüne bakmıyor, yalanlar dilinden dökülürken gözlerinin içine bakamıyor. "Burada ve orada." Kelimeler kendi kulaklarına bile kaçamak gibi geliyor, bu yüzden ekliyor, "Yerleşmekten çok seyahat ederek zaman geçirdim." Neredeyse gerçek. Ev gibi hissedecek kadar uzun süre kaldığı sadece birkaç yer olmuş, aradaki her şey daha çok yol boyunca bir durak gibi hissettirmiş.

"Öyle mi yani? Aksanınızdan dolayı merak etmiştim. İngiltere'de mi doğdunuz, yoksa çocukken oraya mı taşındınız?"

Anna'nın aklına duman ve gemiler geliyor; çok uzun zaman önce yaşanmış bir anının fısıltılı kalıntıları. "Çocukken oraya getirildim," diyor ayaklarının altından geçen toprağa b a k a r a k .

"Büyüleyici. Ve nerede-"

O daha sorusunu bitiremeden sözünü kesiyor. "Bir yetim olarak." Bu da başka bir yalan ama gerçeklerden daha kolay.

"Çok özür dilerim."

Sesi o kadar garip geliyor ki Anna kendini bir gülümsemeyi ısırırken buluyor. "Geçmişte kaldı." Ağaçların arasındaki bir açıklığa doğru başını sallıyor. "Az ileride bir çayır var."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Omzunun üzerinden ona bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İhtiyacımız olanı toplamak için onayınızı beklemedim doktor. Siz beni kovmayı düşünmeden önce bile buraya sık sık gelirdim."

Utançtan mı yoksa yanaklarına renk getiren sıcaklıktan mı bilemiyor. "Ah."

Çayır henüz çiçek açmanın ilk aşamalarında ama bakışları birkaç küçük beyaz çiçek kümesine takılıyor. Civanperçemi. Önlüğünün uçlarını beline bağlayarak bitkileri saplarından koparıyor ve derme çatma kesesine dolduruyor. Frederick'in elleri onunkilerden daha yavaş, kendine güveni daha az. Kadının topraktan kopardığı her üç sapa karşılık, Frederick sol elinde büyüyen bukete yalnızca bir tane ekliyor.

Önlüğü dolmak üzereyken ve civanperçemi yaması azaldığında, Anna omurgasını dikleştiriyor ve çayırı tarıyor. Daha fazlası için yeri yoktur ama elleri, eteklerinin taşıyamadığını taşımaya hazırdır. Yumuşak lavanta çiçeklerinden oluşan bir yama var. Anna bunun adaçayı olduğundan neredeyse emin ama emin olamıyor. İşaret etmek için Frederick'e dönüyor ama onun uzanmış eli - parmaklarının arasına sıkıştırılmış koyu mor bir çiçek- Anna'yı duraksatıyor.

Kaşlarını çatarak, uzatılan sabah zaferine bakıyor. "Bunun ne işe yaradığını bilmiyorum."

Frederick yumuşak bir sesle gülüyor ve sapını ustalıkla kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sende çok güzel duruyor. Başka bir amaca ihtiyacı var mı?"

Anna'nın eli kalkıyor, parmakları yaprakları okşuyor.

"İşte," diye mırıldanıyor. "Şimdi sana değişiklik olsun diye bir şey öğrettim."

YAZ GÜNLERİ UZUNDUR. DAHA FAZLA KAN VE DAHA FAZLA

savaşlar, arada sadece birkaç sessiz an. Hızlı bir yemek yemek için çalınan dakikalar, Frederick'in parmakları ona bir fincan zayıf çay uzatırken kendi parmaklarını okşuyor. O anlarda Anna, sırtında bir gölge gibi onu bekleyen acıyı ve ölümü unutup fincandan yükselen çam kokusunu içine çekebiliyor. Frederick çok az konuşur ya da hiç konuşmaz. Anna böyle olmasını seviyor. Anlayışla gelen sessiz yoldaşlığı seviyor. Bu -çılgınlık ve kan, acı ve ıstırap, kırılan umutlar ve kaybedilmiş davalar- paylaştıkları bir yükür.

Eylül ayına gelindiğinde, Anna'ya olan hislerinde bir hata yoktur.

Anna uzun bakışlara ya da flörte yabancı değildir. O çok uzun zamandır hayatta, ortalama bir erkek de tanıdık olmaktan başka bir şey olamayacak kadar ileride. Sonrasında gelebilecek şeylere bile yabancı değil. Bir keresinde, merakıyla yüzleşecek kadar cesur hissettiğinde, kendisinden korkamayacak kadar sarhoş ve karanlık bir odada bir adamla yatmıştı. Bu, tekrarlamak zorunda hissettiği bir deneyim değildi. Her nasılsa, Frederick'le farklı hissediyor. Bandajları ona verirken ince dokunuşlar

-Ona baktığında gözlerinin etrafında bir yumuşaklık. Bir *özlem*.

Anna nesneleştirilmeye yabancı değil, ama istendiğini hissetmeye yabancı. El üstünde tutulmaya.

Bu onu korkutuyor, çünkü bundan *hoşlanıyor*.

Onun ilgisinden hoşlanıyor, onun sevgisiyle rahatlıyor. Dokunulmaktan, istenmekten heyecan duyuyor. Muhtemelen sevmekten. Bu durumu daha da korkutucu kılıyor, çünkü ona olan tüm düşkünlüğüne rağmen, Anna onun gibi hissetmediğini biliyor. Onun ilgisini takdir ediyor, ancak bunları paylaşması gerektiğini bildiği şekilde paylaşmıyor.

Bu yüzden kendilerini yüksek çamların ve baldıran ağaçlarının arasında yalnız bulduklarında ve Frederick onun elini tutup bir öpücüğün içine çektiğinde, Anna donup kalır. Onun dokunuşunu istemekle başka biri olmasını dilemek arasında kalmıştır.

Daha uzun boylu ve daha koyu saçlı biri. Yeşil olduğu kadar mavi gözleri olan biri.

Öpüşmeyi kesen Anna oluyor, nabızı o kadar hızlı atıyor, o kadar yüksek ki, kalp atışından çok uzaktaki bir silah sesine benziyor.

Frederick'in parmakları saçlarının arasından geçiyor, ensesindeki düşük topuzu karıştırıyor. Gözleri kapüşonlu, arzulu. Anna, yüzünün kızarmış ve gözlerinin kocaman açılmış halinin nasıl görüldüğünü merak ediyor.

Anna onu sevmeye başlayabilir, bundan neredeyse emin. Keşke-Norwich'i düşünüyor.

Arkadaşı olarak gördüğü adamın, teni ortaya çıktığı anda ondan nasıl kaçtığını.

"Eliza," diye nefes alıyor Frederick, parmaklarıyla ensesini kavıyor. Anna her hecenin dudaklarına fısıldandığını hissedebiliyor. "Sana geri dönülmez bir şekilde aşışım."

Eliza.

Hiçbir isim ona bu kadar bıçak gibi gelmemiştir. Unuttuğu için kendine hiç bu kadar kızmamıştı.

Frederick Anna'yı sevmiyor; *Eliza*'yı seviyor. Yüzyılların sırlarını taşımayan, elbisesinin kumaşının altında saklayacak hiçbir şeyi olmayan kadını. Onun çocuklarını doğurabilecek ve yanında yaşlanabilecek versiyonunu seviyor.

Onu sevmiyor. Onu *tanımıyor* bile. Kadın geri çekiliyor.

"Özür dilerim," der, kelimeler ne kadar yumuşak fısıldanmış olsa da ağırdır.

Adamın gözlerindeki şaşkınlık da en az pişmanlığı kadar keskin. Adam başını sallar. "Anlamıyorum. Senin de aynı şeyi hissettiğini sanıyordum. Hissetmelisin."

Ona söyleyebileceği yüzlerce şey vardı. Bazıları gerçek. Çoğu yalan. Elleri önünde dönerken, hem ikisi hem de hiçbiri gibi hissettiren bir tanesinde karar kılar. "Yapamam."

Bir süre sessizlik, sonra bir gülümseme. "Önce evlenmek mi istiyorsun? Bu kadar mı?

Sana adımı ve her şeyimi memnuniyetle veririm-"

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, midesi çalkalanıyor. "Seni sevemem, Frederick.

Özür dilerim."

Adam geri çekiliyor, sanki sözleri fiziksel bir şekil almış gibi çarpılıyor. "Neden bahsediyorsun sen? Aramızdaki şey bu değilse neydi?" Gözlerini kısarak bir adım geri çekildi. "Başka biri mi var? Senin için konuşuldu mu?"

Evet. Hayır. Hayır. Gerçek çok karmaşık. Garip ve söylenmemiş bir şekilde dilinin ucunda bir an bile durmuyor. Frederick onun sessizliğini alır ve onun için yorumlar.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, kelimeler dikenli. "Bunca zaman, aşk hastası bir aptal gibi her adımını takip etmemi istiyorsun!"

Anna gözlerini kapatıyor, kalbine yerleşen acıyı yutkunarak bastırıyor. Onu düzeltmez. Düzeltmez. Başka biri var ama onun düşündüğü sebep bu değil. Onunla konuşuluyor ama elini isteyen Zaman'dan çok bir erkek. Onun yerine, "Benden öğrenmemi istedin." der.

Frederick başını sallayarak alay eder. "Tek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Belki de istemiştir. Belki de tüm işaretleri gördü ve gerçeği söylemekten daha kolay olduğu için onları görmezden gelmeyi seçti. Kendini destekleyerek omurgasını dikleştiriyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Ama sana verebileceğim tek şey bu," diyor, toplayabildiği tüm gücüyle onun gözlerine bakarak. "Üzgünüm, bu yeterli değil."

Anna arkasını döner ve yürümeye başlar. Ondan ve kamptan uzağa. Arkasında sessizlikten başka bir şey yoktur. Hiçbir kelime. Birbirini takip eden ayak sesleri yok.

Böylesi daha iyi.

TEPEDEN, RÜZGÂR SAÇLARINI KARIŞTIRIRKEN, ANNA savaş ortaya çıkıyor. Göğsünü sıkan bir duygu düğümü var, o kadar umutsuzca birbirine karışmış ki birini diğerinden ayırt edemiyor.

Onu bulması sürpriz değil.

"Hiç durmayacak mı?" diye soruyor.

Khiran iç geçiriyor, bacaklarını katlıyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Evet." Alaycı bir kahkaha ile noktalanın bir duraksama. "O zaman her şeyi yeniden yapacaklar."

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyor Anna, yüreğindeki boş sızı büyüyor. "Nasıl oluyor da bundan bıkmıyorlar?"

"Haklı olmak, öfkeli olmak kolay, sizden önce gelen tüm kan ve sefaleti görmek için orada olmadığınızda," diyor. "Bu askerlerin çoğu hayatları boyunca sadece bir savaş ilk elden görecekler. Hayatta kalanlar yaşlanacak ve ocaklarının önünde oturup bu savaşın hikayelerini çocuklarına ve torunlarına aktaracaklar. Onu romantikleştirecekler. Taburlarının ne kadar cesurca savaştığından övgüyle bahsederler. Savaşta yaşananlardan bahsetmeyecekler.

Dostlarının ve askerlerinin kanının botlarında ezilmesi ya da her askerin yüzünü boyayan korku. Hem düşman hem de müttefik."

Khiran'ın sözleri Anna'nın hissettiği türden isteksiz bir kabullenişle yüklü. "Sonra o çocuklar büyür. Atalarının savaştığı gibi savaşımaya heveslenirler, ancak bunun yalan olduğunu çok geç anlarlar."

Anna alay ediyor, kalbi kadar zayıf bir nefes fısıltısı. Bir tüfek sesi daha havayı yarıyor, yankısı vadide çınlıyor. Anna gözlerini kapatır, hayal kırıklığını yutkunarak bastırır. Kaç adamın kampa dönüp tedavi görecektik kadar uzun süre hayatta kalacağını merak ediyor. "Ve döngü devam ediyor."

"Ve devam ediyor, ve devam ediyor." Bir başka çatırtı aralarındaki sessizliği dolduruyor, ardından topların derin, tedirgin edici davul sesi geliyor. Çığlıklar takip eder. "Özür dilerim."

Anna ona bakar ama onun dikkati aşağıdaki savaşa sabitlenmiştir. "Ne için?"

"Birçok şey için," diyor, ağzının köşesi kıvrılıyor. Gözlerine ulaşmıyor. "Şu anda mı? Keşke sana daha umutlu bir bakış açısı sunabilseydim."

"Dürüstlük senin doğanda var," diye mırıldanıyor omuz silkerek. Bu, takdir etmeye başladığı bir gerçek. Khiran onun duymaktan nefret edeceğini ne kadar bilse de sözlerini sakınmıyor.

Kahkahadan çok alaycı kısa bir nefes alıp veriyor. "Çoğu zaman yalan söylediğimi düşünürsek cesur bir ifade."

"Benimle değil." Birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca onun yalan söylediğini ya da gerçeği çarpıttığını hiç görmemişti. Verdiği cevaplardan nefret edeceğini bildiği zamanlarda bile. Onun sözüne, her zaman geri döneceğine güvendiği gibi güveniyor.

"Hayır," diye kabul ediyor usulca, "Seninle olmaz." Başını sallıyor, başını düşünceli bir şekilde gökyüzüne kaldırıyor. "Ama bazen keşke yapabilsem diyorum."

Anna kalbindeki ağırlığa rağmen gülümsüyor. "Büyük düzenbaz benim için ne yalanlar uydururdu?"

Gözlerinde Anna'nın fazlasıyla aşına olduğu gölgeler var. "Dünyanın daha iyi olacağına dair."

Dizlerini göğsüne çekerek başka tarafa bakıyor. "Sana inanacağımdan emin değilim."

Daha da kötüsü, yapamayacağından neredeyse emindi. Bunun ne zaman değiştiğinden, geleceğin bugünden daha parlak olduğuna dair o sessiz umudu ne zaman kaybettiğinden emin değil.

Şu anda.

"Hayır," diyor, "inanmazsın. Aynı nedenle ben de umut etmeye cesaret ettiğimde kendime inanmıyorum." Dudaklarının kenarları acı ve keskin bir şekilde kıvrılıyor. "Zaman öğretmenlerin en acımasızıdır."

Eira da bir keresinde ona benzer bir şey söylemişti. Anna'nın bunun ne kadar doğru olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Derslerin bu kadar derinlere ineceğini tahmin etmemişti. Onun sesindeki acıyı duyan Anna, yalnız olmadığını bilerek biraz olsun rahatladı. Kalbi çok kırılgan olduğu için değil, dünya çok sert olduğu için.

Güneş ışığını yanaklarında yakalamak için yüzünü yukarı çeviriyor. Bulutlar mavi gökyüzünde birbirini kovalıyor, beyaz damlalar o kadar kırılgan ki dağılmalarına bir nefes kalmış gibi görünüyor. Tepelerde yankılanan acayip savaş sesleri olmasaydı, Anna neredeyse güne güzel diyebilirdi. "Burada daha fazla kalacağımı sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

Adamın bakışları açıkça meraklı. "Öyle mi?"

"Dün bir adam bana aşkını itiraf etti," diye itiraf ediyor. "Onunla çalışmaya devam etmenin akıllıca olacağından emin değilim."

Khiran'ın bakışları ağırlaşıyor. "Onu seviyor musun?"

"Sanırım sevebilirdim. Başka bir hayatta. Belki." Omuz silkiyor, bir ot parçasını koparıyor. "Fark etmez. O beni sevmedi. Gerçekten sevmedi."

Birkaç kalp atışından sonra bakışları kayboluyor. İfadesinde yabancı hissettiren bir tarafsızlık var - yüzyıllardır onun için takmaya zahmet etmediği bir maske. "Sesin çok emin geliyor. Bir aşk ilanını silmek bu kadar kolay mı?"

Gözlerini kapatan Anna, Frederick'in uzaklaştığında yüzünde beliren acı ifadesini düşünmemeye çalışır. Şimdi onun yanında bir tanrı olması için duyduğu ani ve geçici arzuyu düşünmemeye çalışıyor. Başını iki yana sallıyor, boynuna yayılan kızarıklığın suçunu sığağa atmaya hazırlanıyor. "Eliza'yı seviyordu. Farklı bir adı olan, yüzyıllar yerine sadece birkaç on yıllık yükü olan farklı bir kadın."

Sırları olmayan bir kadın.

İç çekerek, yıpranmış ot parçasını buruşup çürümesi için bir kenara fırlattı. "Bunun bir önemi yok."

Khiran alay ediyor. "Sen üzgünsün. Tabii ki önemli."

"Bu değil-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak sözünü kesiyor. Sonunda, "Onun için yas tutmuyorum," demekle yetiniyor. Anna ona bu acıyı yaşatan adama bakar.

Ölümsüzlük ve gözlerinin sözlerinde eksik olanı ifade etmesini umuyor. "Yas tutuyorum çünkü onun hayal ettiği geleceğin benim asla sahip olamayacağım bir gelecek olduğunu biliyorum."

Uzun bir an boyunca, verdiği tek yanıt, yoğunluğunu kırma isteğiyle parmaklarını kaşındırarak kadar araştıran bir bakış oluyor. Sonunda gözlerini kaçırıyor. Bu korkakça bir çıkış yolu gibi geliyor.

"Böyle bir hayat mı istiyorsun?"

Düşük topuzundan bir tutam saç kaçmış. Başını sallarken boynunu gıdıklıyor. Savaşın yankıları yumuşamıştı. Anna bunun tek sebebinin tetiklerini çekebilecek daha az erkek olması olduğunu biliyor. "Bu benim asla sahip olamayacağım bir hayat. Hiçbir zaman da olmadı." Ölümsüzlüğü tatmadan önce bile. Sırları kütüphaneleri doldurmadan önce. "Asla ulaşamayacağım bir şeyi nasıl isteyebilirim?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, elini koyu renk buklelerinin arasında gezdiriyor. "Bir zamanlar kullanılamaz olduğuna inanılan bataklıklar üzerine kurulmuş bir şehrin kanallarını geçtin. Ailen bir asır boyunca seni bekledi, var olduğunu kanıtlamak için babanın sözlerinden başka bir şey yoktu. Yine de evlilik hayatının seni aştığını mı düşünüyorsun?"

Kızardı, utanç derisini diken diken etti. "*Mutlu* bir evlilik hayatı beni aşar."

Evlilikten elde edilecek mutluluk her ne ise, düğün gecesinden öteye gitmeyecektir. Yüzyıllardır sakladığı tenine bir kez baktığında, bir zamanlar ona karşı hissettiği cazibe tiksintiye dönüşecektir. Daha da kötüsü, her türlü sevgi kızgınlığa dönüşecektir. Kasabanın açıkça alay ettiği yalancı bir cadı olacaktı; evlilik yatağına kandırarak giren bir cadı. Savaşın ortasında bile olsa, Anna'nın onu hemen ateşe atacaklarından hiç şüphesi yoktur.

Bu deneyimi tekrarlama riskini almak istemiyor. Başarısız olacağını bildiği bir şey için değil. Canının yanacağını bildiği bir şey için.

Khiran'ın bakışları ağır; ağırlığını yanağında hissedebiliyor. "Korkuyorsun."

Bir ifade, soru değil. Anna bunu inanılmaz derecede adaletsiz buluyor. "Dünyanın beni aştığını her zaman açıkça belirttiği şeyleri umut etmek için çok yaşıyım, çok *deneyimliyim*." Çenesini eğiyor, adamın gözleriyle buluşurken çenesi gergin. "Bu kendini koruma, korku değil."

Sessizliği, bakışlarının arayışı kadar gürültüdür. Sonunda konuştuğunda Anna'nın sessizliği kendi kendine doldurmasına ramak kalmıştır. "Özür dilerim. I...

senin yükünün benimkinden farklı olduğunu unutuyorum. Algı benim için bir araç, kullanabileceğim bir şey. Sizin için daha çok bir yük gibi hissettirdiğini unutuyorum."

Anna yutkunuyor, boğazı düğümleniyor.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

Frederick'in tepkisini düşünüyor - sırf kendi sözleri daha güçlü dursun diye onun sözlerini anlamlarından sıyrıp iskelet gölgelere dönüştürdüğü için. "Dinlediğin için. Anladığın için."

Hiçbir zaman taşımak zorunda olmamasına rağmen yüklerini kabul ettiği için.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Onu okyanusun ortasında, bir korsan kaptanın gemisinde bulduğunda, onu orada kapana kısılmış olarak bulmayı beklemektedir. Hiçbir şey onu saçları rüzgârla çözülmüş ve tuz yumuşak bukleleriyle oynarken görmeye hazırlayamazdı. Özgürlük ona yakışıyor.

GÜNEY ÇİN DENİZİ 1807

HER ŞEY BİR ANDA DEĞİŞEBİLİR.

Bu evrensel bir gerçektir -Anna'nın hayat boyu deneyimlediği bir gerçek- ve yine de onu gafıl avlamayı başarır. Portekiz'e rutin bir yolculuk olması gereken şey, Anna'nın kendini rahat hissettiğinden çok daha tehlikeli bir hal almıştır.

Sert tahtalar dizlerini ısıyor, güneş ensesine acımasızca vuruyor. Ayağa kalkmak için can atıyor ama buna cesaret edemiyor. Korsanlar anlamadığı bir dilde emirler yağdırırken değil. Cesur denizcilerden bazılarının cesetleri denize atılmadan önce kesilip biçilmesini izlemişken olmaz. Kanları hâlâ güverteye bulaşıyor.

Anna bıçaktan ya da kurşundan korkmuyor olabilir ama okyanusun sonsuz gibi görünen genişliğinden korkuyor.

Bu yüzden başını öne eğiyor ve itaatkâr bir yolcu gibi diz çöküp bekliyor. Depolara gidip gelen denizcilerin ayak seslerini dinler; kollarında değerli metaller ve ağır ipekler vardır. Bu korsanların keyfi yerinde. Yabancı lehçeleri düzenli olarak kahkahalarla bölünüyor. Her zahmetli adım cebinde altın anlamına geldiğinde bunaltıcı sıcağa ve neme katlanmanın daha kolay olduğunu hayal ediyor.

Sonra bir bağırış duyuyor ve Anna kelimeleri bilmesede bir emrin ucunu tanıyor. Kahkahalar kesilir. Güverteye yeni bir çift terlikli ayak iner, kendisinden önce gelenlerden daha küçük ve daha zariftir. Ayakkabıların diğerlerinden daha ince olduğu Anna'nın gözünden kaçmaz ya da mürettebatın üzerine çöken saygıdeğer sessizlik.

İçini bir merak kaplıyor ve gözlerini yukarı kaldırıp sıcak esintide dalgalanan uzun mor pelerini ve ince parmaklarda parıldayan yüzükleri inceliyor. Kişinin saçları koyu renk bir türbanla sarılmıştır ama Anna onu olduğu gibi tanır.

Bir kadın.

Ve daha önce gürültülü olan mürettebatın ani saygılı sessizliğine bakılırsa, *kaptan*.

Belki de bunun şaşkınlığıyla sessizce başını eğmek yerine bakmaya devam eder. Sonra Anna kaptanın yakasına işlenmiş altın meyveyi görüyor ve kendini durduramadan kelimeyi soluyor. "Tao."

Kaptanın adımları duraklıyor, karanlık bakışları delip geçiyor. Anna'nın anlamayı hiç ummadığı bir emir, ama takipçilerinden birinin Anna'yı ayağa sürüklemesine neden oluyor. Yüzbaşı yaklaşıyor, parmakları Anna'nın çenesini neredeyse morartacak bir basınçla kavırıyor. Dudaklarından daha yabancı kelimeler dökülüyor. Anna bunun bir soru olduğunu ancak kaptanın cevap bekleme şeklinden anlıyor.

"Özür dilerim, anlamıyorum," diye homurdanıyor Anna, sesi boğuk. Dalgalar geminin bordalarına çarpıyor; bu, onu atmayı seçmeleri halinde o suların derinliklerinde onu bekleyen ıstırabı hatırlatıyor.

Kaptanın çenesi eğik, keskin gözleri onu değerlendiriyor. Anna onun bakışları altında sıkıştığını hisseder. Yargılanmış hissediyor. Korsan vahşeti hikâyelerinin

ve sihir onu kurtarmayı bırakmadan önce kaç kez boğulabileceğinin bir sınırı olup olmadığını soruyor.

Kaptan yaklaşıyor. "Táo hakkında ne biliyorsun?"

ANNA ÇAYI DEMLİYOR, SHIH'IN OLDUĞUNU BİLDİĞİ ŞEYİ DİKKATLİCE YERLEŞTİRİYOR.

En sevdiği fincanı tepsiye koyup tadının oturmasını bekliyor. Kaptanın tercih ettiği tür, dünyanın Avrupa bölgelerinde alışık olduğundan farklıdır. Daha hafif, daha çiçeksi ve biraz da tatlı. Anna ilk kez demlediğinde, Ching Shih'in yüzü buruşmuş, tek bir kelimeyle açıklama yaparak fincanını itmişti.

"Daha az."

Daha az yaprak, daha az zaman. Çabalarının yeterli görülmesi için dört demleme daha yapması gerekti, Anna'nın dili yavaş yavaş öğrenmeye başlamasıyla daha da kolaylaştı. Tıpkı çay gibi bu dil de Anna'nın yıllar içinde öğrendiği Avrupa dillerinden farklıydı. Öyle ki, kaptanın sabrı ve desteği olmasaydı, Anna'nın temel bilgileri kavramasının aylar yerine yıllarını alacağından emindi.

Yine de, dili beceriksizce anlamasına rağmen Anna, Ching Shih'in neden onu Portekiz gemisinin güvertesinden alıp bir mahkûm yerine misafir olarak kendi gemisine götürmeyi seçtiğini hâlâ tam olarak anlamış değil. Eski mürettebat arkadaşlarından birkaçı aşağıda geçici bir ev buldu, zincirlenmişlerdi ve Anna'nın içini sızlatan koşullarda yaşıyorlardı. Bir keresinde onlara yedek yiyeceklerinden getirmeye çalışmıştı. Parmaklıkların arkasından ona tükürdüler ve başlarına felaket getirdiği için ona küfrettiler - gemide bir kadın kadar kötü şans yoktur - ve Anna'nın onlara karşı sempatisi azaldı. Kemiklerindeki yağ gibi yavaş yavaş eriyip gittiler.

Dört ay sonra fidye karşılığı kurtarıldıklarında, gözlerinde ona karşı daha az nefret yoktu. Korsan kaptan zarif bir el hareketiyle rampayı işaret ettiğinde ("Kal ya da git. Sen seç.") Anna gitmeye cesaret edemedi.

Kaptanın bakışlarındaki onayı kaçırmamıştı, sanki Anna sınanmış ve kazanmıştı. Belki de bazı açılardan kazanmıştı. Ching Shih'in komutası altında Anna'ya daha önce hiç görmediği bir saygı gösteriliyordu. Adamlar bakmıyor, dokunmuyorlar. Bir zamanlar kendini koruduğu tüm yolları fark etmek sinir bozucu - başı eğik ve boş görünen köşelere asla cesaret edemiyor.

Yaşadığı tüm yüzyıllar boyunca en fazla özgürlüğü bir korsanın gemisinde bulmuş olmasında bir ironi var elbette.

Nedenini anlaması üç haftasını alır. Mürettebattan birinin ağlayan, hırpalanmış karısının kaptanı ziyaret etmesinden üç hafta önce. Bir saat geçmeden kocasının kafası güvertede yuvarlanır; kazancı dul eşinin ellerindedir. Ching Shih'in komutası altında uyulması gereken kurallar vardır. Sadakatsizlik ve tecavüzün bedeli itaatsizlikle aynıdır, yani hayatları.

Böylece Anna ilk kez erkekler arasında yaşar ve kendini güvende hisseder. Başını dik ve omurgasını dik tutmayı öğrenir, sahip olmaya hiç cesaret edemediği bir özgüvenle yürür. Boş zamanlarında aşçılarla şakalaşır ve daha arkadaş canlısı mürettebat üyelerinden bazılarına karşı Go oynamayı öğrenir. Asla kazanamıyor ama kazansa bile ortaya çıkabilecek öfkeden asla korkmuyor.

Gemideki ana sorumluluğunun kaptana hizmet etmek olması da buna yardımcı oluyor. En sevdiği çay sunucusu kaybolursa kimse Ching Shih'in gazabına uğramak istemez.

Anna taştan demliğı sertleşmiş ballı bisküviler ve iki fincanla birlikte ahşap tepsiye yerleştiriyor. Dikkatlice dengeleyerek kaptana doğru götürür. Shih denizdeyken kendine çok az lüks sağlar ama günlük çayının kalitesinden asla ödün vermez.

Servis etmeden önce kaptanın fincanını dolduran ve kendi fincanını dolduran Anna, Shih'in bakışlarının ağırlığını hissedebiliyor. "Gittikçe daha iyi oluyorsun," diyor aksanlı İngilizcesiyle.

Anna sağ elini yumruğunun üzerine koyarak başını eğiyor. "Duōxiè."

Bu onların günlük ritüeli. Shih İngilizcesini geliştirirken Anna da öğrendikleriyle onu etkilemeye çalışıyor ve kendini utandırmaktan kaçınıyor. Bu dengesiz bir alışveriş; Shih'in İngilizcesi Anna'nın Kantoncasından çok daha ileri düzeyde.

Bugün masanın üzerinde bir harita var, denizler ve kıyılar en az resimler kadar güzel karakterlerle düzgünce etiketlenmiş. Konuşmadaki ilerlemesine rağmen

Anna, onların karmaşık yazı sisteminden bunalmış hissediyor. Bir karakter denizinin içinde tanıdığı tek kelime 'okyanus'.

Ching Shih çayını yudumluyor, gözleri Anna'nın kışkırdığı bir yoğunlukla haritanın üzerinde geziniyor. Sürüklenmek kaptan için fazla yumuşak bir kelime. Anna henüz onun kadar şiddetli bir yoğunluğa sahip biriyle tanışmamıştır. Onu harekete geçiren bir başarı arzusu değil, bir *ihtiyaç*.

"Şimdi eve gidiyoruz. Qing..." Tereddüt ediyor, aradığı kelimeyi bulmaya çalışırken dudakları hayal kırıklığıyla inceliyor. "Nav?"

"Donanma," diye düzeltiyor Anna.

"Donanma," diye tekrarlıyor. "Sularımın kontrolünün kendilerinde olduğuna inanıyorlar. Ama değiller." Bir yudum daha. "Önce erzak stoklayacağız."

Anna hiçbir şey söylemiyor. Kaptanının konuşmasının, onun sohbet etmek istediği anlamına gelmediğini öğrenmişti. Bir soru sormadığı sürece, en iyisi sadece dinlemektir. Zaten Ching'in de tek istediğinin bu olduğundan şüpheleniyor. Dinleyecek ve sorulduğunda korkmadan konuşacak biri. Anna, erkek mürettebat üyelerinin onun kadar saygılı bir dinleyici olamayacağı hissine kapılır.

Bu yüzden sonraki bir saat boyunca kaptan rotayı çizerken onu dinler, nerede duracaklarını ve neden duracaklarını söylerken onu dinler, bir yandan da fincanını doldurmaya devam eder. Sonra, ona söyleyecek bir şeyi kalmadığında, Ching Shih ona izin veriyor ve Anna saatlerini aşçıya yardım ederek dolduruyor.

"KORSANLIĞA MI BAŞLADIN?"

Yanındaki adam geçmişte aldığı şekillerden hiçbirine benzemiyor; uzun siyah saçları toplanmış, mürettebatın geri kalanıyla uyumlu güneşten kararmış bir cilt ve yine de zorlu bir hayatın getirdiği tüm lekelerden yoksun. Yine de onu bir anda tanıyor. Anna dirseklerini küpeşteye dayamış, karanlık suya ve yüzeyde ılık kırıntıları saçan ayın çarpık yansımasına bakıyor. "Beni yargılıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Adam onun duruşuna uyuyor, omuzları birbirine değiyor. "Değişiklik olsun diye fedakârlık eğilimlerini bir kenara bırakmayı hak ediyorsun."

Anna yaptığı şeyin bu olduğuna ikna olmuş değil, hiç değil, ama tartışmaya zahmet etmiyor. Khiran'ın her zaman bir bakış ve "sen öyle diyorsan" esprisiyle rüzgârı yelkenlerinden çekip alma gibi bir huyu vardır. Asla ikna olmayacak birine karşı kendi fikrini kanıtlamış gibi hissetmek zor. "Seni ne getirdi?"

"Seni kontrol etmekten başka bir nedenle burada olduğuma inanıyor olamazsın." Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden açık bir bakış attı. "İtiraf etmeliyim ki, Avrupa ve Amerika'da o kadar uzun süre kaldınız ki, buralardan hiç ayrılmayacağınız konusunda endişelenmeye başlamıştım."

"Bu sizi rahatsız eder miydi?"

"Bu sana verilen hediyelerin büyük bir israfı olurdu." Gözleri onunkilerle buluşur. Anna onun gözlerinin gün ışığında ne kadar karanlık olacağını merak ediyor. "Bu büyük bir dünya. Bunu bilmemek utanç verici olur."

"Görmek mi demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Birkaç yüzyıl daha geçsin, görmek yetmeyecek. Gözlerin göremediği o kadar çok şey var ki. Hissedilecek dokular, deneyimlenecek tatlar, öğrenilecek kültürler." Gözleri onunkilere kayıyor, o kadar karanlık ve durgun ki ay ışığını altlarındaki okyanustan daha iyi yansıtıyorlar. "Eğer şimdi hissetmiyorsan, hissedeceksin."

Anna inanmıyor ama ona inanıyor. Başka pek çok konuda haklı çıkmışken inanmamak zor. "Yaptığın şey bu mu?"

"Onun gibi bir şey. Kantonca nasıl gidiyor?"

"Bildiğimden çok farklı. Daha uzun zamanımı alıyor." Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Gerçi sanırım öğrenmeye yüzyıllar önce başladım, bir bakıma. Bu çok komik. Bunca yıldan sonra bana verdiğin meyvenin adını hâlâ hatırlıyorum. Tadını hâlâ hatırlıyorum."

"Ölümsüzlük acı da olsa tatlı da olsa bir etki bırakır."

Anna mırıldanır. "Geçen gün bana bir hikâye anlattılar," diyor ağzını bükerek. "Sun Wukong hakkında. Adını duymamışsınızdır, değil mi?"

"Bir kayadan doğmuş ve Yeşim İmparatoru tarafından baş belası olduğu için kovulmuş?" Hinzırca sırtıyor. "Aşına olduğumdan emin değilim. Yıkıcı derecede yakışıklı mıydı?"

"Bana çıplak bir maymun olduğu söylendi."

Gülümsemesi kaybolmuyor. "Bir hikâyeyi yeterince anlatırsanız ayrıntılar zaman içinde değişecektir. İnsanların uygun gördükleri yerleri atlamak ve süslemek gibi bir huyları vardır. Zaman her şeye dokunur."

"Sen değil," diye mırıldanıyor Anna, mizahı bozuluyor. "Ben değil."

"Evet, ben." Adamın gözleri karanlık, ama bir an için soluk yeşil bir parıltı yakaladığını düşünüyor. "*Özellikle* de sen. Hiçbir şey değişime karşı bağışık değildir, Anna. Ne dağlar ne de okyanuslar. Daha kaçınılmaz bir şey yok; bizi bu kadar ayırım gözetmeksizin birleştiren başka bir şey yok."

Ellerine bakıyor, avuç içlerini kaplayan nasırları karıştırıyor. Başlangıçta da oradaydılar. Bir şekilde onun bunu kastetmediğini biliyor. Kalbinde artık daha fazla yara izi var. Daha fazla kalp kırıklığı ve trajedi. Zaman onu katılaştırmış; dünyadaki tüm ölümlere ve acılara karşı hissizleştirmiştir.

Ve o anda, eskiden olduğu kadını özlediğini fark eder. "Bu acı bir gerçek," diye yatıştırıyor, "ama içinde rahatlık da var. Değil mi? ne düşünüyorsun?"

Anna yıldızlara bakıyor ve o fark etmeden ne kadar değiştiklerini merak ediyor. Gökler kadar uçsuz bucaksız ve sonsuz bir şey direnemiyorsa, kendisinin direnebileceğine inanmanın aptallık olduğunu düşünüyor. "Belki," diye mırıldanıyor, kaşları çatılıyor. Cesaretini toplayarak ona bakıyor çünkü ona dürüstçe cevap vereceğine güvenebileceği tek bir kişi var. "Ben kalpsiz miyim?"

Adamın gözlerinde bir şaşkınlık belirliyor ve kaşları çatılıyor. "Kalpsiz mi?" diye yankılanıyor. "Nasıl-"

"Şimdi daha az acıyor," diye ağzından kaçırıyor, o düşüncesini tamamlayamadan sözcükler aceleyle onu terk ediyor. "Ölüm, acı. Eskisi gibi acıtmıyor."

Şaşkınlık yerini hüzünlü bir anlayışa bırakıyor. "Hayır, Anna. Bu dünyadaki onca insan arasında senin hepsinden daha yürekli olduğunu düşünüyorum."

Anna başını sallıyor, kollarını beline doluyor. "İçimden gelmiyor," diye mırıldanıyor, suyun karşısına bakarak. "Mahkûmların solup açlıktan ölmelerini izledim ve çektikleri acılar için hiçbir şey hissetmedim."

Adam kaşlarını kaldırıyor.

"Hiçbir şey mi?" "Yeterince değil."

Kıkırdaması böylesine ağır bir konu için fazla hafif ama aralarında süzülüyor. "Ancak siz, ayağınıza tüküren adamlara yemeğinizi sunmayı yeterince önemsememek olarak görürsünüz."

"Nasıl-"

"Denizlerdeki en başarılı korsanın gemisindesin. Seni kontrol etmemi beklemiyor muydun?"

Anna kaşlarını çatı. "Seni görmedim."

"Bazen bulunmayı istemem." Sonra, sanki sadece onu yatıştırmak için itiraf eder. "Sadece tehlikede olmadığını görecekt kadar kaldım." Gözleri yumuşar. "Sen canavar değilsin, Anna. Kendini ne kadar suçluluk duygusuna gömmüş olursan ol. Kalbin sadece öyle olması gerektiği için daha katı." Elini göğsünün üzerine, kalbinin yukarısına koyuyor. Kalbinin avucunun altında hızla çarptığını hissedebiliyor. "O da korunmayı hak ediyor."

KIYIYA ULAŞMAK BİR HAFTA SÜRER. BİR HAFTA BOYUNCA ANNA Saçlarında rüzgâr ve dudaklarında tuz hissi, çay eşliğinde hikâye ve kültür paylaşımı. Bu hayatın diğerlerinden daha uzun süre yaşamaya devam edebileceği bir hayat olduğunu düşündüğü bir hafta.

Bu düşünce tam olarak oluşmadan paramparça olur.

Sahilde bir katliam olur, ılgıklar ve evlerden dökülen kan, ipeğin üzerindeki mürekkep gibi Anna'nın kalbine, silemeyeceği kadar hızlı yayılan kalıcı bir leke olur.

Bunu saklayamayacak kadar dehşete düşmüştür.

Ching Shih onun bakışını yakalıyor. "Onaylamıyor musun?"

Zaman her şeye dokunur. Khiran söyledi.

Ama Anna kendini buna kaptırmak istemiyor. Kalbi yaralı ama sahildeki şiddeti görmek onu sarsmış. Trajediler artık eskisi gibi kalp kırıklığı yaratmıyor ama zulüm *yaratıyor*. Kardeşlerinin ellerinde acı çeken insanlara bakamıyor ve gördükleri karşısında midesi bulanmıyor. Shih'in korsanlarının omuzlarında ganimet gibi taşıdıkları örgülü kafalara, göğüslerine bulaşan ve ellerini kirleten kana bakıp içindeki dehşeti göremiyor.

Bu bir savaş değil. Bu bir katliam. "Onlar sadece insan. Masumlar."

Shih alay ediyor; keskin bir kadın için yumuşak bir ses. "Burası kızlarını geneleve, oğullarını da kölelik hayatına satmaya hazır bir köy." Bakışlarında uyarılar var. "Neden benim merhametimi hak ediyorlar?"

Anna onun bir cevap istediğine inanmasa iyi olur, ama kalbini d rt en bir aciliyet var ve bunu bırakmasına izin vermiyor. "Nereden biliyorsun?"

"      hepsi aynı   r m    ipekten kesilmi  . Onların benden esirgedi   merhameti ben neden onlara vereyim?" Di  erlerinin  zerinden bir    lık y kseliyor, yutulmadan  nce suyun  zerinde kanıyor. Shih, Anna'nın irkildi  ini fark eder ve ba  ını sallar. "Seni kırılana kadar b kecekler, T ohu  . E  er bu d nyada y kselmek istiyorsak, bizi a  a  ıda tutan elleri ısırmalıyız."

Anna sessizle  ir, kalbi bo  azındadır. Tırmanmak i  in masumların kanlı bedenlerini kullanarak y kselmektense d   meyi tercih eder ama hi  bir   ey s ylemez. O gece ve sonraki bir  ok gece, r yasında yankılanan     lıklar ve kanlı okyanuslar g r r ve g zlerini yakan ya  lar ve terle uyanır.

ANNA DAHA FAZLA KALAMAYACA  INI BILİYOR AMA NASIL YAPACA  INDAN EMİN DE  İL.

Ayrılın. Ching Shih zalim oldu  u kadar merhametlidir de ve Anna bu sulara gezinebilece  inden emin de  ildir. Haftalarını plan   st ne plan yaparak ge  irir; bir sonraki baskında sessizce karaya   ıkmak ya da kaptandan ayrılmak i  in izin istemek gibi. Sonunda, se  im onun i  in yapılır.

Kaba eller onu duvara do  ru iter, tahta omuzlarını ısıtır, omurgasını kırar. G vertenin altındalar -di  er m rettebatın g r    ve sesinden uzaktalar- ve Anna daha tehdit Gang'in a  zından   ıkmadan onun ne istedi  ini biliyor.

Nefesi kula  ında, v cudu onu duvara yapı  tırıyor. "Ba  ırırsan seni   ld r r m. Birine s  ylersen seni   ld r r m."

Anna, kendisini   l mle tehdit eden, eli bo  azına tıpkı   imdiki gibi bastıran, uzun zaman  nce   lm    olan adamı d    n yor. Kurdu  u hayatı yakıp yıkmadan  nce korkmu   ama yara almadan gitmi  ti.

Kırılana kadar seni b kecekler.

Anna e  ilmeyecek, kırılmayacak, bununla de  il. Y z n  tırmalıyor, ayaklarını yere vuruyor ve baldırlarını tekmeliyor. "Kaptan senin

Kafa," diye tıslar, çünkü Ching Shih zıtlıklar üzerine bir çalışmadır, acımasızlıkla merhameti aynı nefeste gösterir. Bıçağını kaplayan Anna'nın kanı olmayacak.

Gang gülüyor, kokuşmuş ve karanlık. "Beni kim suçlayacak? O senin gittiğini fark edene kadar okyanusun dibini boylamış olacaksın."

Kumaşın yırtılması, göğsündeki ani hava tıslaması ve Anna'nın tanımadığı kelimelerle bağırarak uzaklaşmadan önceki acı dolu duraklama. Kaptan kesinlikle onun kellesini alacak olsa bile, bunun kendisinin güvende olduğu anlamına gelmediğini biliyor. Ölümsüzlüğünün bir sınırı, bir zayıflığı olup olmadığından emin değil ama kelle uçurmak denenmesi gereken aptalca bir şey gibi görünüyor. Deniz, geminin duvarlarına çarparak, derinliklerine atılmanın belki de ikisi arasında en kötü kader olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Elleri göğsündeki yırtık bezi karıştırıyor ve aceleyle güverteye çıkarken onu sıkıca kavıyor. Gang çoktan mürettebatla konuşmaya başlamış, sözleri Anna'nın yıpranmış zihninin tercüme edebileceğinden daha hızlı bir şekilde onu terk ediyor. Verdikleri geniş mesafeyi, *bakışları* yorumlamak o kadar da zor değil.

Anna bir adım geri çekilirken kendini küçülmüş, omuzları kamburlaşmış hissediyor. Yüzyıllar geçti, ayaklarının altındaki kara ve deniz değişti ama bu değişmedi. Asla da değişmeyebilir.

Kırılana kadar seni bükecekler.

Ama Anna onların asla yaşayamayacağı neredeyse altı yüz yıla sahip, yeniden doğuşları ve vebaları, lavanta tarlalarını ve kıtlıkla dolu sokakları gördü. Onların sadece duydukları aynı tarihleri yaşamış, hakkında sadece ufak tefek şeyler bildikleri tanrıya dost demiş.

Kırılana kadar seni eğip bükecekler, diye uyarmış Shih onu. Ama bir zamanlar, çok uzun zaman önce, şekil değiştiren bir tanrı elini uzatmış ve ona "*Korku ölümlüler içindir*" demişti.

Omurgası dikleşiyor, çenesi yükseliyor ve bazılarının bocalamasına neden olacak bir kararlılıkla onların bakışlarını karşılıyor. Bu adamların çoğuyla gülmüş, yıldızların altında hikâyeler anlatmış ve aynı yemekleri paylaşmıştır. Bırakın baksınlar - bırakın korksunlar - ama onun her şeyin üstünde olduğunu görsünler.

Ching Shih gürültünün etkisiyle odasından çıkar. "Burada neler oluyor?"

İlk konuşan Gang olur, kelimeleri Anna'nın yönünü işaret edişiyle aynı keskinlikte çıkar. "Kaptan, o

lezyonlar! Kıyıya çıkmalı ve içindeki kötülük yayılmadan onu hemen gömmeliyiz!"

Kadın ona bakıyor, gözleri şüpheyle kararmış. "Peki bunu nereden biliyorsun?" Adam susuyor ama kadının bakışlarında cevabı anlamsız kılan bir keskinlik var. Anna'ya döner. "Seni zorladı mı?"

Anna gömleğinin yakasını daha da sıkıyor ama Gang'in bakışlarını tutuyor ve sesini yükseltmiyor. Onun merhametini hak etmiyor. "Denedi."

Shih başını eğerek sessiz bir emir verir ve Gang iki mürettebat arkadaşı tarafından yakalanır. Rengi solmuş, korkudan titriyor ama onlara karşı koymuyor. Karşı koysa bile kaçacak yeri yoktur; etraflarında açık okyanustan başka bir şey yoktur.

Keskin bakışlarıyla Shih'in dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Onu aşağıya götürün. Bırakın karanlıkta otursun, güneş uyumadan önce ölümün onun için geleceğini bilsin." Anna'ya dönüp onu değerlendiriyor. Anna geri çekilmeyince kamarasını işaret ediyor. "Gel, Táohuā. Konuşacak çok şeyimiz var."

Anna, Gang'in arkasından bağırarak yaptığı yakarıları duymazdan gelerek onu takip eder ve kalbinin atışlarını sakinleştirmeye çalışır. Eğer Gang'in onu gömme önerisini yerine getirmeyi planlasaydı, onu kamarasına davet etmezdi.

Kapı kapandığı anda kaptan Anna'nın göğsünü işaret eder. "Bir bakayım." Bir talep, rica değil. Anna aradaki farkı görmezden gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Cesaretli bir nefes alarak yırtık kumaşın yana düşmesine izin veriyor - işaretli teni tümüyle sergileniyor. Shih'in yüz ifadesinde korku yok ama Anna sempati de olmadığını anlamakta gecikmiyor. Uzaklara bakar, elleri iki yanında yumruk olur ve kararını bekler.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Shih'in bakışları hafifliyor ve en sevdiği sandalyeye oturuyor. Dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını dikmiş. "Çayı yap."

Anna hem rahatlamış hem de utanmış bir halde kızarır ve kaptanın en sevdiği çay karışımını ve demliği almadan önce boynundaki bez parçalarını bağlayarak mütevazılığının büyük kısmını korur. Su ısınırken hiçbir şey söylemiyorlar. Yapraklar demlenirken de hiçbir şey. Anna çayı döküyor, ancak davet edildikten sonra oturuyor.

Ancak Shih ilk yudumunu aldıktan sonra, ipekleri her ince hareketiyle fısıldarken, kırılgan sessizliği bozuyor. "Bu izleri ne zamandır taşıyorsun?"

Hileli bir soru. Anna ona verebileceği en doğru cevabı verir. "On beşinci yazımdan beri."

Başını sallayıp fincanını yere bırakıyor. "Tanıdığım bir kız vardı. Benimle birlikte çiçek teknelerinde çalışırdı. Seninki gibi bir kalbi vardı." Gözleri Anna'nın göğsüne dalıyor, sanki kumaşın içini görüyormuş gibi. "On üç yaşına geldiğinde onun da seninki gibi izleri vardı." Bakışlarını kaldırıyor. "O kızda kötölük görmedim, tıpkı sende görmediğim gibi."

Anna titrek bir nefes veriyor, ellerini kucağında kavuştururken parmak eklemleri bembeyaz. "Bu cüz zam değil. Yayılmıyor."

"Cüz zam," diye yineliyor Ching, kelimenin tadına bakarak. "Bunun için başka bir adımız var." Tekrar kapalı göğsüne bakıyor. "Ama sanırım haklısın. Yine de kalmana izin veremeyeceğimi bilmelisin."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Anna, ama yine de hayal kırıklığını hissediyor. Bakışları pencereye gidiyor, oturduğu yerden görebildiği tek şey gökyüzü olsa da ötesinde okyanus olduğunu biliyor. "şiddetten hoşlanmadım, hoşlanamam -şiddet içinde gelişebilecek biri değilim- ama geri kalanı... deniz ve özgürlük. Bu hayatı sevdim," diye nefes alıyor. "Onu özleyeceğim."

Bu gerçeğin tadı hem acı hem de tatlıdır.

ON ALTINCI BÖLÜM

Korkusu onu çağırıyor. Kafatasının arkasında, damarlarındaki kanın soğumasına neden olan iğne ucu kadar bir çığlık. Oraya vardığında, onu gördüğünde, neredeyse kayacaktı. İnsanların hayatlarına karışamaz ama o anda neredeyse buna degeceğini düşünür...

LOUISIANA, BİRLEŞİK DEVLETLER 1855

ANNA'NIN NEFRETİNİN ÇOK PARLAK BİR ŞEKİLDE YANDIĞI ZAMANLAR VARDIR, KABARIR.

Genç kadının göğsüne sıcak bir kompres bastırırken, nemli bezin altındaki koyu teni ateş gibi sıcaktır, Anna öfkesinin yanmaya devam edeceğini bilir. Anna'nın dilini ısırmasına neden olan tek şey Jenny'nin gözlerinde parlayan acı ve gözyaşları, çok acı veren bir dünyaya kendini kapatan birinin uzaklara bakışıdır.

On yedi yaşından büyük olamaz.

Grubun geri kalanıyla birlikte geldiğinde, Anna kaçağın gömleğindeki kat kat ikiz lekeleri hemen fark etti. Emzirecek bebeği olmayan emziren bir anne. Anna kollarının neden boş olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu.

Kapı aralığında güven verici bir gölge gibi beliren adama dönüp başını pişmanlıkla salladı. Nazikçe, kadının elini kompresin üzerine doğru çeker. "Şunu orada tutabilir misiniz, Bayan Jenny? Bay Silas'la biraz konuşmam gerekiyor, sonra da ağrınız için size bir şeyler getireceğim, tamam mı?"

Jenny başını sallıyor, cevabı uzun zamandır ona zorla söylenen ve anlamdan çok hayatta kalmakla ilgili hale gelen kelimelerin cansız bir yankısı. "Evet, hanımefendi."

Anna boğazındaki sıkıntıyı bastırarak yutkunur ve ayağa kalkarak Silas'ı kapıda karşılar. Anna, sadece on adım ötedeki mutfakta, Jenny'nin erkek kardeşi ve amcasının yetersiz yemekleri üzerine konuştukları alçak mırıltıyı duyabiliyor. Anna da sesini alçak tutar. "Silas, seyahat etmemeli. Tedavisiz iki gün daha onu öldürebilir."

Koyu renk gözleri kızın omzunun üzerinden düşünceli bir şekilde yatak odasına bakıyor. Adam başını sallıyor. Onu son gördüğünden beri saçları uzamış, kısa teller kafa derisine doğru sıkıca kıvrılmaya başlamış. "Gün doğarken gitmeliyiz, gitmezsek başaramayacaklar."

Anna başını sallıyor. Son üç yılda onun yaptığı planları sorgulamamayı öğrenmişti. İster toplanan istihbarattan ister tamamen içgüdüsel olsun, Silas ondan şüphe etmesi için çok fazla ruhu bir sonraki güvenli eve başarıyla yönlendirdi. "Onları ayırmaktan nefret ediyorum ama başka bir seçenek göremiyorum."

"Sanırım haklısınız, Bayan Lydia."

Lydia. Başka bir hayat için başka bir isim. Anna ilk kez değil, neredeyse ilk tanıştıklarında ona gerçek adını vermiş olmayı dileyecekti. Birlikte yaptıkları onca işte, Silas kısa sürede Anna'nın arkadaş olarak gördüğü biri haline gelmiştir.

Birlikte, Jenny'nin kalıp iyileşmesine ve aile üyelerinin yollarına devam etmesine karar verirler. Silas yatağının başında onunla yumuşak bir şekilde konuşur ve Jenny seyahat edebilecek kadar iyileştiğinde onları yeniden bir araya getirmek için elinden geleni yapacağına söz verir. Anna onları birkaç saat sonra, yaklaşan gün doğumu ufku siyahtan çok griye çevirdiğinde uğurlar. Silas şapkasının kenarını her zaman yaptığı gibi eğiyor; Anna'nın uzun zamandır 'yakında görüşürüz' olarak yorumladığı sessiz bir söz.

Anna çenesini eğiyor, cevap niteliğinde bir söz.

Ben burada olacağım.

JENNY İYİLEŞMEDEN ÖNCE DAHA DA KÖTÜLEŞİR.

Ateşi ilaçların kontrol edemeyeceği kadar yükselir. Jenny'nin rüyaları uyanırken bile bir vebaya dönüşür. Yanında olmayan oğlunu çağırıyor, Anna'nın onu teselli etmesinden daha hızlı bir şekilde dudaklarından özürler dökülüyor. Hastalık insanların en karanlık pişmanlıklarını ortaya çıkarır. Jenny'nin durumunda ayrıntıları anlamak imkânsızdır ama Anna'nın şüpheleri vardır. Bu durum kalbindeki acıyı ikiye katlar, Jenny'nin yaptığı fedakârlıkların boşa gitmediğinden emin olmak için her zamankinden daha karardır - bir kâbus yaşadktan sonra şafağı görecekt kadar yaşadığından emin olmak için.

Anna'nın ilaç stokları zaten azdı; Louisiana'nın bataklıklarında ve bataklıklarında saklanan her türlü tedavi onun için bilinmezdi. Jenny'nin kızarmış vücudunun üzerindeki nemli bezleri serin ve taze olanlarla değiştirirken Anna, Eira'yı düşünür. Onun nerede olduğunu ve nasıl bir bilgelik sunabileceğini merak eder. İlk kez onunla iletişim kurmanın bir yolu olmasını diliyor.

Beşinci gün ateşi nihayet düşer. Jenny altıncı güne kadar uyanmaz. Silas geri dönmüş, genç kızın erkek kardeşi ve amcasını bir sonraki güvenli eve götürmeyi başarmıştır. Jenny'nin gözleri açıldığında, Silas'ın mızıkasının sesi yatak odasının duvarlarında mırıldanmaktadır, notalar uzun ve pürüzsüzdür.

Anna, Jenny'nin cam gibi gözlerinin düşünceli bir şekilde odanın içinde gezindiğini görünce rahat bir nefes alır. Şaşkın ama bilgili. "Bizi epey korkuttun," diyor usulca. "Neden seni oturtup biraz su içirmiyoruz?"

Jenny zayıf bir baş sallamadan önce birkaç saniye ona baktı. Anna onu oturur pozisyona getirdikten sonra içi su dolu yontulmuş ahşap bir fincan uzatıyor.

Jenny içerken Anna yatağın başucundaki sandalyeye yerleşir. Bardak saniyeler içinde boşalır. Anna komodinin üzerindeki sürahidenden dolduruyor. "Her seferinde küçük yudumlar almayı dene."

Jenny yine başını sallıyor ama konuşmaz. Ancak birkaç dikkatli yudumdan sonra dudakları kelimelere ayrılıyor. "Kardeşim oynamayı seviyor," diye mırıldanıyor,

Gözleri onları kulübenin geri kalanından ayıran duvarın içinden bakarken sesi çakıl taşlarıyla dolu. "Ama hiç o kadar iyi değildi."

Anna zayıf bir gülümseme sunuyor. "Bay Silas onları sağ salim uğurladı. Tıpkı gücünü kazandığında seni de götüreceği gibi."

Jenny'nin alt dudağı titriyor, gözleri cam gibi. "Verecek daha fazla gücüm olduğunu sanmıyorum."

Anna'nın kalbinde bir sancı filizlenir. Yıldızların altında, evinin yanık kokusunun havada asılı kaldığı bir tarlayı hatırlıyor. Nasıl dağıldığını, Khiran'ın onun parçalarını nasıl bir arada tuttuğunu hatırlıyor.

Jenny'nin daha kısa sürede çok daha kötü acılar çektiğini biliyor.

"Atlatacaksın," diye söz veriyor Anna. "Sen güçlüsün ve cesursun. Öyle olmasaydın buraya kadar gelemezdin."

Jenny başını sallayarak fincanına bakıyor. "Değilim. Jack Amca ve Bo her zaman kaçmaktan ve özgürlüklerini bulmaktan bahsederlerdi. Onlar burada kendileri için daha iyi bir yaşamın peşindeler. Ben mi? Ben hiçbir şeye doğru koşmuyorum, sadece koşuyorum. Çünkü kalırsam tekrar olacıklardan korkuyorum. Bunda cesurca bir şey yok."

Anna buna bir an bile inanmıyor, ama genç kadının yanağından süzülen gözyaşlarından -kucağından başını kaldıramıyor gibi görünmesinden- Jenny'nin *inandığını* anlayabiliyor. Anna solgun elini Jenny'nin zengin elinin üzerine koyar; gözlerinin buluşmasını bekler.

"Kendini korumak için kaçtın. Bu cesaretini göstermiyorsa bile en azından hayatta kaldığını kanıtlıyor." Jenny'nin sözlerindeki gerçeği hissetmesini umarak onun elini sıkar. "Hayatını kendin için yaşamak istemenin utanılacak bir yanı yok."

SILAS İKİ HAFTA KALIR.

Her zamankinden iki kat daha uzun, ama Anna fazladan zaman için mutlu. Birlikte yemek yiyip müzik dinlerler.

Son altı aydır kulübede kendisine miras kalan eski bançoysu nasıl çalacağını öğrenmeye çalışıyor.

Korkutucu derecede az başarı elde etti.

Müzik Anna'nın her zaman takdir ettiği bir şeydi, ancak dinlemek dışında hiçbir şeye ilgi duymamıştı. Jenny'nin ağzının kenarlarında beliren gülümsemeyi fark eden Anna, böylesinin daha iyi olduğuna ikna oluyor. Yine de Silas, onu defalarca ritme geri döndürmek zorunda kalmasına rağmen sabrın resmidir. Jenny'nin ona hiç sabrı olmadığını hatırlatacak cesareti yok.

Jenny bu süre zarfında pek konuşmaz. Anna bunun onun doğasında olup olmadığından emin değil, ancak bunun daha çok aklının başka yerde olmasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyor. Anna bazen onu hiçbir şeye bakmazken yakalıyor, ödünç aldığı şalı omuzlarına sımsıkı atmış, o kadar uzaklara bakıyor ki, belki de bambaşka bir yerde. Anna aklının nereye gittiğini sormaz (zaten biliyor olabileceğini düşünür).

Silas'ın çantasını toplayıp onlara veda ettiği gece Jenny, Silas daha fazla kaçak ruhla döndüğünde onu geçireceğine söz verecek kadar iyidir. Bu haber karşısında rahatlamaktan çok uyuşmuş gibidir. Anna, Silas'ın bataklığın kucağında kayboluşunu izlerken onun yanında durur, ayak sesleri tanıdığı tüm erkeklerden daha sessizdir. Birlikte, akşam geceye dönene kadar ön verandada kalırlar; bir kol boyu uzakta ve bir dünya uzakta.

ANNA KURTARILMAYA ALIŞIK DEĞİLDİR.

Yüzyıllar boyunca Khiran'ın yardımına koştuğu birkaç olay dışında, genellikle yardım almaktan çok yardım etmektedir. Bu yüzden küreğin bıçağının arkasındaki toprak parçasını kestiğini duyduğunda, toprakta kıvrılan bir yılanın uzun gövdesini gördüğünde, ne gördüğünü anlaması bir anını alıyor. Kahverengi, üçgen biçimli kafa ona bakıyor, çenesi vücudundan ayrılmış olmasına rağmen refleks olarak havayı ısırtıyor.

Bir bakır baş. Anna onun derisini delip geçebileceğinden şüphe duyuyor ama dişleri hedefine ulaşmış olsaydı onu nasıl bir acının beklediğini bilecek kadar çok kurbanı tedavi etmiş.

Jenny'nin gözleri Anna'nınkilerle buluşuyor, elleri küreğin sapını sıkıyor. "Yanımdan geçip gittin."

Anna'nın soba için topladığı odunlar kollarında ağırlaşıyor. "Teşekkür ederim."

Küreğin ucunu topraktan çıkaran Jenny, bıçağı kullanarak yılanın kafasını yakındaki bir bataklığa fırlattı. Vücudu hâlâ toprağın içinde kıvranıyor, kıvrılıyor ve bükülüyor. Jenny onu boynundan tutup kaldırdığında, yılan bileğine etli bir sarmaşık gibi zayıfça dolanıyor. Sessizce başını sallıyor, sarı gözleri sadece kısa bir süreliğine yukarı kayıyor. "Deri yüzme bıçağın var mı?"

"Üst çekmecedeymiş, ocağın sol tarafında," diye usulca cevap veriyor Anna, koluna bakarak. Alacalı güneş ışığında, kahverengi ve ten rengi pullar Jenny'nin koyu tenine karşı neredeyse bakır gibi görünüyor. "Ben ateşi yakayım."

O gece yılan etini bamyaya eklerler. Jenny derisini yüzüp hazırlarken Anna da kerevitleri soyuyor. Sadece bahçeden topladıkları soğan ve biberleri kesen bıçağın donuk sesi ve ocaktaki tencerenin hafifçe kaynaması eşliğinde sessizce birlikte çalışırlar. Yemek hazır olduğunda, küçük kulübe ağzına kadar yemek kokusuyla doluyor.

Dışarıda yemek yemenin kimin fikri olduğundan emin değil. Belki de serin gece havası ikisini de çağırmıştır. Kaselerini aldılar ve ön verandadaki gıcırdayan salıncaklara yerleştirdiler. Ağaçların arasındaki boşluklardan görünen bulutlar, küçük bir yıldız parçasını örtüyor. Anna yaz yağmuru bekleyip beklememesi gerektiğini merak ediyor; hava yeterince nemli.

"Neredeyse iki yıldır buradayım ve bir kez bile bir bakır baş görmedim," diye mırıldanıyor Anna, kâsesindeki yılan eti parçalarına bakarak. "Garip bir şans, burada yalnız olmadığım birkaç durumdan birinde bir tanesinin ortaya çıkması. Tekrar teşekkür ederim. Gerçekten."

Jenny yemeğini karıştırıyor, et parçalarını kasenin içinde düşüncesizce gezdiriyor. "Silas, ben uyanmadan önce beş gün boyunca benimle ilgilendiğini söyledi."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey Anna'nın kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Yaptım." "Neden?"

"Çünkü yaşamayı hak ediyorsun," diyor kaşğını dudaklarına götürerek. Yılan eti hafif, neredeyse balık gibi.

Jenny sessizleşiyor, başını sallıyor. Ayakları endişeyle verandanın eskimiş tahtalarına vuruyor. "Bebeğim ölmedi," diye fısıldıyor Jenny, öyle yumuşak bir sesle ki itirafı ağustos böceklerinin tiz uğultusu tarafından neredeyse yutuluyor.

Anna lokmasını yavaşça çiğniyor, kaşık tahta kasenin kenarlarını kazıyor. "Anlıyorum."

Jenny'nin bakışları keskin ama kırılğan; kesmeye ve kırmaya hazır. "Onu terk ettim. Onu annemle bıraktım ve kaçtım."

Anna Piers'ı düşünür. Çizilmiş yanaklarını ve gözyaşlarının kirin altındaki temiz deri parçalarını nasıl ortaya çıkardığını hatırlıyor. O zamanlar bunun gerçekliğine karşı hissizdi, ama daha sonra -Piers'ı daha önce ya da o zamandan beri hiç kimsenin sevmediği kadar sevmeye başladığında- zaman zaman kendini onu ormanda tek başına açlığa terk eden aileden nefret ederken buluyordu.

O zamandan beri pek çok dehşete tanık oldu; acımasız bir dünyanın kalpleri nasıl katılaştırabileceğini gördü. Erkeklerin kurduğu dünyada hayatta kalabilmek için kadınların tekrar tekrar yapmak zorunda kaldıkları fedakârlıkları gördü.

"Dünya -içindeki insanlar- acımasız olabiliyor," diyor Anna, bir kereviti kâsesinin etrafında iterek. "İmkânsız bir seçim yapmak zorunda bırakıldın. Ben kimim ki anlayamadığım bir şeyi yargılayayım?"

Jenny'nin ifadesi buruşuyor, boğazına hıçkırık düğümleniyor. "Ben istemedim. Yemin ederim. Bunu daha fazla yapamazdım. Bana tekrar dokunmasına izin veremezdim." Yüzü ellerinin arasına düşüyor, ince bedeni her soluk alışında sarsılıyor. "Yapamadım."

Anna elindeki kâseyi bir kenara bırakıyor, Jenny'ninkini sözsüzce kucağından indiriyor ve kollarını kızın omuzlarına doluyor. Onun her ağlayışını, her boğuk nefesini hissediyor. Jenny'nin elleri ona uzanıyor, kolunu öyle sıkı kavıyor ki tırnakları Anna'nın tenini kolunun üzerinden ısırtıyor.

Anna geri çekilmiyor.

Nefes alış verişi düzene girene ve gözyaşları durana kadar onu tutar.

İKİ GÜN SONRA SILAS GERİ DÖNER. ANNA'DAN BERİ İLK KEZ
Onu tanıyor, yalnız geliyor.

Onu en alt basamakta karşılıyor ve yaralarını tarıyor. "İyi misin? Ne oldu?"

Silas başını sallar, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştur. "Kaçak yok. Bay Abel'in daha fazla arama ekibi oluşturmak için bulabildiği herkesi topladığı ve herkesin bunu bildiğinden emin oldukları söyleniyor. Söylentilere göre yardım aldıklarından şüpheleniyor." Büyük bir elini kızın omzuna koyuyor ve başını eğerek gözleriyle buluşuyor. "Çok dikkatli olmalısın, duydun mu? Onlardan birinin kapıyı çalması an meselesi."

Koyu renk gözleri Anna'nın omzunun üzerinden bakıyor. Jenny kapı aralığında durmuş, süpürgeyi öyle sıkı kavramış ki elleri titriyor. Silas kaşlarını çattı. "Gitme zamanı Bayan Jenny."

Jenny kıpırdanıyor, dili dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Hemen şimdi mi?" "Bekleme riskini göze alamam."

Anna kalbinin teklediğini hissediyor.

Döndükten sonra asla hemen gitmezdi -Silas her zaman en az bir gece kalırdı, böylece kendisi ve bakımındakiler güçlerini yeniden kazanma fırsatı bulurdu. Birkaç saat kalma riskini göze almaması, her şeyden çok endişesinin seviyesini gösteriyor. "Sana biraz yiyecek hazırlayacağım. Yolda çok fazla sorun yaşamadan yiyebileceğin bir şeyler."

Silas başını sallar. "Buna minnettar olurum." Dönüp sanki sırlarını okuyabiliyormuş gibi bataklığa bakıyor. "Bir saat içinde gitmiş olsak iyi olur."

Jenny henüz hareket etmedi. Anna dikkatini çekmek için omzunu kavıyor. "Komodinimin üst çekmecesinde biraz fazla para var, eski bir dikiş kutusunun içinde. Benim için getirir misin?"

Jenny başıyla onaylıyor ama Anna onu dürtünceye kadar eve geri dönmüyor. Anna kurutulmuş et ve son peynir dilimini paketliyor. Yedek bir havluya sararak Silas'ın minnettar ellerine bırakırken Jenny elinde solmuş yeşil teneke kutuyla yatak odasından çıkar. Anna tenekeyi alır, kapağını açar ve içindekilere bakar. Paralar parmaklarının arasında gürültüyle şingirdiyor. Çok gürültülü. Çok riskli. Anna bunun yerine küçük bir miktar banknot alır.

Genç kadının avucuna yerleştirir.

Jenny geri çevirmeye çalışıyor. "Yapamam- zaten yaptın-"

Anna, Jenny'nin parmaklarını ikramın etrafına kapatmak için iki elini de kullanmak zorunda kalır. "Yapabilirsin."

"Ama-"

"Jenny." Anna gülümsüyor ama gülümsemesinin kenarlarının titrediğini hissedebiliyor; kırılgan bir şey. Mutluluktan çok umuttan doğmuş. Bir başkasının geleceği için umutlanmaya izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bu umudun yersiz olup olmadığını asla bilemeyecekti. Yine de bunu dilemekten kendini alamıyor. "Koşmaya devam et. Durma. Hak ettiğin mutluluğu bulana kadar durma."

SILAS, JENNY'YI BİR SONRAKI GÜVENLİ EVE TESLİM ETMEKTEN DÖNDÜĞÜNDE,
Kalıyor.

Nedenlerini açıklamıyor ama Anna'nın buna ihtiyacı yok. Her akşam onu ön basamakta otururken, ayakları yerde, aklı kilometrelerce uzakta, bataklığa bakarken yakalıyor. Bekliyor.

Anna onun ne tür bir işaret beklediğini hâlâ bilmiyor; ne zaman güvenli olup olmadığını nasıl belirlediğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Ağaçların hafif salınımında ve yavaş hareket eden sularda gördüğü her şey uyarı olarak okunmalı. Erzak ve bilgi almak için kasabaya nadiren gittiğinde ensesinde hissettiği tehlike duygusundan çok da farklı olamaz.

Durum düşündüğünden de kötü.

Bay Abel sadece bir hareket başlatmakla kalmamış, *başarılı da olmuştur*. Un satın alan Anna, onun emrindeki köle avcılarından birinin dükkân sahibine zaferleri hakkında övündüğünü duyar. Bir kumaşçıya uğradığında, sırf kasabanın dedikodularını dinleyebilmek için kumaşlara göz atmaya vakit ayırır. Abel, seçim zamanı geldiğinde mevcut belediye başkanını devirmek için hazırlanmaktadır. Harcayacak fazlasıyla parası olanlara hitap etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor, böylece kampanya zamanı geldiğinde onların desteğini alabilecek. Kaçak köleleri geri getirmeyi kendine görev edinmesine şaşmamak gerek - evi ve tarlaları işleten personel üzerinde hak iddia etmek, bu bölgelerde zenginlerin ortak noktasıdır.

Anna eve gittiğinde midesini bir korku kaplar. Silas haklıydı; yanlış gözlerin ona çevrilmesi an meselesiydi.

O hafta Silas yatak odasının zemininde bir delik açmasına yardım eder. Parkenin dikişlerini takip etmesi ve ahır kapısından çaldığı menteşeleri takması saatler sürer. İşi bittiğinde, tuzak kapı neredeyse kusursuz bir şekilde karışır. Yine de halıyı onu örtecek şekilde ayarlıyorlar.

Ne olur ne olmaz.

ÜÇ AY BOYUNCA BEŞ KEZ DAHA ÇALIŞIRLAR.
kapısı çalınmadan önce.

Anna panik yapmaz. Odanın diğer ucundan Silas'ın gözleriyle karşılaşır. Bela ön kapısının diğer tarafındadır ve çatısının altında yakındaki çiftlikten kaçan altı kadın ve erkek vardır. Silas hiç ses çıkarmadan onları yatak odasına götürür. Anna menteşelerin yumuşak gıcirtısını, kapının kapanırken çıkardığı hafif gıcirtıyı, tam da son vuruşun sesini duyabiliyor.

Ellerini önlüğüne kuruyor ve sesinin net çıkmasına izin veriyor. "Bir dakika!" Bu sözler verandasındaki kişi için değildir. Konserve yapmayı bırakır, seftalilerinin yarısı dilimlenmemiştir ve kapının tokmağını çevirmeye gider.

Bay Gerald Abel diğer tarafta durmaktadır, ten rengi takım elbisesi temizce ütülenmiş ve sakalı düzgünce kesilmiştir. Anna bu hizmetleri sağlayan ellere para ödenmediğini biliyor. Gülümsemesi şurup kılığına girmiş yağdır; şeker gibi davranan zehir. "Habersiz geldiğim için özür dilerim Bayan Lydia, ama korkarım sizinle konuşmam gereken bazı ciddi meseleler var."

Anna gökyüzüne bakıyor, kırmızılar ve turuncular bulutları boyuyor ve gecenin çok uzakta olmayacağını vaat ediyor. Saygıdeğer bir adamın yapması gerekenden çok daha geç bir saatte onu çağırıyor. "Bunu duyduğuma üzıldüm Bay Abel. Ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Kıkırdıyor, ellerini ceplerine sokuyor. Arkasında, atı gürleyerek iç geçiriyor. "Neden bunu içeride tartışmıyoruz? Yolculuktan dolayı biraz kavrulmuş hissediyorum."

Uyarı zilleri çalıyor, yazın ağustos böceği sürüsü kadar gürültülü ve sarsıcı. Anna'nın nabızı atıyor ama ifadesi değişmiyor. O

Silas'ın diğerlerini saklaması için yeterince zaman kazanmıştır. Kenara çekilip içeri girmesi için eliyle işaret etti. "Size bir bardak su getirmeme izin verin."

Adam eşikten adımını atar, gözleri kadının evinin üzerinde gezinirken tüyleri diken diken olur. "Güzel bir eviniz varmış," diye yorumluyor ama bunun arkasında güneyli nezaketinden başka bir şey yok.

Anna bu oyunu öğrenecek kadar uzun süredir burada yaşıyor. "Nazikçe teşekkür ederim," diyerek bardağını ona uzatıyor. "Bundan oldukça memnunum."

Uzun bir yudum alıyor, bardağı yarıya kadar boşaltıyor ve fazlasını bir mendille bıyığından uzaklaştırıyor. "Oldukça uzakta. Ne kadar uzakta olduğunuzu fark ettiğimi sanmıyorum."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Sessizliğin tadını çıkarıyorum."

Masanın üzerinde yarı hazırlanmış şeftalileri görüyor, dekoratif porselen kâseden bir dilim koparıp ağzına atıyor. "Mm, bunlar Harlow'ların evinden mi?"

Kızgınlık alevleniyor, diken diken ve sıcak, ama ayaklarının altında hissettiği korku karşısında hiçbir şey değil. Her birinin onu dinlediğini biliyor, ellerini ağızlarına götürerek nefes alış verişlerinin sesini bastırmaya çalışıyorlar. "Evet, efendim, öyle."

Bay Abel sanki başından beri biliyormuş gibi başını sallıyor. "Biliyor musun, onlarınkini her zaman en tatlısı olarak görmüşümdür." Bütün şeftalilerden birini alıp, kadının görmesi için elinde çeviriyor. "Etinde yumuşak bir şey var. Tabii hanımım Carlton'ınkilerin daha iyi olduğuna yemin ediyor." Solgun gözleri onu süzdü. "Carlton şeftalilerinden yedin mi hiç?"

Dehşet midesinde birikiyor, önsezili bir ağırlık. "Yediğimi söyleyemem."

Mırıldanıyor. "Carlton'lara yazık oldu. Son zamanlarda kölelerinin çoğunun kaçmasıyla ilgili bir sorun yaşıyorlar. Yakalayıcılar bataklığa girdiklerinde onları kaybetmeye devam ediyor. Senden çok uzakta değiller, biliyorsun, Carltonlar. Sadece bir sıçrama, atlama ve zıplama, gerçekten."

"Öyle mi?" Anna ellerini önlüğünün içinde kavuşturdu, sakinliğin resmiydi. "Bunu düşünmek için hiç durduğumu söyleyemem. Yollar bu haldeyken bir yere varmak çok uzak. Sanırım herkes kendini olduğundan daha uzakta hissediyor."

"Elbette, elbette," diyor başını sallayarak. Şeftaliyi kardeşlerinin arasına geri koyuyor, etli elleriyle masanın kenarını kavırıyor. "Biliyor musunuz, söylemeliyim ki, Bayan Lydia, artık bilmelisiniz ki

senin gibi güzel bir bayanın burada tek başına olması. Neden kasabaya gitmiyorsunuz? Bay Hastings'in yeni bir dadı aradığını duydum."

"Teşekkür ederim efendim, ama ben olduğum yerde mutluyum."

"Öyle mi?" Gözleri odanın içinde geziniyor. "Biliyorsun, etrafta söylentiler dolaşıyor."

"Söylentiler," diye yineliyor. "Ne tür dedikodular?"

"İnsanlar senin çok fazla yiyecek aldığını söylüyor. Küçük bir kadının ihtiyacından çok daha fazlasını."

Anna yüzünü en sevimli gülümsemesiyle düzeltiyor. "Evet, yetimhaneye yiyecek göndererek üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum."

Kısmi bir gerçek. Yetimhaneye bağışta bulunuyor ama hepsini değil, sadece şu an için bir kılıf görevi görecek kadarını.

Masanın üzerinde parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Beni aptal mı sanıyorsun?" Kelimeleri alçak sesle, boğazında bir hırıltıyla söylüyor ve Anna durumunun sandığından daha kötü olduğunu fark ediyor.

"Hayır! Tabii ki-"

Sesi onunkinin üzerinde yükseliyor. "Ben cömert bir adamım, Bay Hastings de öyle. Bir hanımefendinin duygusal zayıflıklarını affedebiliriz, ama sadece dürüst olur ve onları nerede sakladığını söylersen."

Kadın sinmek yerine başını dik tutuyor. "Burada başka kimse yok." Tedirgin bir el hareketiyle kulübenin arka tarafını işaret ediyor, orada kapıların ardında sadece iki oda (tuvalet ve yatak odası) var. "Kontrol edebilirsiniz, bir beyefendinin bir kadının özel alanını araştırması ne kadar uygunsuz olsa da."

Çenesi çalışıyor, boynundaki mavi bir damar sert yakasının altında zonkluyor. "Peki," diye tükürdü. "Yolu göster."

Dudakları inceliyor, kızgınlığını gizlemeye çalışmıyor ama koridora doğru dönüyor. Ne kadar çabuk boş bulursa, o kadar çabuk gidecektir.

Ancak iki adım bile atamadan adamın elleri sırtına yapışıyor, onu yüzüstü duvara doğru itiyor, iri vücudu onu olduğu yere mıhlıyor.

"Bırak beni!" diye bağıyor. Onu tekmelemeye çalışıyor, dirsekleriyle kaburgalarını yakalamaya çalışıyor ama adam çok yakın ve tek başarabildiği sıyrıcı darbeler. Adamın eli saçlarında, etli parmakları kanca gibi kıvrılıyor ve kafa derisini çekiyor. Yardım çağırabilirdi. Silas döşeme tahtalarının altında. Onun

Ateşli silah tuzak kapısıyla aynı dolapta. Yardım istese onu kurtarmaya gelirdi.

Ama gelemmez.

Çünkü Silas onu vurup öldürse bile, sonuç yürüyüp gitmesiyle aynı olacaktır. Yetkililer gelecektir. Güvenli ev tehlikeye girer.

Tek başına. Öyle olmak zorunda.

Topuğu adamın ayağına çarpıyor ve adam küfrediyor. Anna umursamıyor, çırpınmaya devam ediyor. Savaşmaya devam ediyor. "Bırak beni yoksa-"

"Ne yapacaksın?" diye tıslıyor, nefesi kızın kulağında sıcak ve nefes nefese. "Kasabaya mı söyleyeceksin? Bunu hak etmediğine kim inanır?"

Ellerinin eteklerini tırmıkladığını hissediyor ve çabaları iki katına çıkıyor. Birden onu duvara sabitleyen ağırlık kayboldu. Tam zamanında dönüp adamın masasına doğru sendelediğini ve şeftali kâsesini yere düşürdüğünü görüyor. Porselenler paramparça olur, küçük mavi ve beyaz parçalar keskin kenarlı konfetiler gibi yere saçılır. Tüm bu kaosun içinde Khiran aralarında duruyor.

Bay Abel öfke ve şok karışımı bir ifadeyle bakıyor. "Sen de kimsin be?!"

Khiran'ın elleri yüzünde, onu korkutan bir titizlikle hasarı inceliyor. Gözleri onunkileri buluyor, öfkesi elektrik gibi, yıldırım düşmeden önceki parazitin uğultusu gibi. "Kocası," diyor, yalan olmasına rağmen gerçeğin getirdiği tüm güvenle. Bay Abel'a ters ters bakıyor. "Umarım bunun seni öldürmeye hakkım olduğu anlamına geldiğini anlamışsındır."

Bir anlık sessizlik ve şüpheden sonra Abel'ın yüz ifadesi değişiyor. "Yalan söylüyorsun," diye tükürüyor, yüzü kızarıyor ve boynundaki damarlar zonkluyor. "O sadece bir-"

Khiran'ın eli Abel'in boğazını buluyor, onu duvara doğru iterken parmak eklemleri bembeyaz. Yüzü yakınına eğilmiş, elindeki yaşam için pençeleyen kirli parmaklardan etkilenmiyor. Habil'in tırnaklarının deriyi ısırdığı yerde kırmızı yaralar oluşuyor, kan yüzeye çıkmak için savaşıyor ama Khiran irkilmiyor bile.

"Açık konuşayım," diye homurdanıyor, her hecesinden buz damlıyor. Cinayet vaat eden sakın bir kontrol. "Seni ya da bir başkasını bu evin bir mil yakınında bulursam, kendini bacak yerine kütüklerle bulursun. Eğer onunla konuştuğunu öğrenirsem, dilini keserim. Ve eğer

Ona bir daha dokunmaya *cesaret* edersen, seni olduğun gibi sefil bir canavar gibi deşer ve timsahlara bırakırım. Anlaştık mı?"

Gerald'ın gözleri kocaman, akları görünüyor ve kenarları korkuyla çevrili. Alnında boncuk boncuk ter, yüzünden aşağı akıyor. "Evet," diye hırıldıyor. "Evet, evet. Anlıyorum."

Khiran'ın dudağı kıvrılıyor ama güneyli adamın boynunu kavrayan eli yavaşça gevşeyip düşüyor. "Git buradan. *Şimdi*."

Habil onun sözlerini test etmiyor. Dönüp kaçıyor, kapıyı öyle bir açıyor ki, kapı kolu duvara çarpıyor ve kütük yüzeyde büyük bir çukur bırakıyor. Kapı menteşeleri gıcırdayarak sallanır, sanki ona veda edercesine atına biner ve gecenin içinde kaybolur.

Anna, daha sonra onun yanına bağlanmış bir at olmadığını, sözde kocasının bu şekilde ortaya çıkmasının mümkün olmadığını anlayıp anlamayacağını merak eder. Muhtemelen bunun bir önemi olmayacak kadar korkmuş olduğundan şüphelenir.

Anna yutkunuyor, ağır ağır duvara yaslanıyor. Eli hâlâ göğsünün üzerinde, kalbi yavaş yavaş normal ritmine dönüyor. Ona sorması gereken yüzlerce şey var, ama gözleri elini ve bileğini takip eden yaralara yapışmış durumda. Bir yanılısama, diye düşünüyor. Öyle olmalı. Onun kanadığını hiç görmemişti.

Kalbi, "*Onu hiç yaralı görmedin*" diye fısıldıyor.

Khiran ona dönmedi, henüz değil. Sırtını ona dönmüş, elleri iki yanında yumruk olmuş, omuzları kaskatı duruyor. Vücudu bir yay gibi, açık kapıdan dışarıya ve gözlerinin görme umudu olmayan karanlığa bakarken baskı altında gergin. Gerilim dolu bir anın ardından, ellerini titreten kontrollü öfkeyle tezat oluşturan bir nezaketle kapıyı kapatıyor.

Anna öne doğru bir adım atarak onun yaralı eline uzanıyor. Adam, derin ve kontrollü nefes alarak onun elini incelemesine izin veriyor. Parmakları sıyrıkların izini sürüyor, gözleri onunkilere dikiliyor. "Bir illüzyon mu?" diye fısıldıyor, umutla.

Sessizliği onun yerine cevap verecek kadar uzun. Anna'nın dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, gözleri büyüyor.

O kanamazken nasıl oluyor da o kanıyor?

"İyileşecek," diyor, sesi olması gerekenden daha uzaklara taşıyor. Gözleri dikkatle yatak odasına doğru kayıyor ve Anna mesajı anlıyor. Konuşmaları özel değildir ve bu sözler başkalarının duyması için değildir.

Yutkunuyor, başını sallıyor. Anna'nın eli adamın elinden kayıyor ama adam teması kesmek yerine parmaklarını uzatıp yanağına dokunuyor; asla görünmeyecek bir morluğun görünmez çizgilerini takip ediyor.

"Bu ilk kez mi?" diye sorduğunda gözlerinde bir derinlik, bir pişmanlık var.

Anna ondan detay vermesini istemez; ne sorduğunu bilmektedir. Yüzyıllar boyunca bazı kıl payı kurtuluşlar olmuştu ama hiçbiri onu bu kadar sarsmamıştı. Hiç kimse bu kadar yaklaşmamıştı. "Evet."

Gerçeğin etrafından dolaşmakta en az onun kadar usta.

Gözleri ondan uzaklaşır ve Anna bir acıyla Silas'ın koridorda durduğunu fark eder. "Oh, bu-"

"Kim olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor Khiran, onun sözünü keserek. Vücudu bir sinir yumağı; bakışları keskin, iğneleyici. Silas sadece gülümseyerek ona bakıyor.

"İyi misiniz, Bayan Lydia?"

Anna ikisinin arasına bakıyor, Khiran'ın gerginliğini ve Silas'ın rahatlığını fark ettikçe şüphesi artıyor. "İyiyim ama birbirinizi tanıyor musunuz?"

Silas yanındaki adama bakıyor, kaşları kalkık. Bir soru ve bir meydan okuma. Khiran'ın çenesindeki bir kas sıcıyor. Cevap vermek yerine başka bir soru soruyor. "Neden buradasın?"

Silas birkaç adım öne çıkar, sesi alçalır ve aksanı alçak güney aksanından yumuşak ve eski bir şeye dönüşür. "Boşuna endişeleniyorsun dostum. Onun için burada değilim." Bakışları zemine, zeminin altında hâlâ saklanan insanlara kayıyor ve sonra yükseliyor. "Ben onlar için buradayım."

Khiran'ın omuzlarındaki gerginlik yavaşça azalıyor. Orada bir anlayış, ani bir farkındalık var. "Onları güvenli bir yere götürüyorsun."

Silas başını sallıyor, gülümsemesi gece yarısı teninde ay gibi parlıyor. "Ben bu vahşi doğada onların çobanıyım."

Khiran ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Sanırım buraya geliş amacın da bu?"

Silas bakışlarını Anna'ya çevirdiğinde Anna'nın gözleri sorularla doluyor ama aksanı Anna'nın aşına olduğu aksana döndüğünde sırtışı kaybolmuyor. "Bayan Lydia iyi bir hanımefendi ama kimsenin onu bir yere götürmesine ihtiyacı yok."

Başını sallayarak bir adım geri çekiliyor. "Sen de" *Onlar* gibi.

Khiran ve Eira gibi. İnsan kılığında dünyayı dolaşan bir tanrı.

Anna ne kadar başarılı olduklarını düşünüyor - yardım için gelen insanların her zaman ona sağ salim ulaştığını. Nasıl hiç yakalanmadığını. Tüm tehlikelere rağmen tek bir ruh bile kaybetmediği gerçeğini düşünüyor. Tek bir kişiyi bile. Birlikte geçirdikleri tüm akşamları düşünüyor, elinde mızıkası ve onun elinde dikiş dikerken. Kulübeyi dolduran uzun notaları, çaldığı ve ona çoktan geçmiş zamanları hatırlatan melodileri düşünüyor ve bunları nasıl kaçırdığını merak ediyor.

Silas'ın cevap veren gülümsemesinde gamzeler var, kahkahası koyu gözlerini aydınlatıyor. "Senin gibi."

Nefesi kesiliyor, bu açıklama dengesini bozuyor, çünkü hayır. Bu doğru olamaz. O ölümsüz ama tanrı değil. Adam yanılıyor ama onu düzeltecek doğru kelimeleri bulamıyor.

Silas'ın gözleri Khiran'a kayıyor ve ona düşüncelerini çözmesi için alan açıyor. Anna onun yüz ifadesinin neşeliden ciddiye doğru değiştiğini gözden kaçırmıyor. "Sırrınız güvende."

Khiran uzun bir nefes alıyor, çenesini onaylarcasına eğmeden önce gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor. "Teşekkür ederim."

"Sır mı?" Anna Khiran'a bakarak yineliyor. Onun gözlerindeki soruları okuyabildiğini biliyor, bu yüzden onları görmezden gelmesi canını acıtıyor.

Gözlerini kaçırıyor, çenesindeki bir kas yerinden fırlıyor. Anna onu daha önce hiç bu kadar tedirgin gördüğünden emin değil. Döşeme tahtalarını işaret ediyor. "Sessizlikten huzursuzlanmaya başladılar. Gidip onları ikna etmelisin." Döndüğünde ona doğru bakmıyor, ama kadın içgüdüsel olarak onun nefesinin altında mırıldandığı kelimelerin kendisi için olduğunu biliyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Ön kapıdan içeri giriyor, kapı arkasından son derece sessiz bir şekilde kapanıyor. Anna onun gözlerini karartan şiddeti hâlâ görebiliyorken sergilediği kontrol miktarına hayret ediyor. Adam ondan daha fazla sarsılmış görünüyor.

Silas merakla ona bakar. Onda Anna'nın imrendiği sarsılmaz bir sakinlik vardır. "Sorun sizsiniz, Bayan," diyor, sesi kısık. "Sır sizsiniz."

Anna'nın dudakları küçük bir nefesle aralanıyor, gözleri Khiran'ın az önce çıktığı kapıya kayıyor. Nedenini sormasına gerek yok, detayları duymasına gerek yok. Kanıt, koridorda duran Silas'ı fark ettiği anda Khiran'ın yüzünde beliren korku parıltısında yazılı.

Anna başını sallıyor, dilinin ucunda sorulmayı bekleyen başka sorular var. Silas bir parmağını dudaklarına götürüp aşağıya bakarak hepsini kesiyor. Khiran'ın büyüğü kalktı. Konuşmaları artık altı kişi tarafından duyulabiliyor.

kulakları aşağıda. Onları yutuyor; başka bir zaman için saklıyor.

Kapıya bakıyor, gülümsemesi cesaretlendirici. "Bayan Lydia," diyor alaycı bir sesle. "Bir kocadan bahsettiğinizi hiç hatırlamıyorum."

Bir saniyelik bir şaşkınlık ve sonra anlıyor. Bunlar onların rolleri, bu kelimeler onların senaryosu. Kadının adı Lydia değil, adam da Silas değil - gerçekte değil- ama oynadıkları karakterler bunlar.

Bir kahkaha atıyor. Bu çok saçma ama yine de zaman ona rolünü nasıl iyi oynayacağını öğretmiş. Silas'ın aksanlar arasında kaydığı gibi o da rolüne zahmetsizce giriyor. "Biz aslında evli değiliz."

Mırıldanıyor, dolgun dudaklarında gizemli bir gülümseme oynuyor. "Siz de bir şeysiniz, tamam mı?"

Burada bir gerçek var, gerçek benlikleri ile oynadıkları karakterler arasında çizdikleri çizginin bir parçası. Anna bunu inkâr *etmiyor -edemiyor-* ama tartışmaya da istekli değil. Bunun yerine konuşmayı başka yöne çekiyor. "Bence herkesin ortaya çıkması güvenli. Bu gece döneceğini sanmıyorum."

Silas gülerken homurdanıyor. "Beyinin tehditlerinden sonra mı? Geri gelmeden önce iki kez düşüneneğini tahmin ediyorum."

Khiran'ın kendisi için kim olduğunu düzeltme zahmetine girmiyor. "Umarım haklısındır ama ne olur ne olmaz, bu gece benim odamda uyusunlar ve perdeleri kapalı turalım."

Silas başını sallar. "Olur, Bayan Lydia."

Yüzündeki gülümseme onaylayıcıdır. Bunu göğsünde hissedebiliyor; sıcak ve rahatlatıcı. Birbirlerine seslendikleri isimler gerçek olmayabilir ama aralarındaki geçici dostluğun gerçek *olduğunu* hissediyor. "Teşekkür ederim Bay Silas," diye karşılık veriyor, yumuşak bir gülümsemeyle. Çenesini kapıya doğru uzatıyor. "Sanırım ben de biraz hava alacağım."

Adamın yanıt sırtışı sıcak ve şakacı bir şüphecilikle kaplı, ama başını sallıyor ve basit bir "Sen öyle yap." cümlesinden başka bir şey söylemiyor.

İçinden gelen oflama dürtüsüne karşı koyuyor, bunun onu sadece eğlendireceğini çok iyi biliyor ve ön kapıdan çıkıyor, arkasından mandal tıkırdıyor.

Anna, Khiran'ı verandada, ön kapıdan sadece birkaç adım ötede, korkuluklara yaslanmış ve bataklığa bakarken bulur. Anna onun yanına yerleşiyor, omuzları birbirine değiyor. Ağaçların arasında dans eden ateş böcekleri var, yansımaları suya yıldızlar saçıyor. Anna ilk kez

Oraya yerleştiğinde bataklıktan gelen sesler onu tedirgin ediyordu. şimdi ise bataklıktaki huzur buluyor. Uyuduğunda bile sesi hiç *kesilmiyor*.

"Silas onun gerçek adı mı?" Sormak istediği şey bu değil ama aralarındaki sessizliği bozacak kadar masum geliyor.

Omuzlarındaki gerginlik azalmıyor ama yine de cevap veriyor. "Gerçek adın Lydia mı?"

Anna başını eğerek gülümsüyor. "Ben de şüphelenmiştim."

Kırmaya cesaret etmeden önce ona bir an huzur veriyor. "Karışamazsın sanıyordum?" diye soruyor, sesi kurbağa korosuna karışarak. Bu, bu gece ona soracağı pek çok sorudan ilki. Onu en çok zorlayan soru. Ona bakmıyor; bakmasına da gerek yok. Onun kızgınlığının teninde vızıldadığını hissedebiliyor.

Khiran kayıyor, dudakları ince. "Buradan sağ salim ayrıldı, değil mi?"

Anna gülümsemesini bastırıyor. "Gitti." Kendi omzuyla onun omzunu dürtüyor. "Sanırım blöf yaptığını bilmemesi iyi oldu."

Sessizliğini koruyor, hiçbir şey görmeden vahşi doğaya bakıyor. Anna'nın gülümsemesi soluyor, parmakları parmağındaki yüzüğü tekrar tekrar çeviriyor. Tanıdık tekrarlar onu rahatlatıyor ama daha fazlasını istiyor. Khiran'ın sesi dikkatini dağıtmak için yanında olmadığında keşkeleri düşünmek çok kolay ve şu anda neler olabileceğinden başka bir şey düşünmek istiyor.

Kollarını kavuşturmuş, küpeşteye yaslanmış. Bu, yaralı kolunu ona en yakın hale getiriyor. Loşta bile, sadece arkalarındaki pencereden sızan ışıkla görebiliyor, cildinde penelenmiş kabarık kırmızı yaraları seçebiliyor. Elini uzatıyor, parmakları ön koldan bileğe kadar uzanan uzun çizgilerden birini takip ediyor. "Acıyor mu?"

Kız yaraların haritasını çıkarırken gözleri onu takip ediyor ama dokunuşundan ürkmüyor. "Ölüme karşı bağışıklığımız var, acıya karşı değil maalesef." Bileği dönüyor, avuç içi yukarı bakıyor. Anna avucunun çizgilerini inceliyor ve formları arasında aynı kalıp kalmadıklarını merak ediyor. Hangi yüzü giyerse giysin, gerçek benliğinin bir kanıtı. "Sadece bir izik. Sabaha geçecek."

Anna dudaklarını yalıyor, söyleyecek en iyi kelimeleri arıyor ama hiçbiri tam olarak doğru gelmiyor. "Nasıl?" diye mırıldanıyor, gözleri onunkileri arıyor. "Kanamam yok. Ben ürümem. Bu nasıl-"

"Öyle mi?" Parmaklarını onunkilere dolayarak elini çeviriyor, böylece kendi avucunu keşfettiği gibi onunkini de keşfedebiliyor. "Her birimizin güçlü yönleri var." Kalp çizgisinin üzerinde geziniyor. "Ve zayıflıklarımız."

Eli kalkıyor, parmak uçları kadının vurulduğu yere değiyor. "Hâlâ acıyor mu?" Anna başını salladığında avucunu yanağına bastırıyor. "Acının dayanabileceğinden daha hızlı iyileşiyorsun. Bu yüzden kanamıyorsun. Bu yüzden yanmıyorsun. Bir dış kalkan." Elini indiriyor, yakasına dokunuyor. "Ama savunmasız bir merkez."

Yüzyıllar boyunca hastalandığı tüm zamanları düşünüyor, onu öldürecek olan vebayı düşünüyor. Bu, çözmeyi hiç umursamadığı bir gizem değil ama adamın açıklama şekli mantıklı geliyor. Bir yanığın yakıcı acısı onu her zaman geldiği gibi çabucak terk etmiştir, ancak ateş onu günlerce yanıyormuş gibi hissettirecektir.

Anna onun yaralarına bakar. "Peki ya sen? Hiç hasta olmadın mı?"

"Hayır." Ağzının kenarlarına değen gülümseme sıcak. "Görünüşe göre bu madalyonun iki ayrı yüzüne düşmüşüz."

İtirafı onun anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bu, onun yaşadığı her yaralanmanın, ona koştığı her acının geçici olacağını bilerek yaptığı anlamına geliyor. Bir anlık bir an, gözünü bile kırpmadan onun hayatına girmiş. Ama yine de gelmiş, ona her ihtiyaç duyduğunda, onu daha fazlasından kurtarmak için.

"Teşekkür ederim," diyor, karanlıkta sadece onun için fısıldayarak. İçtenliğini duyabilmesini, gerçekten ne kadar minnettar olduğunu hissedebilmesini umuyor. Sadece kurtardığı için değil, arkadaşlığı için de. Acı bir an içinde yok olsa bile, onun incinmesini istemeyecek kadar önemsendiği için. "Sana ihtiyacım olduğunda her zaman geldiğin için."

Kaşları çatılmış ve dudaklarında alaycı bir ifadeyle geri çekiliyor. "Tabii ki geldim. Korkmuştun." Başını iki yana sallıyor. "Uzun, çok uzun zamandır korkmamıştın."

Anna bunu inkâr etmez. Ona yalan söylemekten yüzyıllar önce vazgeçmişti. Onun kendisini nerede ve ne zaman bulacağını her zaman nasıl bildiğinin sırrını öğrenmekten de aynı zamanda vazgeçmiş. "Korku ölümlüler içindir," diyor onun sözlerinin bir yankısı olarak.

Bir zamanlar bu sözler dilinde acı bir tat bırakırdı; kulaklarına küçümseyici gelirdi. Şimdi, sadece gerçeğe çınıyorlar.

Adam gülümsemiyor, kızın beklediği şekilde gülümsemiyor ama içinde bir şeyler yumuşuyor. İfadesindeki gerginlik bir fitilden dökülen balmumu gibi eriyor. "Evet," diye mırıldanıyor, sonunda ona dönerek. "Ölümlüler için. Bizim için değil."

Bunu söyleme şekli -ona *bakma* şekli- kelimeleri daha çok bir hatırlatma haline getiriyor. Bir mantra. Doğru olmadığı kanıtlandığında kendilerine söyleyecekleri bir şey.

Onun elini tutuyor, parmaklarını onunkilere doluyor ve onun da elini sıkmasıyla rahatlıyor. Birlikte bataklıktan gelen sesleri ve cıvıltıları dinliyor ve suya bakıyorlar.

Khiran'ın başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde gezinirken sesi huzuru bozuyor. "Yine olacak, biliyorsun. Belki o değil ama bunu anlayan tek kişi o olmayacak. Eşyalarını toplaman senin için en iyisi olabilir."

Anna yüzünü buruşturarak başını sallar. "Bu olmadan bir sonraki durağa asla varamazlar."

Zaten kapısına ulaşmak için bataklıkla mücadele etmek zorundalar. Yolculuğa devam etmeden önce dinlenecek bir yerleri olmasaydı kaç kişinin daha hayatını kaybedeceğini düşünmek istemiyor. Kaç tanesinin *bulunacağını* düşünmekten nefret ediyor.

Adamın eli kadınınkini sıkıca kavırıyor, isteksiz bir kabulleniş çenesinin çizgisini sıkılaştırıyor. "Ne kadar kalacaksın?"

Kulübeye dönüp bakıyor, duvarları arasına sığınmış tüm insanları düşünüyor. Cevaplaması kolay bir soru. "Kalabildiğim kadar."

Khiran'ın iç çekişi yumuşak. Acılı. Anna, daha soruyu dile getirmeden cevabını bildiğinden şüpheleniyor. "Pekâlâ." Gözleri Anna'nın yüzünde geziniyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve gözleri gururla parlıyor. "Yollarına devam etmelerine yardım edelim."

Sonraki yedi yıl boyunca, Anna haftada bir kez uyandığında verandasında, korkudan bahsettikleri ve ateşböceklerinin gecenin içinde dans edişini izledikleri yerde bir miktar yiyecek bulur. Bir daha asla yiyecek almak için şehre inmek zorunda kalmaz, kendini ya da güvenli evi riske atmak zorunda kalmaz. Silas onları özgürlüğe doğru bir sonraki duraklarına götürmeden önce dinlenebilecekleri bir yer bulabildiği kadarına yardım eder.

Kasabada bir söylenti yayılmaktadır.

Ürkmüş köle avcılarının hikâyeleri içkinin üzerine dökülür, gözleri perili ve dilleri gevşektir. Doğru bataklıklarına giden patikanın ortasında duran, ayak bileklerine sis dolanmış ve ay ışığı kara gözlerine yansımış genç bir siyah kadından bahsederler.

İzliyor. Bekliyor.

Dediklerine göre, ona birkaç metre yaklaştıklarında ortadan kayboluyormuş. Orada olduğuna dair tek iz, tek kanıt, durduğu yerdeki çamurda bir çift ayak izi. İçeri iz yok. Dışarıda iz yok.

Bazıları onun bir hayalet olduğunu iddia ediyor; intikam almaya kararlı bir kızın ruhu. Diğerleri ise onun bir iblis olduğunu iddia ediyor - uğradığı yol doğrudan cehenneme giden bir yol olmalı. Neye inanırlarsa inansınlar, sonuç aynıdır. Dedikodular yayılır ve av köpekleri o yola girdiğinde, yakalayıcılar devam etmekten çok kuyruklarını çevirirler.

Sonra İç Savaş başlar ve sığınak arayanların sayısı yavaş yavaş azalır. Özgürlüğün kendilerine bir Birlik üniforması ve Yıldız ve Şeritlerden oluşan bir bayrakla gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyorlardı.

29 Nisan 1862'de New Orleans Kuzey tarafından ele geçirilir. O akşam Anna ön verandaya çıkar ve Khiran'ı elini uzatmış, avucunu açmış onu beklerken bulur.

Anna alır.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kendine karşı dürüst olmaya cesaret ederse, onun yanında olmaktan başka hiçbir yerde olmak istemez. Bu oynadığı tehlikeli bir oyun - Eira'nın onu oynadığı için kesinlikle azarlayacağı bir oyun. Ama bu onu durdurmuyor. Bu dünyada bunu yapabilecek bir güç olduğundan emin değil.

LONDRA, İNGİLTERE
1888

ŞEHİR S I M S I K I SARILMIŞ, KOPMAYA HAZIR BİR YAY GIBİ. GAZETELER muhabirler Whitechapel sokaklarında sinekler gibi vızıldıyor.

Korku tuhaf bir şeydir.

Whitechapel'daki cinayetlerle ilgili yeni bir şey yok. Bir seks işçisinin vaktinden önce ölmesi de yeni bir şey değildi. Üst sınıf ve basın onların isimlerini ya da ölümlerinin ayrıntılarını bilmekle hiç ilgilenmemişti. Polis asgari düzeyde kalmaktan fazlasını yapmamıştı.

İlgilerini çeken tek şey bu ölümlerin dehşet verici doğasıydı.

Anna'nın hemen solundaki köşede bir grup adam durmaktadır. Onların ayrıntılar hakkında dedikodu yaptıklarını duyabiliyor, böyle vahşi bir eylemi kimin yapabileceğini tahmin ederken aralarında bir gazeteyi katlıyorlar. İçlerinden hiçbiri

'ilk ceset' ile 'dördüncü kurban' arasında değişen etiketlere başvurdular. Bu arada katilin adı herkesin dilinde ve her gazetede yazılıdır.

'Doğu Yakası Karındeşeni İki Kurban Daha Aldı'

'Karındeşen Jack 5. Kurbanı Aldı'

Bu sabah işverenin kahvaltıda polis şefiyle ayrıntıları tartıştığını duymuş, katilin namuslu kadınları hedef alması konusunda endişelenmesi gerekip gerekmediğini ya da fahişeleri doğramaya devam edip etmeyeceğini sormuştu. Midesi bulandı, tostun tadı ağzında kurudu.

Hissettiği öfkeye istemsiz bir tepki olarak eli yumruk haline geldi ama adamın küçük sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"İyi misiniz Bayan Anne?" Çocuğun kaşları çatılmış, burnu kıvrılmış. "Üzgün görünüyorsunuz."

Anna'nın yumruğu gevşiyor, öfkesini unutup sadece ona gülümsemesine izin veriyor. Son birkaç yıldır onun duygularını okumakta çok ustalaşmıştı, yaşının bir yan etkisi. Şu anda sadece on yaşında ama beş yaş büyükmüş gibi davranma eğilimi var. "Özür dilerim," diyor, "korkarım düşüncelerimde biraz kayboldum. Gelin, sanırım arabamızı biraz aşağıda görüyorum. James bizi bekliyor olmalı."

Sorumlusu itaatkâr bir şekilde onu takip ediyor. O iyi bir çocuk. Çok tatlı. Anna sadece annesini takdir ediyor, çünkü bunun babasının herhangi bir etkisinden kaynaklanamayacağından emin. Evin efendisinin, en küçük çocuğunun gösterdiği empatiyi gösterebileceğine inanamayacak kadar çok şeye tanık olmuştur. Anna, Bayan Hastings'in büyük iki oğlunun nasıl yetiştirileceğini belirlemesine izin verilmemiş olmasını utanç verici buluyor. Anna onların bu sayede çok daha iyi birer adam olacaklarına inanıyor.

Seth onun bir adım gerisinde yürüyor, ayakkabıları kaldırım taşlarını aşındırıyor. "Tatlıcıya uğrayamayacağımızdan emin misin?" diye soruyor, çok sevdiği toffees kadar şekerli bir sesle. "Annemin aldırmayacağından eminim."

"Hayır, Seth." Ona bakıyor ve onun koyu renk gözlerinin kendisine baktığını görüyor. Bir gülümsemeyi bastırıyor. "Evin hanımı öğlene kadar dönmen konusunda oldukça netti. Bugün piyano dersin var."

Adamın dudakları bükülür. "Piyano umurumda değil."

"Korkarım bu konuyu annenle konuşman gerekecek."

"Belki de biraz geç kaldık? Biraz kaybolduk ve arabayı bulmakta zorlandık mı?"

"Hayır, Seth." Bakışları ona kaydı, kaşları kalktı. "İşimi oldukça seviyorum. Sanırım biraz daha devam etmek istiyorum. Eğer senin için de uygunsa?"

"Annem seni kovmaz," diyor, sadece onun kadar genç ve ayrıcalıklı birinin taşıyabileceği türden bir güvenle. "Seni seviyor."

"Ben de onu, ama bu kararın ona düşmeyeceğini biliyorsun. Annenin işe alması için ikna ettiği eğitmen geldiğinde öğrencisiz kalırsa baban çok üzülür."

Sessizleşiyor, düşünürken kaşları birbirine yaklaşıyor.

Anna, Piers'in de bir şeyi kabullenmekte zorlandığında benzer bir ifade takındığını hatırlıyor. Aralarında pek çok benzerlik görüyor. Zamanla kaybettiği çocuğuna veda ettikten sonra bakmasına izin verdiği ilk çocuk Seth olunca bunu yapmamak zor. Bazen ortak tuhafıkları bir hayalete bakıyormuş gibi hissettiriyor ama Anna bunun acı verdiğini söyleyemiyor. Artık değil. Her tanıma sancılarıyla birlikte bir düşkünlük. Bir kabulleniş. Piers gitmiştir ama anısı Anna'nın her zaman yanında taşıyacağı bir şeydir.

Seth tekrar konuştuğunda arabaları biraz daha ilerlemişti, sesi alçaktı ve sadece onun kulakları içindi. "Ondan nefret ediyorum."

Anna'nın adımları duraksar. Ona bakmak için döndüğünde, Seth bakışlarına karşılık vermiyor. Ağzının etrafında bir gerginlik, gözlerini karartan bir acılık, yanlış duyduğuna dair tüm şüpheleri silip süpürüyor. Diğerlerinin duymadan geçebilmesi için onu kenara çeker ve onun hizasında diz çöker. Edebe lanet olsun. "Böyle şeyler söylememelisin," diye fısıldıyor onun ellerini tutarak. "Anlıyor musun?"

İfadesini karartan kaşları onu daha yaşlı, daha ciddi gösteriyor. "Ama gerçek bu."

"Biliyorum," diyor ellerini nazikçe sıkarak. "Böyle hissetmenin yanlış olduğunu ya da onun bunu hak etmediğini söylemiyorum. Ama bunu dile getirirken çok dikkatli olmalısın, yoksa yanlış insanlar duyabilir." Daha yakına eğiliyor, sesi sadece onun kulaklarına ulaşacak şekilde kısılıyor. "Baban öğrenirse nasıl tepki verir?"

Seth'in rengi soluyor, koyu renk saçları tam bir tezat oluşturuyor. "Kızardı." "Evet, peki sence ne yapardı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor ama Anna onun kısık sesinde gerçeği duyuyor. Bunu düşünmekten korkuyor.

Başını sallıyor, bakışlarını hiç ayırmıyor. "Sana ne olacağını düşündüğümü söyleyebilir miyim?"

Cevap olarak başını tereddütlü bir şekilde sallar. Anna yine de söyler, çünkü gerçeğin ağırlığı, sonuçlarının ağırlığı kadar sakatlayıcı değildir. Bay Hastings kendisinden alenen nefret eden bir oğula katlanamaz ve bunun için kendisi dışında herkesi suçlar. Bayan Hastings'i çok yumuşak davranmakla, onu kendisine düşman etmekle suçlayacak ve hem anne hem de oğul bunun için cezalandırılacaktır. Daha da kötüsü, bunu çocuğu kendi başına yetiştirmek için bir işaret olarak kabul edecekti - onunla ilgili her iyi ve nazik şeyi ezmeyi kendine görev edinecekti.

"Düzeltmeye çalışacaktı," diyor, onun anlamasını umarak. "*Seni* düzeltmeye çalışırdı."

Bir avucunu onun yanağına götürüyor ve son inancının da sözlerini süslemesine izin veriyor. "Ve sen, tatlı çocuk, düzeltilmeye ihtiyacın yok. Anlıyor musun?"

Yutkunuyor, sarsakça başını sallıyor. Sesi titriyor. "Evet, Bayan Anne."

"Güzel." Ceketini düzeltiyor, omuzlarını rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Şimdi James arkamızdan endişelenmeye başlamadan gidelim. Zavallı sinirlerinin ne kadar kırılgan olduğunu biliyorsun."

HASTINGS MALİKÂNESİ HER AILENİN GURUR D U Y A C A Ğ I KADAR BÜYÜKTÜR.

Geniş bir bahçeleri vardır ve ev güzel bir şekilde döşenmiş ve iyi bir personele sahiptir. Ne yazık ki Anna, bu lükslerin çoğunun, Bay Hastings'in üzerinde hüküm sürdüğü geniş araziye işgal eden kiracıların zararına olduğunun farkındadır.

İşinden zevk alsa da, *onun* için çalışmaktan hoşlandığını söyleyemez. Onun himayesi altındaki insanların, sürekli artan taleplerini karşılamak için aç kaldıklarına dair hikayeleri duyduğunda değil. Maaşının bir kısmının onların çektiği acılar pahasına ödendiğini bildiği halde.

Seth olmasaydı, burada kalabileceğinden emin değil.

Anna'nın iğnesi kumaşı deliyor, iplik kumaşın içinden kayarak Seth'in pantolonunun paçasını dikeyor. Oldukça zor bir dönemden geçiyor.

Yaz boyunca önemli bir büyüme atağı. Anna, daha geçen bahar ayarladığı etek boylarının giderek kısalmasını izledi. Dışarı çıkarabileceği neredeyse hiç kumaş kalmamıştı, bu da Evin Hanımı'nın onu yakında yenilerini yaptırması için bir terziye götürmesi gerekeceğinin kesin bir işaretiydi.

Yanındaki mindere bir beden düşüyor, zarif kolları kanepenin koluna dolanıyor. Anna başını kaldırıp dikişine bakma zahmetine katlanmıyor ama bu hareket bir sonraki dikişinin ortasından çıkmasına neden olunca kaşlarını çatıyor. İç çekerek, dikişini düzeltiyor. "Giriş yapmak için daha az dramatik yollar var."

Khiran mırıldanıyor, uzun sarı saçları toplanmış ve bağcıklı bir hizmetçi başlığının altında sabitlenmiş. Sıkı yakasını çekştirip bir düğmesini gevşetiyor. "Bunun tam tersini de iddia edebileceğime eminim," diyor - sesi öyle değil ama. Yüksek ses tonu ve aksanının altında onun gerçek halinden bir şeyler duyabiliyor.

Dikişini tamamladıktan sonra omurgasını düzeltiyor, eklemleri patlıyor ve koltuğa yaslanıyor. Solgun bakımlı bir kaşın meydan okurcasına yükseldiğini görmek için tam zamanında başını yana eğiyor. Bir gülümsemeyle savaşıyor. "Dayanılmazsın." Başının arkasındaki saate bakıyor. "Ayrıca fazla kalamazsın. Genç efendi birazdan Fransızca dersleri için kalkacak."

Onu el sallayarak uğurladığı eli ince ve zarif, inandırıcı bir hizmetçi olamayacak kadar nasırdan arınmış. En azından diğerlerinin yanında. Yüzü ise yakışıklı; yüz hatları küçük ve modaya uygun bir şekilde kadınsı. Evin Efendisi'nin işe alacağı ama personelin geri kalanının nefret edeceği birinin yüzü.

"Fransızcası nasıl gidiyor? Seni son gördüğümde saçlarını yolmaya hazır gibiydin."

"Hayal kırıklıkları daha da ilerledi. Artık ev halkı piyano hocasına acıyor."

Kıkırdıyor, sesi hafif ve havadar. "Bay Collins'in sizin kadar sakın olmadığını bilmek sizi memnun edecektir. Zavallı adam, çocuğa *Für Elise* çaldırmayı başaramadan muhtemelen kel kalacak."

Anna bunu hak ettiğine inanmadığını söyleyemez. İlk dersinden sonra Seth'in parmak eklemlerindeki rap izlerini, gözlerindeki acı inadı gördü. Bay Collins'i hayal kırıklığının en uç noktalarına kadar itmek için bilerek inat ettiğinden hiç şüphesi yok.

"Ya sen?" diye soruyor, dikişlerine devam ederek. "Dünyanın hangi köşesinde saklanıyordun?"

"Burada ve şurada." Elini kaldırıyor, narin bileği hızlı bir hareket yapıyor; ince bir bambu parçasına şişlenmiş ve yapışkan görünümlü bir sosla kaplanmış hamurumsu üç top. "Dango?"

Anna hiç tereddüt etmeden uzanıyor. Son zamanlarda bu onlar için bir gelenek haline gelmişti. Kendi aralarında oynadıkları küçük bir oyun. Bir ısırık alıyor, çiğniyor ve tatları değerlendirme gösterisi yapıyor. "Japonya mı?" diye tahmin ediyor.

Adam onaylarcasına sırtıyor ve kadın haklı olduğunu anlıyor. "Nasıl tahmin ettin?"

"Dokusu getirdiğin o küçük keklere benziyor. Pirinç hamuru ve fasulye ezmesiyle mi?"

"Mochi," diye tedarik ediyor. "Benzerlikleri fark etmekte haklısın."

Bir ısırık daha alıyor, sosun damlamasını önlemek için elini ikramın altına koyuyor. "Bu sadece birkaç ay önceydi. Orada bir şeyler mi oluyor?"

"Bazı ilginç değişimler geçiriyorlar." Dudakları incelmış, sert bir mürebbiyeye o kadar çok benziyor ki, endişelenmese komik olurdu.

Anna lokmasını bitirirken ona dikkatle bakıyor. Dünya görüşü her zaman yerel olanlarla şekillenmiştir. Dünya haberlerinin çoğu ona ulaşmıyor, ulaşan haberler de o kadar çarpık bir önyargıyla basılıyor ki hiçbirine güvenmekte zorlanıyor. Bu arada, kendisi için ilk elden öğrenebileceği herhangi bir yerde olma lüksüne sahip. "Bu değişiklikler hakkında seni rahatsız eden ne?"

Ensesini ovuşturarak iç geçiriyor. "Hükümet dışarıya bakıyor, batı dünyasından ilham alıyor. Sonunda genişleme konusunda da aynı şeyi yapacaklarından endişeleniyorum."

Anna açıkça yüzünü buruşturuyor, daha fazla açıklamaya gerek duymuyor. Yıllardır, büyük dünya güçlerinin kurtuluşu yaymak gibi çürük bir kisve altında sömürgeleştirmeyi uygun gördükleri topraklarda yaşanan vahşeti ona anlatırdı.

"Umarım yapmazlar," diyor, iyimserliği en iyi ihtimalle zayıf olsa da.

Alaycı ses derin ve şüpheciliğiyle doymuş. Elinde bir fincan çay beliriyor, porselen de onu tutan parmaklar kadar narin. "Peki ya siz? Buralarda kayda değer bir şey var mı?"

Anna'nın dudakları inceliyor, eti solgunlaşıyor ve bir top hamuru daha kalmasına rağmen iştahı kaçıyor. "Son zamanlarda cinayetler oldu. Whitechapel'da."

"Korkarım bu pek de yeni bir şey değil," diye iç geçirerek bir yudum aldı. "Ne kadar görmezden gelirlerse gelsinler."

Başını iki yana sallıyor. "Böyle değil," diye mırıldanıyor, titreyerek. "Bu... Bu gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Zaman onu pek çok dehşete maruz bırakmıştı ama Whitechapel cinayetleriyle ilgili duydukları çok acayipti. Bir kâbustan fırlamış gibi.

Khiran kaşlarını çatıyor, parmağını porselene vuruyor. "Bunu araştıracağım."

Gözleri şaşkınlıkla ona kayıyor. "Karışma tanımınızı içtenlikle sorgulamaya başlıyorum."

Çay bardağını dudaklarına götürüyor ama bakışlarına karşılık vermiyor. "Sana söyledim. *Etkiliyorum.*"

"Yine de aradaki farkı hiç açıklamadınız."

İç çekerek homurdanıyor. "Katili kendim yakalayamam ama yakalayabilecek birini ihbar etmemi engelleyecek hiçbir şey yok." Onun gözleriyle buluşuyor. "Bir adama silah verebilirim ama tetiği sadece o çekebilir."

Kaşları çatılır. Benzetmeyi anlıyor ama... "Ama Louisiana'da"

"Farklıydı," diyerek onun sözünü kesiyor. Sesinin tonu keskindir ve Anna'nın bu konuyu kapatıp yoluna devam etmesi gerektiğinin açık bir göstergesidir.

Anna bu uyarıya kulak asmıyor, ama kelimelerini dikkatle seçerek adımlarını dikkatli atıyor. "Neden?" diye mırıldanıyor, beklentisi göğsünde ağırlaşıyor. Asla dile getirmeyeceği bir şüphesi var ama bunu ondan duymak istiyor. "Neden farklıydı?"

Bir iç çekiş onu terk ediyor, teslimiyetle dolu. "Çünkü karıştığım şey bir ölümünün hayatı değildi, Anna. *Seninkiydi.*"

Nefesini içine çekiyor; dango elinde unutulmuş. Şurup çubuktan aşağı akıyor, parmaklarının ucunu kaplıyor. Anlamaya çalışmakla o kadar meşgul ki, temizlemeye bile zahmet etmiyor. "Ama yine de-"

"Bu gri bir alan." Dangoyu kızın elinden alır, son lokmaya kadar kendine yardım eder, kaybolmadan önce kanıtı ve ona sağlar a

mendil. "Ya da belki daha çok bir boşluk. O zavallı adam, kapınızı çaldığı anda kendini benim merhametime bıraktı. Eşikten adımını atıp bir tanrının evine ayak bastığı anda korumasını geride bıraktı. Eğer çobanlığı için bir risk olmasaydı, Silas'ın dünyayı o insan lekesinden bizzat temizleyeceğinden eminim."

Anna dikkati dağılmış bir şekilde parmaklarındaki şurubu siler. Silas'ın o yönünü -güvenli bir yere götürmek yerine bir canı alabilecek yönünü- hayal bile edemiyor ama Khiran'ın sözlerinin doğruluğundan da şüphe duyamıyor. Birçok kişinin hayatını ellerinde tutmuştu ama o gece Bay Abel'in hayatını da kalbinde tek bir pişmanlık duymadan kolayca söndürebilirdi.

Mendili Anna'nın elinden aldı ve kansız parmaklarını kumaştan ayırdı. Anna mendili bu kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti bile. "Sen benim ve sihrimin bir uzantısısın. Seni savunmakta tereddüt edeceğim bir zaman asla olmayacak."

Anna titrek bir nefes verdi; baktığı yüzün en aşına olduğu yüz olmasını diliyordu. Pürüzlü yanaklar, narin dudaklar ve sarı saçlar, tercih ettiği yüzün bu olmadığını bildiği halde ona yanlış görünüyor.

Burnu kırışıyor, hiç de kadınsı değil. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Yok bir şey. Sadece... bazen beni hâlâ şaşırtıyorsun."

Kaşları kalkıyor, başı eğiliyor. "Nasıl yani?"

"Birkaç yüzyıl önce bana akla gelebilecek en muğlak cevabı verir ve bununla mutlu olmamı beklerdin."

Khiran alay ediyor ama gözlerinde kahkaha var. "Birkaç yüzyıl önce öyle olurdun."

Haksız değil ama tamamen haklı da değil. Karanlıkta kalmaktan memnun olduğu için değil, orada saklanan cevaplardan çok korktuğu için. Gölgelede gizlenen bir canavarın ne olabileceğine ışık tutmaktan çok korkuyordu. Zaman onu bu korkulardan arındırdı; ona ışığın altında o kadar çok dehşet gösterdi ki artık karanlıktan korkmuyor.

Khiran'ın başı eğik, gözleri kapıya doğru bakıyor. Anna, Khiran çenesini veda etmek için eğip gözden kaybolduğunda bir çocuğun adımlarının sesini seçebiliyor.

Seth içeri girer, yanakları kızarmış ve ağzı büzülmüştür. Piyano derslerinin ikisinin de beklediği gibi berbat geçtiğinin kesin bir işaretidir bu. Anna sempati içinde yüzünü buruşturur. "Derslerimize başlamadan önce biraz kitap okumak ister misin?"

Tansiyonu yüksekken bakımına döndüğünde ona her zaman yaptığı teklifin aynısı. Kendine ayıracağı bir an, gerçek dünyanın monotonluğuna dönmeden önce başka bir dünyaya kaçma fırsatı.

Gergin bir baş hareketiyle kitaplığa doğru yönelir. Walt Whitman'ın *Leaves of Grass*'ı son zamanlarda en sevdiği kitap, şüphesiz annesinin şiire olan sevgisi ve yeteneğinden cesaret alıyordu. Raftan iki tane çeker -Whitman kendisi için, Austen'in *Gurur ve Önyargı*'sı da onun için.

Kadın ona minnettar bir gülümseme sunuyor, kitabı almak için hamle yaparken parmakları onunkileri okşuyor. Adam kitabı alamadan geri çekiliyor, burnu şaşkın bir tiksintiyle kırışıyor. "Bayan Anna, parmaklarınız korkunç derecede yapış yapış."

Elbette haklıdır. Dango şurubu hâlâ tenine yapışıyor. Seth kitabı göğsüne bastırarak onun kirli parmaklarından koruyor. Kendi yapışkan elleriyle bağlara dokunduğu için onu azarladığında herhangi bir suç duygusu uyandırmayı başaramaz.

SONRAKI AYLARDA, WHITECHAPEL CİNAYETLERİ HIZLI BİR ŞEKİLDE SONA ERER, beklenmedik bir son.

Gazetelerin ve halkın Karındeşen Jack olarak adlandırdığı adamın gerçek kimliğini hâlâ bilmiyorlar, hâlâ serbest mi dolaşıyor yoksa kendi zamansız sonuyla mı karşılaştı bilmiyorlar.

Anna, Khiran'ın bu olayla bir ilgisi olup olmadığından asla emin olamaz.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Onun ateşe girmesini ve küllerden zarar görmeden çıkmasını izledi.
O ölemez. Kanayamaz. Yine de Ölüm'ün ani açgözlü çekimini
hissediyor, kanın boynundan aşağı kaydığını hissediyor. Bu
Kalbini ele geçiren dehşeti yatıştıran tek şey, toz ve enkazın -ölülerin ve
ölenlerin- arasından onu canlı görmektir.*

ÉTAPLES, FRANSA
1918

ANNA SAYAMAYACAĞI KADAR ÇOK SAVAŞ YAŞADI. BAZILARI
Diğerlerini ise sadece duymuş.
Bu seferki farklı hissettiriyor.
İşin içinde o kadar çok oyuncu, o kadar çok ülke var ki, bu bir uluslar savaşı
olmaktan çıkıp bir dünya savaşı haline geldi. Daha fazla ulus, daha fazla asker,
daha fazla yaralı.
Afişler sokakları kaplamaya başladığında Anna İngiltere'de yaşamaktadır.
Gıcır gıcır uniformalar giymiş üç kadın, canlı kırmızı bir haçın önünde
durmaktadır. Altta 'V.A.D.' ve 'Acil İhtiyaç' kelimeleri yazılıdır.
O gün kaydını yaptırıyor. Onu o hafta gönderiyorlar.

John's Ambulans Tugayı Hastanesi'nin önüne geldiğinde ilk dikkatini çeken şey hastanenin ne kadar büyük olduğudur. İkincisi, kapıdan girdiğinde, ne kadar *iyi donanımlı olduklarıdır*. Tesis temizdir ve paranın satın alabileceği en son tıbbi ekipmana sahiptir: bir röntgen odası ve ameliyathane, A'dan R'ye kadar etiketlenmiş ayrı koğuşlar ve aralarında kapalı yürüyüş yolları. İyileşmekte olan hastaların eğlenebileceği bir bahçe bile var.

Etkileyici... Ta ki öyle olmayana kadar.

Ne kadar iyi donanımlı olduklarını unutmak için üç gün yetiyor. Bu bilgi, hiç uyumuyormuş gibi görünen silah seslerinin yankısı altında, yaralıları No Man's Land'den çıkarmaya çalışırken vurulan sedyecilerin yaralarını sarmanın altında gömülü kalıyor. Üzerinde parlak bir Kızıl Haç işareti bulunan ambulanslar, kendilerine doğru fırlatılan bombalarla ilgili hikayelerle geri dönüyor. Yaralı Temizleme İstasyonlarında çalışan hemşireler ve sağlık görevlileri Ambulans Treni ile geliyor. Hedef alınıp alınmadıkları ya da savaş alanına atılan mermilerin isabetliliği ve ateş eden askerlerin düşman tarafında olduğu sürece nereye düştüğünü umursamadıkları konusunda tartışmalar devam ediyor.

Cephedeki askerlerin aldığı bazı yaralarla karşılaştırıldığında çok hafif kalıyor. Yaralanma ve savaşla ilgili tüm deneyimlerine rağmen, işlerin bu kadar kötü olmasını beklemiyor.

Gördüğü yaralanmalar Fransa ve Amerika'da tedavi ettiklerinden farklı, daha korkunçtur. Hastaneye gelen hastalar, sadece birkaç yüzyıl önce savaş alanında ölecek olanlarla aynıdır. Tıp ilerlemiş, dünyanın keşfettiği her bilgi kısıntısıyla sıçramalar ve sınırlarla ilerlemiştir.

Eğer savaş silahları da evrim geçirmemiş olsaydı, bu durum daha da harika olurdu.

John Ambulans Tugayı ve Hastanesi beş yüz yirmi beş yatakla işe başladı. Şimdi, yaklaşık üç yıl sonra ve birkaç genişletmenin ardından kapasite yedi yüz kırk dörde çıkarıldı.

Her birine ihtiyaçları var.

Uyanık oldukları saatler hep meşgul geçiyor; yatakları temizliyor, yemek pişiriyor, yerleri fırçalıyor, çarşafları yıkıyorlar. Geceleri kan ve çığlık kabusları, harap olmuş yüzler ve su toplamış ciğerler peşlerini bırakmıyor. Gerçeklik ve rüyalar arasında asılı kalırlar, bir yanları her zaman

Motorların gürültüsü, rayların üzerindeki metal tekerlekler ve yaşam savaşı veren kanlı bedenlerle dolu bir trenin uzun, kederli düdüğü.

Anna'nın yaşadığı en büyük kâbustur bu.

Anna yaraları kontrol ederek ve kirli bandajları temizleriyle değiştirerek viziteye başlar. Başhemşire, sağlıklı doku ile yeni dönmeye başlayan bir yara arasındaki farkı anlayabilecek kadar tıbbi tecrübesi olduğunu keşfettiğinden beri, hasta bakımıyla daha fazla ilgileniyor.

Margaret koğuşa giriyor, sarı saçlarının bir kısmı şapkasından kaçmış. "İşte buradasın. Bu gece ameliyatta yardımcı olmak için müsait misin? Dolly hâlâ çok alıngan." Dudakları ince, sinirli. "Patsy'nin başına gelenlerden sonra, henüz hiçbirimizin bunu ona yüklemek istediğinden emin değilim."

Anna bir kahkahayı bastırdı. Zavallı Patsy ilk ameliyatını cesurca atlatmış ama hemen ardından öğle yemeğini kaybetmişti. Ne yazık ki çöp kutusuna kadar ulaşamamıştı. Diğer V.A.D.'lar temizlemek için fazladan bir dağınıklığa sahip olmaktan hoşlanmamışlardı. "Evet, tabii ki. Önce Bay Willits'in ampütasyonunu kontrol edeyim."

Rahat bir nefes alan Margaret, çözülmesi gereken başka beş mesele için daha fazla insan toplamak üzere yola koyuldu bile. "Tanrı sizi korusun. Keşke tüm gönüllülerimiz bu kadar yetkin olabilse."

İnce ince gülümsüyor, rahatsız. Hemşireler ve gönüllüler arasındaki gerginliğin büyük bir kısmı çözüldü -zaman ve bitmek tükenmek bilmeyen parçalanmış ceset akışı ile yok oldu- ama bazı kırgınlıklar hâlâ devam ediyor. Gönüllülerin çoğunluğu varlıklı ailelerden geliyor. St. James'e hiç emek görmemiş ellerle, savaşın neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikirleri olmadan ülkelerinin askerlerine yardım etme fikriyle romantik bir şekilde gelirler.

Yine de Anna onların nasıl büyüdüklerinden tekrar tekrar etkilenir; hiç kimsenin karşılaşmaması gereken zorluklara ve hiç kimsenin onları hazırlayamayacağı durumlara göğüs gererler. Ara sıra yaptıkları açıklamalara rağmen, bakım personelinin de onların çabalarını takdir etmeye başladığını biliyor.

Anna uzun yatak sırasının sonundaki Bay Willits'e doğru hızlı adımlarla ilerlerken hastane karanlığa gömülür.

Etrafındaki yataklardan fısıltılı mırıltılar yükselirken Anna hareketsiz kalır. Onları duymazdan gelir, nefesinin altında sayıları sayar.

"Bir."

Yaklaşan uçak motorlarının sesi. "İki."

Karanlıkta bir silah sesi duyuldu. "Üç."

Uzun, yüksek bir ıslık ve- Anna

kaybolur.

Düşünceleri yavaş ve çarpık, görüşü duman ve alevlerden oluşan bir bulanıklık. İnsanlar koşuşturuyor, ağızlar hareket ediyor ama tek duyduğu acı veren tiz bir çınlama. Başı ağrıyor.

Şakağına dokunuyor. Parmakları kanlı geliyor ama bu doğru olamaz. Kanamıyor.

Parmaklarının arasında ovalar, kaygan ve kıpkırmızıdır ve kendine bakar. Hemşire üniforması kül ve tozla kaplanmış, yerleri yırtılmış ve tanıdık olmayan molozların arasında otururken kanla kızarmış. Yere düştüğünü hatırlamıyor, neden etrafında anlamadığı sorular soran bir sürü insanın dolaştığını anlamıyor. Önünde bir yüz belirir, hemşire şapkası kir ve kanla lekelenmiştir. Anna'nın onu tanıması gerekenden daha uzun sürdü ve çınlamanın ağzından çıkan sesleri anlamlandırarak kadar azalması daha da uzun sürdü.

"Bu senin mi?! Kan mı?!"

Anna eline bakar. Parmakları hâlâ kıpkırmızı. "Olamaz."

Margaret gözlerini dikmiş bakıyor, gözbebekleri büyümüş. "Ayağa kalk, ayağa kalkabilir misin?!" Bağırmaya devam ediyor. Anna onun iyiliği için mi yoksa kendi iyiliği için mi olduğunu anlayamıyor ama emre uyuyor.

Margaret'in uzattığı kola dayanarak ayağa kalkan Anna, oturduğu yere bakar ve molozların altında bir el görür. Bir hasta. Oda karardığında bir hastayı kontrol etmeye gidiyordu.

Onun kanı değil. Onun kanı değil.

Her nasılsa, bu düşünce onu kendine getirdi. Başını sallayarak durdu ve Margaret'in sıkı tutuşundan -bir *hasta* için kullanacağı türden bir tutuş- uzaklaştı.

"Ben iyiyim, özür dilerim. Bana nerede ihtiyacınız var?"

"Başından yaralanmışsın," diye tersledi Margaret, onu öne doğru çekerek.

"Kontrol edilmek üzere yaralanma bölümüne gidiyorsun."

"Bu değil-"

"Her tarafını *kaplamışsın*, Marian."

Marian. Bu doğru. O Anna değil, bu hayatta değil. Marian, Yorkshire'dan gelen kız. Var olmayan zengin bir ailesi olan kız. "Ama-"

"Hayır." Sözcük kesin, tartışmaya yer bırakmıyor. Anna, hiçbir sorunu olmadığını görecektir olsalar da onu revire götürmesine izin verir. Yoldaşlarının katliamda koşuşturduğunu, hastaları enkazdan çıkardığını görebilse de.

DR. JENNINGS GÖZLERİNE IŞIK TUTARAK GÖZ BEBEKLERİNİ ÖLÇÜYÖR.

tepkiler veriyor ve parmağını görüş alanının bir ucundan diğerine hareket ettirirken onu takip etmesini istiyor. Kafa derisini çoktan incelemiş ve görünürde bir yara bulamamıştır.

Anna tam bir muayene yapmasına izin vermez.

Margaret onun hemen arkasındadır, ellerini endişeyle önünde çevirirken şaşkın ve endişeli görünmektedir. Anna diğerlerinden yaralıların hepsinin bomba bölgesinden tahliye edildiğini duymuştur.

Kaç kişi kaybettiklerini ona söylemiyorlar.

"Sıra dışı bir şey bulamadım. Kalbinizin sesi güçlü geliyor ve göz bebekleriniz de buna uygun tepki veriyor. Yaşadığınız baş dönmesi ve kafa karışıklığı muhtemelen sadece şoktan kaynaklanıyor."

Anna başını sallıyor. "O halde görevime devam etmek istiyorum."

Tereddüt ediyor ama ikisi de alabildikleri kadar çok ele ihtiyaçları olduğunu biliyor. "Pekâlâ, ama eğer kendini kötü hissetmeye başlarsan, hemen gelip beni bulmanı istiyorum. Anladın mı?"

"Anladım."

Dr. Jennings onaylarcasına çenesini eğiyor ve ilgisini bekleyen bir sonraki hastaya doğru aceleyle ilerliyor. Hasta sayısı hiç de az değil.

Margaret geride kalıyor, solgun görünüyor. "O kadar emindim ki, seni es geçtim. Orada hareketsiz yatıyordun, gözlerin hiçbir şeye bakmıyordu."

Titrek bir nefes alıyor ve gelip hastane yatağının kenarına oturuyor. "Öldüğünü sanmıştım."

"Ölmedim," diye teselli ediyor Anna, çünkü genç kadına ölmediğini söyleme riskini göze *alamıyor*.

"Her yerde kan vardı," diye fısıldıyor, yaklaşmadan önce omuzlarının üzerinden bakıyor. "Marian... Nabzını kontrol ettim."

Anna'nın kalbi tekliyor, Margaret'in söyledikleriyle yüzleşmeye çalışırken bile zihni bir bahane arıyor. "Gerçekten kaotikti," diyor usulca. "Birinin ilk kez hata yapması değil bu."

"Bu bir hata değildi," diyor Margaret, sesi hâlâ kısık, ama Anna parlak mavi gözlerini karartan şüphe kırıntısını görebiliyor. "Nabzın atmıyordu."

Anna'nın ona başka bir açıklaması yok, şu anda yok. Bunun yerine, korkakça olduğunu bildiği halde konuyu değiştiriyor. "Yardıma en çok nerede ihtiyaç var?"

Margaret ona bakar, bakışları rahatsız edici derecede keskindir. Gergin bir sessizlik anından sonra cevap verir. "Julianne'in bandajları sarmak için ek yardıma ihtiyacı var. Onları hazırlayabildiğimizden daha hızlı kullanıyoruz."

Anna başını sallar, ayaklarını yataktan sarkıtır ve üniformasını düzeltir. Dağınık bir haldeydi ve şapkası da kaybolmuştu ama yedek üniformasını giymekle vakit kaybetmeyecekti. Yanındaki yataklardan gelen acı dolu iniltileri duyabiliyorken olmaz.

Bazılarının birlikte çalıştığı genç kadınlardan geldiğine emin olduğu halde.

KHIRAN O GECE ANNA'NIN B İ L D İ Ğ İ GİBİ GELİR. O HIÇ

Bir travmadan sonra onu kontrol *etmemiş*. Onun tercih ettiği formda geldi, gözleri karanlık ve ifadesi bitkin.

Yorgun.

Anna bu duyguyu bilir. Bu savaş onun deneyimlediği diğer savaşlara hiç benzemiyor ve bunun sadece kendisinin de bu çabanın bir parçası olmasından kaynaklanmadığını biliyor. Dünyayı etkileme ölçeği, fare istilasına uğramış siperlerde hiç bitmeyecekmiş gibi görünen savaşlar, mermi yerine biyokimyasal silahların kullanılması... Onun çekmeye çalıştığı ipleri hayal bile edemiyor. Hepsine ne kadar karışmış olabileceğini hayal bile edemez.

"Nasılısın?"

Anna karyolasında doğruluyor, gözleri komşularına kayıyor. Uyumaya devam ediyorlar; ölüm ve travma dolu bir günün yorgunluğu içindeler. Anna saldırıda kendilerinden beş kişiyi kaybettiklerini öğrenmiş. "Uyanacaklar mı?" diye fısıldıyor.

Khiran başını sallıyor, yatağının kenarına oturuyor. "Hayır."

Dizlerini göğsüne doğru çekiyor. "Bugün ölebilirdim," diyor yumuşak bir sesle.

"Uzun zaman önce ölmüş olurdun," diye karşı çıkıyor Khiran, ama bunu inkâr etmiyor ve Anna'yı bunun doğru olduğundan emin kılan da bu. Bakışları kayıyor, Anna acıyı hissettiği yerde gezindiğini hissedebiliyor. "Başın nasıl?"

Hâlâ hayali bir ağrı var ama kolayca unutuluyor. Ölümün kıyısından dönmenin bir tehditten çok rahatsızlık verdiği bir noktaya gelmiş olması ne kadar tuhaf. "Başka endişelerim var."

Yatağın ayak ucuna uzanmış, uzun bacaklarını yana sarkıtmış ve kolunu gözlerinin üzerine atmış. "Bunlar mı?"

Anna tereddüt ediyor -İspanya'dan beri onun bu kadar yorgun göründüğünü görmemişti- ama onun iyiliği için bu konuyu kapatmasına izin vereceğine inanmaktan daha iyisini biliyor. "Margaret gördü. Nabzımı kontrol etti ve bulamadı. Bunu açıklayamayacağını biliyorum ama bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor. Bana her baktığında yüz ifadesinden bunu anlayabiliyorum."

"Öyleyse git."

Sözler sert ama Anna alınmıyor. "Düşünüyorum." Khiran bir elini saçlarında gezdiriyor, boynunu büküyor ve pencerenin çatlak camlarından dışarı bakıyor.

Ay ışığı yüzündeki gölgelerle oynuyor, Anna'nın orada olmadığını bildiği gözlerinin altındaki morlukları ortaya çıkarıyor. "En iyisi bu olabilir. Bu savaşta o kadar çok hareketli parça, o kadar çok oyuncu var ki, olacakları takip etmekte zorlanıyorum." Başını iki yana sallıyor.

"Yeterince yerde olamıyorum."

"Burada yapmam gereken daha çok şey var."

Alay ediyor, sesi gölgeler kadar yumuşak. "Her zaman yapacak daha çok şey olacak. Kurtaracak daha çok insan." Ona bakmak için dönüyor, bakışlarının ağırlığı binlerce yıllık zorlukları taşıyor. "Bu, kalmayı doğru seçim yapmaz. Bu sefer değil."

Anna ona bakıyor, kafasında sorular oluşuyor. "Dışarısı ne kadar kötü?"

Savaşın sadece bu tarafını görmüştü, sadece onlara ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalmayı başaranları tedavi etmişti.

Yavaş ve ölçülü bir nefes alıp veriyor ve başını geriye eğiyor. Ay ışığının altında solgun ve açıkta kalan boğazıyla tavana bakıyor, sanki tüm ölülerin yüzleri alçıdan ona bakıyormuş gibi. "Durumu daha da kötüleştirmek için yeni yollar bulmaya devam ediyorlar."

Anna'nın ne demek istediğini sormasına gerek yok. Şarapnel parçalarının, kimyasal yanıkların, siper ayağının sakat bıraktığı yüzleri görmüş. Askerlerin ölülerinin yanında savaşmak zorunda kaldıklarını, çünkü onları ortadan kaldırmak için gereken ertelemeyi alamadıklarını anlattıkları hikayeleri duydu.

Yastığını göğsüne bastırıyor, parmakları pamuğa gömülüyor. "Sence her şey daha iyi olacak mı?" Kelimeler onu terk ediyor, hissettiği kadar zayıf ve umutsuz.

Adam cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. "Eskiden geleceği görebilenleri kıskanırdım," diye mırıldanıyor. Yumuşak, bir itiraf gibi. "Bana da böyle bir yetenek verilmiş olsaydı, pek çok trajediyi önleyebilecek güce sahip olurum diye düşünürdüm."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, göz kapaklarının ardında böyle bir gelecek gördüklerinde herhangi birinin nasıl bir şey yapabileceğini merak ediyorum." Ona bakıyor, yüzlerce savaşın hayaleti gözlerine musallat olmuş. "Bugün... bugün yorgunum, Anna."

Bu sözler, bir gece gökyüzünün altında evinin yanışını izlerken ona söylediklerine o kadar benziyor ki. Paramparça olduğu gece, onun parçalarını tekrar bir araya getirdiği gece.

Yan yatmış, dizleri yastığının etrafında kıvrılmış ve adamın koluna sürtünüyor. Yüzleri birbirinden sadece bir karış uzakta. "Bana bir hikâye anlat," diyor, fısıltının üzerinde bir nefesle. "Fantastik bir şey. Gerçek bir şey."

Adam kaşlarını çatıyor, yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Sana masal anlatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Bana gördüğün o kadar güzel bir şeyi anlatmanı istiyorum ki, kulağa masal gibi geliyor. İstiyorum... Dünyanın çirkinliğini unutmak istiyorum."

Adam ona bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Anna bunun biraz umuda benzediğini düşünüyor.

Ona siyah kumlu plajlardan ve okyanus sularından bahsediyor; öyle sıcak ve berrak ki, insan yüzeyin elli metre altındaki mercan ormanını görebiliyor. Toprağın derinliklerine oyulmuş ve kilometrelerce uzanan bir kanyondan, dağları andıracak kadar büyük buzullardan ve çöl kumlarının arasından fırlayıp cennete dokunuyormuş gibi görünen, kendisinden daha eski piramitlerden bahsediyor.

Bu yerlerin bazılarını Anna duymuş, bazılarını ise duymamıştır. Ne olursa olsun her birini içine çekiyor, gözlerini kapatıyor ve onun sesinin yavaş yavaş yumuşayarak merak uyandıran bir şeye dönüşmesini dinliyor.

ANNA ONU NEYİN UYANDIRDIĞINI BILMIYOR.

Belki hatırlayamadığı bir kâbustu, belki de Charlotte'un horlamasıydı. Ama gözlerini açtığı anda, tavana ne kadar uzun süre bakarsa baksın tekrar uyuyamadığını fark ediyor. Derisinin altında uğuldayan ve onu huzursuz eden bir beklenti var.

Ayağa kalkıyor, kollarını bornozunun içinden geçirip göğsünün üzerine sıkıca çekiyor. Hemşire odasından çıkıp soğuğa adımını atarken çıplak ayakları yerde sessizce yürüyor. Tüm koğuşları birbirine bağlayan boş yürüyüş yollarında ilerlerken kendini bir hayalet gibi hissediyor. Yıkılmış koğuşun bulunduğu yere ulaşıyor. Bombalama birkaç hafta önce olmuş, enkazın çoğu temizlenmiş ama toz ve kir ayaklarının altına yapışıyor, soğuk ince geceliğinden sızıyor. Nefesi buğulanıyor.

Gözleri düştüğü yere takılıyor. Döşeme tahtalarında hâlâ kan lekeleri var. Hala onun olduğuna ikna olmuş değil.

Bu yüzden mi uyandı? Ölümü olabilecek şeyle yüzleşmek için bilinçsiz bir ihtiyaç mı?

"Anna!"

İsminin keskin ve boş koridorda yankılanan sesi onu irkiliyor. Döndü, ama kollar onu çoktan içeri çekmişti, bir el

Kafatasının kıvrımı ve yanağına bastırılmış bir askeri üniforma. Alman üniforması. Bir Alman üniforması.

Başını kaldırıp bakıyor, adamın kahverengi gözlerindeki korku ve kararlılığı yakalıyor, tam o sırada sırtında kavurucu bir sıcaklık oluşuyor ve dünya etrafında dönüp duruyor, o kadar hızlı genişliyor ve daralıyor ki ciğerlerini geride bırakmışlar gibi hissediyor.

Sıcağın yerini dondurucu soğuk, boş sessizliğin yerini uzak patlamalar alıyor.

Hastane ile demiryolu arasındaki alandalar, patlama sesleri ve çığlıklar etraflarında yankılanıyor. Anna başını çevirdiğinde hastanenin yandığını görüyor ve hasarın birkaç hafta önce gördüklerinden çok daha kötü olduğunu hemen anlıyor. Titrek bir nefes alıyor, teninde bir titreme dans ediyor. Bunun soğuktan daha fazlası olduğunu biliyor.

Karanlığın içine onun adını üflüyor. Bir soru. Bir teşekkür. "Khiran?"

Geri çekilmiyor, tutuşunun gevşemesine izin vermiyor. Alman subay iğnesi yakasına rahatsız edici bir keskinlikle bastırıyor. Adamın göğsünün her inip kalkışında iğnenin uçlarını geceliğinin içinden hissedebiliyor. Adamın yanağı onunkine bastırıyor, eli hâlâ başının arkasını kavırıyor ve titrek nefesi kulağına fısıldıyor. "Bilmiyordum," diyor. "Bu bombalar -ve son sefer- emin değilim. Seni riske atamazdım."

Anna'nın kalbi tekliyor.

Yerdeki kan lekesini, parmaklarının nasıl kaygan ve kırmızı bir şekilde geri geldiğini düşünüyor. Margaret'in yüzündeki dehşeti, nabız bulamadığındaki ısrarını düşünüyor.

"O benimdi," diye nefes alıyor, anlamıyor. Başını kaldırıp adama bakıyor ve tanıdığı bir yüzle karşılaşınca rahatlıyor. Kumlu sarı saçları yerine koyu, omuz hizasında bukleler, kahverengi gözleri yerine de çok alıştığı tonda gözler bırakmış. "Kan benimdi."

Elleri kalkıyor, avuç içleri kızın yanaklarına değiyor. "Yanılmışım.

"Yanılmışım.

- "Yüzünü buruşturarak alnını onunkine dayadı ve kesik kesik bir nefes aldı.

"Sana hiçbir şeyin dokunabileceğini düşünmemiştim. Fiziksel olarak değil. Ama bu-"

Bu farklı. Bombalar ve kimyasallar. Savaşın dehşetiyle karşılaştırıldığında büyümlü bir şeftali nedir ki?

"Artık sınırın nerede olduğunu bilmiyorum, Anna."

İtirafı onu sarstı. Onun hiçbir şeyden emin olmadığını hiç bilmiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Her zaman onun ölümsüzlüğü iyi taşıyacağına inanmıştı ama bunu nasıl kullanacağını asla tahmin edemezdi - birkaç kelime ve uzağı gören gözlerden başka bir şeyle savunmasını çözerek Çok fazla.

NEW YORK, BİRLEŞİK DEVLETLER İLKBAHAR 1920

FRANK ONUN MASASINA YASLANIR. "BİZİMLE NE ZAMAN GEVŞEYECEKSİN, Betty? Evrak işlerini unut ve gel, iyi vakit geçir." Anna gülümsemesini gizler. "Görünüşe göre bu gece değil."

"Ne de yarın," diye homurdanıyor. "Hadi ama, Betty! Bir erkeğe şans vermek için ne yapman gerekiyor?"

Tony bir kolunu Frank'in geniş omuzlarına dolayarak onu yarı kardeşçe bir kucaklaşmanın içine çekiyor. "Sadece senin olmadığını kim söyledi? Betty gibi güzel bir kız mı? Muhtemelen halıyı kesecek bir erkek bulmuştur bile."

Frank bu ihtimal karşısında fiziksel olarak kalbi kırılmış görünüyor. "Elma püresi. Gerçekten bir erkeğin yok, değil mi Betty?"

Anna'nın gülümsemesi utangaçlaşıyor. "Bir hanımefendi öpüşmez ve söylemez."

Frank inliyor. Tony güler ve eliyle kuzeninin omzuna vurur. "Gördün mü?
Sana söylememiş miydim?"

"Evet, evet, bırak artık," diye homurdanıyor Frank, onu başından savarak.
"Hâlâ ikna olmadım. Onu bir kez bile dışarı çıkarken görmedim!"

Kapı açılıyor, iki çocuk da hemen yumruklarını hazırlıyor. Sokaklar ilk kez
ofise girmiyordu ama Anna'nın kapıdaki uzun boylu adamı tanınması sadece bir
bakışını aldı.

Ellerini pahalı takım elbisesinin ceplerine sokmuş olan adam ona göz
kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Betty, sevgilim. İşin bitmek üzere mi?"

Frank'in kalbi kırılmış gibi görünmese çocukların yüzündeki ifade neredeyse
komik olacaktı.

Anna ona teselli edici bir gülümseme sunar ama rolünü oynar. Böylesi daha
iyi. Frank'in köpek yavrusu aşkı başka bir yerde daha iyi servis edilir. "Sadece
birkaç ufak tefek şey daha. Sadece bir dakikamı alır."

Frank odadaki diğer adamlara dönmeden önce onun bakışlarındaki eğlence
parıltısını yakalar. "Siz Tony ve Frank olmalısınız? Betty bana sizin hakkınızda
harika şeyler anlattı. Birkaç arkadaş edindiğine sevindim. Ofisteki tek kızın
kendisi olduğunu söylediğinde biraz endişelenmiştim." Khiran gülümseyerek
elini uzattı. "Ben James."

Frank'in gözleri kısılıyor ama istemeye istemeye tokalaşmayı kabul ediyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Betty'yi ne zamandır tanıyorsun? Senden pek
bahsetmez."

Khiran'ın dudakları bükülüyor, ona dönerken gözleri parlıyor. "Ne kadar oldu
Betty? Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor."

"Oh, en azından birkaç yüzyıl diyebilirim, sevgilim."

Tony elini Frank'in sırtına vurur. "O zaman siz iki aşk kuşunu tutmayacağız,
değil mi Frank? Sizinle tanışmak harikaydı, gerçekten harika."

Frank nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır ama kuzeninin onu
kapıya kadar geçirmesine izin verir. Kapı arkalarından kapanmadan önce Anna,
uzun soluklu bir moral konuşmasının başlangıcı olacağından emin olduğu şeyin
başlangıcını yakalar. Tony bu tür konuşmalarda her zaman oldukça iyiydi. "Hadi
ama dostum. Uzun bir kadeh içkinin düzeltemeyeceğı şey yoktur, değil mi?"

Khiran kıkırdıyor, onların gidişini izlerken elleri takım elbisesinin ceplerine
gömülüyor. "Vay, Betty. Sadece birkaç aydır buradasın ve şimdiden zavallı
erkeklerin kalbini kırıyorsun."

Anna çekmeceye koymadan önce son evrakları da toparlıyor. "Frank beni
sadece her gün gördüğü için seviyor. Ben

Bu masanın arkasında oturan herhangi bir genç kıza aşık olacağından oldukça eminim." Alaycı bir bakış atıyor. "Ayrıca, korkarım benim için biraz genç."

Bir elini göğsüne götürerek küskün görünmek için elinden geleni yapıyor. Sırıltısı bunu mahvediyor. "Kesinlikle değil. Beş yüzün üzerinde görünmüyorsun."

Anna gülererek çekmecesini kilitliyor. "Tencere dibin kara, seninki benden kara?"

"Belki de." Adam ona bakıyor, yüz hatlarını yumuşatan garip bir düşünceli ifade. "Bu akşam için planın nedir?"

Kadın omuz silkiyor. "Bay Mooney kapıyı kilitlemeye geldiğinde eve gideceğim.

Neden?"

"The Cotton Club adında güzel bir yer var. Hiç duymuş muydun?" "Cotton Club'ı *herkes* bilir," diye dalga geçiyor.

"Bunun doğru olmadığına eminim."

Gözlerini deviriyor. "İyi, bir şey bilen herkes bunu biliyor.

Daha iyi misin?"

"Tam olarak değil, hayır." Masasına yaslanıyor, başını eğiyor. "Dışarı çık ve benimle dans et."

Kadın bunun bir şaka olduğunu düşünerek alay ediyor ama adam onunla birlikte gülmeyince gülümsemesi bozuluyor. "Saçmalama. Dans etmek için giyinmedim."

"Hepsi bu mu?" Gözleri parlıyor, parmakları kızın yüzünden birkaç santim uzaklaşıyor. "Kolayca halledilir."

Çıplak bacaklarına ve omuzlarına değen ani hava hissi boncuklarının birbirine çarpmasına neden oluyor. Göz temasını kesip aşağı bakmaya cesaret ettiğinde. Görüşü gümüş rengine bürünüyor; cam boncuklar vücudunun her hareketinde ışığı yansıtıyor. Kare yakası alçalıyor, etek ucu yükseliyor.

Lekeli teni tümüyle gözler önünde.

Çılgılığı durduramadan dudaklarından dökülüyor, elleri göğsünü kapatıyor. "Geri değişti," diye tıslıyor, gözleri sımsıkı yumulmuş. "*Geri* değişti!"

Aralarına düşen sessizlik ıstırap verici.

Parmaklar bileklerini çevreliyor, hafif bir baskıyla ellerini çekiyorlar. Anna, adamın avuçlarının teninde ne kadar sıcak hissettiğini düşünmemeye ya da gözlerini açmaya cesaret ettiğinde ne kadar yakın olduğunu fark etmemeye çalışıyor. Bakışlarında bir tuhafılık, alnında bir çatlağın en hafif izi var. Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık yayılıyor. Teninde bir utanç kaşıntısı var. "Lütfen," diye fısıldıyor, gözlerinin kenarından düşmekle tehdit eden hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarıyla. "Geri değişti."

Başını eğiyor, koyu renk saçları omzuna dökülüyor. "Sen... onlardan utanıyor musun? Şimdi bile mi?"

Kadının attığı kahkaha kapkara, kuşku dolu ve acı dolu. "*İğrençler.*"

Bileklerini serbest bırakıyor, parmakları kolundan yukarı doğru ilerliyor ve köprücük kemiğinde durana kadar tenindeki desenleri takip ediyor. "Hayır. Onlar *senin.*"

Adamın tonlamasını nasıl yorumlayacağını bilemiyor; gözlerinin mavisini bulanıklaştıran griyi okuyamıyor. Tek bildiği avucunun göğsüne değen sıcaklığı, köprücük kemiği boyunca uzanan parmaklarının narin dokunuşu ve başparmağının nazik hareketiyle nefesinin nasıl kesildiği. "Gerçekten acı veriyor mu? Onların görünmesine izin vermek?"

"Evet," diye nefes alıyor. Yalan söylemeyi düşünemeyecek kadar başı dönüyor. Parmakları adamın takım elbisesinin yakalarına dolanıyor, dünyanın dönmesini engellemeye çalışırken göz kapakları kapanıyor. "Evet."

"Pekâlâ."

Gözlerini açıyor, nefesini tutuyor ve adamın bakışlarını kaçırmıyor. Sonra adamın eli hareket ediyor, tüy gibi hafifçe teninde geziniyor ve dudakları sessiz bir soluğun etrafında ayrılıyor. Kalbi kaburgalarına çarpıyor, davul sesi o kadar yüksek ki tek duyabildiği bu. Adamın, açık avucuna çarpan kalbini hissedip hissetmediğini merak ediyor.

Aralarında, diğer eli her ikisi de kadının omuzlarına yerleşene kadar yükseliyor, sonra parmakları kadınınkine bir vaat gibi yaslanana kadar aşağı kayıyor -zahmetli bir şekilde yavaşça-. Elini kaldırıyor, kolunun çıplaklığı görüş alanını dolduruyor.

Pürüzsüz, lekesiz bir ten.

"Gitmişler," diye nefes alıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor adam, uzanıp başparmağıyla köprücük kemiğini okşuyor. "Sadece saklanmışlar. Bu seni memnun ediyor mu?"

Ona yalan söyleyemez. Bunu ikna edici bir şekilde yapabilse bile, kurguları gerçeklerden ayırma konusunda o kadar bilgili olmasa bile, bu konuda asla yalan söyleyemezdi. Ona asla. "Evet."

Parmakları kolundan aşağı bir çizgi çizerek avucunun etrafında kıvrılıyor. "Sevindim," diyor adam, yaklaşımadan önce. Takım elbisesinin yakaları Anna'nın göğsüne değiyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Ama Anna, şunu bil ki, seni kendin olarak görmeyi tercih ederim."

ANNA DANS EDER.

Bu işte iyi olduğunu iddia edemez -ayakları her zaman bir adım geride ya da tamamen yanlış yerdeymiş gibi görünür- ama başlangıçta hissettiği çekingenlik son içtiği cinle çabucak giderilmiştir.

Gülerek Khiran'ın kollarında dönüyor ve ışıkların onunla birlikte dönmesinin keyfini çıkarıyor. Grup çalışıyor, trompetlerin sesi o kadar yüksek ki yankısını göğsünde hissedebiliyor ve Anna neden bu kadar çok gencin sırf bunun tadını çıkarmak için polis baskınlarını göze aldığını anlıyor.

Khiran'ın gülümsemesini yanağında hissedebiliyor, basamaklarda ona rehberlik ederken sözleri kulağında bir nefes gibi. Şimdiye kadar en az beş kez onun ayak parmaklarına bastığından emin ama tek bir şikâyetle bile bulunmadı. "Geldiğine memnun musun?"

"Evet," diyor, adam onu hazırlıklı olmadığı bir dalışa doğru savururken bu kelime bir kahkahayla karışıyor. "Memnunum."

"Güzel." Sırtını göğsüne yaslayana kadar onu döndürüyor, kollarını ön tarafına doluyor ve ellerini kavuşturuyor. Adamın yanağı kızinkine değiyor. "Daha çok gülmeyi hak ediyorsun, Anna."

"Sanırım bu hemen hemen herkes için söylenebilir," diyor, tempoya uymaya çalışıyor ama yine de biraz geride kaldığını hissediyor. Yaşadığı onca yüzyıl boyunca dans etmek konusunda pek deneyimi olmamıştı. "Sence de öyle değil mi?"

Adamın sırtına vurduğunu hissediyor. "Belki de." Adam onu döndürüyor ve Anna kısa bir an için adamın yüzündeki yumuşaklığı yakalıyor, sonra adam onu tekrar kendine çekiyor; adamın sözleri kulağında bir vaat gibi. "Ama herkesten önce seninkini duymak isterim."

ANNA NE KADAR S Ü R E D A N S E T T İ K L E R İ N D E N E M İ N D E Ğ İ L , A M A B İ L İ Y O R K İ
en son ayrılan. Dairesine çıkan merdivenleri tırmandıklarında ufukla alay eden
ışığın başlangıcı olduğunu biliyor. Ayılması için yeterince uzun olduğunu biliyor.
Alkol onun için her zaman herkesten daha çabuk bitiyor gibi görünmüştür.
Bunun için bir şeftaliye teşekkür etmesi gerektiğinden şüpheleniyor.

Khiran kapıyı arkalarından kapatır. Anna daireyle birlikte kendisine miras
kalan boy aynasına doğru ilerliyor ve duraksıyor. Kendisine bakan yüzüdür,
sürmeli gözlerinin kenarları buğuludur ama vücudu değildir. Büyüsü hâlâ
yerinde, yansımaları incelemeye cesaret ettiğinde görmeye alıştığı lekeleri
örtüyor.

Yavaşça bir nefes alıp saçlarını tutan tokaları çıkarmaya başlıyor ve bir tanesi
kafa derisini çekince irkiliyor. Bu sabah saçını toplarken bu kadar çok
kullanmadığından emin. "Kaç tane ekledin?"

"İzin ver," diye mırıldanıyor, nazik parmakları onunkilerin yerini almak için
uzanıyor. Kadın ona izin veriyor; adam saçındaki iğneleri nazikçe çekip
çıkartırken elleri işe yaramaz bir şekilde yanına düşüyor. Serbest bırakıldıkları
anda kayboluyorlar. "Büyü aldatıcı bir şeydir. Bazen inatçıdır."

"Bunun sadece senin sihrin olmadığına emin misin?"

Parmakları duraklıyor, aynadaki gözlerini yakalıyor. "Beni inatçılıkla mı
suçluyorsun Anna? Çünkü seni temin ederim, seninkinin yanında sönük kalır."

Ses tonu düz, ama ağzının köşesinde, kızmaktan çok eğlendiğini belli eden
küçük bir kıvrım var. "Sanırım ikimiz de kendimize göre inatçıyız," diye kabul
ediyor.

Khiran bir kahkaha atıyor ve iğneleri çıkarmaya devam ediyor. "Elini uzat."
Büyülenmiş olanların çoğuna ulaşmış olmalı, çünkü onları kadının açık avucuna
yerleştirmeye başlıyor. "Geri kalanını çıkarmam için hazır mısınız?"

Geri kalanı. Cildinin üzerine yerleştirdiği büyüü.

Saklamayı akıl edemeden tepki veriyor, yüzünü buruşturduğu o kadar belli
ki, adam bunu yaptığı anda yansımada görüyor.

"Anna-"

"Evet," diye ağzından geçiriyor, adamın diline dolanacak sözcükleri
engellemeye hevesli.

Onları duymak istemiyor. "Evet, sorun değil. Sadece yap."

Büyünün, adamın onu yerleştirdiği şekilde, avuçlarının teninin üzerinde gezinmesi ve yumuşak, nazik bir sıcaklıkla gitmesini bekliyor ama böyle bir uyarı yok. İğnelerle aynı teatral olmayan kolaylıkla kayboluyor. Yüzyıllardır onu lanetleyen solgun deri parçalarıyla yüzleşmesi için tek bir göz kırpması yetiyor. Yansımasından uzaklaşmak için hamle yapıyor.

Khiran ona izin vermiyor.

Elleri omuzlarında, onu olduğu yerde sabitliyor. Anna gözlerini kapatıyor ve Khiran'ın saçlarının arasından iç çektiğini hissediyor. "Hiç bakmazsan kendini nasıl göreceksin?"

Adam Anna'nın sırtında bir duvar gibi, boyun eğmiyor ama kolunun göğsünün üzerinden geçişi, elinin yakasında gezinişi hiç de kafes gibi hissettirmiyor. Öyle olması gerekse bile. *Öyle olsa* bile.

Sözleri kızarmış teninde sıcak bir nefes gibi, dudakları kulağına çok yakın fısıldıyor. "Bak, Anna."

Başını sallayarak inliyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, nazik bir emir. Dudakları kulağının altındaki hassas derinin üzerinde geziniyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Gözlerini aç."

Açıyor. Gözlerini açar. *Bakar.*

Saçları dalgalı bir karmaşa içinde, kollarındaki ve göğsündeki lekeli deri adamın yarattığı kızarıklıkla daha da belirginleşiyor. İlk içgüdüşü arkasını dönmek, gözlerini kapamak ve o gidene kadar amamak, ama adamın uzun, sivriltilmiş parmaklarının yakasının etrafında sahiplenici bir şekilde kucaklandığını görmek onu duraklatıyor. Kanını tutuşturan ve kararlılığını yakan bir ateş oluşuyor. Omzunun üzerinden, yansımasının bakışlarıyla buluşuyor; gözlerindeki fırtına korku yerine beklenti uyandıracak şekilde karanlık ve tehlikeli.

Boğazındaki el kayıyor, parmağı elbisesinin askısına takılıyor. Bir duraklama, yüzyıllardır koştuğu gibi koşma şansı. Bu şekilde daha kolay olmamalı. Arkasında onun olması, onu teşhir ederken utancına tanıklık etmesi, yansımasıyla tek başına yüzleşmekten daha kolay olmamalı.

Ama öyle.

Tanrım, öyle, çünkü bakışlarında iğrenme yok. Alaycı bir küçümseme yok. Onun tenine her zaman, kendisinin asla barındıramayacağı bir şefkatle bakmıştır. Korkusunu yutuyor, çenesini hafifçe eğip başını sallıyor.

Bir askıyı aşağı kaydırıyor, sonra diğerini. Elbisenin ağırlığı sarkıyor, sadece göğüslerini örtüyor. Parmakları en büyük göğüslerinin üzerinde, acı verecek kadar nazikçe kayıyor.

Kalbinin üzerinde duran işaretler. "Tenine boyanmış galaksiler var," diye mırıldanıyor. "Nebulalar ve evrenler sanat eseri gibi haritalanmış, sadece birinin içinde kaybolması için tasarlanmış."

Çıplak omzuna tek, yakıcı bir öpücük, o kadar yumuşak ki, yansımalarındaki kanıt olmasa hayal bile edebilirdi. "Anna... Sen *enfessin*."

Nefesi kesiliyor, dudakları bulamadığı sözcükler için aralanıyor. Karnına yerleşmeden önce teninde dans eden tanıdık bir sıcaklık var. İfadesinde açık bir şey var; gözlerini karartan ve aynanın yansımasının çıplak gerçeğiyle aydınlanan derin ve umutsuz bir özlem.

Onunla yüzleşmek için dönüyor ve o şey yok oluyor; başka bir şey olmadığına inanması için yalvaran bir tarafsızlıkla siliniyor. Ama onu görmüştü. Sadece bir anlık bir ipucu için görünür olsa bile, *oradaydı*.

"Beni seviyorsun," diye nefes alıyor.

Adamın bakışları onunkilere kayıyor, delici bir yoğunlukta. Bunu o kadar keskin hissediyor ki, iğneye takılmış bir kelebekten farksız. Sonra sırtıyor -o kadar çarpık ve çekici ki, başka biri olsa dikkatini dağıtabilirdi "Yüzyıllar seni cesur yapmış."

Bu bir inkâr değil ve ikisi de bunu biliyor. Bir adım daha yaklaşıyor; gözleri onunkileri ararken göğsünün sıcaklığının kendi göğsüne değdiğini hissediyor. "Ne kadar zamandır?"

Gülümsemesi köşelerde bocalıyor. "Bu kadar yeter. Buna bir son ver."

"Neden?"

"Var olmaması gereken bir şeyi arıyorsunuz." "Khiran-"

"Dünya sana hâlâ öğretmedi mi?" diye tersliyor, dudakları kıvrılmış. "İstedğimiz şeyleri elimizde tutamayız."

Nefesi onu terk ediyor, göğsünde bir ağrı çiçek açıyor. Sonunda sesini bulduğunda, geçmişten gelen yumuşak bir yankı. "Ben tutulacak biri miyim?"

Bakışları keskin. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Ona doğru adım atıyor, teninin altında bir sıcaklık uğulduyor ve kalbi kaburgalarına çarpıyor. Elleri ikisinin arasına uzanıyor, takım elbisesinin yakalarında geziniyor ve ince kumaşın altında göğsünün ağır ağır inip kalkışını hissediyor. "Belki de kalmamalı o zaman." Kalın kalın yutkunuyor, adamın gözlerine bakabilmek için cesaretinin son kırıntısını da topluyor. "Ama *sahip olmak için?*"

Tutmak için. Şimdilik burada, dairesinin karanlığında ve tuğlaların arasından sızan hiç uyumayan şehrin sesinde.

"Anna..." Kızın adı boğuk bir yakarış gibi onu terk ediyor.

Vücudu kızarıyor, bunu kıvrılmış ayak parmaklarının ucuna kadar hissedebiliyor, ama arzu utançtan daha ağır basıyor. Anna çenesini yukarı kaldırıyor. Bir davet. "Çünkü ben de bunu istiyorum," diye nefes alıyor. "Ben de *seni* istiyorum."

Eli Anna'nın şakağında geziniyor. "Ne zahmetli bir yaratık," diye mırıldanıyor ama her hecesinde şefkat var. Eğiliyor, burunları birbirine değiyor ve dudakları o kadar yakın ki Anna dudaklarının kendisinininkilere fısıldadığını hissedebiliyor. "Bunun olması gerekmiyordu." Parmak uçları saçlarına *dolanıyor*, çenesini avuçlarının arasına alıyor ve gözleri Anna'nın içinde *boğulacağı* kadar yoğun bir şekilde yanıyor. "Beni bu kadar tamamen ele geçirmemen gerekiyordu. Bana musallat oluyorsun, Anna."

Musallat. Ölemeyen biri için çok tuhaf bir kelime ama o anlıyor. Uyandığında onun nerede olduğunu merak etmediği tek bir gün yok; sabahın onu getirip getirmeyeceğini görmek için sabırsızlanmadığı tek bir gece yok. Ve güneşin doğacağından emin olduğu gibi, onu öpmenin bu ateşi söndürmek yerine daha da körükleyeceğini biliyor.

Ama korku ölümlüler içindir ve o daha önce bir kez alevlerle yüzleşmiş ve küllerinden zarar görmeden çıkmıştır. Yeniden doğdu.

Onu öpmek de böyle bir şey.

Aralarındaki boşluğu kapatırken yumuşak, nazik bir baskı; karanlıkta yanan tek bir kibrit. Alevi çırayı yakalamadan önceki o bir saniyelik gecikme.

Parmakları ensesindeki yumuşak, koyu renkli saçlara dolanırken dudakları çaresiz ve morarmış bir halde ona doğru atılır. Adamın ellerinden biri kadının kalçasına yerleşiyor ve onu göğsüne yaklaştırıyor, adımları onu geriye, geriye, geriye götürüyor, ta ki yeniden dans ediyorlarmış gibi hissedene kadar. Sonra omuzları alçıyla buluşuyor ve adamın vücudu kaçmak istemediği bir duvara dönüşüyor.

Adam bir orman yangını gibi, kızın nefes alabilmesinden daha hızlı bir şekilde oksijeni yakıp yok ediyor. Parmakları yakasının düğmelerini çözmek için çaballıyor ama dudaklarının nabzına sürtünme şekli ellerinin titremesine neden oluyor.

"Anna," diye mırıldanıyor çenesindeki öpücüklerin arasında. "Sen benim ölümüm olacaksın." Anna kumaşın çekiştirildiğini hissediyor, cam boncukların yağmur gibi yağarak döşeme tahtalarına saçılma sesini duyuyor ve elbisesi üzerinde aşağı doğru birikiyor

Göğsünü, omuzlarını daraltan kayışlar yok oldu. Dişleri yakasına sürtünüyor, elleri elbisesinin kumaşında, belinin alt kısmında kenetleniyor.

"Ölemezsin," diye hatırlatıyor ona, ama kelimeler sesten çok nefesten ibaret. Gömleğinin düğmeleri yere saçılmış boncuklara katılıyor. Çıplak avuçlarının altında, kanını ısıtan ateşe kıyasla adamın teni serin geliyor. Daha fazla dokunuş, daha fazla sürtünme için yanıp tutuşuyor. Cesurca bir dizini adamın kalçasına geçiriyor ve dudaklarından dökülen iniltinin tadına bakıyor.

"Yine de bunun için bana yalvaracaksın," diye pantolonunu indiriyor, gömleğinden sıyrılıyor.

Onun dudaklarına karşı sırtıyor. "Fransızlar buna ne diyordu?"

Kadın şakaya gülümsüyor ve onu kendine çekiyor. Tenin tene değme hissi, ipek kombinezonunun bağcıklı etek ucunda gezinen parmakları, cevap vermeden önce bir dua gibi dudaklarından onun adını çıkarıyor. "La petite mort."

Küçük ölüm.

Sadece, yanlış anladıklarını düşünüyor, çünkü bacakları kalkıp onun kalçalarına dolandığında, onun kalçalarının arasına sıkıca bastırıldığını hissettiğinde, Anna hiç bu kadar canlı hissetmediğini düşünüyor. Keşke çoraplarını çıkarmış olsaydım, keşke elbisemi ve kombinezonumu belime dolamak yerine kıpırdatmayı akıl etseydim diyor ama adamın öpücükleri onu uyuşturuyor ve parmaklarını adamın saçlarından ayırmaya kıyamıyor. Adamın kalçaları esneyip ona sürtünmeye başladığında bu düşünceden tamamen vazgeçiyor.

Bunu ne kadar zamandır istediğini, onu ne kadar zamandır istediğini bilmiyordu. Onu sevmek, karın eriyip derelere, sonra nehirlerle, sonra okyanuslara karışması gibi geldi ona. Zaman onu kalbine, nehirlerin kanyonları oyduğu ve buzulların fiyortları kestiği gibi kazımıştır. Ve elleri geceliğinin kıvrımlarını aşip ona doğru kıvrılırken, Anna her okşayışın ona olan aşkını daha da derinleştireceğini biliyor.

Khiran, kalçalarını onun eline doğru savururken, ayrılmış ağzına karşı ürpertici bir iç çekiyor. "Sen çok-"

"Sakın söyleme," diyor ama parmaklarının kaygan teninde hareket edişi emrin hükmünü ortadan kaldırıyor, o yüzden ekliyor: "Ne olduğumun gayet farkındayım."

Adam kızın çenesine doğru sırtıyor, nefesi kızın kulağına sıcak bir fısıltı gibi geliyor. "Bundan şüpheliyim ama öğreneceksin. Yüzyıllar sürse bile, her birini sana ne kadar yıkıcı bir güzelliğe sahip olduğunu göstermek için harcamayacağım."

Nasıl cevap vereceğini bilemiyor -kelimeleri sıraya koyacak kadar uzun süre tutamıyor- başparmağı ona doğru dönerken değil. Onun

Parmakları saçlarında sıkılaşıyor, omurgası kamburlaşıyor ve başının arkası sıvayla buluşuyor. Tavanda dans eden gölgelerin gerçek mi yoksa kendisi mi olduğunu anlayamıyor. "Khiran-"

"Şşşt," diye mırıldanıyor boynuna doğru, nabzına nazık bir öpücük konduruyor. "Biliyorum."

Ama yapmıyor, çünkü tüm doğru telleri koparıyor olsa da, istediği bu değil. Onun yüzünün değişmesini izlemek, nefesinin kesildiğini hissetmek istiyor. Bir tanrıyı titretmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor. "Sen," diye nefesini tutuyor, ağzını onunkine yaklaştırıyor. "Bunu seninle istiyorum."

Belki gölgeler yüzündendir ama Anna onun gözlerini hiç bu kadar karanlık görmemişti - yıldızlarla dolu bir gecede parlak sular. Yeterince uzun bakarsa, onun bakışlarında tüm evrenleri bulabileceğini düşünüyor. Emin olup olmadığını sormuyor, onu caydırmaya çalışmıyor. Anna onun ne istediğini bildiğine güvenmesini takdir eder; zaman ona kendi yollarını öğrettiği gibi onunkileri de öğretmiştir. Onun için düğme iliklemek diye bir şey yoktur. Pantolonunun kumaşı, kemer tokasının soğuk metali su gibi eriyip gidiyor ve Anna'yı onun sıcak, çıplak teninden başka hiçbir şeye bastırmadan bırakıyor.

Daha fazla sihir. Büyünün burada nasıl uygulanabileceğini hiç düşünmemiş olması ne tuhaf. Neredeyse ondan elbiseyi de almasını isteyecekti, ama ona doğru bastırırken elinin kalçalarındaki kumaşı yumruklama şekli, sahip olduğunu bilmediği bir arzuyu körüklüyor. Sonra adam ona doğru kayıyor, içine giriyor ve dudakları sessiz bir nefesin etrafında ayrılıyor.

İçinde bulunduğu pozisyonda, kısmen giyinik ve duvara yaslanmış halde, yavaş olmamalıydı - romantik olmamalıydı - ama öyle. Anna onun vücudunun her itişte kendisine karşı esnediğini hissedebiliyor; avuçlarının altında sırtının ve omuzlarının gerildiğini hissedebiliyor. Tırnakları derisini ısıyor ve adam onun ağzına karşı inliyor, nefes nefese kalışları arasında dudaklarından yumuşak övgüler dökülüyor. Kızın kulakları bir kısmını duyuyor ama hepsini değil.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum... Tenimin altında sen olmadan nasıl hissettiğimi hatırlayamıyorum... Senden daha fazlasını istemeden nasıl devam edeceğim?"

Bir baskı oluşuyor, bir sarmal sıkılaşıyor, adam ona doğru sallanırken kadın inliyor, ama gözleri onu yere indiriyor. Onu sabit tutuyor. Uzuvarlarında bir titreme, serbest kalmak için yalvaran bir ağrı var, ama onun elinin kalçasında kenetlendiğini hissedebiliyor, her inleyen nefesindeki çaresizliği duyabiliyor ve birlikte tırmandıklarını biliyor.

Sonra diğeri eli vücutlarının arasına kayıyor, parmakları onu okşarken başı omzuna düşüyor. Fısıltıyla boğuluyor. "*Anna*."

Bir çığlık atıyor, tüm sinirleri şarkı söylüyor ve tüm düşünceleri bir anda her yere ve hiçbir yere yayılıyor. Kadının parçalarını bir araya getiren tek şey, soluk soluğa kalmış ağzına karşı nazik ve uysal olan dudaklarıdır. Adam dışarı çıkarken hissettiği kısa süreli boşluk duygusu, onu yatağa taşırken ellerinin sırtının düzlemleri boyunca okşamasıyla düzeliyor.

Çarşafarla buluşmadan önce elbise gitmiştir. Yumuşak koyu bukleleri omzuna dökülen ve gözleri mavinin yeni tonlarına ulaşacak kadar koyu olan adama bakıyor. O kadar umutsuzca güzel ki, onu kendini gördüğü gibi gördüğü anda ne kadar lanetlenmiş olduğunu anlaması gerekirdi. Eli yüzünün hatlarında geziniyor, adam bileğinin iç kısmını öpmek için döndüğünde iç geçiriyor.

"Kal," diyor. Bir emir, bir dilek. Hâlâ yıldızlarla o kadar iç içe ki ne zaman ineceğinden emin değil ama indiğinde onun da yanında olmasını istediğini biliyor. "Gitme."

Adam iç geçiriyor, alnını onunkine yaslıyor. Burunları birbirine değiyor. "Bu gece," diye cevaplıyor. Bir söz ve bir uyarı.

Bu gece, çünkü her zaman diye bir seçenek yok.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İstediği her şey ve hayal ettiğinden daha iyi. Dudaklarının bir dokunuşuyla dünyanın acı veren ağırlığı unutulur. Bir gülümseme ya da kahkaha, ruhunu yaralayan her çürük ve kırık için bir merhemdir. Sonra Kadın ona bakar, vermeye cesaret edemediği tek şey için yalvarır ve adam buldukları huzurun aslında ne kadar kırılgan olduğunu hatırlar.

**NEW YORK, BİRLEŞİK DEVLETLER
1920 YAZI**

ZİYARETLERİ SIKLAŞIR.

Bazen günlerce onunla kalıyor, bazen de haftalarca gitmiyor. Bu uzun sürelerden sonra ona geri döndüğünde, dişleri ve dili, parmak uçları şeklinde görünmez çürükler oluyor. Adamın açlığı kadınınkini, kadının çaresizliği de adamını besler; ta ki birbirlerine dolanmış uzuvlar ve inleyen iç çekişlerden oluşan sonsuz bir döngüye dönüşene dek. İkisi de tükenene ve arkalarında bıraktıkları közlerin sıcaklığı arasında uzanana kadar biriken ve öfkelenen bir ateş.

Khiran'ın parmakları onun çıplak teninde izler bırakıyor, omurgasının çizgisini ve belinin eğimini takip ediyor. Bazen dudakları da onu takip ediyor, yumuşak ve yavaşça,

Sanki ona dünyadaki tüm zamana sahip olduklarını hatırlatmak istercesine, Anna o korların yeniden alevlendiğini hissediyor.

Bugün, elleri dolaşan kişi o. Başını katlanmış koluna yaslıyor, parmakları onun zayıf göğsünün ince çizgilerini takip ediyor ve gözleri dokunuşunun yolunu izliyor. Şekil değıştirme yeteneğine sahip birinin olabileceği kadar kusursuz. Ne bir leke, ne bir yara izi.

Bir tanesi hariç.

Yıldız şeklinde ve kabarık, sol alt kaburgası boyunca deriyi buruşturan parmağı uzunluğunda bir yara izi var. Bunu daha önce de görmüştü, sadece kısa bir süreliğine, diğer formlarından birinde. Bunun sadece illüzyonun bir parçası olduğunu düşünmüştü ama öyle olsaydı bu bedene taşımayacağından emindi. Anna nazik bir dokunuşla onun dış hatlarını takip ediyor, ona baktıkça merakı artıyor. Adam bilgi vermeyince, soruyu dudaklarından düşürüyor. "Bu nereden geldi?"

Khiran mırıldanıyor, gözleri kapalı ve sanki uykuyla savaşıyormuş gibi. O kadar memnun görünüyor ki, ona güneş dolu bir pencereyi seyreden bir kediği hatırlatıyor. "Küçük bir bedeldi."

Cevabı çok belirsiz. Anna kaşlarını çatıyor, eli hareketsizleşiyor ve gözleri kısılıyor. "Ne zamandır sende?"

Gülüştü yumuşak ve sırlarla dolu. "Bazen sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor." Anna'nın elini kendi elinin içine alarak, parmağındaki yüzük altındaki yara dokusuyla aynı hizaya gelene kadar avucunu tenine yaklaştıyor. "Bazen sonsuzluk yeterince uzun gelmiyor."

Yüzük ona bakıyor, tenine karşı solgun. Kemik. Yüzük kemikten yapılmış.

Anna'nın gözleri onunkilere kayıyor, kalbi göğsünde tekliyor. "Khiran-"

Başparmağını zamanın asla dokunamayacağı gravürlerin üzerinde gezdiriyor. "Bizi birbirimize bağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bana ne zaman ihtiyacın olduğunu bilmek için." Elini dudaklarına götürüp avucunu öpüyor. "Bu kaba, eski bir büyü. Daha az parıltı ve ihtişam, daha çok kan ve kemik, ama benden ve sadece benden doğdu ve önemli olan da buydu. Senin güvende kalmanı sağladı."

Dirseğinin üzerinde doğruluyor, kaşları çatılıyor. "Güvende mi?"

Cevabını ölçerken parmakları kemik parçasıyla oynuyor. "Başkaları da var. Sadece Eira ve... Silas'tan fazlası, sanırım ona Silas diyordun? Hepsi kalplerinde merhamet taşıyor." Zarif bir parmağıyla yüzüğe dokunuyor. "Bu seni onların gözünden gizler."

Büyülenmiş bir halde elini geri çekip mücevher parçasına yeni gözlerle bakıyor. Her zaman yanında taşıdığı, bir yerden bir yere, bir hayattan bir hayata taşıdığı tek şey bu. En az onun kadar onun da bir parçası haline gelmişti. "Neden bana zarar vermek istesinler ki?"

"Sana değil," diye mırıldanıyor. "*Bana.*" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, parmak uçları çenesinin çizgisinde geziniyor. "Beni cezalandırmak için seni kullanırlar. İşe yarayacaktır."

Anna'nın kalbi hızlanır, anlayış kök salmaya başlar. "Silas'ı ilk gördüğünde bu yüzden endişelendin."

"Evet. O iyilerden biri, ama her kalp etkilenebilir. Onunkini güvenecek kadar iyi tanımıyorum."

Tekrar yatağın üzerine yerleşti. "Onu çok severdim," diye mırıldanıyor, onun kara gözlerini ve sıcak gülümsemelerini düşünüyor. "O yıllar boyunca iyi bir arkadaşı."

Adamın kahkahası o kadar soluk soluğa ki, kadın onu duyduğu kadar hissediyor da. "Seni sır olarak sakladığını düşünürsek, onun da senin için aynı şeyleri hissettiğine inanmaya meyilliyim."

Gülümsüyor, bu düşünce onu memnun ediyor. Eli tekrar yara izine doğru kayıyor, dış hatlarını takip ediyor. Bunca yüzyıl boyunca onun gerçek bir parçasını taşıdığını düşünmek garip, ama garip bir rahatlık hissi de var. "Acıdı mı?"

"En değerli şeyler genellikle acıtır," diyor ama sözlerinde acı yok. Ona bakarken gülümsemesi tembelce. "Sanırım aynı sonuca ulaşacak olsaydım on kez daha acı çekeceğimi göreceksin."

Başını onun göğsüne yaslıyor, kalp atışları kulağında ve elleri onun teninde desenler çiziyor. "Beni nerede bulacağını hep böyle mi biliyordun?"

Adamın cevap niteliğindeki mırıltısı, sözlerinden önce şüphelerini doğruluyor. "Sadece kendimin kayıp parçasını aramam gerekiyor." Kızın tepesine bir öpücük konduruyor ve elini uzatıp saçlarının uçlarıyla oynuyor. "O zamanlar her şey oldukça gerçekçi görünüyordu, ama şimdi o kadar emin değilim."

Onun tenine karşı gülümsüyor. "Bana bir hikâye anlat." "Gerçek mi fantastik mi?"

Anna'nın bunu düşünmesine bile gerek yoktur; dairesinin dışındaki dünya yeterince gerçekle doludur. Sokak köşelerinden bağırlıyorlar,

Her zaman okuyamayan gazeteci çocuklar tarafından papağan gibi tekrarlanan manşetler. "Harika."

Başını koltuk başlığına yaslıyor, gözlerini tavana dikeyor. "Bir zamanlar, tanrılardan önce, sadece insanlar varmış. Topraklar zengin, okyanuslar bereketliymiş. Ve hepsinin merkezinde bir ağaç varmış. Bazıları köklerinin kıtalara yayıldığını, dünyayı bir arada tuttuğunu söyler." Omuz silkiyor. "Elbette bu saçmalık, ama dallarının altında dururken kendinizi buna inanacak kadar küçük hissediyorsunuz."

"Kollarından sihir akıyordu; lanetli olduğu kadar mucizevi bir güç. Sihirle ilgili komik olan şey, asla baktığınız yerde olmamasıdır. Onu bir ömür boyu arayabilirsin - hatta nesiller boyu - ve aradığın sürece asla bulamazsın. Gerçek sihir, *kadim* sihir, ona rastlayanlara gelir. Olmaması gereken bir yerde patıkaya düşen kayıp ruhlara. Bir mağarada sığınacak bir yer ararken kendilerini dev köklerin arasında bulanlar."

"Böylece insanlar her zaman yaptıkları gibi tökezlediler. Ve bulutlara dokunan ağaca baktılar, onun görkemini ve kudretini gördüler ve kemiklerinde mırıldanan büyüü hissettiler. Gölgesinde dinlendiler, dibinde yetişen cömert yiyeceklerden yediler ve daha önce hiç bilmedikleri bir sağlık ve enerji bolluğuyla evlerine döndüler. Ve dünya dengelendi."

"Sonra bir gün, bir adam dallara baktı ve sunulanların yeterli olmadığına karar verdi. Tırmandı. Nedenini kimse bilmiyor ama dallara tırmandıkça büyüünün daha güçlü olduğunu fark etmiş. Daha kalın. Sonra onu gördü; altın sarısı ve olgun, avucunda tutabileceğı kadar küçük bir güneş." Khiran'ın kolu yükseliyor, göremediğı bir şeye uzanıyor. "Onu dallarından kopardı, etini ısırdı ve hem kendisi hem de dünya sonsuza dek değışti."

Elini bırakıyor, başını çevirip şakağını öpüyor. "Büyü bazılarına bir hediye, bazılarına ise zehir olarak gelir. Kalpleri karartma gücüne sahiptir - onları açgözlü yapar, zalim yapar." Kızın yüzündeki gevşek bir bukleyi çekerek parmaklarının arasından düşmesine izin veriyor. "Ve yine de, aynı nefeste, kişinin tam potansiyeline ulaşmasına yardımcı olabilir."

Anna ona bakıyor, neredeyse bin yıl önce tattığı bir büyüünün hayali tadı hala dilinde taze. "Khiran?"

"Hm?"

"Bunda gerçeklik payı var mı?"

"En fantastik hikâyeler her zaman bir gerçeklik payı taşır," diye mırıldanıyor. "Aksi takdirde, sadece hikâyedirler."

Daha fazlasını teklif etmiyor ve Anna da istemiyor, ama uyuyup soğuk çarşaflara ve boş bir yatağa uyandıktan sonra bile sözleri aklından çıkmıyor.

ONU KENDİ BAŞINA GIDEMEYECEĞİ YERLERE GÖTÜRÜYOR.

Salı günü bale, çünkü o sabah sadece bir balerinin resimlerini gördüğüne dair hazırlıksız bir yorum yapmıştı. Balenin ne olduğunu deneyimlemeden anlayamayacağına ısrar etti. Haklıydı da. Aklındaki imge, dansçıların hareket etme biçimine, müzik ve tüm dilleri konuşan bir beden dilinin birleşimiyle göğsünden duyguları çekip çıkarmalarına yetişemezdi. Gelecek ay, onu operaya götürür ve olduğundan daha gerçek hissettiren sihir ve mücevherlerle örter. Onu tüm kulüplere götürür, gecelerini caz ve doğrudan kalbine giden bir yolu yakan likörle doldurur. Her seferinde farklı bir elbise ama her zaman teninin üzerinde bir cazibe. Asla teklif etmez ama ısrar ettiğinde de ona karşı çıkmaz. Sıcak avuçlarını Anna'nın açıkta kalan teninde gezdiriyor, gözlerini sessiz bir pişmanlık kaplıyor.

Anna ona yemek için en sevdiği yerleri gösteriyor - bütün gün lekeli beyaz kupalarda kahve servis eden ve yontulmuş tabaklarda sıcak kek sunan anne ve pop dükkanları. Tecrübelerini takas kartları gibi değiş tokuş ediyorlar, birbirlerine görme zevkini tatmadıkları bir şeyi gösterme oyunu oynuyorlar. Başladıkları bu oyunda Khiran'ın çok daha büyük bir avantajı var ama Anna ona ilk kez gösterebildiği bu kadar çok şeye şaşırıyor. Her yerde olabilen bir tanrının bile dünyanın sunduğu her şeyi henüz görmediğini bilmenin verdiği bir rahatlık var. Belki de göz ardı ettiği ölümsüzlüğün güzelliklerinden biri de budur. Dünyanın her santimini görebilirdi ve işi bittiğinde her şey yeniden değişmiş olacaktı.

Çünkü Khiran haklıydı. Her şey değişiyor. Şimdi, her zamankinden daha fazla, bu değişiklikler onun yetişebileceğinden daha hızlı geliyor gibi hissediyor.

Keşif üstüne keşif. İcat üstüne icat. Sadece bir asır önce, hava karardıktan sonra uyanık kalırsa mumları feda etmek zorunda kalıyordu. Şimdi ise şehir elektrikle dolup taşıyor; bir odayı aydınlatmak bir düğmeye basmak kadar kolay. Arabalar ve trenler seyahati her zamankinden daha kolay ve erişilebilir kılıyor ve telefonlar aile üyelerinin sevdiklerinin sesini şehirlerin ötesinden duymasını sağlıyor.

Bu değişiklikler mucizevi olmaktan başka bir şey değil - hayaller gerçeğe dönüştü.

Bir yabancınn elinden şeftaliyi kabul etmeseydi asla göremeyeceği, asla deneyimleyemeyeceği şeyler.

Yine de... dünyadaki tüm ilerlemeye, tüm yeniliklere baktığı ve midesinde rahatsız edici bir çalkantı hissettiği zamanlar oluyor.

Khiran onunla birlikte yürüyor, kolları bağlı, Central Park'ta. Eylül günleri güzeldir, ama sabahları üşütmeye başlamıştır, öyle ki üşümek için hafif paltosunun yakasını boştaki eliyle kapatmaya çalışacak kadar soğuktur. Yaprakların çoğu değişme sürecinde, manzarayı canlı kırmızılara, turunculara ve sarılara boyuyor ve zemini halı gibi kaplıyor. Park onun şehirde en sevdiği şey; doğanın bir nefesi. Ayaklarının altında çıtırdayan yapraklar, arnavut kaldırımından; sesler ve makineler denizi yerine kuş sesleri varken kendini daha çok evinde hissediyor.

Dünya, arabaları ve radyolarıyla daha gürültülü hale geldi. Şehir nüfusu artmaya devam ediyor, sokaklar daha kalabalık. Bazı günler bu durum ona kırsalın getirdiği sessizliği ve yalnızlığı özletmeye yetiyor.

"Yüzünde çok düşünceli bir ifade var," diyor Khiran, sesinde bir gülümseme. "Ne düşünüyorsun?"

Yanağını onun omzuna yaslıyor, ceketinin yünü tenini gıdıklıyor. "Dünya değişiyor."

"Dünya her zaman değişiyor," diye karşı çıkıyor, kırıncı olmadan. "Bunu sen de biliyorsun."

"Evet, ama şimdi daha hızlı gibi geliyor. Bazen o kadar hızlı ilerliyor ki yetişemiyorum."

Onun gülüp geçmesini, aptallık ettiğini söylemesini bekliyor. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bilmeliydi. Khiran Yalan Tanrısı unvanına sahip olabilir ama ona karşı her zaman dürüst olmuştur. Böyle zamanlarda bile

Neredeyse öyle olmasını umuyor. "İtiraf etmeliyim ki geçtiğimiz yüzyıl, kendisinden önce gelen yüzyıllardan çok daha fazla değişime sahne oldu. Bu heyecan verici olduğu kadar endişe verici de."

"Endişe verici mi?" diye yineliyor, kaşlarını çatarak. "Neden?" "Her şey ilerliyor. Savaş. Silahlar." Kaşlarını çatıyor, pişmanlık yüz ifadesi. "Bunun gelecek için ne anlama gelebileceğinden korkuyorum."

Anna, St. John's'dan geçen on binlerce adamın sadece kalıcı olarak sakatlanmış olarak evlerine döndüklerini, cepheye geri döndüklerini ya da bir ceset torbası içinde ayrıldıklarını düşünüyor. Ciğerlerini kabartan hardal gazını düşünüyor. Ayrım gözetmeden, acımasızca öldüren bir silah. Daha kötüsünün neye benzeyebileceğini düşünmekten korkuyor.

Titriyor, adımları yavaşlıyor. Khiran onunla birlikte duruyor, ona öyle bir endişeyle bakıyor ki içi acıyor. "Bir sonraki için ne yapacağız?"

Çünkü bir sonraki olacak. Ve ondan sonra bir tane daha. Ve ondan sonra bir tane daha. Savaş inkar edilemeyecek bir kesinliktir. İnsanlığa musallat olan diğer tüm felaketler gibi kaçınılmazdır. Kıtık, salgın hastalık ve savaş: Ölümün en sevdiği oyuncaklar.

Onda bir gerginlik var; o kadar gergin bir iplik ki bağlı kollarından kopma tehdidini hissedebiliyor. Ona bakıyor, cevabını çiğnerken çenesinin gergin esnemesini yakalıyor. Adımları yavaşlıyor, eli onunkine uzanıyor. "Khiran?"

Adam onun elini sıkıyor. Gülümsemeye zorlar. "Bugün aşağı Manhattan'a gidelim. Seni götürmek istediğim küçük, sevimli bir Fransız mekânı var."

Saklamaya bile zahmet etmediği bir saptırma. Anna buna izin verdi. "Pekâlâ."

Parktan ayrılırlar ve bir taksi çağırırlar. Khiran'ın onu götürdüğü restoran Anna'nın ödeyebileceğinden çok daha iyi, ama Khiran parayı normal bir adamın nefes alması kadar kolay bir şekilde havadan çekiyor. Kreplerini yerken Anna tüm bunların nereden geldiğini merak eder. Sorduğunda, Khiran'ın sessizliği ve sırtışı, bilmemesinin daha iyi olacağına dair ona güvence verir.

Sonra birkaç dükkânı dolaşıyorlar ve Khiran'ın ay boyunca ertelediği yapılacaklar listesini düzenli bir şekilde ele alıyorlar: Geçen hafta en sevdiği elbisesinde bulduğu deliği onarmak için iplik, özellikle sarhoş olduğu bir gece kaybettiği şapkanın yerine yeni bir şapka ve Khiran'ın sihirle diktiği ayakkabılar hiçbir zaman o kadar rahat olmadığı için yeni bir çift dans ayakkabısı.

Fırından çıkıyorlar, Khiran'ın kolunun altında taze bir ekşi maya somunu, o zaman oluyor.

O kadar gürültülü bir patlama ki, bunu hissediyor. Kulakları çınlıyor. Camlar keskin kenarlı konfeti gibi omuzlarına yağıyor.

Anna sendeliyor, kalbi boğazında ve gözleri gökyüzünde olmayan savaş uçaklarını arıyor. Yerle arasındaki tek şey Khiran'ın kolunu tutuşu, parmakları o kadar sıkı ki morarıyor. Kadın ona bakıyor, yüz ifadesinde cevaplar arıyor ama adam gözleriyle buluşmuyor. Bakışları sokağın aşağısından bir fener gibi yükselen dumana çevrilmiş.

Onun elinden kurtuluyor. Yıkıma doğru bir adım atıyor. Kulaklarındaki çınlama azalmıştır. Suyun altındaymış gibi her şey sessiz, ama sokak ona parçalanmış bedenleri ve savaşın parçaladığı çığlıkları hatırlatan bir canlılıkla bakıyor. Camlar kırılmış, insanlar her yöne doğru koşuyor.

"Anna!"

Adı bir yankı, sadece belli belirsiz farkında olduğu hecelerin boğuk bir bulanıklığı. Bir yabancı hızla yanından geçiyor, omzu Anna'nın omzuna çarpıyor ve sendelemesine neden oluyor. Ceketinin kollarında, ellerinde kan var. Anna aşağı baktığında, kanın bir kısmının bluzuna bulaştığını görür.

Dirseğinde bir el var, nazik, ikna edici ve tanıdık. Khiran. Adını tekrarlıyor, endişe sesine suyun üzerindeki yağ gibi dökülüyor, ta ki o kadar uzağa yayılana ve o kadar incelene kadar, gerçek olmaktan çok bir rüya gibi hissettiriyor. Ama kavrayışı sağlam ve sokakta kaçışan yüzlerdeki şok geçirmiş dehşet gerçek olamayacak kadar tanıdık.

Anna bunu biliyor. Savaşı ve acıyı biliyor. Nasıl yardım edileceğini biliyor.

Khiran'ın elinden kurtulur, adının çılgınca söylenmesine aldırmaz ve caddede koşmaya başlar. Dumana doğru. Çığlıklara doğru.

Her yerde cesetler var, bazıları parçalanmış. Bir kadın kocasından geriye kalan cesedin başında hıçkıra hıçkıra ağlıyor, açık renk etekleri kocasının bulaşmış kanıyla kararmış. Anna nabızları kontrol etmeye başlar. Genç bir adam var, on üç yaşından büyük olmayan bir gazeteci çocuk. Bilinci yerinde değil ama yaşıyor, bacağındaki bir yaradan kan akıyor. Onu uzaklaştırmaya çalışan tanımadığı bir dizi eli iterek baskı uygular. Omzunun üzerinden bir bakış, onun bir subay olduğunu gösteriyor.

"Ben hemşireyim!" diye çıkışır. İşitme duyusu geri geliyor olmalı ya da belki de kalbinin gümbürtüsü o kadar şiddetli olmadığı içindir, ama sözleri yüksek sesle çınlıyor. Demek istediğini anlamış olmalı, çünkü adam artık onu uzaklaştırmaya çalışmıyor.

Basınç.

Sadece kanamayı durdurması gerekiyor. Eğer durdurabilirse, kurtarılması gereken bir sonraki kişiye geçebilir. Sonra kaldırım taşlarına sızan kanı görüyor, gömleğinin pamuğunu ıslatıyor ve sırtından da kan geldiğini fark ediyor.

Eller, daha fazla ele ihtiyacı var. Başını kaldırıp yardım arar ama orada bulunacak kadar cesur olan herkes ya tedavi etmekle ya da tedavi edilmekle meşguldür. Sonra gözleri yanındaki gölgeye takılır. Khiran.

Omzunun üzerinde, fırtınanın içinde bir heykel gibi duruyor. "Yardım et bana," diye nefes alıyor. "Baskı yapmana ihtiyacım var."

Kımıldamıyor. İrkilmiyor bile. Gözlerinde bir derinlik var; gölgeli bir pişmanlık. "Yapamam."

Ona bakıyor, anlamak için nafile bir çabayla sözcükleri nefesinin altında yankılıyor. "Hayır, ama bu senden onu kurtarmanı istemek değil," diye acele ediyor, kelimeler dilinden dökülüyor. "Onu kurtaracağım. Sadece ihtiyacım var-"

"Anna, *yapamam*." Yanında diz çöküyor, pahalı takım elbisesi kaldırım taşları arasında biriken kanı emerken kemerini çözüyor ve ona uzatıyor. "Benim ellerim olmalısın."

Gözleri uzatılan kemere kayıyor, kemeri alıp çocuğun bacağına dolamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Dilinde bir burukluk var; kelimelere dökmekten daha iyi bildiği duygular. Khiran ona ölümlülerin hayatına müdahale edemeyeceğini defalarca söylemişti. Onu bir kurbandan diğerine takip ediyor, ellerinin ve kollarının kanla kararmasını izliyor ve Anna göğsünün sıkıştığını ve midesinin ekşidiğini hissediyor.

Bir kereliğine bile olsa kurallarını esnetmiş olmayı diliyor. Onu.

O gece derisindeki kanı yıkamasına yardım ettiğinde Anna şöyle der gölgeli düşüncelerinden hiçbir şey yok. Bunun yerine, onları dokunma ve tat alma duyularına gömüyor - aralarında sudan başka bir şey yokken tenin ten üzerinde kayması hissinde boğulmasına izin veriyor. Yatağa nemli saçlarla ve adamın kollarıyla giriyor.

beline sıkıca sarılır ve onun yokluğuna uyanır; dünün acısı geçmişe ait korkunç bir şey daha.

YAKLAŞIK ALTI AY SONRA ANNA ONU GÖRÜR: KÜÇÜK BİR AYAK IZI

yaprakların altından dışarı bakıyor. Tomurcuklanan iki görkemli kiraz ağacının çerçevelediği bu manzara, onu rahatsız eden bir aşinalıkla içeri davet ediyor.

Duruyor, bu duyguyu anlamaya çalışırken kaşları çatılıyor. "Bu patikayı hatırlamıyorum."

Bu patikadan sık sık yürümüştü ama geçtikleri diğer patikaları hatırlamasına rağmen bu patikaya dair hiçbir anısı yoktu.

Khiran onu öne doğru çekiyor, gülümsemesi çarpık. "Muhtemelen sadece bir oyun patikasındır," diyor ama Anna onun gözlerindeki gerginliği gözden kaçırmıyor. "Gel, bana en sevdiğin kahvaltı yerini göstereceğine söz vermiştin."

Anna tekrar patikaya bakıyor -içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyor- ama dudaklarını yalayıp başını sallıyor. "Doğru, elbette."

Ancak, uzaklaşırken bile hâlâ bir çekim hissediyor. O gece, Khiran'ın koluna sokulup uyumak için gözlerini kapattığında, o şey onu bekliyordu; o kadar uzaktan tanıdık gelen bir sesle ona ismiyle sesleniyordu ki Anna'nın onu tanıması rüya dolu birkaç dakikasını aldı.

Eira.

Anna uyanır, gözleri tavana dikilmiştir ve kalbi kulaklarında güm güm atmaktadır. Bunun bir tesadüf olduğuna inanmaktan daha iyisini biliyor. Döndüğünde Khiran'ın yataktaki yerini boş, çarşafı soğuk bulur.

Yastığın üzerindeki boşluğa bakan Anna, bugün işe gelmeyeceğini biliyor. Ya da yarın. Ya da ertesi gün.

Kalkıyor, giyiniyor ve çantasını hazırlıyor. Çıkarken kapıyı kilitlemedi. Yirmi dakika sonra patikanın önünde durur; sabah esintisi saçlarını karıştırır ve kulağına cesaretlendirici sözler fısıldar. Anna derin bir nefes alır ve patikaya adım atar.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Pişmanlık bir bıçaktır, tırtıklı ve derindir. Her adımında, her değişiminde onu hissederek. Gözlerinde parlayan ihanet, yani acı, tüm darbelerden daha acı vericidir.

ÇAYIR BAHAR 1921

PATİKA DOLAMBAÇLI, HER VIRAJ ONU DAHA DA DÖNMÜŞ HİSSETTİRİYOR. bir öncekinden daha fazla. Anna daha önce böyle hissettiğini hatırlamıyor - bu kadar uzun hissettiğini hatırlamıyor. Sonra ağaçların ve bitki örtüsünün ince değişimini, dallar arasında uçuşan ve hep birlikte başka bir kıtaya ait olan kuşları fark ediyor ve hissettiğinden çok daha uzak bir mesafeye gittiğini anlıyor.

Sonra ağaçlar seyreliyor ve patika çiçek açmış bir tarlaya açılıyor. Anna sendeleyerek uzun bir kıvrılağaca yaslanır.

Yüzyıllar önce yaşadığı aynı kulübe, aynı çayır. Eira'nın onu yanına aldığı ve ona yaşamak ile hayatta kalmak arasındaki farkı öğrettiği yer. Manzara farklı, ama bir zamanlar olduğu şeyin yankısını tanıyor. Nehir daha geniş akıyor ama şekli aynı. O

Budaklı erik ağacının bir zamanlar meyve topladığı ağaç olduğundan neredeyse eminim.

Kulübe tamamen değişmemiş görünüyor.

Sazdan çatının rengine ve eskimiş ahşap panjurlara kadar hafızasının tam bir yankısıdır. Yaklaştıkça, bacayı kaplayan taşın bile zamanın tahribatından etkilenmemiş gibi görüldüğünü fark eder.

Kapıda Anna duraksıyor, eli havada kalıyor. O kadar uzun zaman olmuştur ki, diğer tarafta bulacağı kişiden korkmaktadır. Eira'nın nasıl değişmiş olabileceğinden korkuyor; nasıl aynı kalmış olabileceğinden. Birbirlerini en iyi şartlarda terk etmemişlerdi. Anna ona hak ettiği vedayı veremeyecek kadar incinmiş ve kalbi kırılmıştı. Şimdi bundan pişmanlık duyuyor.

Anna ciğerlerine destekleyici bir nefes çekti, aslında hissetmediği bir güvenle çenesini kaldırdı ve parmak uçlarını boyalı tahtaya vurdu.

Kapı çok hızlı açılıyor -sanki Eira diğer taraftaymış ve Anna'nın arayacak cesareti bulmasını bekliyormuş gibi. Anna'nın hafızasından fırlamış bir görüntüdür. Aynı uzun gri saçlar omzunun üzerinden örülmüş, aynı yaş yüzünü kaplıyor. Eira gülümsüyor, yumuşak, sıcak ve *tanıdık*. "Tekrar merhaba, çocuğum."

Gözyaşları Anna'nın gözlerini yakıyor, beklenmedik ama hoş. Dudakları kıvrılıyor, sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ben hâlâ çocuk muyum Eira? Büyümedim mi?" Bir soru, bir onaylanma umudu, bir şakaya sarılmış.

Eira'nın gözleri onu içine çekiyor, zamanın yıprattığı elleri uzanıp Anna'nın yanaklarını kavıyor. Avuç içleri hâlâ nasırlarla kaplı, hâlâ sıcak ve hâlâ merhametli. "Zamanın seni nasıl değiştirdiğini görüyorum" diyor, "Ve kalbinin nasıl aynı kaldığını görüyorum." Daha yakına eğiliyor, bir nefes arayla. "Gurur duyulacak biri haline gelmişsin."

Anna'nın boğazı düğümleniyor, göğsündeki kalp hatırlama ve tatmin duygusuyla sızlıyor. O ana kadar Eira'nın onayının hâlâ arzuladığı bir şey olduğundan emin değildi. Kalbinin derin bir köşesi, geride bırakılmaktan dolayı hâlâ yaralıydı ve almaya değmeyeceğini fısıldamayı hiç bırakmamıştı. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

Yanağını okşuyor, gülümsemesi azalıyor. "Yardıma ihtiyacım var."

EIRA ONA BİR FİNCAN PAPATYA ÇAYI VE BİRAZ BAL KOYUYOR.

"Hikâyeleri duydun mu? Hani şu ormanda kaybolan çocukları yiyen cadıyla ilgili olanı?"

Anna kaşlarını çatıyor, bu konuşmanın nereye varacağından emin değil. "Babayaga?"

Eira küstahça bir el sallıyor. "Bazılarına göre Babayaga. Diğerleri içinse sadece cadı. Ev bazen tavuk ayakları üzerinde durur, bazen de zencefilli çörekten yapılır. İsim ve hikaye önemli değil." Sandalyesine yaslanıyor ve iç geçirmeden önce çayından uzun bir yudum alıyor. "Gördüğünüz gibi, bu ev onlardan hiçbiri değil. Yine de buradayız."

Fincanını masaya bırakan Eira ellerini kucığında kavuşturuyor. "Burası aç, terk edilmiş çocukların bulunduğu ev. Hikayelerde anlatılardan çok daha iyi bir kaderle karşılaşacaklarına söz veriyorum."

Aslında bu bir sürpriz olmamalı. Khiran'ı çevreleyen onca efsaneye rağmen, Eira'nın da kendi efsanelerinden bazılarını kazanmış olması akla yatkın. Yine de Anna aradaki bağlantıyı kavrayamıyor. "Sen Babayaga mısın?"

"Ben Eira'yım," diye düzeltiyor, öfkeyle oflayarak. "Açıkçası Khiran'ı ve o sinir bozucu gevşek dilini suçlardım ama onun bile beni bu kadar olumsuz gösteren hikâyeler uyduracağını sanmıyorum."

Hayır, Anna öyle düşünmüyor. Khiran ona, çocuk yemek gibi korkunç bir dedikoduyu başlatamayacak kadar saygı duyuyor. Gerçeği söylemekten ve dünyanın bunu nasıl değiştirdiğini görmekten daha çok keyif alıyor - en uzun süren telefon oyunu.

Eira'nın dudakları inceliyor, parmakları kucagının üzerinde geziniyor. "Eskiden yoluma düşerler ve bir şansları olacak kadar güçlenene kadar burada kalırlardı. Bazıları hâlâ öyle, ama yeterince değil. Artık değil." Duvarlara doğru gevşek bir hareket yapıyor. "Çok fazla hikâye, çok fazla uyarı var sanırım."

Bakışları delici. "Benim büyüm buraya bağlı. Dünyanın herhangi bir köşesinden gelen yolcular için yolu açabilirim, ama sadece onları karşılamak için burada olursam."

Anna'nın gözleri odada geziniyor, zihni bu duvarlar arasında yalnız kaldığı anıları tekrar tekrar gözden geçiriyor. "Anlamıyorum. Sen *gittin*."

Yaşlı omuzlarını silkiyor. "Sonsuza kadar burada kalamam, sen de kalamazsın." Çayından bir yudum alıp iç geçiriyor. "Dünyanın bize öğreteceği çok şey var ve ben tüm bildiklerimi bu duvarların güvenliği içinde bekleyerek öğrenmedim."

Geriye dönüp baktığında Anna, Eira'nın geride bu kadar çok şey bırakmaya bu kadar istekli olmasını hep biraz tuhaf bulmuştu. Nereye giderse gitsin ya da ne kadar uzak kalırsa kalsın, inşa ettiği evin onu bekleyeceğini bilmek çok daha kolay olmalıydı.

Anna elindeki fincanın sıcaklığının avuçlarına sızmasına izin verdi ve bu sıcaklıkla rahatladı. "Benden ne istiyorsun?"

"Ekmek kırıntılarını bırakmanı istiyorum," diyor öne doğru eğilip Anna'nın elini kendi elinin içine alarak. "Onları kapıma kadar götürmeni istiyorum."

KHIRAN ONU SAATLER SONRA BULUR.

Kızgınlığının sıcak, *yakıcı* bir şeye dönüşmesi için yeterli bir zaman.

Eira bunu hissediyor olmalı. Çay fincanını masanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyor, sandalyenin tahta ayakları taşa sürtünüyor. "İkinize de biraz zaman vereceğim." Anna onun çıkarken Khiran'a bir şeyler mırıldandığını duyuyor ama kelimeler o kadar yumuşak ki ne dediğini anlayamıyor. Bahçe kapısı arkasından kapandığında, adam hâlâ ayakta durmaktadır; yüzünü buruşturmuştur. "Anna-"

"Biliyordun," diyerek onun kendisi için ileri sürebileceği her türlü mazereti - her türlü özrü- kesip atıyor. Öfkesi çiğ. Taze. "O izlerin nereye gittiğini biliyordun. Ne olduğunu biliyordun."

Sönüyor, iç çekişi ağırlaşıyor. "Evet."

Dürüstlüğünün onu yatıştırdığından mı yoksa kızdırdığından mı emin değil. Fincanın üzerindeki eli sıkışıyor, parmak eklemleri solgunlaşıyor. "Bana yalan söyledin."

Bir öfke kıvılcımı gözlerini aydınlatıyor. "Ben yapmadım. I-"

"Ne olduğunu biliyordun ve yine de bana bunun bir oyun izi olduğunu söyledin!"

"Öyle görüldüğünü söyledim." Kadının cevap veren bakışları ona yeterince şey anlatıyor olmalı, çünkü adam irkildi. Tekrar dener. "Bu... doğrudan bir yalan değil ama yine de yanlış yönlendiriyor. Haklısın, benim hatamdı. Özür dilerim."

Öfke onu terk ediyor, yelkenlerini gevşek bırakan ölmekte olan bir esinti gibi. Onu daha fazla taşıyamayacak kadar incinmiş, yoluna çıkmasına izin vermeyecek kadar anlamaya hevesli. "Neden?"

Adam yanındaki sandalyeyi çekiyor, zarif parmakları Eira'nın porselenlerini boğarcasına kavrayan parmaklarını rahatlatıyor. Başparmakları yumuşak ve yatıştırıcı bir şekilde parmak eklemlerini okşuyor. "Çünkü senden ne isteyeceğini biliyordum," diye mırıldanıyor, gözleri acı içinde. "Çünkü kabul edeceğini biliyordum."

Haklı, ama acısını dindirmek için pek bir şey yapmıyor. Yine de bu bir başlangıç. Elleri esniyor, parmakları onunkilere dolanıyor. "Kabul etmek benim kararım."

İrkilerek, onu başka türlü ikna etmeye çalışmıyor. Birleştirdikleri ellerini kaldırıp kızın parmak boğumunu öpüyor. "Haklısın. Müdahale etmemeliydim."

Bu çok kolay geldi. Onun daha fazla savunma yapmasını bekliyordu. "Eira'yla kalıyorum. Yardım etmek için."

"Ben de bundan şüphelenmiştim," diye mırıldanarak Anna'nın elini çevirdi ve bileğinin iç kısmına bir öpücük daha kondurdu. Dudaklarının nazik dokunuşu Anna'nın nabzını dalgalandırıyor. "Eşyaların toplanmıştı. Kalmaya karar vermeden önce ne istediğini biliyor muydun?"

"Hayır," diye cevap verdi, adamın onu suçladığı her şeyi doğruladığını bilmesine rağmen. Yardım çağrısını duymuştu. Ona kulak verdi.

Detaylar önemli değil.

Alnını kenetlenmiş ellerine yaslıyor, iç çekişi aralarında sessiz bir fısıltıya dönüşüyor. Endişe gibi geliyor.

AKŞAM YEMEĞİNE KALİYOR.

Eira konuşmaları hakkında soru sormaz, sadece nereye gittikleri ve ne gördükleri hakkında konuşur. Anna'nın, anlattığı her hikayede, yaşadığı her tarih anında Khiran'ın da aynı şeyi söylediğini fark etmesi uzun sürmez.

dünyanın öbür ucundan bir teklifte bulunuyor. Kadın bunu önce yadırgıyor ama geçiştiriyor.

Sonra saat ilerleyince ayağa kalkar ve yatmaya gideceğini söyler ve adamın tek yanıtı ona iyi geceler dilemek olur.

Daha sonra ona katılacağından bahsetmez. Ne bir öpücük ne de tatlı rüyalar dilemek. Bakışları kızın meraklı gözlerinden uzakta, parmağı endişeyle fincanına vuruyor ve kızın fark ettiğinden bile emin olmadığı küçük bir şey söylüyor. Eira onlara katıldığından beri adamdaki ince değişimi fark ediyor.

Onun bilmesini istemiyor.

Anna bu gizlilik konusunda ne hissettiğinden emin değil ama yorganı çenesine kadar çekerken bunu anladığını fark ediyor. Eira'yı yüzyıllardır görmemişti ama Khiran'ın yüzüğünü aldığı günün ertesi sabahı yüzündeki anı, yüzüğün kayışındaki oyma kadar netti; belli belirsiz ama doğru ışıktaki görülebiliyordu. Bilseydi, onaylamazdı.

Anna sadece *nedenini* anlamıyor.

Uzanıp tavana bakar. Orada hiçbir cevap bulamaz, sadece sıvanın üzerinde örümcek ağları gibi yayılan ince çatlaklar vardır. Anna, iyi bir itişin her şeyi üzerine yıkmaya yeteceğini bilerek uykuya dalar.

YATAĞIN DIĞER TARAFINDAN GELEN BOĞUK BİR TARTIŞMA SESİYLE UYANIR.

yatak odasının kapısı. Kollarını dizlerine dolayarak doğruluyor ve duymaya çalışıyor.

"Bunu yapmamalıydın." Khiran'ın sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşmıştı.

"Burada olması gerekmiyor."

"Yardıma ihtiyacım var," diye kısaca cevap veriyor Eira.

Alay ediyor, sesindeki keskinlik artıyor. Anna onun odada volta atan adımlarını duyabiliyor. "Onun kalbi bunun için çok yumuşak, Eira. Bu tür bir acı -Bu dehşetler ondan istenemeyecek kadar fazla."

Kuşkuculukla dolu, hırıltılı bir kahkaha. "Bunu sanki o zaten savaş ve kıtlık yaşamamış gibi söylüyorsun - veba ve

zalimlik. Hazırlıksız olduğuna inansaydım bunu ondan ister miydim sanıyorsun?" "Bu farklı."

"Elbette farklı. *Her zaman* farklıdır. Her savaş, her hastalık. Zaman her şeyi değiştirir. Eğer öyle olmasaydı, çabalarımızda çok daha başarılı olurduk."

"Ama bu-"

Eira keskin ve azarlayıcı bir sesle onun sözünü kesiyor. "Onu bu yüzden kurtarmadın mı?"

Senin yapamadığın yerde senin elin olarak hizmet etmesi için mi?"

"Hiç merhametin kalmadı mı yoksa anlamayı mı reddediyorsun?" diye tıslıyor. "Hepsini kurtarmaya çalışırken kendini yok edecek!"

"O zaman birçoğunun hayatta kalması için bir kişi olacak. Bu kural onun için neden değişsin ki?"

Anna'nın kapıdan hissedebileceği kadar ağır bir duraklama olur. Elleri tahtaya doğru kıvrılıyor, çatlaktan bakarken nefesi titriyor. Khiran'ın sırtı ona dönük ama Eira'nın yüzünün hayal kırıklığı ve dehşetin karışımıyla karardığını açıkça görebiliyor.

"Ne yaptın sen?" Her kelimesinden dehşet damlıyor, yaşlı eli aniden güçsüz düşmüş gibi bir sandalyeyi kavramak için arkasına uzanıyor.

"Eira-"

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye çıkışıyor ama kelimelerinde öfkeden çok endişe var. Khiran'ın cevap niteliğindeki sessizliği boğucu. Eira oturuyor, elleri şakaklarında. "Neden hiç öğrenmiyorsun?"

"Öyle bir niyetim yoktu," diye mırıldanıyor Khiran, onun karşısındaki koltuğa oturarak. Ateş ışığında yüz ifadesi yumuşak. "Ama bunun gerçekleşmesinden pişmanlık duymayı da kendime yediremiyorum."

Gülüyor, sesi hırıltılı ve boş. "Bu senin sonun olabilir."

"Olabilir."

"Sana en başından beri çok fazla önemsemenin tehlikeli olduğunu söyledim."

"Ve sanırım bu ifadenin ikiyüzlülüğünden bahsetmiş olabilirim. senden geliyor."

"Merhamet etmek ile sevmek arasında fark vardır. Benim kalbim asla risk altında değildi. Seninki öyle."

Kıkırdaması kırılğan, kenarlarından kırılıyor. "Oh, Eira. Bunun için artık çok geç. Kalbim çoktan onun ellerinde ve merhametine kalmış durumda."

Eira başını sallıyor, şakağındaki eli masaya düşüyor. Ona bakışı -böyle bir endişe ve kalp kırıklığıyla- bir şeylerin yerine oturmasını sağlıyor. Çözmeye çalışmayı hiç düşünmediği bir bulmacanın eksik bir parçası.

Ona bir annenin oğluna baktığı gibi bakıyor.

Bir zamanlar güvenliği için endişelendiğinde Piers'e baktığı gibi.

Bu vahiy onu sarsar, neredeyse bir sonraki sözlerini kaçırmasına neden olur. "Onu bulamaz," diye uyarıyor Eira. Anna'nın yüreği ağzına gelir.

"Henüz bulamadı."

"Evet, kadim büyü'nün şık bir parçasını almışsın. Söylesene, parmağındaki o yüzük için ne kadar kan akıttın?"

"Etkili. Önemli olan da bu."

"Şimdilik," diyor, kelimeler korku ve uyarılarla dolup taşıyor. "Khiran, *sen yokken* ondan daha ne kadar saklanacak?"

"Dikkatli davranıyorum."

Anna artık dinleyemez, cevaplanması gereken soruları varken olmaz. Kapı açılırken menteşeler gıcırıyor, sessiz bir odada sessiz bir çığlık. Eira onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi görünüyor ama Khiran'ın kafası Anna'nınkine dönüyor, gözleri sırlarla dolu. Eira, Khiran'ın duymak istediğinden çok daha fazlasını duyduğunu fark ettiği anı görebiliyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, sesi titreyerek. Etrafında dans eden milyonlarca ima var. Başı dönüyor, odaklanmaya çalışıyor. "Beni kim bulamıyor?"

Elleri onunkileri bulur. "Endişelenmene gerek yok."

Onun elinden kurtuluyor, yüzünde beliren incinmişlik ifadesini görmezden geliyor. O öğleden sonra yaptıkları tartışmadan sonra -Eira'nın yolunda yürümesini engellemek için gerçekleri sakladığını itiraf ettikten sonra- daha dün kalbini nazikçe tutan elin onu boğduğunu, tırnaklarının en yumuşak yerlerine battığını hissediyor.

Kendini *manipüle edilmiş* hissediyor.

Adam ona kaç tane eksik bilgi vermiş? Onu kaç yoldan uzaklaştırdı? En başından beri ona artık ölümlü olmadığını hatırlatmıştı ama şu anda onun yüzyıllardır insan dünyasını şekillendirmek için kullandığı aynı etki ve hile tuzaklarına düşüp düşmediğini merak ediyor. Kendisinin farklı olacağına inanması ne kadar aptalcaydı.

Kendini tutarak, acısını içine atıyor ve acıya dönüşmesine izin veriyor. "Eira'nın çağırısı gibi mi?" diye meydan okuyor, kelimeler dişlerinin arasından tıslayarak geçiyor.

Adamın elleri yanlarına düşüyor. Adamın onu izleyişinden nefret ediyor, sanki kırılғанmış gibi. Sanki kırılacakmış gibi. "Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum," diye teklif ediyor, dikkatli ve ölçülü.

"Şimdi burada durup sen de aynısını yaparsan ömrün ne faydası olur -ne kadar gerçek olabilir ki?" Kızarıyor, göğsü kabarıyor ve tırnakları avuçlarını ısıyor. "Dışarıda beni bulmasından korktuğun biri var. Görünüşe göre bana zarar vermek isteyen biri. Beni karanlığa iterken nasıl dürüstlük iddiasında bulunabiliyorsun?"

Sertleşiyor, bakışları kırılғанlaşıyor. "Bu seninle ilgili değil."

Bu, barajı yıkan bir yağmur damlası; bir alevi alevlere dönüştüren hafif bir esinti. Bunu hissediyor, kanını tutuşturuyor ve gözlerinden taşıyor. Dudaklarından çıkan kelimeler sıvı bir ısıya dönüşüyor ve aralarındaki havayı şimşek gibi yarıyor. "Tabii ki benimle ilgili!"

Oda sessizliğe gömülür. Hızlı bir bakış Eira'nın koltuğunun boş olduğunu gösteriyor. Anna onun ne zaman izin aldığından bile emin değil. Khiran ayakta, fırtına öncesi sessizliğin vücut bulmuş hali. Anna uyarıların teninde çıtırdadığını hissedebiliyor. Bir zamanlar gücü -kadimliği- onu korkuturdu. Artık korkutmuyor.

Zamanla şekillenmiş ve tecrübeyle harmanlanmış kendi gücünü taşıyor. Onun bilgisiyle boy ölçüşebileceği bir zaman asla gelmeyebilir, her zaman onun yüzyıllar gerisinde kalacak ama bilgelik bildiklerinden daha fazlasıdır. Yaşadıklarınızdan daha fazlasıdır.

"Başka bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirsin?" diye meydan okuyor, kelimeleri öfkesiyle karanlık. "Beni bundan uzak tutmak istediğin bu kadar açıkken?"

Dişlerinin nasıl sıkıldığını, kemiklerinin baskı altında inlediğini duyabiliyor. "Hazır olmadığın bazı şeyler var."

"Buna karar vermek sana düşmez." "Sen benim sorumluluğumdasın."

Geri çekiliyor. Çarpılmış. "Sorumluluk mu?" Bu kelimenin tadı i ğ r e n ç , acı bir hayal kırıklığı ile karışık bir kızgınlık. "Ben bu muyum? Hâlâ mı?"

Çenesinin çizgisi yumuşuyor, gözlerini kapatmadan önce bir pişmanlık parıltısı. "Saçmalama. Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Ama sen öyle dedin," diye karşılık veriyor, suçlaması keskin. "Peki, ben bir sorumluluk muyum, değil miyim?"

"Daha fazlasısın. Bunu biliyor olmalısın. Sana olan hislerimi sır olarak saklamadım."

"Daha fazlası," diye yineliyor. "Ama her şeyin ötesinde, senin için hâlâ buyum." Başını sallıyor, bir adım daha geri çekiliyor. "Senin sorumluluğun olmak istemiyorum Khiran. Seninle eşit olmak istiyorum."

Cevap vermiyor.

Verdiyse bile Anna duyabileceğinden emin değil. Topuklarının üzerinde dönüyor, yatak odasının kapısını kalbindeki öfkenin yankılanmasına yetecek kadar yüksek bir sesle çarpıyor. Kürek kemikleri tahtaya baskı yapıyor, vücudu yere doğru kayıyor. Arkasından ayak sesleri gelmiyor. Anna rahatladığından mı yoksa kalbinin kırıldığından mı emin değil.

Eira'nın sesi yumuşak, zar zor yakalayabildiği bir mırıltı. "Belki de senin için en iyisi bir süre uzak durmak. Ona biraz zaman ver."

Anna, Eira gittikten sonra bile onun cevap niteliğindeki sessizliğinin ağırlığını hissediyor.

EIRA, KHIRAN'IN NE SAKLADIĞINI ONA SÖYLEMEYİ KARARLILIKLA REDDEDER. İLK OLARAK

Anna ne zaman sorsa, tek aldığı zahmeti için kızgın bir bakış oluyor. Eira ikinci kez iç geçirir. "Beni asla affetmez. Bizim gibi yaşadığımızda bunun ne kadar ağır bir bedel olduğunu anlıyor musun?"

Anna Eira'nın himayesine ilk girdiğinde anlamamıştı, anlayamamıştı ama zaman en iyi öğretmendir. Sonsuzluk önünüzde uzandığında *hiçbir zaman* çok daha ağır olmaz.

Anna tekrar sormuyor.

Bunun yerine çocuklara odaklanır. Görevi basit: Eira'nın yollarında seyahat etmek ve aç ve terk edilmiş olanları geri getirmek. Kulağa olduğundan çok daha kolay geliyor. Artık Khiran'ın onu neden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyor; bundaki merhameti görebiliyor.

Anna kıtlık yaşamıştır ama kıtlığın dehşetiyle hiç bu kadar doğrudan yüzleşmek zorunda kalmamıştır. Fransa'da tarlalarda ve ormanlarda kalmış, büyük şehirlerden ve kasabalardan neredeyse tamamen uzak durmuştu. Tanık olduğu en kötü şey, Piers'in yüzündeki açlık ve ailesinin tabakları aç kalmasın diye ormanda tek başına ölüme terk edildiğini bilmenin acısıydı.

biraz daha az boş. Anna her zaman tek bir yerle, tek bir trajediyle sınırlı kalmıştır.

Eira'nın yolları ona böyle bir lüks vermiyor.

Sokaklarda cesetler sıralanıyor, gözleri açık ve bakan iskelet kalıntıları. Yaşayanlar yanlarından uyuşuk bir şekilde geçiyor, çıplak ayaklarının arkasında tozlar uçuşuyor, kendileri de açlığın eşiğinde dengede duruyorlar. Anna, bu kadar çok kişinin neden ayakkabısız olduğunu sormaya gerek duymadan biliyor. Bunu kemikli yüzlerinde, çocukların şişmiş karınlarında görebiliyor ve midelerini doyurmak için deriyi feda ettiklerini biliyor.

Her gün onu yeni bir yere götürüyor. Yeni bir kasabaya. Yeni bir ülke. Çoğu Sovyet Rusya'nın kontrolü altındadır. Bir gün iz onu Samara'ya götürür ve Anna şehre çok yaklaşmak gibi bir hata yapar. Yiyecek olarak ne satıldığını görecektik kadar yakın. Anna'nın midesi bulanır, bir ağacın arkasına kusmadan önce zar zor görüş alanından uzaklaşır. Kesilmiş uzuvların görüntüsünün ömür boyu aklından çıkmayacağını biliyor.

Anna açlığı görmüş, hissetmiş ama hiç böyle hissetmemişti.

Sokakların gölgeli köşelerindeki yetim çocukları cebinden çıkardığı bisküvilerle ve peşlerinden gelirlerse daha fazlasını vereceği vaadiyle kandırıyor. Sadece genç olanları, diye uyarmıştı Eira. Ayaklarının altındaki büyüğü fark edemeyecek kadar küçük olanlar. Bazıları onunla gelecek kadar niyetine güvenmiyor. Çoğu kalmayı göze alamayacak kadar aç ve çaresiz. Bazıları o kadar zayıf ki, Anna onları kendisi taşımak zorunda kalıyor. Kalbinin üzerindeki baskı, bedenlerinin ağırlığından daha ağır geliyor.

Bir ay sonra, Anna oturma odasına yayılmış düzinelerce çocuğa bakıyor - yerleri süsleyen iplik ve yorganlardan oluşan bir patchwork- ve midesinin burkulduğunu hissediyor.

"Sayıları çok fazla," diye nefes alıyor Anna, kalbi sıkışıyor. "Daha fazla yer kalmadığında ne yapacağız?"

"Çadırlara ihtiyacımız olacak."

Gündüzlerin ve gecelerin rahat hissettirecek kadar sıcak olduğu şimdilik iyi bir çözüm, ama Anna kışların ne kadar acımasız olabileceğini hatırlıyor. Kar onları gömecek kadar kalın yağarken çayırdaki kamp yapan yarı aç çocuklardan oluşan bir orduyu düşününce kalbi sıkışıyor. "Peki ya kışın?"

Eira o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki Anna onun cevabından korkuyor. "Daha büyük olanlar hava d nene kadar kalacaklar. Sonra onları g ndermek zorunda kalacağız."

"G ndermek mi?" Anna deh etle yankılanıyor. "A lığın pen elerine mi? Onları kurtların di leri arasına da koyabilirsiniz."

"Geri değil," diyor Eira ba ını sallayarak. "Ba ka bir yere. Kıtlıktan etkilenmeyen bir yere. Sıcak bir yere."

"Onları yabancı bir  lkeye bırakmamızı ve hayatta kalmanın bir yolunu bulmalarını beklememizi mi  neriyorsun? Onları daha fazla acı ve sefaletle s r klemi  olunuz."

"Onlara bir  ans vermi  olunuz." Eira'nın y z  sempatik -Anna onun g zlerindeki ger eği g rebiliyor. "Hepsini kurtaramayız. Bunu sen *de biliyorsun*." Ya lı elini  akağına g t r yor ve yerde yatan  ocuklara sırtını d n p mutfağa doğru ilerliyor.

Anna konu manın bitmesine izin veremeyerek onu takip ediyor. "Onları kendi ba larının  aresine bakmaya bırakamayız, Eira."

"Bir fikrin varsa duymaya a ığım," diye homurdanarak en sevdiği yaz  ayı karı ımının kavanozuna uzanıyor. "O zamana kadar bana nutuk  ekme l tfen."

"Ben onlarla kalacağım. Eğer biliyorsam, onlara yerel dili  ğretebilirim."

Eira alay ediyor. "Ve beni burada, tek ba ıma, besleyecek boğazım ve onlara bakacak yolum olmadan bırakacaksın."

"İleri geri seyahat edebilirim."

"Sen  l ms zs n, zamanın efendisi değilsin."  aydanlığı kaynar suyla doldurmadan  nce  ay yapraklarından c mert  bir ka ık alıyor ve kabaca s zgece bırakıyor. "Korkarım g n i inde geri kalanımızla aynı s reye sıkı ıp kaldınız."

 aydanlığa bakıyor, porselen  zerine basılmı  ejderha desenlerini izliyor. Ching Shih'te de benzer bir tane vardı. Anna, arkasında bir filonun g c yle ba arabildiği her  eyi d  n r. Cevap zor olduğu kadar basittir de. "Yardıma ihtiyacımız var."

" yle mi? Elbette, s varilerinizi  ağırın. Benim kesinlikle s varım yok."

Hayır, Anna'nın bir ordusu yok ama aklına Louisiana bataklıklarındaki g nlerini biraz daha parlak kılan kara g zler ve sıcak g l msemler geliyor. "Silas yardımcı olabilir."

Eira ona  a kın bir bakı  g nderiyor. "Kim?"

Elbette onun adı bu değildi. Tam olarak değil. "Khiran ona Shepard derdi."

Yaşlı kadın durur, onu dikkatle değerlendirir. Anna bir an için kabul edeceğini düşündü ama son anda bu düşünceyi kafasından attı. "Hayır, hayır. Aramızda hiçbir bağlılık yok, onu sadece unvanından tanıyorum, isminden değil. Ona güvenebileceğimizin hiçbir garantisi yok."

Anna kaşlarını çatıyor, kaşları şüpheyile kalkıyor. "Çocuklarla mı?"

"*Seninle.*"

Anna, Silas'ı kapıda ilk gördüğünde Khiran'ın omuzlarındaki sertliği hatırlıyor; Silas'ın ona söylediği şu sözleri hatırlıyor: "*Sizsiniz hanımefendi. Sır sizsiniz.*"

O zaman onun ne demek istediğini anlamamıştı. Hâlâ da anlamıyor.

-Tam olarak değil ama Khiran'ın onu bulmasından korktuğu kişi her kimse, Silas sözünü tutmasaydı bunu onlarca yıl önce yapacağını biliyor.

"Beni zaten biliyor. Ona güvenebiliriz." Eira'nın dudakları düşünceli bir şekilde büzülüyor. "Onu tanıyor musun?"

"Onunla çalıştım," diye cevap veriyor Anna, umudu şöminede yanan korlar kadar parlak. Bunun işe yarayacağını biliyor, bunu *hissedebiliyor*. "Onu bir arkadaş olarak görüyorum."

Eira çayı doldurmadan önce boğumlu parmaklar boş çay fincanına bir, iki kez vuruyor. Buhar fincanın kenarından kıvrılıyor, yasemin kokusu odayı usulca dolduruyor. "Fazla umutlanma çocuk. Onu bulmamın hiçbir yolu yok."

Anna'nın gülümsemesi kekeliyor. "Ama sen beni buldun."

Küçük bir alay. Sesi kendisi kadar yaşlı ve eski, kimsenin ilgilenmeye zaman ayırmadığı eski kitapların hışırtısı gibi. "Seni her yerde bulabilirim, seni aptal kız. Yıllarca bu çatı altında yaşadın. Bu ev benim kalbim." Ahşap tavana bakıyor, bakışlarında bir takdir parıltısı. "Ve o da seni benim kadar kolay tanıyor."

Boğazı düğümlenen Anna başını eğiyor. Göğsünde Eira'nın sözleriyle alevlenen bir sıcaklık var ama hayal kırıklığı onu yayılamadan söndürüyor.

Eira iç geçiriyor. "Biliyor musun, aramızda diğerlerinden kaçmakla ün kazanmış biri var. İsteseydin, onlardan birini bulmakta da aynı derecede yetenekli olacağından şüpheleniyorum."

Anna başını kaldırıp bakar, Eira'nın kalkık kaşlarındaki imayı yakalar ve kaşlarını çatarak anlayışla karşılar.

İhtiyaç duyduğu kişi, görmek isteyeceği son kişidir.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Onun çağrısını hissedebiliyor; sıcakta bir kovan gibi derisinin altında vızıldayan sinirleri hissedebiliyor. Hissettiği rahatlama fizikseldir, ama bu sadece

kalp kırıklığına dönüşmesi için bir avuç kelime.

ÇAYIR YAZ 1921

O GECE GÖZLERİNİ KARANLIĞA DIKMIŞ, GÖZLERİNİ Sabahın ilk ışıkları ufku aydınlatana kadar parmağında yüzük. Kararını vermiş, yatağından kalkıyor, yere yayılmış uyuyan bedenlerin etrafından dolaşıyor ve çayıra doğru yürüyor. Ayakları çıplak, kuru yaz otları ayak bileklerine doğru fisıldıyor ve baldırlarını gıdıklıyor.

Ne yaptığını bilmiyor.

Paylaştıkları tüm yüzyıllar boyunca, bir kez bile onu aramadı - arayıp arayamayacağını merak edecek kadar uzun süre durmadı. Khiran'ın yüzüğü parmağında serin, ince oymalar erken gelen ışığı henüz yakalıyor.

Tek yapmam gereken kendimin kayıp parçasını aramak.

Anna büyüünün ne kadarını tercüme ettiğini bilmiyor. Kalbinin atışını hissediyor mu? Avuçlarının endişeli terlemesini? Bunu söyleyebilir mi?

Onu görme düşüncesi onu özlem ve kızgınlık arasında o kadar çelişkiye düşürdü ki uyku onu bulamadı mı? Onu çağırırsa, duyacak mıydı?

Duysa bile gelir miydi?

Gözlerini kapatıyor, sinirli bir şekilde iç çekiyor ve başını sallıyor. Gerçek şu ki, onunla yüzleşmeye hazır değil. Tartışmaları çok taze, yaraları çok ham.

Sonuçta, bunun bir önemi yok. Khiran her zaman kendi programına göre gelmiştir. Büyüsünün nefesini ensesinde hissettiğinde, bakışlarının baskısını kürek kemiklerinin arasında hissettiğinde, Anna bu sefer bir istisna olmadığını biliyor.

"Seninle konuşmaya hazır değilim," diyor, birden geceliğinin ne kadar ince olduğunu farkına vararak. Sabah havası tenine fısıldıyor, tüyleri diken diken oluyor.

Khiran'ın adımları duraksıyor, eli kalkmış ve onu indirmek için uzanmaya hazır. "Yine de aradın."

Aradı mı? Hâlâ emin değil. "Silas'a ihtiyacım var. Onu bulabilir misin?"

Anna'nın kalbine baskı yaptığını hissedebileceği kadar ağır bir duraklama. Söylediği alay, sestten çok nefestir ama yine de bir davulun inceliğiyle vurur ona. "Ve benden istediğin tek şey bu mu?"

Hayır, *cevaplar* istiyor. Sözlerin ve vaatlerin ötesine geçen özürler. İkisini de ummaktan daha iyisini biliyor.

"Onun yardımına ihtiyacım var. Eira ve ben kış boyunca yeterince çocuğa ev sahipliği yapamayız. Silas yapabilir, onları güvenli bir yere götürebileceğini *umuyorum*."

"Onu bulabilirim," diye mırıldanıyor. Anna onun çizmelerinin altındaki çimlerin çıtırtısını duyuyor, onun varlığını arkasında hissedebiliyor. O kadar yakın ki, ona dokunmak için uzanması yeterli. "Konuşmamız gerek, Anna."

"Hiçbir şey yapmama *gerek yok*."

Bir iç çekiş, o kadar derin ki hissedebiliyor. "Pekâlâ. İhtiyacım var. Lütfen nerede durduğumuzu bilmeden dünyayı araştırmamı isteme benden."

"Nasıl?" diye fısıldıyor, ona dönerek. "Bana hiçbir şey *anlatmazken* nasıl konuşacağız?"

Adamın ağzı yüzünü buruşturuyor. "Bilmemenin daha güvenli olduğu bazı şeyler var. Bunun senin için neden zor olduğunu anlıyorum ve üzgünüm ama senin iyiliğini ön planda tuttuğum için özür dilemeyeceğim."

"O zaman konuşacak başka bir şeyimiz yok," diyor çenesini inatçı bir şekilde eğerek. "Silas'ı bulmanda sana bol şans diliyorum. Pek çok kişinin hayatı buna bağlı."

Dönüyor, adımları ağır. Adamın eli dirseğini bulmadan önce sadece birkaç adım atabildi. "Nasıl öylece çekip gidebiliyorsun?"

"Çünkü sana kızgıyım!" diye tersliyor, sesi çatlıyor. Adamın ondan kaçışında hastalıklı bir zevk var. "İhanete uğramış gibi hissediyorum, o şeftaliyi ellerime koyduğun andan itibaren bana yalan söylenmiş gibi. Daha da kötüsü, bunu görmemin bu kadar uzun sürmesi."

"Anna-"

"Sır saklamaktan yorulmadın mı?"

Khiran sessizliğe gömülür. Gözlerinde öyle derin bir acı var ki, Anna bunun yüzyıllara yayılması gerektiğini biliyor. Bu onun öfkesini yatıştırmaya yetiyor - kalbindeki acıyı fark edebilecek kadar öfke ateşini soğutuyor.

Yutkunuyor, boğazı düğümleniyor ve adamın elinden kurtuluyor. "Sen hazır olduğunda, işte o zaman konuşmaya hazır olacağım."

"Bana ihtiyacın olmadığı sürece," diye alay ediyor, dudakları yüzünü buruşturarak. "İhtiyacı olan ben değilim," diye hatırlatıyor usulca. "Aksi takdirde, ben seni hiç aramadım."

"Her zamanki gibi acı verici bir şekilde dürüstsün."

"Eskiden benim bu yönümü severdin."

"Hiç vazgeçmedim." Kulağa gerçek gibi geliyor. "Acıtsa bile."

YIRMI ÜÇ GÜN SONRA, ORMAN YENİ DÖNMEYE BAŞLADIĞINDA

Yeşilden çok altın renginde olan Anna, çamaşırları asmak için başını kaldırdığında ağaçların arasından uzun boylu, geniş omuzlu bir adamın çıktığını görür. Üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmiştir ama Anna, silüetinin şeklini unutamayacak kadar çok akşamı verandasında onu izleyerek geçirmiştir.

Misha'nın küçük eli eteğine dolanmıştır. Anna dört yaşındaki çocuğun parmaklarını uzaklaştırıyor. Yavaşça, Rusça, ona koşmasını ve Eira'ya bir ziyaretçileri olduğunu söylemesini tembihliyor.

Kız tereddüt ediyor, sarı buklelerinden birini endişeyle çekiştiriyor. Mavi gözleri ormana dalıp geri dönüyor, sonra da belli belirsiz başını sallıyor. Anna onun eve doğru koşuşunu izler, ayakkabıları bir numara büyüktür ve yürüyüşünü bir koşudan çok bir takılma haline getirir. Yolu yarılادığında Anna ormana doğru dönüyor, çayırdaki koşmaya başlayana kadar her adımını bir öncekinden biraz daha hızlı atıyor.

Silas başını eğiyor, sesi o zamanki gibi yumuşak ve sıcak. Eğer güneyle aksanı olmasaydı, onun anılarının tam bir yankısı olurdu. Açık bir davetle avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. "Bayan Lydia."

Hayır. Lydia değil. Tıpkı artık tanıdığı Silas olmadığı gibi. Burada, Eira'nın çayırında, onlar sadece kendileri. Onun elini tutuyor, avucunun sıcaklığının kalbinin kırılğan kenarlarını eritmesine izin veriyor. "Anna. Benim adım Anna."

Gülümsemesi hatırladığı kadar geniş ve gamzeli. "Güzel bir isim. Sana yakışıyor." Başını eğerek, çok fazla şey gören bir bakışla ona bakıyor. "Yorgun görünüyorsun dostum. Söyle bana, kalbinde bu kadar ağır basan şey nedir?"

Anna'nın boğazı düğümleniyor, kelimeler boğazında düğümleniyor.

Bakışları yumuşuyor. "Khiran beni bulduğunda da aynı bakışı takınmıştı."

Anna yüzünü buruşturuyor, onun adını duymak kalbine bir kurşun gibi iniyor. Silas'ın sonraki sessizliğinde bariz bir soru var; doldurması için açık bırakılmış bir fırsat. Anna'nın buna cevap vermeye niyeti yok. Hele de konuşulması gereken daha acil meseleler varken. "Eira ve benim yardıma ihtiyacımız var. Çocukları kış boyunca barındıracak yerimiz yok. Onları güvenli bir yere götürebileceğinizi umuyordum."

"Güvenli yer sıkıntısı var. Her zaman öyledir," diyor, omzunun üzerinden kulübeye bakarak. Çocuklardan birkaçı Eira'nın ağaçtan erik toplamasına yardım ediyor. Diğer birkaçı da onun terk ettiğı çamaşırları asmaya çalışıyor ama başaramıyor. Gülümsemesi sinirlerine merhem oluyor. "Bunun bizi geçen seferkinden daha fazla durduracağını sanmıyorum."

Anna bir iç çekiyor, rahatlaması o kadar büyük ki fiziksel. "Teşekkür ederim." Eli Anna'nın omzunu kavıyor. "Size yardım etmek benim için bir onurdur, Bayan Anna."

Anna ona daha fazla teşekkür etme isteğine direnerek başını sallıyor. Bunun yerine, "Size hâlâ Silas diyebilir miyim?" diye soruyor.

Kahkahası ılık bir esinti gibi çayırın üzerinde yuvarlanıyor. "Demezsen hayal kırıklığına uğrarım. Bu ismi çok sever oldum." Bakışları

gölüşünün gücüyle köşeleri kırışan gözleri, e ğ l e n c e s i y l e yumuşaktır. "Beni tanıyan bir arkadaşımın olmasının faydası var."

Anna yine boğazının düğümlendiğini ve göğsünün ağrıdığını hissediyor. Bu kez doğru nedenlerden ötürü. "Silas o zaman."

ONU ARKADAŞI SILAS OLARAK TANITİYOR AMA EIRA HENÜZ ONU ARAMADI.
ona bu isimle hitap ediyor.

Ona hitap ederken, sadece Shepherd diye hitap etmeye özen gösteriyor gibi görünüyor. Ağzının kenarlarında bir güvensizlik, çatık kaşlarının yaşlı çizgilerinde bir dehşet duygusu saklı. Anna onun ilk başlarda hep huysuz olduğunu biliyordu, ancak araya mesafe koymak için gösterdiği çabalar güvensizlikten daha fazlasına dayanıyor gibi görünüyor.

Silas'ın bitmek tükenmek bilmeyen sabrı ve anlayışı, Eira'nın sıcaklık eksikliğini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyor; çocukların bile fark ettiği kadar açık bir zıtlık bu. Yarısı sanki gökyüzündeki güneşmiş gibi ona doğru yönelirken diğer yarısı geri çekiliyor, gözleri sık sık bu yeni yabancıнын yanında nasıl davranacaklarına dair ipuçları için Eira'nın tavrını ölçüyor. O gece akşam yemeğine çöken sessizlik, gerginlik her türlü konuşma umudunu boğarken, Anna yardım edemez ama yaşlı kadının korkunç bir izlenim bıraktığını hisseder.

Çocukların ona güvenmesi gerekir, en azından kış geldiğinde onu güvenli bir yere kadar takip edecek kadar. Anna ayrılmak zorunda kalmadan önce en fazla iki ayları daha olduğunu biliyor. Silas da bunun farkında olmalı. Yemekten sonra cebinden bir mızıka çıkarır, notalar çıtırdayan ateşin üzerinde net ve canlı bir şekilde çalmaktadır. Değişim ince ama anlıktır.

Çocukların gözleri temkinliden meraklıya döner. Silas onlara sırayla çalmayı teklif ettiğinde, sazların titreşimleri ve Silas'ın nazik teşvikiyle çekinceleri yatıştır. Kısa süre içinde çayıra taşınırlar ve sırayla yıldızlar için müzik yapmaya başlarlar. Eira o kadar kolay etkilenmiyor.

Ateşi körüklüyor, bir kütük düştüğünde közler dans ediyor. "Dikkatli olmazsan yakında bunun için kavga edecekler."

Silas kaşlarını kaldırdı. "Onu şimdi almak onları daha yanlış bir şey yapmadan cezalandırmak olur." Sözlerinde hafif bir konuşmadan daha fazla ağırlık var.

Eira'nın dudakları büzülüyor. Söylenmemiş karşılaştırmayı o da duyuyor. "Bu önleme, cezalandırma değil."

"Potansiyel bir sorunu önlemek için bir anlık keyif alırsanız, bu da aynı etkiyi yaratmaz mı?" diye soruyor sakın ama sivri bir sesle. "Onlara beklentilerinizi aşmaları için fırsat verin."

"Çok çocuk yetiştirdin, değil mi Shepherd?" Ayağa kalkıyor, dizleri gıcırıyor ve ateşin etrafına saçılmış boş kâseleri topluyor.

"Hiç, Bayan Eira."

Başını sallıyor, gözleri keskin. "O zaman seni dersini öğrenmen için yalnız bırakıyorum." Anna'ya dönüyor, sesindeki keskinlik sadece biraz daha yumuşak. "Çocukların tabaklarını getirip yıkadıklarından ve kaldırdıklarından emin ol, eğer sabah yemeklerine hazır olmasını istiyorlarsa."

Anna, gerginliğine rağmen gülümsüyor. "Evet, elbette. İyi uykular."

Eira bu duyguya karşılık vermiyor. Kulübeye giden kısa mesafeyi yürümeye başladı bile. Kapının kapanma sesi o kadar keskin ki yankılanıyor. Çocuklar bile beceriksizce notalarına devam etmeden önce müzik yapmayı bir an için bırakıp bakıyorlar.

Anna irkilir. "Özür dilerim. Genelde bu kadar nahoş biri değildir, söz veriyorum."

Silas kıkırdarak ateşin üzerine bir kütük daha yerleştiriyor. "Güven bir kez kırıldığında daha fazla zaman alır, özellikle de bizim için. Ne şaşırdım ne de kırıldım."

"Kırılmış mı?" Anna kelimeyi evirip çevirerek mırıldanıyor.

Onun şaşkınlığını gören Silas kaşlarını çatıyor. "Sana söylemediler mi?"

Onu terk eden sessiz kahkaha paramparça, pürüzlü bir şey. Sivri uçlarını boğazında hissedebiliyor. "Bana pek bir şey anlatmıyorlar."

Anlayış gözlerini aydınlatıyor, pişmanlıkla karışık bir sempati. "Ah." Anna tek bir hecede bu kadar çok anlamın nasıl bir araya gelebildiğinden emin değil,

ama onun söylemediği her şeyi duyabiliyor. Onun acısı ile Khiran'ın adı arasında kurduğu bağlantıları duyabiliyor. "Bilmememin daha güvenli olduğunu düşünüyor ve Eira onun isteklerine ihanet edemeyecek kadar saygı duyuyor."

Silas ateşe bakıyor ve Eira'nın közleri tutuşturmak için bıraktığı kararmış çubuğu alıyor. "O haklı."

Başını sallayarak inliyor. "Sen de mi?"

"Bazı tehlikeler sadece bakmaya cesaret ettiğimizde kendini gösterir," diyor yumuşak bir sesle.

"Ben tehlike aramıyorum."

"Cevaplar arıyorsun. Bazen ikisi de aynı şeydir." "Yani bana da söylemeyecek misin?"

"Anlatmak benim gerçeğim değil."

Anna alay ediyor, acılık sözlerini karartıyor. "Ne kadar onurlu."

"Onur değil. Saygı." Anna'ya baktığında kara gözlerine yansıyan ateş, uyarılara rağmen onları ısıtıyor. "Bu sahip olmamız gereken bir şey. Hayatlarımız çok sonsuz ve sayılarımız çok az. Güvenin kazanılması zaman alır ama tek bir an içinde onarılamayacak şekilde kırılabilir." Burnundan bir nefes çekerek düşünceli bir şekilde ona bakıyor. "Eira çok eskidir. Bu topraklar ve bu kulübe binlerce yıldır burada duruyor ve yine de sadece bir avuç insanımız onu görebilecek kadar güvendi. Sen

Nedenini biliyor musun?"

Anna bakışlarını kaçırıyor, onun bakışlarını tutamıyor. "Mahremiyetinden hoşlanıyor." Kelimelerin tadı zayıf, özden yoksun. Bunun gerçeğin sadece bir gölgesi olduğunu biliyor.

"Bir zamanlar buraya kimin gelebileceği konusunda tam kontrole sahipti. Bunu elinden almak için sadece bir ihanet yetti. Bu ona kabul edebileceğinden çok daha pahalıya mal oldu." Anna onun gözlerine bakıyor, merakı ve korkusu aynı ölçüde artıyor. Yüz ifadesi acımasızdır. Çayırda, Anna bazılarının sesini yakalar

Sıra kimde diye didişen çocuklar.

"Burada olmam bile bir vasiyettir, Bayan Anna." Elini onunkinin üzerine koyuyor, güçlü ve güven verici. "Bu *size* ne kadar güvendiğinin bir işareti."

İKİ HAFTA SONRA, EIRA'NIN SİĞİNAĞINDAKİ ÇOCUKLARIN SAYISI azalır.

Silas onları dört ya da beş kişilik küçük gruplar halinde dünyanın çeşitli yerlerine götürüyor. Yola çıkacağı sabahlar, Anna kulübenin sıcaklığından onun çayıra çıkışını izler. Ellerini uzatmış, avuçlarını yukarı kaldırmış ve gökyüzüne doğru açmış bir halde, en az kendisi kadar bilge ve kadim görünüyor. Yeryüzünün gizli bir diliyle iletişim kuran bir tanrı.

Eira ona hâlâ güvenmiyor -tamamen değil- ama keskinliği aşınarak keskin olmaktan çok kör bir şeye dönüşmüş. İttifakları geçici, sadece Anna'nın inancı ve çocukların çıkarları tarafından bir arada tutuluyor, ancak ortaklık orada. Silas dinler ve Eira dünyanın hangi köşesini isterse ona yollarını açar. Ekim ayının sonunda, birlikte başladıkları çocukların çoğu gitmiştir. Kulübedeki yerlerini Anna'nın bakımları için topladığı yeni, aç yüzler almıştır.

İlk kar yağdığında, Eira'nın kulübesi döner bir kapıya dönüşmüş gibidir. Çocuklar biraz kilo alıp güçlerini toplamaya yetecek kadar uzun süre kaldıktan sonra Silas onlara yaşayacakları başka bir çatı bulur. Gidilecek yerlerin hepsi ideal değildir. Birçoğu kendilerini bir aile yerine bir yetimhanenin bakımında bulur. Silas, onları götürdüğü her yerin onlara daha önce sahip olmadıkları bir şans sunduğuna dair güvence verir. Sevgiyle olmasa bile en azından yiyecek ve barınakla yaşama şansı.

Anna bu fırsatı elinden geldiğince çok kişiye sunmayı kendine görev edinir. Önümüzdeki üç yıl boyunca üç yüz çocuğun yerini değiştirirler. Anna yine de bunun yeterli olmadığını düşünmekten kendini alamaz. Sadece Sovyetler Birliği'nde ölenlerin sayısının milyonlarla ifade edildiği düşünülürse. Yine de Eira'nın ona açtığı yoldan gittiği için asla pişmanlık duymuyor. Kurtarabildiği *insanları* kurtarmak için elinden geleni yapmaktan asla pişman olmaz.

Çocuk sesleri çayırdaki yankılanmayı bıraktığında Anna boş kulübeye o kadar karışık duygularla bakar ki başı dönebilir. Eira'nın zamanın yıpratmış eli omzuna yerleşiyor. "İyi iş çıkardın çocuğum."

Yutkunuyor. "Yeterliymiş gibi hissetmiyorum."

Eira'nın bakışları öylesine hüznü bir anlayışla dolu ki hem rahatlatıcı hem de trajik bir his veriyor. "Asla yetmez." Onun sırtını sıvazlıyor. "Gel, Silas döndü ve açmak için can attığım eski bir şişe viskim var."

"Viski mi?" Anna mırıldanıyor, göğsündeki ağrıya rağmen kahkahası yumuşak. "Senin içki içtiğini hiç bilmiyordum."

Eira başını sallayarak mırıldanıyor. "Sadece çok nadir, çok özel durumlarda. Ve sadece en çok değer verdiğim kişilerle."

"Öyle mi?" Anna'nın gülümsemesi geniş. "Bu Silas'a Shepherd yerine onun adıyla hitap etmeye başlayacağın anlamına mı geliyor?"

Kıkırdıyor, sesi kurumuş yapraklar kadar sıcak ve hışırtılı. "Ben onu istemeye ikna edene kadar olmaz," diyerek ön kapıyı açıyor. "İyi bir delikanlı ama biraz daha omurgalı olabilir. Belki onu yorduktan sonra bir içki daha içeriz."

Anna, Silas gibi sabrı temsil eden biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Silas'ın hayal kırıklığına boyun eğmesi için yüzyıllar değilse bile onlarca yıl bekleyeceklerinden şüpheleniyor. Eşikten geçerken, "Sanırım o zamana kadar ikimiz de bir içki daha içmeye hazır oluruz," diyor.

Üçü ateşin yanına oturur, tepelerinde yıldızlardan bir goblen vardır ve kadehlerini doldururlar. Anna'nın hoşuna gidecek şekilde, Eira'nın huysuzluğu alkolle tamamen yumuşamıştır. İki kadeh içtikten sonra kendisinin en mutlu haline bürünüyor; hemen her şeye özgürce gülüyor ve gülümsüyor. Silas da bu gelişmeden en az Anna kadar keyif almış görünüyor; üçüncü kadehi doldururken kendi sırtışı da parlak ve sevgi dolu.

Eğer alkolden etkilendiyse bile buna dair çok az belirti gösteriyor. Elleri ve sesi, Anna'nın görüşünün başının dönüşüne ayak uyduramamasına rağmen, her zaman olduğu gibi sabit. O ve Silas bir süre sessizce dünyanın farklı bölgeleri hakkında konuşuyorlar. Anna, Eira'ya fikrini sorduğunda sessizlikle karşılık alıyor. Çenesini göğsüne dayamış olan Eira, Anna'nın ikinci ve üçüncü kadehleri arasında bir ara uykuya dalmıştı.

Anna gülümsüyor, gözleri Eira'nın yüzündeki tanıdık kırılganlıklarda geziniyor. "Onu böyle görmek çok güzel."

"Evet," diye mırıldanıyor Silas. "Yüklerini sessizce taşıyor. Onları biraz dinlendirmenin iyi hissettirdiğini tahmin edebiliyorum." Bakışları ateşin üzerinde onunkilerle buluşuyor. "İkiniz bu yönden birbirinize çok benziyorsunuz."

Anna bunu inkâr etmiyor. Gerçekle mücadele etmek zordur, özellikle de sarhoşken. Bir yudum daha alıyor, viski yudumlandıkça yanıyor. Eira bunu hediye olarak aldığını söylemişti ama ne kadar zaman önce olduğunu hatırlayamıyordu. Anna daha uzun olmasa da en azından birkaç on yıl olduğundan şüpheleniyor.

Silas'ın bakışları dağılmıyor. Bunun yerine, sadece düşünceli bir şekilde keskinleşiyor gibi görünüyor. "Seni soruyor, biliyorsun."

Viskinin damarlarını ısıtmasına rağmen Anna 'o'nun kim olduğunu sorma ihtiyacı duymuyor. Bakışları kadehinin kenarında geziniyor. Çocuklarla bu kadar uzun süre oyun kullandıktan sonra Eira'nın ince tabaklarını kullanmak garip hissettiriyor. "Peki ona ne söylüyorsun?"

"Gerçeği."

Sıkıntıyla karışık bir nefes nefese. "Bazen sen de onun kadar belirsiz oluyorsun."

Silas gülmüyor. Belki de onun en azından kısmen ciddi olduğunu biliyordur. "Onunla konuşmalısın."

"Konuşmaya isteksiz olan ben değilim."

İç çekişi ağır. Yorgun. Gökyüzüne bakıyor, gözleri takımyıldızları izliyor. Konuştuğunda, sesi bir şarkı olabilecek kadar ritimlidir. "Bir zamanlar kumlarda kaybolmuş bir adamdım. Rüzgârda geçmişi ve geleceği gördüm, olan ve olabilecek her şeyin parıldayan görüntüsünü. Öldüğümü sanıyordum. Çok susamıştım, çok sıcaktı, onu kucaklayabilirdim. Sonra kum tepelerinden beni izleyen bir tilki gördüm ve fısıltılar suyun üzerindeki müzik gibi ondan döküldü. *Gel*, dediler. Başka bir şey demediler. O tek kelime, tekrar tekrar ve o kadar çok sesle ki sanki çölün kendisi benimle konuşuyormuş gibi hissettim."

Geniş omuzlarını silkiyor. "Belki de öyleydi. Tek bildiğim, takip ettiğim ve ayaklarımın altındaki kumun yosunlaştığı ve yükselen kum tepelerinin dev köklere dönüştüğü. Ve bir zamanlar bir tilkinin olduğu yerde bir şeftali vardı."

Anna nabızı hızlanarak bakıyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Sen benim arkadaşımısın ve gerçeği öğrenmek istiyorsun. Sana Khiran'inkini veremem ama kendiminkini verebilirim." Bakışlarını ondan ayırmıyor. "Sen bir anomalisin, Anna. Aramızda hediye bedelsiz alan tek kişi."

Bedel mi? Bedel, yakınlaştığı herkesin büyüüp solmasını izlemek zorunda kalmak. Oğlunun ve çocuklarının, onların çocuklarının ve onların çocuklarının mezar taşlarının üzerinde durmak. Bedel, dünyanın tekrar tekrar yanışını izlemek ve bunu durdurmak için çaresiz olmak.

Adam kadının yüz ifadesinde bir şey görmüş olmalı, bir acı parıltısı, çünkü başını sallıyor. "Hesap vereceğin tek kişi *kendinsin*. Geri kalanımız... biz bu özgürlüğe sahip değiliz."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyor, kalbi göğüs kafesinde bir dövme gibi. "Kime hesap vermen gerekebilir ki?"

"Khiran'ın seni bilmekten kurtaracağı aynı kişi."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Acı bir hediyedir. Bu onun hala nefes aldığı, hala yaşadığı anlamına geliyor. Onu izledikleri, aldığı her darbeden zevk aldıkları sürece onu aramadıkları anlamına gelir. Acı, hala saklı olduğu anlamına gelir. Hâlâ güvende.

**BERLIN, ALMANYA
1933**

ANNA KİTAPLARIN Y I Ğ I L M A S I N I İ Z L İ Y O R , C İ L T L E N M İ Ş K A Ğ I T T A N B İ R D A Ğ
ve deri, onu dirseğinde hissettiğinde.

Adamın yüzü, kızın severek büyüdüğü yüzünden farklıdır. Sarı saçları kulaklarının etrafında kısa kesilmiş, yüzü solgun ve çilli. Gözleri kahverengi yerine mavi olsaydı, rejimin poster çocuğu olabilirdi. Yüzünün pürüzsüz hatlarını sertleştiren bir çatık kaşla geçit törenine bakıyor. "Gitmen gerek," diyor, kalabalığın bağırışları ve tezahüratları onu yutmadan önce kelimeler ancak ona ulaşıyor.

Kadın onun boşluğuna doğru eğiliyor, dirsekleri birbirine değiyor. "Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," diyor mükemmele yakın bir Almancayla.

Adam ona dönüyor, eli kızın üst kolunu yersiz olduğunu hissettiren bir şiddetle kavırıyor. Başını eğerek, sözleri kulağına doğru tıslıyor. "Bu bir şaka değil. Gitmen gerekiyor. Şimdi, işler çirkinleşmeden önce."

Geri çekiliyor, ona şüpheyle bakıyor. "Sen ne bilirsin ki?"

Adam gözlerini deviriyor. "*Kitap yakmanın* ardından iyi bir şey gelmez, Anna." Çenesini ihtiyatlı bir şekilde öğrencilere doğru eğiyor. "Şunlara bak. Böylesine bariz bir yıkım, böylesine bir şiddet içinde eğlenirken onları nasıl izleyebiliyorsun ve bunun nereye gittiğini nasıl anlamıyorsun?"

Anna ona döner; kalbindeki durgunluğu, bağlılığı görmesini umar. "Neden hâlâ burada olduğumu sanıyorsun?"

Sözleri onu sadece itiyor gibi görünüyor; yatıştırıcı bir okşama yerine dürtüyor. Kolundaki el sıkışıyor. Adamın tek tek parmaklarının ceketine yaptığı baskıyı hissedebiliyor. "Bu senin ulaşamayacağın bir yerde," diye tersledi adam. Onları meraklı gözlerden ve kulaklardan saklamış olmalı, çünkü sesini yükseltmesine ve konuşmanın ortasında Almancası İngilizceye dönmesine rağmen kimse ona doğru dönmüyor. "Yaklaşan şey bir savaş değil, bir *imha*."

"Uyarın için teşekkürler."

Anna daha arkasını dönmeden elleri onun omuzlarındaydı ve bakışları kadar etkili bir şekilde onu sabitlemişti. "Nedir bu Anna? Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun? İyi o zaman. Beni uyarılmış say. Sen gittiğin sürece tüm suçunu, tüm öfkeni üstleneceğim."

Kolunu ondan uzaklaştırıyor, bakışları ona söylediği sözler kadar sert ve soğuk. "Bu seninle ilgili değil."

Khiran çarpılmış gibi geri çekiliyor. Gözleri irileşmiş ve dudakları aralanmış olan Anna, şaşkınlığın çaresizliğe dönüşmesini izliyor. "Anna, lütfen. Sana yalvarıyorum. Bu iş seni tüm kontrolünden edecek bir şeye dönüşmeden git."

Gülüyor, sesi eğlencesiyle karanlık. "Kontrol mü? Khiran, hiçbir şey benim kontrolümde olmadı. Ne veba, ne kıtlık. Ne de *savaşlar*." Başını iki yana sallayıp bir adım geri çekiliyor. Elleri omuzlarından bileklerine doğru gevşekçe kayıyor. Kolayca kurtulabileceği geçici bir tutuş. "Kontrol-manipülasyon *senin* zaafın gibi görünüyor. Benim değil."

Yüz ifadesi buruşuyor. "*Yıllar* geçti Anna. Bana hâlâ nasıl bu kadar kızgın olabiliyorsun?"

Boğazında bir taş düğümleniyor, göğsündeki boşluk hissi kadar acı ve soğuk. "Çünkü hâlâ acıyor."

Bileklerindeki eller esniyor, geriliyor ama adamın gözlerindeki keskinlik yumuşuyor. "Özür dilerim. Niyetim asla sana acı çektirmek değildi."

Adamın elinden kurtuluyor, parmaklarının adamın bıraktığı boşluğun yerini almasına izin veriyor. "Biliyorum."

Gerçek bu, ama bir şekilde acıyı daha da artırıyor - temiz bir kesikle tırtıklı bir kesik arasındaki fark gibi. Yara tırtıklı olduğunda iyileşmek daha zor, geride bir yara izi kaldığında unutmak daha zor.

Elleri yanına düşüyor, etraflarında biriken kalabalığa bakıyor. "Benim de üzerinde çok az kontrolüm var ya da hiç yok. Anna, *senden* alacakları kontrol konusunda endişeliyim." Başını sallayarak titrek bir nefes veriyor. "Her şey korkunç bir şey olacağına işaret ediyor."

Tekrar ateşe dönüyor ve boyutunun iki katına çıktığını acıyla görüyor. "Kitapları yaktıkları yerde, sonunda insanları da yakacaklar," diye alıntı yapıyor Anna. Ona geri döner. "Ben artık eskisi gibi saf bir kız değilim Khiran. En iyisini umduğum için burada kalmıyorum. En kötüsünden korktuğum için kalıyorum."

"Heinrich Heine."

"Evet."

"Yahudiydi." "Evet."

"Onun sözlerini de yakacaklar."

Anna'nın hiç şüphesi yok. Heine'nin şiirleri, rejimin yeterince Alman olmadığına karar verdiği diğer tüm yazıların arasında yer alacaktır: Albert Einstein, Karl Marx, Helen Keller, Kurt Tucholsky, Sigmund Freud. Gündemlerine aykırı fikirleri besleyen her şey; sahte anlatıları ve silahlandırılmış propagandalarıyla çelişen her şey.

Bir ses opera meydanında gürler ve kalabalığın tezahüratları sessizleşir. Anna'nın gözleri mikrofonun önündeki adamı bulur ve onun Propaganda Bakanı olduğunu anlar. "Sevgili öğrenciler, Alman erkek ve kadınlar! Aşırı Yahudi entelektüalizmi çağı artık sona erdi ve Alman devriminin başarısı Alman ruhuna yeniden yol hakkı verdi!"

Kadının omurgasında bir ürperti belirir. Sadece kalabalığa değil, radyoyu dinleyen her vatandaşa konuştuğunun aniden ve dehşet verici bir şekilde farkına varması. A

Nefret hastalığı yayın dalgaları boyunca yayılıyor, dinleyecek her kulağa hastalıklı dişlerini batırıyor. Bir virüs.

Khiran'ın elleri onun omuzlarını kavırıyor ve yüzünü ona dönmesini sağlıyor. Gözlerinde bir çaresizlik var. "*Lütfen*, Anna. Seni istediğin yere götüreceğim. Başka bir yerde."

"Bu alevlerle aydınlanan yeminimiz-"

Bir elini onun yanağına götürür. Etraflarındaki kalabalığın enerjisi zehirlidir. Zehir gibi yoğun ve bir o kadar da ölümcül. Vatanseverlik kılığına bürünmüş milliyetçilik.

"Reich ve Ulus ve Führerimiz Adolf Hitler-"

Khiran'a en yumuşak gülümsemesini veriyor, onun bu gülümsemedeki affediciliği ve özrü görmesini umuyor. "Yapamam."

"Heil! Heil! Heil!"

Khiran ona bakarken, on binlercesi bir meşalenin yakılması için tezahürat yapıyor. Kükreme kulakları sağır ediyor, ateş beslenip büyüdükçe tutuşan sayfaların ve çatırdayan dikenlerin sesini bastırıyor. Kayıtsızlıklarının ağırlığı Anna'nın göğsünde bir mengene gibi. Hangisinin daha dehşet verici olduğundan emin değil: rejimin propagandasının ardındaki nefreti ve önyargıyı göremeyecek kadar kör oldukları düşüncesi mi, yoksa bunu görüp yine de desteklemeleri mi?

Derin bir nefes alıyor ve Khiran'ın araştıran bakışlarıyla karşılaşmadan önce onun eline uzanıyor. "İşte bu yüzden bana ölümsüzlüğümü verdin. Ulaşamadığın yerlerde senin elin olmam için."

Yüzünü şenlik ateşine dönüyor. O kadar büyümüş ki, kalabalığın dışında olmasına rağmen ateşin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyor. Alevler gece gökyüzünü yalıyor, duman bir fırtına gibi yükselerek yıldızları siliyor. Arkasını döndüğünde, adamın gözlerindeki yanan yansımayı görebiliyor. "Bırak beni."

İNSANLAR KAYBOLMAYA BAŞLAR.

Berlin'in bir zamanlar gelişen eşcinsel toplumundan erkekler ve kadınlar tutuklanır ve çalışma kamplarına gönderilir. Karşı çıkmaya cesaret edenler

rejim takip ediyor. 'Kalıtsal Olarak Hastalıklı Çocuk Doğmasını Önleme Yasası' akıl hastanelerini, özel okulları, bakım evlerini ve hapishaneleri mikroskop altına aldı. Epilepsiden alkolizme kadar çeşitli rahatsızlıkları olan herkesi toplayıp zorla kısırlaştırmaya tabi tutuyorlar. Ülkede yaşayan binlerce siyah erkek ve kadın da, ırksal saflık adına aynı kaderi paylaşır.

Eylül 1935'e gelindiğinde Yahudilerin, Romanların ve beyaz olmayanların vatandaşlıkları ellerinden alınır ve Alman bayrağı taşımaları yasaklanır. Ekim ayına gelindiğinde rejim, Alman Yahudilerinin pasaportlarını geçersiz ilan ederek onları "J" harfli yeni bir pasaport almaya zorlar.

Onunla aynı uyarı işaretlerini gören Yahudi komşuları azalmaya başlar. Çoğu, Nazi partisinin iktidarı uzun süre elinde tutamayacağına ikna olarak kalır. Hayatlarının ve ülkelerinin normale döneceğinden emindirler. Anna haklı olmalarını umuyor ama yanıldıklarında bunun ne anlama geleceği korkusundan da kurtulamıyor.

Bu yüzden Anna bekler. İşlerini kaybeden komşularına destek olmak için elinden geleni yapar, pasaport ve vize almak için mücadele edenleri kendisinininkini yapan kalpazana yönlendirir. Ücretini ödeyecek paraları olmadığına, giriş için vize zorunluluğu olmayan birkaç yerden biri olan Şanghay'a gitmelerini önerir.

Ardından, 1938 Kasım'ında Nazi rejimi Kristallnacht-Kırık Cam Gecesi programını uygulamaya koyar. Aileler kaçar, daha iyi bir yarın umudu paramparça olur ve geçim kaynaklarının kalıntılarıyla birlikte kirli sokaklara saçılırlar. Anna da onlarla birlikte kaçar. Mültecilerin sayısının artmasını dehşet içinde izler... ve dünya ulusları onları kurtarmak için hiçbir şey yapmaz.

ORADA OLMAMALIYDILAR.

Ne zaman ve nereye gideceğini söyleyecek Silas'ın büyüsüne sahip değildir; Eira'nın yollarında seyahat edemez. Bu işte tek başınadır. Bu onu daha önce korkutmamıştı. Üç yıl boyunca kendi bilgisinden başka hiçbir şeye güvenmedi ve

mültecilerin İsviçre sınırlarından geçmesine yardım ederkenki içgüdülerini. Üç yıl boyunca, bunlar tek başına yeterli oldu.

Bu gece, yeterli değil.

Eldivenli eller onu yere atıyor, kar ve buz gözlerini yakıyor. Soğuk bir tokat gibi kemiklerine sızıyor. Anna diğer iki askerin fırtınanın içinden bağırışlarını duyabiliyor; diğerlerini arıyorlar. Onları bulamayacaklar. Bugün bulamazlar. *Bu havada* olmaz.

Burada olmamaları gerekirdi.

Hava bu kadar kötüyken devriye için asla bu kadar uzağa gelmezler. Geçtikleri saatin, kar fırtınasında araba kullanacak kadar aptal üç Nazi askerinin seyahatiyle aynı zamana denk gelmesi sadece kötü şans.

Asker, silahını çekmiş, Almanca aynı kelimeleri tekrar tekrar bağıarak onun üzerinde geziniyor. *Neredeler?* Bulunamayacak kadar ileride olduklarını biliyor. Anna geri döndüğünde şanslarını neredeyse garantilemişti. Askerler aramayı onu buldukları yerden daha uzağa genişletmeyi düşündüklerinde çoktan gitmiş olacaklardı.

Ölüm onlar için hala gelebilir. Gece donabilirler, onun ince işaretlerini kaçırabilirler ve vahşi doğada kendilerini kaybedebilirler. Belki de İsviçre sınırına asla ulaşamayacaklar ama Anna onlara en iyi şansını vermek için elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek huzurlu olabilir.

"Ayağa kalk!" diye emrediyor.

Anna itaat eder, soğuktan dizleri titrer.

Askerin bakışları Anna'nın üzerinde geziniyor ve ayaklarına takılıyor. "Ayakkabılar. Çıkar onları. Palto ve eldivenleri de."

Anna dilini ısıtıyor, deri botlarının bağını çözmek için eğiliyor. Eldivenli parmakları ağır ağır işliyor. O kadar yavaş ki, onu esir alan kişi küfrediyor ve daha hızlı hareket etmesini istiyor.

Altında sadece giysileri varken, soğuk ısıtıyor. Buz mavisi gözleri onu bir kez daha tarıyor, almaya değer başka bir şey arıyor. Dudağının kıvrılmasından hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyor. Geri kalan her şey yırtık pırtık; giysiden çok paçavra için daha iyi. Her şey hariç-

Tabancanın namlusunu kadının ayaklarına doğru çeviriyor. "Çoraplar."

Anna dişlerini sıkıyor, çift kat yün çorapları ayağından sıyrıyor ve yığına ekliyor. Çıplak ayaklarının altındaki kar çitirdiyor, o kadar soğuk ki yakıyor. Doğrulduğunda dişlerini gıcırdatmaya karşı sıkıyor ve meydan okurcasına adamın gözlerine bakıyor. Asker tetiği geri çekiyor.

Anna bundan sonra ne olacağını biliyor.

Acıdan korkmuyor ama sonrasında olabileceklerden korkuyor. Hikâyeleri duymuştur. Mülteciler onları ateşin üzerinde paylaşmıştı. Onu vurduklarında ve kanı akmadığında, onu parçalara ayırmak için ne gibi yollar deneyeceklerdi? Ölmez.

Nefesini içine çekiyor, hava ciğerlerinde donuyor ve kendini destekliyor.

Bir kol ortasına sarılır, sırtında sıcaklık ve uzanmış sihirle yaldızlanmış bir kol. Anna, silah ateşlenirken zamanın bir anlık bir nefese dönüşmesini izler-

Ve polis memuru yere düşer, kurşunu alnının ortasına saplar.

Dünya ayaklarının altından kayıyor, bir renk cümbüşü dönüyor, bildiği evren kendi üzerine katlanıyor. Gözlerini kapatır, sessiz, dehşet dolu bir çılgılık atar çünkü hiçbir şey yoktur, hiçbir şey, hiçbir şey. Hava yok, nefes yok, ışık yok, karanlık yok.

Sonra her şey biter. Evrenin gerilme ve çekilme sesi yerini çarpan dalgalara, hiçbir şey hissi yerini çıplak ayaklarının altındaki kumun kaymasına bırakır. Beline dolanan kol onu serbest bırakıyor ve o da kıvrılıyor; dizleri ve elleri kaba kuma gömülüyor. Midesi acıyla kasılıyor, safradan başka kaybedecek bir şeyi yok. Yiyeceği günler önce bitmişti.

Titreyen elinin tersiyle ağzını siliyor, kum derisini tırmalıyor ve başını çevirip ona bakacak enerjiyi buluyor. Adam oturmuş, kollarını katlanmış dizlerine dayamış ve gözlerini ufka dikmiş. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Adamın ifadesi hemen değişiyor; o derin bakışları onu olduğu yerde sabitliyor. "*Teşekkür* mü?" diye yineliyor, sanki kelimeler bir bıçakmış gibi. "Kaçmak için her fırsatı teptikten sonra *bana teşekkür etmeye mi cüret* ediyorsun?"

Ayağa kalkıyor, ona doğru yürüyor; çenesini kavrayıp uzun parmaklarını çenesine geçirirken bir öfke ve kin kulesi gibi. "Seni ülkeyi terk etmen için uyarmıştım," diye tıslıyor. "Ve şimdi beni, benim olmayan bir diyara karışmaya zorluyorsun!"

Dudakları inceldi. "Senden bunu istemedim."

"İstemene gerek yoktu, Anna!" diye çıkıştı, kelimeler çakıl taşı ve kükürtten ibaretti. "Bunu anladıklarında tam olarak ne olacağını düşünüyorsun? Ne kadar ileri gidecekler, ne kadar işkenceye katlanacaksın?"

Neden ölmediğini anlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyor musun? Öylece durup acı çekmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bunu *benim yapmamı* ister miydin?"

Sesi soluğu kesiliyor, adamın sözleri kalbine bir darbe gibi iniyor. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Sözleri hiç bu kadar zalimce kesilmemişti.

Daha da yaklaşıyor, yüzleri kıl payı ayrılıyor. Kadının gözlerindeki dehşeti, ezici farkındalığı görmüş olmalı, çünkü tiksintili bir nefes tıslamasıyla çenesini bırakıyor. Bir adım geri çekiliyor, sonra bir adım daha atıp başını sallıyor. "Bana neye mal olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Anna ona doğru uzanıyor, adı dilinde.

Dudaklarından çıkamadan gitmiştir.

Ayağa kalkıyor, pişmanlık yanaklarında rüzgâr kadar keskin. Uzattığı eli yavaşça yere düşer.

Üzerini bir uyuşukluk kaplıyor. Geldiklerinden beri ilk kez çevresini gözden geçiriyor. Rüzgârdan yıpranmış birkaç ağaç ve sarp kayalıklar dışında kumsal çorak. Etrafında, gözlerinin görebildiği her yerde okyanustan başka bir şey yok.

KHIRAN'IN DÖNMESINE SEKİZ HAFTA VAR.

Açlık ve susuzlukla geçen sekiz hafta; gelgitte karaya vuran kabuklular için kıyı şeridini didiklemek ve sivri kayaların arasında hiç bitmeyen yağmur suyu cepleri aramakla geçen sekiz hafta. Yalnızlıkla dolu günler ve uçurumun altında soğuk ve nemli geceler. Dalgalara bakarak ve hangisinin daha kötü olduğunu tartarak geçen sekiz hafta: açlıktan ölmek mi yoksa boğulmak mı? Dizlerine kadar okyanus suyuna batmış, akıntı çakıllı kumları ayaklarının altından çekerken rüzgârın sesini duyuyor.

Anna döner ve onu kıyıda görür. Dalgalar uyluklarının arkasına vuruyor, su elbiselerini ıslatıyor. Donuyor, vücudu titriyor, ama o anda onu görüyor, etkilenmemiş, onu bıraktığı yere çok yakın - hissettiği tek şey sıcaklık.

Ona doğru koşuyor, su bacaklarına dolanıyor ve onu yavaşlatıyor. Gelgit çekildiğinde, altındaki zemin kayar ve tökezler. Kum

Nemli tenini, giysilerini pul gibi kaplıyor. Zırh gibi.

İyi bir şey.

Yüzünde pişmanlığın yumuşak çizgilerinin oynadığını fark ettiği anda buna ihtiyacı olacağını biliyor.

Yumrukları adamın göğsüne çarpıyor, gözyaşları yanaklarını yakıyor. "Nasıl yaparsın," diye tükürüyor, acı ve öfke o kadar sıkı sarılmış ki eşanlamli hale geliyorlar. "Beni burada *bıraktın!*"

Saldırıdan kaçmıyor, ama onu durdurmuyor da. "Niyetim bu değildi."

Parmakları adamın gömleğinin içine kıvrılıyor, adamın sözleri sadece öfkesini körüklemeye yarıyor. "Niyetin bu değil miydi?" diye yineliyor, kelimeler dişlerinin arasından tıslayarak geçiyor. "Lanet olası bir adaydı! Nasıl olur da..." sesi kesiliyor, gözleri gömleğinin kusursuz dikişlerine takılıyor - saçlarını karıştıran rüzgâra rağmen gevrek pamuk zar zor dalgalanıyor.

İğrenerek ondan uzaklaşıyor. "Seni korkak," diye homurdanıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. "Benimle yüzleşecek kadar bile terbiyen yok mu? Bunca zamandır bir illüzyonla konuşmama izin mi verecektin?!"

Kopyanın ifadesi dikkatle boş bırakılmış. Arkasında, sesi ciyaklayan martıların ve çarpan dalgaların sesinden zar zor duyuluyor. "Umut buydu. Onu ne ele verdi?"

Tırnakları avuçlarını ısıyor. "Kıyafetler."

Bir anlık sessizlik, anlayışlı bir iç çekiş. "Rüzgâr. Tabii ya. Bir çaylak hatası."

İkili tembelce ve her zamanki ihtişam ya da incelikten yoksun bir şekilde dağılır.

Anna döner. Onun birkaç adım gerisindeki kayalıklarda oturuyor, kollarını uzatmış, dirseklerini kaldırdığı dizlerine dayamış. Yine de bir terslik var. Vücudunun hatlarında bir kedinin zarafeti, kaşlarında gururlu bir kavis ya da gözlerinde meydan okuma yok. Omurgası eğilmiş, omuzları çökmüş. Bu, dilinde yanan kelimelerin soğuması için yeterli.

Sonra çenesinin hemen altındaki morluğu görüyor ve kanının donduğunu hissediyor. Aklına Silas'ın sözleri geliyor: *Khiran'ın seni bilmekten kurtaracağı sözlerin aynısı.*

"Sessiz muamele mi bu şimdi?" Küçük kahkahası da çarpık gülümsemesi kadar alaycı. "Sanırım bu uygun bir ceza olurdu."

Kadın bir şey söylemeyince, adam başını kaldırıp bakıyor; kadının görüş açısını sanki bir ip üzerindeymiş gibi kolayca yorumluyor. Elini kaldırıyor, zarif parmakları

boynunun morarmış etini sıyrıyor. Gülümsemesi keskin olduğu kadar soğuk, kenarları acı bir hal alıyor. "Görüyorum ki bir noktayı atlamışım. Bağışlayın beni, korkarım en iyi halimde değilim."

"Ne oldu?"

Uzaklara bakıyor, ayakta duruyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Hareketi yumuşak ama her zamanki zarafetinden yoksun.

Çok küçük bir fark, başka biri olsa gözden kaçırırdı ama o bu değişikliğe odaklanıyor. Endişe göğsünü sıkıyor, acı verici bir şüphe onu olduğu yerde köklendiriyor. Kalbinin etrafında dolanıyor, dikenli dikenler hassas etini delmekle tehdit ediyor. "Göster bana."

Gözlerini kapatıyor, burnundan uzun bir nefes verirken başı gökyüzüne doğru eğiliyor. "Anna-"

"*Göster bana.*"

"Ben senin bir sonraki sadaka vakan değilim," diye tersledi. "Kendini feda edecek başka birini bul."

Kadın kıpırdamadan duruyor. Tereddütsüz. "Göster bana," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yumuşak. "Lütfen."

Onu kıran bu "lütfen" dir, öfkesini yerinde tutan son ipleri nasıl kestiğini görebilir. Şimdi sadece yorgun görünüyor. "Kurtarılamam, Anna." Gülümsemesi zayıf. "Senin tarafından bile."

Aralarındaki birkaç metreyi kapatıyor, parmakları adamın gömleğinin düğmelerini acıtacak bir aşinalıkla çözüyor. Kumaşı adamın omuzlarından sıyırdığında, adamın teni dokunuşunun altında titriyor. Boynunu çevreleyen çürüklerin izini sürüyor. El gibi görünüyorlar. İşte o anda, adamın söylemeyi reddettiği tüm kelimelerin arasında saklanan gerçeği anlıyor. "Bu benim hatam, değil mi?"

İnsanların dünyasına karışamayacağı konusundaki ısrarı.

Asker yere düşüyor, ona sıkılan kurşun kafatasını parçalıyor. "*Beni buna sen zorladın*" sözlerindeki öfke.

Gözlerini kırpmadan ve onu öylece bırakıp gitmeden önceki o kısacık saniyelerde yüzünde beliren solgun korku ifadesi.

"Anna," diye nefes alıyor, yumuşak ve teselli edici, ama herhangi bir inkârda bulunmuyor. Ona yaşattığı onca dehşetten sonra bile yalan söyleyerek ona saygısızlık etmemesini takdir ediyor.

Boğazı daralıyor ve onu tüketmekle tehdit eden gözyaşlarını tutma çabası yüzünden gözleri yanıyor. "Göster bana. Khiran, *lütfen.*"

Sana ne yaptığımı göster bana. Sebep olduğum acıyı göster.

Kolları omuzlarını sarıyor, tutuşu o kadar nazik ki acıtıyor. Tepesine bir öpücük konduruyor, nefesi saçlarına karışıyor. "Hayır."

Gözlerini kapatıyor ve yüzünü adamın gömleğinin yakasına saklıyor.

"Neden?" diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Çünkü sana acı çektiren ben olmayacağım."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Eğer kadın gerçeği sakladığı için adama kızdıysa, adamın
Artık ondan nefret edeceğinden şüpheleniyor. Kız güvende olduğu
sürece, kızın mutluluk şansı olduğu sürece, bununla yaşayabilir.*

**TROLLSKOGEN, İSVEÇ
1941**

ADAM ILLÜZYONU BIRAKMAYI REDDEDİYOR, AMA KADININ BUNU GÖRMESİNE GEREK
YOK.

Derin olduklarını bilmek için işaretler.

Khiran'ın tutuşu zayıf. Ona sıkı tutunmasını söylediğinde, bunun nedeninin kendisinin de aynı şeyi yapabileceğine güvenmemesi olduğunu hissediyor. Dünya onun etrafında katlanıp genişleyip daraldığında, parçalanıyormuş gibi hissediyor - parçaları dünyanın zıt uçlarına doğru yalpalıyor - ta ki sonunda altındaki zemini hissedene kadar. Geçen seferkinden daha kötü, daha keskin.

Acıyla dizlerinin üzerine düşer, midesi bulanır. Başını kaldırdığında Khiran'ın eğildiğini, çenesinin gevşediğini ve gözlerinin donuklaştığını görünce telaşlanıyor.

"Özür dilerim," diyor ama heceler bulanık. Bulamaç gibi. Sonra gözleri geri döner ve vücudu öne doğru eğilir.

Onu. Onun ağırlığı altında sendeliyor, dizleri bükölme tehlikesi geçiriyor, nefes nefese onun adını sayıklıyor. Adam cevap vermiyor. İrkilmiyor.

Anna, gücü tükenip yere düştüklerinde paniğe kapıldığını hissediyor. Sadece bel hizasındaki otlar darbenin acı verici olmasını engelliyor. "Khiran!" Göğsüne bastırıyor, onu üzerinden yuvarlıyor ve sırtı yere çarptığı anda üzerine çıkıyor. Adam solgun -olması gerekenden daha solgun- ama nefesini yanağında hissedebiliyor, kalp atışlarını avucunun altında bulabiliyor ve göğsündeki bükölmüş düğöme bir rahatlama ipliği eklendiğini hissediyor.

Bilinçsiz.

Suçluluk bir bıçaktır, tırtıklı ve derindir. Uyanmadığı her saniye içini kesiyor, yakın zamanda uyanmayacağını fark ettiğinde içini deliyor. Bir tanrının düşmesi için yaralarının ne kadar ağır olması gerektiğini merak ediyor.

Gözyaşlarını ve paniğini bastırıp ayağa kalkıyor. Güneş yüzünü ısıtıyor, yabani otlar yabanileşmemiş ve yaz kır çiçekleriyle bezeli ve etrafı yüksek kara çamlarla çevrili. Kuzey Avrupa'da bir yer olduğunu tahmin ediyor ama nerede olduğu ne aradığı kadar önemli değil. Dönüyor, gözleri manzaranın üzerinde geziniyor ve bir ağaç kümesinin arkasından görünen küçük bir çiftlik evinin sivri çatısını ve kırmızı dış cephe kaplamasını gördüğünde neredeyse rahatlayarak ağlayacak.

Khiran'ın bileklerinden tutarak onu sığınağa doğru sürüklüyor. Vücudu ezilmiş bitki örtüsünden bir iz bırakıyor, ancak uzun otlar sırtının altında pürüzsüz ve kaygan, çok az direnç gösteriyor. Yine de Anna daha yolun çeyreğini bile tamamlamadan gözlerindeki teri siliyor. Onu birkaç basamak yukarı, kapıdan içeri ve alçak yatağa çektiğinde sırlıslık olmuştü.

Pantolonunu indiriyor, artık onun ağırlığına karşı savaşmadığı için onu incelemek için bir an ayırıyor ve kalbinin teklediğini hissediyor.

Çenesinde morarma var, gözlerinin etrafında daha önce olmayan şişlikler var. Parmakları gömleğinin düğmeleriyle boğuşuyor ama o kadar çok titriyorlar ki bunu yapması gerekenden iki kat daha uzun sürüyor. Her biri daha fazla hasar gösteriyor, kaburgalarını saran ve kısmen iyileşmiş kesikler, siyaha çalan derin morluklar. Sonuncusunu çözdüğünde gözyaşları adamın göğsüne damlıyor.

Onun için geri dönmek üzere neden bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığını artık merak etmiyor. Kanıtlar vücuduna boyanmış ve daha fazla görünüyor

ve illüzyon kayboldukça daha da korkunçlaşıyor. Adamın neden ona göstermek istemediğini anlıyor. Göğsünde bir yırtılma var, ciğerlerinin arasına öyle derin bir suçluluk duygusu yerleşmiş ki, bundan asla kurtulamayacağından neredeyse emin.

ÇİFTLİK EVİ, GÖRDÜĞÜ DİĞER KAÇAMAKLAR KADAR RAHAT.

Yıllar boyunca, geniş tahta zeminler güzel dokunmuş kilimlerle kaplanmış ve duvarlar dünyanın görünüşte her köşesinden gelen sanat eserleriyle kaplanmıştır. Küçük biblolar ve hazineler, dışarıdaki çayırı boyayan renk noktaları kadar boldur. Anna'ya göre eksik olan şey yiyecek.

Birkaç kutu kurabiye ve diğer şekerlemeler dışında, daha doyurucu bir şey için hiçbir malzeme bulamıyor. Bu onu şaşırtmamalı; onun için pişirdiği yahninin anısı hâlâ dilini yakıyor. Onun öğrenmek için hiç zahmet etmediğinden emin. Khiran'da pek çok şey var ama hiçbir zaman başkasının daha iyi yapabileceği bir şey için zaman harcayan biri olmamış. Her an her yerde olabilen biri için kolay bir başarı ama onun için değil.

İlk gün kendine kurabiye alır. Hafif ve tatlı, bademli kurabiyeler. Bütün kutuyu yedi.

İkinci gün çayıra çıkıyor, çay için çam iğneleri ve bir sepet dolusu yabanmersini, kuzukulağı ve karahindiba tomurcuğu topluyor. Saatler sonra döndüğünde Khiran hâlâ baygındır. Bir fincan çay demler, güzel döşemeli bir kanepeyi başucuna çeker ve bekler.

Ve bekler.

Ta ki üçüncü günün akşamı, uykudan uyandığında onun mavi-yeşil gözlerinin sabitlenmiş bir şekilde kendisine baktığını görene kadar.

"Uyanmışsın," diye nefes alır. Bariz bir gözlem, ama bunu yüksek sesle söylemek daha gerçek ve daha az rüya gibi hissettiriyor.

Gülümsemesi zayıf ama alaycı. "Sen de öylesin."

Elinin tersini onun alnına bastırıyor, her ne kadar dışarıda olduğu süre boyunca ateşe yenik düşebileceğini bile ima etmemiş olsa da. Verandada yaptıkları konuşmayı hatırlıyor, ateşböceklerinin ışığı gözlerinde dans ederken, onun zayıflıklarının kendisinin güçlü yanları olduğunu öğrendiği anı.

Görünüşe göre bu madalyonun iki ayrı yüzüne denk gelmişiz.

Onun için ateş yok, onu yakacak bir hastalık yok, ama vücudu onunkinin göstermediği her çürük darbeyi gösteriyor. Elini çeviriyor, avucunu onun yanağına dayıyor. "Bunu bir daha yapma."

"Böyle bir söz veremem," diye mırıldanıyor adam, elini onunkinin üzerine koyarak. "Ama senin için deneyeceğim."

Anna bunun ondan alabileceği en yakın cevap olduğundan şüpheleniyor.

"BEN İYİYİM, ANNA," DIYE HOMURDANIYOR.

"Üç gündür bilincin yerinde değil." Bir fincan çayı onun ellerine tutuşturuyor, buhar porselen ağzın üzerinde hafifçe kıvrılıyor. "İç."

İsteksizce kabul ediyor, kehribar rengi suya kaşlarını çatarak bakıyor. "Çam?"

Anna başını sallıyor, çoktan bir fincan daha doldurmuş. "Evet. Dışarıdaki ağaçlardan."

Gözleri kapanıyor, yüz ifadesi aydınlanmaya başlıyor. "Burayı yiyeceklerle doldurmayı hiç düşünmemiştim. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor. "Toplayabildiğim kadarını topladım. Mevsiminde bolca çilek var. Ayrıca korkarım bademli kurabiyeleriniz de bitmiş."

Dudakları titriyor ama gözlerindeki gölge kaybolmuyor. "İmkânım olduğunda sana istediğin yemeği getireceğim."

Fincanı dudaklarına götürmesini, soğumuş olmasına rağmen çayı şikâyet etmeden yudumlamasını izliyor. "Sihri kullanamazsın, değil mi?" Adam ona bakıyor ve o da başıyla göğsünü işaret ediyor. "Onları saklamaya çalışmadın."

Adam yere bakıyor ve kendisine bakan çürük ve hasarlı ete bakarak yüzünü buruşturuyor. "Evet, artık pek bir anlamı yok, değil mi?"

Anna başını sallar, sesi yumuşaktır. "Keşke bunu yapmasaydın."

"Neyi yapmamayı?"

Aradığı cevaptan uzaklaşmak. İç çekişi kısa bir nefes nefese. "Onu hiç kullanamazsın, değil mi?" diye tekrarlıyor, onun dikkatini dağıtmayacağını bilecek kadar kararlı bir şekilde.

Dudakları inceliyor. "Hayır. Korkarım onu kullanmadan önce iyileşmek için biraz zamana ihtiyacım olacak."

Başını sallayan Anna, boynunu çevreleyen solmakta olan çürüklere bakıyor. Vücudu bir insaninkinden daha hızlı iyileşiyor ama yine de istediğinden daha yavaş. Eğer adamın harcayacak sihri olsaydı, çoktan gitmiş olacaklarını biliyor. İllüzyona gerek yok. "Ne kadar sürecek?"

"Bir hafta," diye mırıldanıyor yüzünü buruşturarak. "En fazla iki."

Anna başını sallar. İki için de yiyecek aramak ideal değil ama idare edecekler. Biraz açlık çekecekler ama daha önce çektikleri gibi değil. "Pekâlâ." Ayaklarını altına kıvrıyor ve sandalyenin minderli arkasına yaslanıyor. Adamın gözlerinin baldırlarının açıkta kalan derisinde gezinmesini kaçırmıyor. "Bana bir hikâye anlatır mısın?"

Gülüşü bir nefesten biraz daha fazlası. "Gerçek olan mı yoksa fantastik olan mı?"

Onun bakışlarını tutuyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Khiran irkilir. "Bu çok uzun bir hikâye."

"Zamanımız var."

Gözlerini kaçırır, teslim olan ilk kişi o oldu. "Nereden başlayabilirim ki?"

"Seni kimin incittiği başlamak için iyi bir yer olurdu."

Khiran'ın gözleri onunkilere kayıyor, o kadar durgunlaşıyor ki cevap vereceğine dair inancını kaybetmeye başlıyor. Cevap verdiğinde, yükünü paylaşmak ona acı veriyormuş gibi gözleri kapanıyor. "Biz ona İlk deriz."

Anna ona anlattığı hikâyeyi düşünür, köklerinde dünyayı kucaklayacak kadar büyük bir ağacın ve kendisine verilenden daha fazlasını talep eden bir adamın sözlerini fısıldarken parmakları omurgasında bir aşağı bir yukarı dans eder. "İlk tırmanan," diye mırıldandı. "Şeftali çalan ilk kişi."

Khiran iç geçiriyor, yastıklara yaslanıp gözlerini tavana dikeyyor. "Kendine tanrı diyen ilk kişi," diye mırıldanıyor, dudakları sanki kelimenin tadı ekşiymiş gibi kıvrılıyor. "Farklı teoriler var, biliyorsun. Bazıları verilen güçlerin koparılan her şeftali ile zayıfladığını düşünüyor. Diğerleri ise sadece şanslı olduğunu düşünüyor."

Anna omurgasını saran ürpertiyle savaşıyor bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bir duraklama daha, öncekinden daha kısa. "Bence gücü elinde bulunduran insanlar hep daha fazlasını isterler." Bakışları onunkini buluyor, mavi o kadar kristal ki neredeyse yeşili bastırıyor. "Bence kendisine sadece bir tane yardım ettiğine inanmak aptallık olur."

Anna, Khiran'ın sahip olduğu büyüyü, tek bir meyveden verilen armağanları düşünüyor ve bir korku tohumunun kök saldığını hissediyor. İki kişinin gücüne sahip olmak ne anlama gelirdi? Ya da üçün? Sadece bu düşünce bile ağzının kurumasına yetiyor. "Beni bulmasını istemediğin kişi o. Beni sakladığın kişi."

Khiran irkiliyor ama inkâr etmeye çalışmıyor. Gerçeği ondan saklamaya çalışmıyor. "Evet."

Gözleri tekrar Khiran'ın cildindeki kesiklere ve morluklara kayıyor ve midesinin yeniden çalkalandığını hissediyor.

Kimse bu kadar güce sahip olmamalıydı.

Yüzyıllar boyunca gücün nasıl yozlaştırdığını, en az güce sahip olanlara en çok zarar veren yavaş ve acı bir zehir olduğunu izlemişti. Kilisenin para keselerini şişirmesini, açlık çekenlere kurtuluş satmasını izledi. Lordların, kendi yiyecek depoları büyürken bile altlarındaki insanların aç kalmasını izlediğini gördü ve vatandaşlarının sırtından inşa edilen bir diktatörlüğün yükselişine tanık oldu.

"Ve başka hiç kimse aynısını yapmadı mı?"

Dudakları kıvrılıyor, küçük çarpık bir gülümseme. "İlk'in onayı olmadan hiçbir şeftali o ağaçtan ayrılmaz." Elini uzatıyor, başparmağını avucunun çizgileri üzerinde gezdiriyor. "Biri hariç."

Anna, Eira'nın Anna'nın ölümsüzlüğü tattığını öğrendiğinde sesindeki gerginliği, inançsızlığı hatırlıyor.

Tüm o aptalca şeyler arasında...

Şimdi, sekiz yüzyıl sonra, Anna aynı fikirde olmaktan kendini alamıyor.

"Onu sen çaldın." "Ben çaldım."

"Anlamıyorum." Anna başını sallayarak elini onun elinden çeker. Adam sadece bir pişmanlık irkilmesiyle onun uzaklaşmasına izin veriyor. "Neden kendin için almadın?"

"Benim yapamadığımı yapacak birine ihtiyacım vardı," diyor yumuşak bir sesle. "Ellerim olacak birine ihtiyacım vardı, çünkü İlk benim ellerimi zincirledi."

Dünyaya iyilik getirecek birine ihtiyacı vardı; yabancıların hayatını kurtaracak ve çocukların ellerinden tutacak birine. Etkinin yetmediği yerde harekete geçmek için.

"Neden?" Kelime titreyen bir fısıltı. "Neden riske atıyorsun? Yakalanmış olsaydın-" O bitiremez. O izin veremez kendisi hayal ne

Vücudu yanlış bir adımdan dolayı hırpalanmış ve morarmışken, sonuçlar öyle olmazdı.

Omuz silkiyor. "İlk başta, sanırım sadece *yapabileceğimi* görmek istedim. İlk güçlü ama alçakgönüllü değil. Tüm o yüzyıllar süren tehditler ve duruşlar... O şeftaliyi elimde tutmak, kaybettiğini fark etmediği için daha da iyi hale gelen bir zafer gibi geldi.

"Onunla bir şey yapmak gibi bir planım yoktu. Onu kendim yemek, suçumu kabul etmek kadar iyi olurdu. Beni daha güçlü yapsa bile, bunun yeterince güçlü olmaktan uzak olacağını biliyordum. Onu sadece bir tür hatıra olarak saklamaktan vazgeçtim -İlk beni topuğunun altına almaya çalıştığında kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir biblo."

Khiran ona bakıyor, gülümsemesi o kadar eğri büğrü ve yumuşak ki kalbini acıtıyor. "Ve sonra beni ormanda gördün, kurtarılmaya ihtiyacım yokken beni kurtardın." Soluk soluğa ve sevgi dolu bir kahkaha atıyor. "Onun armağanlarına layık olabilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Başparmağı yüzüğün üzerinde geziniyor, kayışı parmağının üzerinde döndürüyor. "Umut etmeyi hiç bilmediğim her şeysin sen."

HERHANGİ BİR ÖLÜMLÜDEN DAHA HIZLI İYİLEŞİR, ÇÜRÜKLER GÜNLER İÇİNDE SOLAR Haftalar yerine, ama yorgunluğu bir zincir gibi taşıyor. Bazen konuşmaya kısa bir ara verdiğinde onu uyuklarken yakalıyor. Bir hafta geçmesine rağmen hâlâ seyahat edecek gücü yoktur ve Anna bir sabah ona küçük bir tomar kâğıt para verene kadar bulabildiklerini toplamak için giderek daha fazla zaman harcar.

"Buranın batısında iki saatlik yürüyüş mesafesinde bir kasaba var," diyor. "Biraz erzak al ve onları getirmek için yardım tut."

Anna onu bu kadar uzun süre yalnız bırakma fikrinden rahatsız olarak kaşlarını çatıyor ama iyileşmesi için yiyeceğin de dinlenme kadar hayati önem taşıdığından şüpheleniyor. Parayı alır ve küçük bir kasabaya rastlayana kadar Khiran'ın talimatlarını takip eder. Yerliler ona tuhaf tuhaf bakar ve Anna da mevcut değerinden çok daha fazlasını ödediğini hisseder ama para onun için en önemsiz şeydir.

Malları atına yüklemesi için bir çiftçi kiralar. İkna etmek biraz zaman alır - Anna yerel halkın çoğunun ormana şüpheyle baktığını öğrenir. Dillerini bilmesede Anna, onların kırık dökük İngilizcelerinden (ve onlara cesaret edecek birini bulmakta yaşadığı zorluklardan) ormanın lanetli olduğuna inandıklarından şüphelenir.

Khiran'ın bununla kesinlikle bir ilgisi olduğundan emin ve döndüğünde hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyor.

Yolculuk dönüşte gidişten daha uzun sürüyor. Anna, geçici yol arkadaşının garip sessizliğini ve uzun bakışlarını suçluyor. Ağaçların arasından çıkıp çayıra girdiklerinde güneş çoktan alçalmaya başlamıştı. Ağaçların arasından köşeyi döndüklerinde, Khiran'ın ön basamaklarda oturduğunu görür.

Onu beklemektedir.

"SIRADA NE VAR?" DIYE SORUYOR, KARANLIKTA FISILTIYLA SORDUĞU BİR SORU.

Yatak ikisinin de rahatça sığabileceği kadar büyük, ama bazen yer değiştirirken dirsekleri ve dizleri birbirine çarpıyor. Başını çevirip ay ışığında onun profilini inceliyor. "Daha iyi olduğunda mı?"

Adamın gözleri açılıyor ama yüzünü ona dönmüyor. "Seni okyanusun ötesine geri götüreceğim. Yolculuk korkunç gelecek ama dünyanın o tarafında daha güvende olacaksın."

"Peki ya bizimle?"

Sessizliği sağır edici.

Doğrulup kendini onun görüş alanına sokmaya zorluyor.

"Khiran?" "Biz diye bir şey olmayacak, Anna. Olamaz."

"Sekiz yüzyıldır bir biz vardı," diye karşı çıkıyor. "Şimdi bu neden değişsin ki?"

Dudakları yüzünü buruşturuyor. "Beni daha yakından izliyor olacak. Tekrar seyahat ettiğimi fark ettiğinde, kesinlikle dikkatini verecektir."

"Peki ya yapmasaydın? Tek bir yerde kalsaydın?"

Gözleri keskin bir pişmanlıkla yumuşuyor. "O zaman kalmaya değer bir şey bulduğumu bilirdi."

Anna başını sallıyor, gevşek bukleler omzuna dökülüyor. "Anlamıyorum. Herkese karşı bu kadar kontrolcü mü?"

"Kendini herkesten üstün görüyor, yani gerçek bir narsist gibi, evet. Kesinlikle." Yüzünü buruşturuyor. "Gerçi itiraf etmeliyim ki... isyankâr başlangıcım bu konuda bana bir iyilik yapmadı."

Her nasılsa, gençliğini sorun yaratarak geçirdiği düşüncesi hiç de şaşırtıcı gelmiyor. "Bu yüzden mi müdahale edemiyorsun?"

Başını sallıyor. "Kendimi olduğumdan daha büyük görmemin cezası," diyor, kelimeler bayatlayacak kadar eski bir acıyla kaplı. Başka birinin ağzından çıkan bir yankı.

Gevşekçe parmaklarını birleştiriyor, başparmağı avucundaki çizgileri izlerken onu izliyor. "Ondan korkmuyorum."

Adamın eli kadınıninkine karşı esniyor, parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkılıyor ve kadın sonunda ona bakıyor. "Korkmalısın," diyor ve bir fısıltıdan daha yüksek olmamasına rağmen bunu bir silah sesi gibi hissediyor. Yankıları göğsünde yankılanıyor. "Anna, olman gerek."

Adamın yüzüne bakarken nefesi ciğerlerine oturuyor, hareketsiz, içi boş bir sızı. Gözleri kocaman, yalvarırcasına. İrislerindeki mavi ve yeşilin her bir zerresini haritalayabiliyor ve ezberleyebiliyor. Eli kalkıyor, yanağına yerleşmeden önce yüzündeki koyu renkli bir kıvrımı itiyor. Bakışları adamın ayırık dudaklarını sıyrıp geçiyor. Onu öpmeyeli ne kadar olmuştu? Kendini onun kucağında boğulmaya bırakalı ne kadar olmuştu?

Onun gözleriyle buluşuyor, dudaklarından ne kadar yumuşak dökülseler de sözlerinin onun kalbine ulaşmasını diliyor. "Korku ölümlüler içindir." Çenesini eğiyor, nefesleri birbirine karışıyor. "Bunu bana sen öğrettin, hatırladın mı?"

Yüzünü buruşturması acı verici. Burnu onunkine değiyor, alınları birbirine değiyor. "Bu farklı. Anna, lütfen-"

Aradaki mesafeyi kapatıyor, dudakları adamın söyleyeceği her kelimeyi yakalıyor. Ayrılmış ağzından doğmadan önce onları reddediyor. Yavaşça, saygıyla, ona karşı bir iç çekiş gibi hareket ediyor. Yumuşak ve ölçülü, her hareketi sonuna kadar çıkarmaya çalışıyor.

Tadı geçmiş ve gelecek gibi, fısıldanan anılar ve berrak rüyalar gibi. *Eve dönüyormuş* gibi hissediyor.

Anna onun kucağına doğru kayıyor. Kendini ona doğru bastırma, ağırlığı ciğerlerindeki nefesi kesene kadar içine gömülme dürtüsü nefesinin kesilmesine neden oluyor. Ama adamın gövdesindeki kırılğan, kısmen iyileşmiş kaburgalara zarar verme riskini göze alamıyor. Bunun yerine, onun üzerinde geziniyor, kalçalarını kavrayan eller olmasa uçup gideceğinden emin olana kadar onu öpüyor.

"Söyle." Öpücükler arasında nefes nefese bir komut, kalçaları onunkilerle buluşmak için eğiliyor, sinirleri yıpranıyor ve tenine kıvılcımlar gönderiyor. "Lütfen, Khiran."

"Anna-"

"Söyle."

Sırlı gözler, sanki hem bir rüya hem de bir kâbusmuş gibi ona bakıyor. Eli elbisesinin eteğinin altında, belinin kıvrımında geziniyor. "Korku ölümlüler içindir."

Gölgeler kaybolmaya başladığında ve gece sabaha karıştığında, Anna onun sözlerinin saçlarına fısıldadığını hisseder. Duymak istemediği fısıltılı bir nefes.

"Keşke korkusuzluk yeterli olsaydı."

ONU BİR KITADAN DİĞERINE ATLAYACAĞI KONUSUNDA UYARMIŞTI.

zor olacaktı ama yine de ne kadar kötü olacağına hazırlıklı değildi.

Bu, midesindekileri kaybetmekten, dünyayı döndüren bir baş dönmesinden daha fazlasıdır. Parçalara ayrılıyor, milyonlarca farklı yöne çekiliyor. Görüşünü siyah bulutlar kaplıyor, kafatasının duvarlarını zorlayan bir ısırap. Sadece Khiran'ın ellerinin sırtından yüzüne doğru kaydığını uzaktan hissediyor, diz çöktüğünü yavaşça fark ediyor ve midesinin şiddetli çalkalanması ona geldiklerini fark ettiriyor. Vücudu daha önce hiç deneyimlemediği şekilde *acıyor*.

Otlara doğru kusarken Khiran'ın elleri saçlarını tutuyor; kaybedecek bir şeyi kalmadığında göğsü kabarıyor. Boğazı çiğ, ağzı ekşimiş, bağırsakları sempati içinde geri tepiyor. Başını kaldıracak kadar güç ve irade toplaması yirmi dakika kadar sürüyor.

Kilometrelerce uzanan sahil şeridi önünde uzanıyor. Arkasında kadim sekoyalar gökyüzüne uzanıyor ve hepsinin arasında yüzlerce dönüm çiçek var. Turuncu ve mor, gelgit gibi esintiyle salınıyor. Khiran'ın elleri ona yardım ediyor, bir kolunu beline dolayarak onu sabitliyor. Anna hâlâ yönünü bulmaya çalışıyor. "Neredeyiz biz?"

"Kaliforniya," diye mırıldanıyor Khiran, ona dikkatle bakarak.

"Yürüyebiliyor musun?" Bacakları güçsüz, yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi titriyor, çok ağrıyor.

"Ne kadar uzağa?"

"Tepenin hemen ardında bir kulübe var."

Solgunlaşıyor, adamın kolunu kavriyor. "Yukarı mı aşağı mı?"

Adam kıkırdıyor, sesi gergin ve yumuşak. "Aşağı." "Bizi kapıya kadar getiremez miydin?"

"Kesin bir büyü değil," diyor ve kolunu kadının arkasına dolayacak şekilde tutuşunu ayarlıyor. Diğeri onun elini tutuyor ve yumuşakça sıkıyor. "Ne kadar uzağa gidersem, o kadar az doğrulukla çalışmak zorunda kalırım."

Onu takip ederek ileriye doğru titrek bir adım atıyor. Midesi şikayet ediyor, bulantı boğazında yükseliyor. Yutkunuyor. Onun sözlerine odaklanır. "Yani eğer kapı eşiğini denediysen-"

"Çatıya çıkma ihtimalimiz daha yüksek olurdu."

Anna bir kahkaha attı. "Bu durumda, bence çok güzel bir yürüyüş."

Ne bir yanıt, ne bir espri, ne de sevecen bir gülümseme. Anna moralinin düştüğünü hisseder. Onları dünyanın öbür ucuna geçirmişti; hâlâ iyileşme sürecindeyken böyle bir başarının zorlanmasına neden olacağı kesindi. "Khiran?"

Adını söylerken duyduğu endişeyi duymuş olmalı. "Ben iyiyim."

Belki başka biri olsa ona inanırdı ama Anna inanmıyor. Kelimelerde bir gerginlik, onu tutan kollarda bir gerginlik var. O kadar belli belirsiz ki, bakmasa fark etmeyecekti. Yolculuk onun kabul etmek istediğinden daha fazla zaman almıştır. Bundan emin.

Çiçek tarlasında yavaşça ilerliyorlar. Anna, sürüyen ayaklarının altında kazara bir tanesini ezdiğinde sempatik bir irkilmeyi engellemeye çalışıyor. On beş dakika sonra kulübeyi görüyor.

Çok güzeldir.

Üçgen çatısı, beyaz süslemeli soluk sarı kiremitleri ve üstü kapalı verandası ona Louisiana'daki kulübesini hatırlatıyor. Çatı çizgisinin üzerinden baktığında taştan bir baca kapağı görür. Tatlı ve mütevazı, gösterişsiz büyüleyici bir yer. Bıraktıkları kulübeden pek de farklı değil.

Arkada. Mimari farklıdır ve burası oldukça büyük görünmektedir, ancak his aynıdır. Her ikisi de sessizce doğanın kucağına sıkışmış durumda. Elbette, neredeyse tüm kaçamaklarında mahremiyet bir öncelik olmuş gibi görünüyor.

"Burada kar yağmaz," diye açıklıyor ön merdivenlere yaklaşırlarken. "Biraz don olur ama yıl boyunca çiçek yetiştirebilirsiniz."

Anna merakla kaşlarını çatarak ona bakıyor. Bu onun için garip bir bilgi. "O kadar uzun kalacak mıyız?"

Adam tutuşunu ayarlıyor, ilk adımı atmasına yardım ederken Anna'yı dirseğinden destekliyor. "Yavaş ol."

Kelimeler boşa gidiyor-Anna başka bir hızı varmış gibi hissetmiyor. Tırabzan ve adamın yardımına rağmen çok çaba sarf etmesi gerekiyor. Adamın neden bu kadar uzun süre bu kadar uzağa gitmekte tereddüt ettiğini her zamankinden daha iyi anlıyor. Diğer tüm seferlerde mesafe kıyaslandığında çok kısaydı. Kendini hasta hissetmesine yetecek kadar ama asla bu kadar değil. Sanki bir araç çarpmış ve yoldan sıyrılmış gibi hissediyordu.

Son adımda bocalıyor, dizleri tutmuyor. Khiran'ın elleri onu sabitlemek için orada. Ancak eşiği geçtiklerinde onun kollarından çıkmasına izin veriyor. Dış cephe şirinse, içerisi de kesinlikle büyüleyici. Ahşap zeminler ve yerden yüksek tavanlara kadar uzanan boyalı kartonpiyerler. Kapıların üzerindeki vitraylar odaya renkli ışıklar saçıyor.

"Beğendin mi?"

Soru o kadar saçma ki, ağzından kaçan kahkahaya engel olamıyor. "Çok güzel."

"Buna sevindim."

Adamın sesinde bir gölge, kelimelerinde bir hüznün tonu var, bu da onu sinirlendiriyor. Ona dönüyor, dudaklarında onun ifadesini yakaladığında daha da derinleşen bir kaş çatma.

Adam onu inceliyor; bakışları sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzünün kıvrımlarında geziniyor.

Bir adım daha yaklaşıyor ve adamın ellerini kendi ellerinin arasına alıyor. "Sorun nedir?" Adam onu öpüyor, yumuşak ve acı verecek kadar nazik. Özür diler gibi bir tadı var.

Anna geri çekiliyor, endişesi bir dalga gibi yükseliyor. Onun gözlerine bakıyor, oradaki pişmanlığı görüyor ve üzerine çöktüğünü hissediyor - onu soğuk sulara sürüklüyor ve ciğerlerini dolduruyor. "Khiran-"

"Üzgünüm, Anna." Sesi, gülümsemesi acı ve kararlılıkla doludur. Anna, o olmadan ikisi için de karar verdiğini biliyor. Dudakları alına bastırıyor. Bir veda. Ona hiç veda etmemiştir. "Seni riske atmayacağım."

Nefes nefese kalır, parmakları adamın koluna dolanır. "Hayır!

Yapma-" Ama o yapıyor.

Acı veren bir şiddetle kollarından sıyrılıp kayboluyor. Hâlâ onun dudaklarının tenindeki yankısını hissedebiliyor, öpücüğündeki sessiz vedanın tadını alabiliyor ve adamın ona geri dönmeyi planlamadığını yürek burkan bir netlikle biliyor.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ona musallat oluyor. Yüzyıllardır ediyordu, ama şimdi farklı hissettiriyor. Onun anısı bir dürtmeden çok, kalbini kavrayan bir hayaletin soğuk elleri gibi. O kadar soğuk ki, delip geçiyor.

KALIFORNIYA, BİRLEŞİK DEVLETLER 1942

ANNA BEKLER.

Günlerini, haftalarını, aylarını kendisi için yaptığı küçük işlerle doldurur. Kulübe yiyeceklerle dolup taşıyor, dolaplar sanki onun için yapılmış gibi duran kıyafetlerle dolu. Arka tarafta pişmiş toprak saksılar ve bir yüzyıl yetecek kadar el aletiyle dolu bir sera var. Kilerde, patates depolarının yanında dizilmiş ve etiketlenmiş tohum kavanozları buluyor. Boş yatak odasında bir dikiş makinesi, her renkten kumaş ve iplikle dolu bir dolap ve yatağın altında bir kutu iplik ve örgü iğnesi bile var. Eğer bir desene ihtiyaç duyarsa, oturma odasındaki şömineyi çevreleyen geniş kitaplıkta göz önünde saklanan bir kitap bulacağından emin. Bulamasa bile, evde yeterince

Çorap çekmecesinde sakladığı parayla istediği her şeyi binlerce kez satın alabilir.

Khiran ona ihtiyaç duyabileceği, isteyebileceği her şeyi sağlamıştır. En çok istediği şey dışında her şeyi. Onun dışında her şey.

Bu yüzden günlerini tohum ekerek ve bahçe yataklarını hazırlayarak, çevredeki ormanı ve çayırları, sahilleri ve kayalıkları keşfederek geçiriyor. Her seferinde daha da uzağa gidiyor, manzarayı hem acı hem de huşu ile haritalandırıyor. Bir yönde bir saat gittiğinde etrafı yüksek kızılğaçlar ve yosunlu bir orman zeminiyle çevrilidir. Bir diğerinde, kır çiçekleri ve açık gökyüzü ile çevrilidir. Bir başkasında ise ayakları yumuşak kuma gömülmüş, soğuk okyanus dalgası ayak parmaklarına değiyor. Ana yoldan birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde, neredeyse her türden dükkânla dolu bir kasaba bile var.

Anna ayrılabilir, parayı alıp herhangi bir yere gidebilir.

Ama gitmiyor.

Çünkü keşfetme ve ekme, okuma ve örgü örme arasında, bekleme duygusu - beklenti- onu asla terk etmiyor. Kendini ağaçların arasında onu ararken buluyor, kapıyı her açtığında onun koltukta oturuyor olmasını bekliyor. Bazen onu hayal ederek uyandığında, elini yatağın boş tarafına uzatıp körü körüne onun sıcaklığını ararken buluyor.

Sekiz yüzyıl boyunca değişmeyen tek şey oydu. Ziyaretleri arasında yıllar olsa bile, onu tekrar görme beklentisinden asla yoksun kalmadı. Ona bıraktığı kaynakların miktarına bakmak -buna harcanan planlamanın miktarını ölçmek- kötü bir alamet gibi geliyor. Onun kendisinden vazgeçeceğini, başka bir yere taşınmaya hazır olana kadar hayatını burada rahatça yaşayacağını umduğundan emin.

Onun inatçılığını hafife alıyor.

YÜZÜĞÜNÜ ÇEKİŞTİRMEYİ ALIŞKANLIK HALINE GETİRMIŞ.

Parmak eklemine asla geçmiyor ama bu küçük meydan okuma eylemi öfkenin acı tarafını yatıştırıyor. Onun bunu hissedebileceğini umuyor. Her çekişte, kalbindeki çekişi hissetmesini umuyor. Hiç göstermez ama Anna yine de bu alışkanlığı benimsemeye karar verir.

Onun varlığını hatırlamak zorunda kalması fikri hoşuna gidiyor. Parmağındaki her çekişin onun kalbindeki bir çekiş olduğunu hayal etmeyi seviyor. Bunun da onun terk edilişi kadar acı vermesini umuyor. Bunun acısının günlerini doldurmasını ve gecelerine musallat olmasını umuyor. Çoğunlukla, acı çeken tek kişinin kendisi olmamasını umuyor.

Onun gidişinin yıldönümünde, indikleri aynı tarlaya bir şişe konyak getirir. Çimenlere uzanır, çiçekler saçlarına dolanır ve tepesindeki bulutlar akşam ışığında pembe ve turuncu tonlarına dönüşür.

Konyak yanıyor. Hava karardığında, sürahi şüpheli bir şekilde hafif geliyor ve görüşü bulanıklaşıyor. Bu, onun birçok isminden birini taşıyan her takımyıldızına çığlık atmasını engellemiyor.

RESİM YAPMAYI SEÇİYOR.

Bu daha önce denediği bir şey değil. Elleri ömür boyu emek verdikten sonra güzellik yaratma konusunda yetenekli değil ama bahçesi gelişiyor ve nehirten aylarca yetecek kadar somon yakalayıp iyileştirdi bile. Öyle olmasa bile, hala ne yapacağını bildiğinden daha fazla yiyeceği var. Yeni bir şeyler denemek için iyi bir zaman gibi geliyor. Özellikle de yatağının ayakucundaki ahşap sandığın içinde birkaç yedek battaniyenin altına saklanmış bir boya koleksiyonu, küçük tuvaler ve katlanabilir bir şövale bulmuşken.

Fotoğraf makinesini bahçeye götürüyor, ışığın yeşillikler üzerindeki oyununu, çileklerdeki kırmızılarının derinliğini yakalamaya çalışıyor. Sonuç berbat, gerçeğin belirsiz bir taklidi, ama bu süreçte bir güzellik var. Bir sahneyi güzelleştiren küçük ayrıntıları arayıp bulmanın verdiği huzur.

Elleri her hafta küçük bir sanat çalışması yapmaya kararlı; bazen karakalemle basit eskizler, bazen sulu boya veya yağlı boya. Yaz sonunda, büyük ölçüde gelişti. Yine de, nihai sonuçlar hala iyi olduğunu düşündüğü şeylerden uzak. Yine de ritüele devam ediyor ve bunda huzur buluyor.

İlkbaharda, yerel arıcılardan birini kendisine bir kovan satması için ikna ediyor. Uğultu kutusunu sekiz mil taşıyor; ahşabın içinden geçen enerjiyi ve yaşam gümbürtüsünü hissediyor. Hafif bir merakın ve arıcılık ve tozlaşma hakkında rastgele bir kitabın onu nasıl bir arı kutusu inşa etmeye ve küçük bir koloni satın almaya yönelttiğinden emin değil, ama işte burada.

Onları büyüleyici buluyor.

Her bir bireyin koloninin iyiliği için çalışma şeklini - kraliçe arı gelişmelerine yardımcı olmazsa tüm kovanın isyan etme şeklini. Hasta bir arının kovanın sağlığını riske atmak yerine dünyaya çıkıp tek başına öleceğini okuyor. Hasat zamanı geldiğinde, altın balın kavanozlarına süzölüşünü izler ve doğanın bunun için harcadığı tüm çabayı düşünür.

Bundan beklediğinden çok daha fazla keyif alıyor ve yıllar geçtikçe koloniler bölünüp büyüyor ve bir kovan iki, sonra beş, sonra on oluyor. Çok geçmeden yiyebileceğinden çok daha fazlasını üretir - hem bal hem de bahçede.

Bu yüzden bir eşek ve bir araba satın alır, birkaç haftada bir yüklemeye başlar ve ihtiyacı olan topluluklara götürür. Eşek, onu dehşete düşürür, zeki olduğu kadar inatçıdır da. Bahçe kapısına bir mandal sistemi yapmak için üç kez denedikten sonra içeri girmekten vazgeçer.

Ona Loki adını verir.

Kısmen sebep olmayı sevdiği belalar yüzünden, ama çoğunlukla Khiran'ın birçok isminden birinin kendisi tarafından bir eşeğe verildiğini fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi hayal etmekten büyük keyif aldığı için.

YEDI YILDIR TEK BAşINA VE GÖRÜNÜRDE KHIRAN YOKKEN

Kulübenin arazisinde dolaşırken, buranın kendisi için yapılmış ilk yer olduğunu fark eder.

Kendini köklü hissediyor. Bakmadığı bir zamanda, hayatını ne zaman toparlayıp taşınması gerektiğini dikkatlice planlamayı bıraktı ve bir ev inşa etmeye başladı.

Ön basamakta oturmuş, ellerini korkuluğun beyaz boyalı parmaklıklarına dolamış, bunun nasıl olduğunu merak ediyor. *Neden* olduğunu. Bir yere hiç bu kadar bağlanmamış, birkaç mevsimi aşan planlarla bir bahçeyi hiç beslememiş, seraya asmak için resim yapmasına hiç izin vermemişti.

İlk defa kendisi için yaşadığını hissediyor. *Sadece* kendisi için. Amacı toprakta tomurcuklanan yeşilliklerde, büyümesine yardım ettiği kovanların vızıltısında. Ateş ışığında okuduğu kitaplarda, nefesinin altında okuduğu ve ruhunda hissettiği şiirlerde. Her ilmeğinde

Sabahları üşüdüğünde kıvrılmak için ördüğü battaniye.

Topluma ziyaret edebileceği kadar yakın ama ayrılmak zorunda kalmayacağı kadar da uzak.

Acı ve ıstıraptan o kadar uzak ki, bunları düzeltmek için kendi mutluluğunu feda etmek zorunda hissetmiyor.

Bu hem özgürleştirici hem de suçlu bir farkındalıktır.

ONU BİR SONRAKİ GÖRÜŞÜNDE ELLERİ KIR İÇİNDEYDİ.

Aradan on üç yıl geçmiştir. Bahçesi ve kovanları genişledi. Boş kulübenin duvarlarına duvar resimleri çizmeye başladı; rengârenk boyanmış arılar koridorlarda uçuşuyor ve kapı aralıklarında toplanıyor, sarmaşık çiçekleri pencere kenarlarında sürünüyordu. Son zamanlarda, elbiselerinin eteklerine ve gömleklerinin yakalarına benzer küçük eğlenceler işlemeye başladı. Kasabanın vitrinlerinde sergilenen şeylerin modasına tamamen aykırı, ama yine de ona neşe veriyor.

Gün batımından önceki o birkaç saatte sihir var - güneş alçalıp dünya altın rengine büründüğünde. Küçük toz zerrecikleri parıltıya dönüştüğünde ve yapraklar esintide ısıldadığında. Onun hayatına girmeyi seçmesi için uygun bir zaman.

Onu hissettiğinde tırnakları topraktan simsiyah olmuş patatesleri kazmaktadır. Bakışları tanıdık bir ağırlık, büyüğü esintide yumuşak bir koku. Elleri hareketsiz, gülümseyen bir nefes ve topraktan tombul yumruları koparmaya devam ediyor.

Terk edilmesine duyduğu öfke, *incinmişlik*, boyun eğmeye dönüşmüştür. Onu terk etmekte haklı olduğuna asla inanmayacak ama bunu neden yaptığını da anlıyor. Vedalaşırken gözlerindeki unutulmaz acı, keder, arkasındaki sevgiyi görecek kadar sık aklına geliyor. Fedakârlığı görmek için.

Anna arkasını dönmez. Cesaretini özel olarak bulmasına izin verir; ilk giden o olduğundan beri ilk kez onun sözlerinin söylenmesine izin verir.

"Sen kaldın."

Topuklarının üzerinde geriye yaslanmadan önce iki patates daha kopararak gülümsüyor. Bahçesi hâlâ çiçek açmış durumda, Temmuz güneşinin sıcaklığı bahçede renk patlamalarına yol açıyor. "Gördüm. Dünyanın büyük bir kısmını gördüm. Bir gün daha fazlasını göreğim. Ama şimdilik burası her yer kadar iyi bir yer." Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. "Ayrıca, burası oldukça güzel ve hava da ılıman."

Sonunda ona bakmak için kendine izin verdi. Hazır olduğunu, onu görmenin canını acıtmayacağını sanıyordu ama gerçek şu ki, aradan bir yüzyıl geçse bile onu görmek ciğerlerindeki nefesi kesmeye devam edecekti.

En sevdiği anılarında başrol oynayan aynı yüzü takıyor; bütün bir yılını öpmeye adanmış aynı dolgun dudakları. Aynı gözler, umut dolu bir çaresizlikle ona bakıyor. Gülümsüyor. İçindeki affediciliği görmesini umuyor. "İyi seçim yapmışsın."

Bakışlarını tutamıyor, ondan uzaklaşıyor ve yaptığı geniş çaplı değişiklikleri inceliyor. "Kalmanı beklemiyordum."

Anna omuz silkiyor, ellerinin tozunu alıyor. "Ben de senin gitmeni beklemiyordum," diye yumuşakça karşılık veriyor. "Zaman her şeyi değiştirir, bizi bile. Hatırladın mı?"

Gözleri kapanıyor, yüzünü buruşturarak yutkunuyor. "Güvende olmanı istedim. Yapamadım-eğer seni bulursa-" Kahkahası soluk soluğa, yıllardır içinde tuttuğu bir acıyla karanlık. "Anna, bu beni mahveder. Seni koruyamadığımı bilerek kendimle nasıl yaşayabilirim?"

Ayağa kalkıyor, dizlerindeki toprağı fırçalıyor. "Biliyorum."

Seni affediyorum. Anlıyorum.

Dudaklarını ıslatıp başını salladıktan sonra nihayet onun gözleriyle buluşuyor. "Endişelendim. Gitmediğinde. Seni nasıl bulacağımdan korkuyordum." Bakışları alçalıyor, kollarına inmeden önce yakasını süsleyen renkli nakış parçalarını izliyor. Kolları dirseklerini geçecek şekilde kıvrılmış, tenindeki soluk desenler tümüyle ortaya çıkmış. "İyi görünüyorsun. *Mutlu* görünüyorsun."

"Mutluyum." Onun iyiliği için bir güvence değil, basit bir gerçek. "Arıcılığa başladım. Her gece ayaklarımın dibinde uyuyan bir kedim var. Resim yapmayı sevdiğimi keşfettim. Hayatımda sadece bir kez kendimi daha mutlu hissettiğimi düşünüyorum."

New York'ta kol kola gezdikleri, vücutlarının çarşaflarını, gülümsemelerinin kalbini ısıttığı yıl. Dünyadaki diğer her şey onlar olmadan da yoluna girecekmiş gibi hissettiğinde, onu soluksuz öpmek için geri dönmeyi asla bırakmadığı sürece.

Ona yakından bakıyor, sanki ondaki değişiklikleri anlamak için yeterince uzun süre çözmeye çalışıyormuş gibi. "Dürüst olmak gerekirse seni dünyanın öbür ucunda bekliyordum."

Dünyanın büyük bir kısmı çalkantı içinde. Bir asır önce olsa kendini bu karmaşanın tam ortasına atar, kendisi hariç herkesi kurtarmak için kendini tekrar tekrar öldürürdü. "Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istedim, hâlâ da istiyorum. Ama sen haklıydın." Gözleri onunkileri buldu, göğsüne bir sızı yerleşti. Onu özlemişti. "Herkesi kurtarmakla o kadar meşguldüm ki, kendimi kurtarmak için hiç durmadım."

Nefesi yavaş bir iç çekişle onu terk etti. "Senin için bir şeyim var."

Elinde bir şeftali, altın rengi ve neredeyse mükemmel. "Nedir bu?"

"Bir hediye." Kadın bir şey söylemeyince, adamın çenesindeki bir kas

kı p ı r d ı y o r . "Bir

Özür dilerim."

"Sihir mi bu?"

Dudaklarının kenarları titriyor. "Korkarım bu sefer değil. Sadece basit bir şeftali."

Şeftaliyi adamın elinden alıyor ve tüylerinin avucunu gıdıklamasına hayranlıkla bakıyor. "Sorun değil," diyor, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Basit şeyleri daha çok sevdiğimi fark ediyorum."

Cevap veren gülümsemesinin kenarlarını sıkılaştıran bir yüz buruşturma var. "Korkarım bu asla layık olamayacağım bir kelime. Basit olan hiçbir şey yok

Ben. *Bizim hakkımızda.* I-" Duraklıyor, kelimeleri taş gibi çiğniyor. "Eğer mutluyusan, istediğin sakın hayat buysa, bana şimdi söyle."

Söyle de senin için mahvetmeyeyim.

"Yanıyorsun," diye mırıldanıyor. O, sadece ölümsüzlüğün besleyebileceği şekillerde karmaşıktır, ama Anna'nın şimdiye kadar bu kadar net anladığı başka kimse yoktur. Onu kendini tanıdığı gibi tanıyor; korkutucu olduğu kadar basit bir samimiyetle.

"Neye dayanarak?"

Öne doğru bir adım atıyor, başını geriye atıp bakışlarını onun üzerinde tutarken elbisesinin etekleri onun botlarının ucuna değiyor. "Beni seviyor musun?"

"Ölçülemeyecek kadar."

Bu tek kelime kalbinden gelen bir iç çekiştir, tüm acısı ve tüm özlemiyle yüklüdür. Kalbinin hissettiği gibi bir ses.

"Bence bu oldukça basit," diyor, parmakları ceketinin yakalarına dolanarak. "Sence de öyle değil mi?"

"Öyle olmalı," diyor adam. "Ama değil. Keşke öyle olsaydı." Eli kalkıyor, parmak uçları kadının alnında geziniyor. "Eğer kalırsam, bela beni bulacak."

Bir kahkaha onu iç çeker gibi terk ediyor. "Bana bela bulmayı sevdiğim söylenir." "Bu ciddi bir mesele, Anna."

Gülümsemesi soluyor, gözleri arıyor. "Ölümden daha kötü şeyler de var," diye mırıldanarak onun eline uzanıyor. Parmaklarının birbirine dolanmasına izin verdiğinde, alnını onunkine değdirdiğinde ve geri çekilmediğinde kalbi çırpınıyor. Onun gözlerindeki yeşil benekleri inceliyor, içinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu kendine hatırlatıyor. "Hayatta kalmak istemiyorum Khiran. *Yaşamak* istiyorum. Ben hazırım. Sen hazır mısın?"

Gülüştü dudaklarında titrek, nefes nefese ve çok iyi anladığı bir acıyla dolu. Gözlerini kırpıştırarak kapatan Anna, onun tenine yayılmış her bir kirpiği seçebiliyor. "Yanında olmadığım her an bana ıstırap gibi geliyor. Seni bir daha göremeyeceğim, sonsuza dek gideceğim düşüncesi beni öyle bir azapla dolduruyor ki, cehennemin kendisi beni yutsa bile dikkatim dağılmıyor." Burnu onunkine değiyor, elleri uzanıyor ve çenesini acıtacak bir yumuşaklıkla, kırılganlıkla kavıyor. "Şimdi buradayım, sana dokunuyorum ve bencilliğimin sana her şeye mal olma ihtimali aklımdan çıkmıyor."

Gözleri açıldı. Anna onların derinliğinde boğulmamak için savaşıyor. "Ne yapmalıyım, Anna?"

Dudaklarını onunkilere bastırıyor, kısa bir öpücük tüm umutlarıyla dolup taşıyor, sonra çekiliyor, elleri onunkileri yakalıyor. "Sen kal," diyor, kelimeler ne kadar ciddi olduğunu anlatmak için titriyor. "Sen kal ve ne gelirse gelsin yüzleşelim. Birlikte."

Bakışları uzun, her belirsizliğinin ağırlığını taşıyor. Anna'nın nabızı her bekleyişte geçen zamanı işaretliyor. Adamın sessizliği onu çaresiz bırakıyor.

"Korku ölümlüler içindir," diye fısıldıyor. Bir hatırlatma. Bir söz.

Onu terk eden ses bir kahkahanın gölgesidir, nefes nefese ve karanlık. Çarpık. "Ah, Anna." Başparmakları yanaklarını okşuyor, gözleri tüm yanlış yollardan karanlık. "Gerçeği hâlâ anlamadın mı?"

Elini tutuyor, kalbinin üzerine koyuyor. Anna avucunun altında tavşan gibi attığını hissedebiliyor. Bakışları, bakışlarındaki dürüstlük içini ürpertiyor. "Korku hepimiz içindir."

THE STORY CONTINUES...

Pits & Poison

THESE GODLY LIES

COMING 2024

TEŞEKKÜRLER

NaNoWriMo'yu kazandığımı (nihayet) söyleyebilmem için aklınıza gelebilecek hemen hemen her ev işini üstlenen kocama teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kelimelerin büyük çoğunluğu muhtemelen hala ışığı görmeyi bekliyor olacaktı.

Öğretmenlerine annesinin kitap yazdığını söyleyerek övünen ama henüz "bir gazilyon" kitap satamadığım için hayal kırıklığına uğrayan oğlum için.

Aynı prenses kitabını bininci kez tekrar okumaktan gerçekten (*gerçekten*) bıkmış olsanız bile, okuma sevgimi erkenden ateşlemeye yardımcı oldukları için ailem için. Ve kız kardeşime, benimle birlikte bir kitap bağımlısı olduğu ve kendi başıma alamayacağım kitapları tavsiye ettiği için.

Krys'e, daha ilk sahne iskeletinden itibaren bu proje için heyecan duymakla kalmayıp ("Seni kendin olarak görmeyi tercih ederim") dilbilimden bitki örtüsüne kadar uzanan bilgi birikimiyle benim kendi ansiklopedim olduğu için. Bir kızın isteyebileceği en iyi kitap kankası olduğun için teşekkür ederim.

Katherine'e dağ gibi yazım hatalarımı, çift kelimeleri ve yazım yanlışlarımı yakaladığı için. Düzenleme yazılımımı (ve düzeltme okumalarımı) utandırdın.

Beni yükseltmeye devam eden ve hayran kurgu günlerimden yayınlanana kadar çalışmalarımı beta okuyan Sarah için. Bu yeni dünyalar için duyduğun heyecan bana her zaman büyük keyif veriyor.

O kadar güzel geribildirimler veren Ash için, bu kadar kısa sürede ondan beta okumasını istediğim için *neredeyse* kendimi suçlu hissetmiyorum.

Bu kitabın var olmasını dileyen eski ve yeni tüm okurlar için. Birkaç satır ve bir fikir için duyduğunuz heyecan, bu hikâye için araştırma yapmanın gözümü korkuttuğu o anlarda beni teşvik etti.

AYRICA R. RAETA TARAFINDAN

*2022 Readers' Favorite Edebi Kurgu Altın Madalyası 2021 IAN
Yılın Kitabı Romantik ve Paranormal Finalisti 5 Yıldızlı Readers'
Favorite*

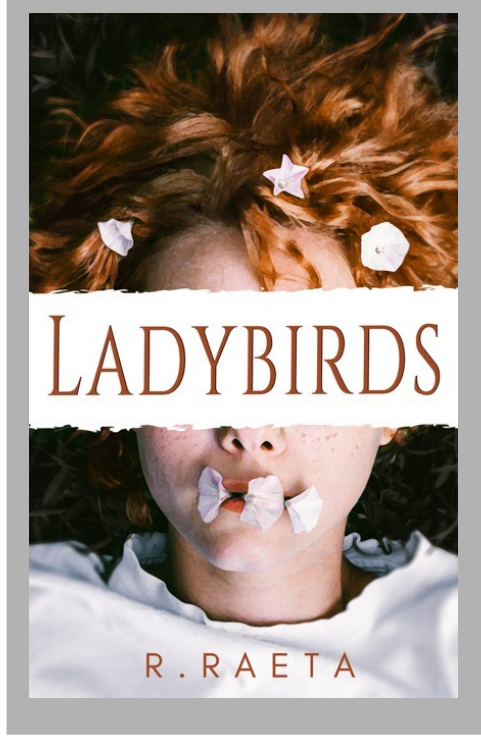
Her gece aynı parkta, aynı bankta oturuyor.

Lily ölümünü, hatta yeniden uyanışını bile hatırlamıyor ama şunu biliyor: Güneş korkulacak bir şey, kelimeler onun kurtuluşu ve hepsinden önemlisi oyun alanına bakan bank onun. O, saatin akrep ve yelkovanını tutan bir iğnedir, dünyanın etrafında hareket edip değişmesini izlerken sabit, yalnız ve değişmeden kalır... ta ki bir çocuk onun yanına oturana kadar.

Aşk, kayıp ve sonsuza dek yaşamanın ne demek olduğu hakkında bir hikâye.

AYRICA R. RAETA TARAFINDAN

5 Yıldızlı Okuyucuların Favorisi

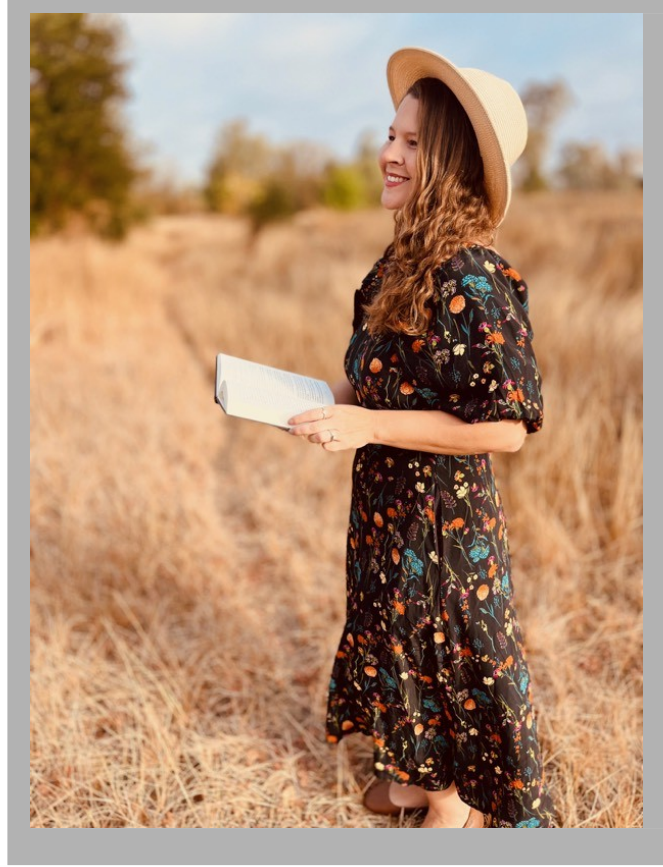

Mucizeler bedava gelmez ve kelimeler bağlayıcıdır.

Mucizelerinin lanetli bir yanı vardır ama Sara'nın beklediği gibi kötü biri değildir. Yine de, dramatik bir yeteneği ve sırf eğlence olsun diye damarına basmak gibi kötü bir huyu olan asırlık bir hayaletle takılıp kalmaktan pek de hoşnut değildir. Can sıkıntısına olan eğilimi ve onu görebilen ve duyabilen tek kişi olduğu gerçeğiyle, gölgesi kadar sıradan ve küf kadar hoş karşılanan biri.

İngiliz Edebiyatı dersinde oldukça becerikli olsa bile.

YAZAR HAKKINDA

R. Raeta, sihirli dokunuşlarla süslü, ağır ağır ilerleyen aşk hikâyeleri yazıyor. Edebi Kurgu dalında Readers' Favorite Altın Madalyası sahibi ve ilk romanı Everlong ile iki kez IAN Yılın Kitabı Finalisti. Kelime seçimleri üzerine kafa yormadığı zamanlarda köpeğine ne kadar yakışıklı olduğunu söylemekten ve kedisinin ona cömertçe sunduğu gece terapi seanslarına katılmaktan hoşlanıyor. Trigeminal Nevralji'den kurtuldu ve her gün en iyi hayatını yaşamaya inanıyor.

R. Raeta'nın gelecekteki çalışmalarını takip etmek isterseniz, www.rraeta.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir veya aşağıdaki sosyal medya platformlarında bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

